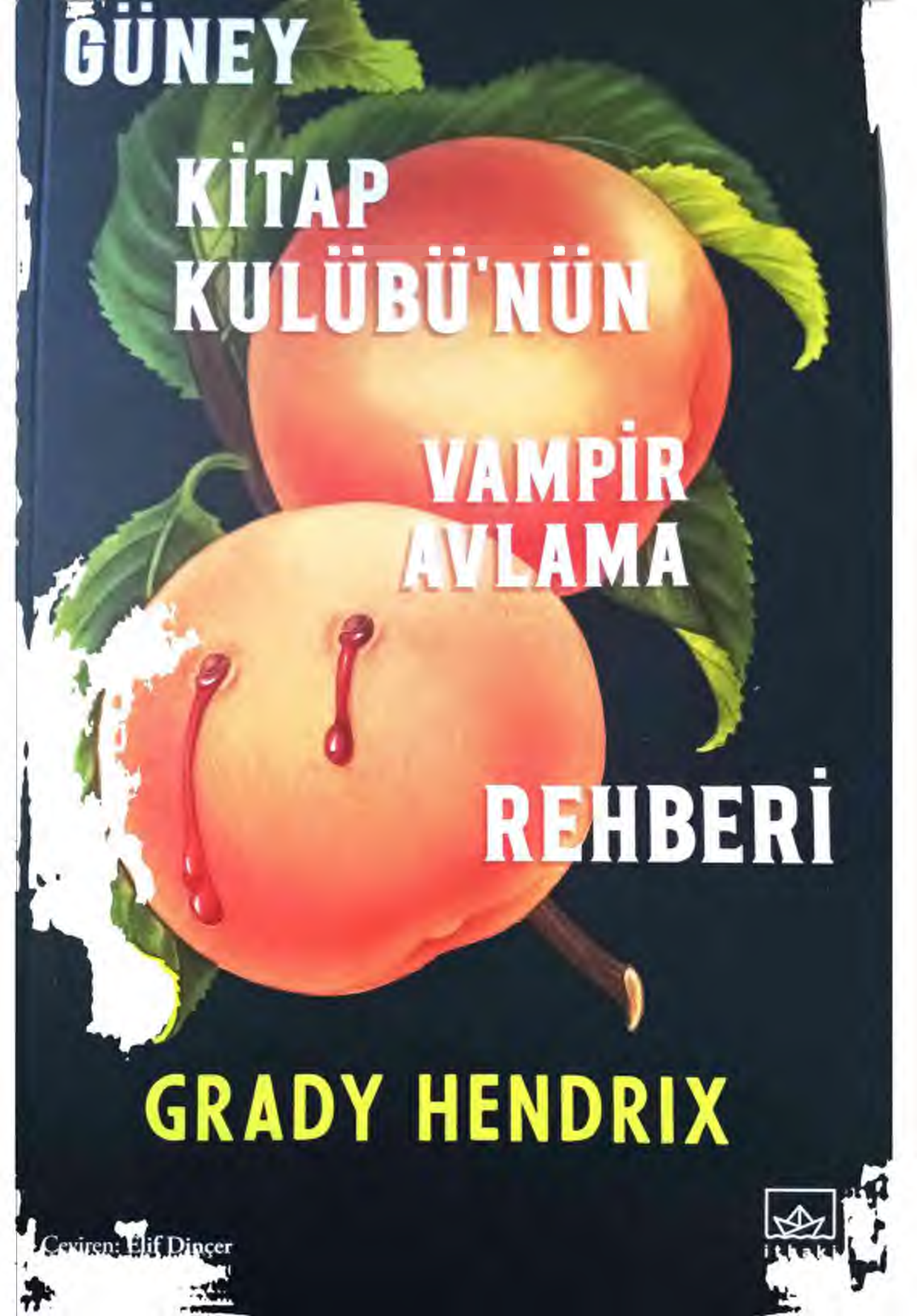

GÜNEY
KİTAP
KULÜBÜ'NÜN
VAMPİR
AVLAMA
REHBERİ
GRADY HENDRIX
Çeviren: Elif Dinçer

LOCUS EN İYİ KORKU ROMANI ADAYI

Patricia Campbell, eşi ve iki çocuğuyla Charleston'da sakin ve tekdüze bir hayat sürüyordu. Ev işleriyle ve çocuklarla ilgilenmek dışında tek uğraşı, Charleston'lı bir grup kadınla kurdukları ve gerçek suç romanları okudukları kitap kulübüydü.

Patricia'nın sıkıcı hayatı, küçük ve güvenli kasabasında yaşanan birtakım gizemli olaylarla birlikte değişecekti. İhtiyar bir komşusu kanlı ağzıyla bahçelerinde onu "yemeye" çalışmıştı, tavandan ayak sesleri geliyordu, fareler evlere girip insanlara saldırıyordu ve çocuklar ortadan kayboluyordu. Bunların hepsi, kasabaya taşınan genç ve yakışıklı James Harris'ten sonra başlamıştı.

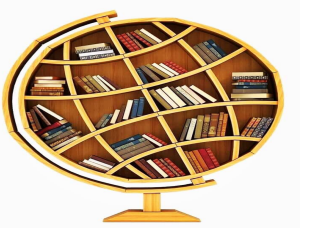
Eşleri onların şüphelerini görmezden gelince bu olayları çözmek kitap kulübündeki kadınlara kalacaktı. Korkuyorlardı çünkü karşılarında bir Jeffrey Dahmer, bir Charles Manson ya da bir Ted Bundy olabilirdi. Ama James Harris bunlardan biri değildi ve hepsinden daha kötücüldü.

Ve onu evlerine "davet ettikleri" için çok pişman olacaklardı.

"Tam da kitabın isminin ima ettiği gibi, eğlenceli ve ürkütücü."
—BUZZFEED

Kapak Görseli: Liz Wheaton
Kapak Tasarımı: Andie Reid

İthaki
www.ithaki.com.tr

Grady Hendrix

Amerikalı yazar, gazeteci ve senarist. 2014'te yayımlanan, NPR tarafından yılın en iyi kitapları arasında seçilen ve çoksatan *Horrorstör* adlı romanıyla ismini duyurdu. Profesyonel yazarlık kariyerine başlamadan önce Amerika Psişik Araştırma Birliği kütüphanesinde çalıştı. Romanları dışında Playboy Magazine, The New York Post gibi medya organlarında yazarlık, The New York Sun'da ise film eleştirmenliği yaptı. 2017'de yayımladığı *Paperbacks From Hell* adlı kitabında 70 ve 80'lerde yayımlanmış korku kitaplarının kapakları üzerinden sosyolojik ve edebi incelemeler yaparak korku türüne büyük bir katkıda bulundu. New York Asya Film Festivali organizasyonunun da kurucularından biri olan Hendrix, New York'ta yaşıyor.

Ninova

GÜNEY KİTAP KULÜBÜNÜN VAMPİR AVLAMA REHBERİ

***

Elif Dinçer

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Amanda'ya,
Tüm parçaların her neredeyse...

YAZARIN NOTU

Birkaç yıl önce, Şeytan Paniği zirvedeyken, *En Yakın Arkadaşımın Şeytan Çıkarma Ayini* adında, 1988 yılında Charleston, Güney Carolina'da yaşayan iki genç kızı konu edinen bir roman yazmıştım. Kızlardan birinin şeytan tarafından ele geçirildiği düşünülmüş ve olaylar kötü şekilde bitmişti.

O roman, bir gencin bakış açısından yazılmıştı ve ebeveynler korkunç görünüyordu çünkü ergenken ebeveynlerinizi böyle görürsünüz. Fakat aynı hikâyenin bir de ebeveynlerin bakış açısıyla anlatılmış bir hâli var ve çocuğunuz tehlikedeyken kendinizi ne kadar çaresiz hissettiğinizi konu alıyor. Ben de o ebeveynler hakkında bir öykü yazmak istedim ve *Güney Kitap Kulübü'nün Vampir Avlama Rehberi* doğmuş oldu. Bu, *En Yakın Arkadaşımın Şeytan Çıkarma Ayini* kitabının devamı değil fakat benim de doğduğum aynı bölgede, birkaç yıl sonrasında geçiyor.

Çocukken annemi pek ciddiye almazdım. Bir kitap kulübüne üye olan bir ev kadınıydı, o ve arkadaşları sürekli iş yapar, bir yerlere hep birlikte gider ve bizi mantıksız kurallara uymaya zorlarlardı. Gözüme bir avuç tüysıklet gibi görünürlerdi. Bugün, o zaman hiç farkında olmadığım ne kadar çok işle uğraştıklarını anlıyorum. Biz habersizce yaşayıp gidebilelim diye asıl darbeyi onlar alırdı çünkü bu işin kuralı budur: Bir ebeveyn olarak çocuklarınız acı çekmesin diye siz acı çekersiniz.

Bu aynı zamanda vampirler hakkında bir kitap. Kot giyen, bir kasabadan diğerine sürüklenen, geçmişi ve bağları olmayan bu aylak adamlar ikonik bir Amerikalı örneğidir.

Jack Kerouac'ı düşünün, Shane'i düşünün, Woody Guthrie'yi düşünün. Ted Bundy'yi düşünün.

Çünkü vampirler, bizi insan yapan her şeyden sıyrılmış, asıl seri katillerdir; arkadaşları, aileleri, kökleri, çocukları yoktur. Sahip oldukları tek şey açlıktır. Yerler, yerler ama asla doymazlar. Bu kitapta iştahı dışındaki bütün sorumluluklarından azade bir adamla, hayatları bitmek bilmeyen sorumluluklarıyla şekillenen kadınları karşı karşıya getirmek istedim. Dracula'yı annemle karşı karşıya getirmek istedim.

Sizin de göreceğiniz gibi, adil bir dövüş olmadı.

GİRİŞ

Bu hikâye kanla bitiyor.

Her hikâye kanla başlar: mukus ve annesinin yarım litre kanıyla banyo yaptığı rahimden söküp alınan, ciyak ciyak bağıran bir bebek misali. Fakat bugünlerde kanla biten hikâyelere pek rastlanmıyor. Garaj yolunda geçirilen bir kalp krizi, arka bahçede gelen inme veya yavaş yavaş öldüren akciğer kanseri yüzünden genellikle hastaneye dönülüyor ve makinelerle çevrili, kuru, sessiz bir ölüm sizi karşılıyor.

Bu hikâye beş küçük kızla başlıyor; her biri annesinin kanının içinde doğmuş, temizlenmiş, kurulanmış, sonra düzgün birer genç hanım olmuş, ödevlere yardım eden, çamaşır yıkayan, kilise çiçek topluluklarına ve oyun kulüplerine üye, çocuklarını kotilyon balolarına ve özel okullara gönderen mükemmel eşler ve sorumluluk sahibi anneler olmak için ev sanatları konusunda eğitilmişlerdi.

Bu kadınlardan görmüşsünüzdür. Öğle yemeği için bir araya gelir ve restorandaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle gülerler. Bir kadeh şarap içince sersemlerler. Onlar için uçlarda yaşamak, ışıldayan bir çift Noel küpesi almak demektir. Tatlı sipariş edip etmeme konusu üzerine gereğinden fazla acı çekerler.

Saygın bireyler olarak, isimleri gazetelerde sadece üç kere geçecektir: doğduklarında, evlendiklerinde ve öldüklerinde. Yüce gönüllü ev sahipleridirler. Kendileri kadar şanslı olmayanlara karşı cömerttirler. Kocalarını onurlandırır, yavrularını özenle yetiştirirler. Günlük porselen takımlarının önemini,

büyük–büyükannenin gümüşlerinin varisi olmanın sorumluluğunu, iyi çarşafın değerini bilirler.

Ve bu hikâye bittiğinde kanla kaplanmış olacaklar.

Bir kısmı onlara ait olacak. Bir kısmı da başkalarına ait olacak. Ama kanın içine düşecekler. İçinde yüzecekler. İçinde boğulacaklar.

Ev kadını (a) – hafif, önemsiz kadın ya da kız
–Oxford İngilizce Sözlük, kısaltılmış baskı, 1971.

AĞLA SEVGİLİ YURDUM

Kasım 1988

Ninova

1. BÖLÜM

1988 senesinde George H. W. Bush herkesi dudaklarını okumaya davet ederek başkanlık seçimini kazanırken Michael Dukakis bir tank sürerek seçimi kaybetmişti. Dr. Huxtable, Amerika'nın babası, *Kate ve Allie* Amerika'nın anneleri, *Altın Kızlar* Amerika'nın büyükanneleriydi; McDonalds Sovyetler Birliği'nde ilk restoranını açacağını ilan etmiş, herkes Stephen Hawking'in *Zamanın Kısa Tarihi* kitabını alıp sonra okumamıştı; *Operadaki Hayalet* Broadway'de gösterilmeye başlamıştı ve Patricia Campbell ölmeye hazırlanıyordu.

Saçına sprey sıktı, küpelerini taktı ve rujunu sürdü fakat aynada kendisine bakınca gördüğü şey iki çocuğu ve parlak bir geleceği olan otuz dokuz yaşında bir ev kadını değil, ölü bir insandı. Savaş çıkmaz, okyanuslar yükselmez ya da dünya güneşin üstüne düşmezse, bu gece Mt. Pleasant Edebiyat Topluluğu'nun aylık toplantısı yapılacaktı ve Patricia bu ayın kitabını okumamıştı. Üstelik konuşmacı da oydu. Yani doksan dakikadan daha kısa süre sonra bir oda dolusu kadının önüne çıkacak ve okumadığı bir kitap hakkmdaki bir toplantıyı yönetecekti.

Ağla Sevgili Yurdum'u okuyacaktı –gerçekten– ama kitabı ne zaman eline alsa ve *Ixopo'dan dağlara uzanan güzel bir yol vardır* cümlesini okusa, Korey pedallara daha çok asılırsa nehrin üstünde taş gibi sekebileceğini düşündüğü için bisikletini son hızla iskelenin sonuna doğru sürüyor ya da kardeşinin saçını yakmadan kibriti ne kadar yaklaştırabileceğini görmek için deneyler yaparken kardeşinin saçını tutuşturuveriyor veya tüm hafta sonu boyunca arayan herkese an-

nesinin telefona gelemeyeceğini çünkü öldüğünü söylüyor, Patricia bunu, ellerinde taziye yemekleriyle kapıya gelmeye başlayan insanlardan öğreniyordu.

Patricia, Ixopo'dan dağlara uzanan yolun neden o kadar güzel olduğunu öğrenmeye fırsat bulamadan Blue'nun çırılçıplak, kış evinin penceresinin önünden koştuğunu görüyor ya da onu şehrin kütüphanesinde unuttuğu için evin ne kadar sessiz olduğunu fark edip hemen Volvo'ya atlayarak köprüden uçarcasına dönüyor, bir yandan da onun bir tarikatın üyeleri tarafından kaçırılmamış olması için dua ediyordu. Evin sessiz olmasının bir nedeni de Blue'nun burnuna kaç kuru üzüm sığdığını öğrenmeye karar vermesi olabiliyordu (yirmi dört). Patricia, Ixopo'nun tam olarak nerede olduğunu bile öğrenememişti çünkü kayınvalidesi Bayan Mary altı haftalığına onlara misafir olmuştu ve bu süre boyunca garaj odasında temiz havlular olmak zorundaydı, misafir yatağının çarşafları her gün değiştirilmeliydi, ayrıca Bayan Mary küvete girme konusunda sıkıntı yaşadığı için oraya bir demir çubuk takılması, bunu yapacak birinin bulunması, çocukların çamaşırlarının yıkanması, Carter'ın gömleklerinin ütülenmesi gerekliydi; ayrıca Korey yeni kramponlar istiyordu çünkü takımdaki herkesin kramponu vardı ama şu an bunu karşılayamazlardı, Blue sadece beyaz yiyecekler yiyordu yani Patricia her akşam yemekte pilav pişirmek zorundaydı ve işte bu sebeplerden, Ixopo'dan gelen yol dağlara onsuz uzanmıştı.

Mt. Pleasant Edebiyat Topluluğu'na katılmak o zamanlar ona çok iyi bir fikir gibi görünmüştü. Patricia, Carter ve patronuyla çıktıkları bir öğle yemeğinde, Carter'ın patronunun bifteğini kesmeye çalıştığı anda evden çıkıp yeni insanlarla tanışması gerektiğini fark etmişti. Kitap kulübü mantıklı bir seçimdi çünkü Patricia okumayı severdi, özellikle de gizem romanlarını. Carter'a göre Patricia, tüm dünya bir gizemden ibaretmiş gibi yaşıyordu ve Patricia da aksini düşünüyor sayılmazdı: *Patricia Campbell ve Kafayı Yemeden Haftada Yedi Gün,*

Günde Üç Öğün Pişirmenin Gizemi. Patricia Campbell ve Hiç Durmadan Diğer İnsanları Isıran Beş Yaşındaki Çocuk Vakası. Patricia Campbell ve İki Çocukla Birlikte Kayınvalideniz de Sizle Yaşarken, Herkes Kıyafetlerinin Yıkanmasını, Karınlarının Doymasını İsterken, Evin Temizlenmesi, Köpeğe Kalp Kurdu İlacının Verilmesi ve Kızının Neden Evsiz Gibi Göründüğünü Sormaması İçin Birkaç Günde Bir Saçını Yıkaman Gerekirken Gazete Okuyacak Vakit Bulmanın Sırrı. Sessizce yapılan bir soruşturmanın ardından Patricia, Mt. Pleasant Edebiyat Topluluğu'nun Marjorie Fretwell'in evindeki ilk toplantısına davet edilmişti.

Mt. Pleasant Edebiyat Topluluğu o seneki kitapları oldukça demokratik bir yöntemle seçmişti: Marjorie Fretwell uygun bulduğu on üç kitaplık listeden on bir kitap seçmelerini istemişti. Diğerlerinin önermek istediği başka kitap olup olmadığını da sormuştu ama herkes bunun gerçek bir soru olmadığını anlamıştı; Slick Paley dışında herkes, Slick sosyal imaları asla anlayamayan bir tipti.

"*Kuzular Gibi Kesime Gitmek: Çocuğunuz ve Tarikat*, kitabını önermek istiyorum," dedi Slick. "Coleman Bulvarı'ndaki şu kristal dükkânı varken ve Shirley MacLaine geçmiş hayatlarından bahsederek *Time* dergisinin kapağına çıkmışken, hepimize bir uyarı lazım."

Marjorie Fretwell, "Hiç duymadım," dedi. "Yani tahminimce bizim batı dünyasının büyük kitaplarını okuma şartımızı karşılamıyordur. Başka öneri var mı?"

Slick itiraz etti. "Ama..."

"Başka öneri var mı?" diye tekrar etti Marjorie.

Marjorie'nin onlar için listelediği kitapları seçtiler, her birini Marjorie'nin uygun gördüğü aylara dağıttılar ve Marjorie'nin uygun gördüğü konuşmacıları yazdılar. Konuşmacılar kitap, kitabın arka planı ve yazarının hayatıyla ilgili yirmi dakikalık bir konuşmayla toplantıyı açacaklar, sonra da grubu yönlendireceklerdi. Bir konuşmacı yüksek bir ceza ödemeden bir kitaptan vazgeçemez ya başka biriyle kitabını

değiştiremezdi çünkü Mt. Pleasant Edebiyat Topluluğu aylaklık etme yeri değildi.

Patricia, *Ağla Sevgili Yurdum*'u bitiremeyeceği kesinleşince Marjorie'yi aradı.

Bir yandan pilavın kapağını kapatıp ateşi kısarken, telefonda, "Marjorie," dedi. "Ben Patricia Campbell. Seninle *Ağla Sevgili Yurdum* hakkında konuşmalıyım."

"Ne kuvvetli bir eser," dedi Marjorie.

Patricia, "Elbette," diye yanıt verdi.

"Bu işin hakkını vereceğini biliyorum," dedi Marjorie.

Patricia, "Elimden geleni yapacağım," dedi ama söylemesi gerekenin tam da tersini söylediğini fark etti.

"Üstelik Güney Afrika'nın şu anki durumunu düşünürsek nasıl da denk geldi," dedi Marjorie.

Patricia'nın eli ayağı buz kesti: Güney Afrika'nın şu anki durumu da neydi?

Patricia telefonu kapattıktan sonra korkaklığı ve sersemliğine küfretti ve kütüphaneye *giderek Dünya Edebiyatı Dizini*'nde *Ağla Sevgili Yurdum*'a bakmaya karar verdi, fakat Korey'nin futbol takımı için atıştırmalık hazırlamalıydı, bebek bakıcısında öpücük hastalığı çıkmıştı, ayrıca Carter'ın aniden Kolombiya'ya iş gezisine çıkması gerekmiş, Patricia onun bavulunu hazırlamış, sonra garaj odasındaki tuvaletten yılan çıkmış, Patricia onu bir tırmıkla öldürmek zorunda kalmış, ardından Blue bir şişe daksil içmiş ve Patricia onun ölüp ölmeyeceğini (ölmeyecekmiş) öğrenmek için oğlunu doktora götürmüştü. Evdeki *Dünya Kitap Ansiklopedisi*'nde kitabın yazarı Alan Paton maddesini bulmaya çalıştı ama P cildinin kayıp olduğunu fark etti. Aklına yeni bir ansiklopediye ihtiyaçları olduğunu yazdı.

Kapı çaldı.

"Annneeeee," diye seslendi Korey alt kattan. "Pizza geldi!"

Patricia bunu daha fazla erteleyemezdi. Marjorie'yle yüzleşme zamanı gelmişti.

***

Marjorie'nin elinde bilgisayar çıktıları vardı.

"Bunlar Güney Afrika'daki mevcut olaylar hakkında birkaç makale, Vanderbijlpark'taki son tatsızlığı da anlatıyor," dedi. "Ama bence Patricia, Bay Alan Paton'ın *Ağla Sevgili Yurdum* sunumunda hepsini güzelce özetleyecektir."

Herkes döndü ve Marjorie'nin devasa pembe–beyaz koltuğunda oturan Patricia'ya baktı. Marjorie'nin evinin tasarımından habersiz olan Patricia çiçekli bir elbise giymişti ve şu an herkesin tek gördüğü şeyin havada uçan kafası ve elleri olduğu hissine kapılmıştı. Sanki ruhu bedeninden ayrılmış, tavanda geziniyor gibiydi.

Marjorie, "Ama o başlamadan önce," dedi ve bütün başlar tekrar ona döndü. "Sizi Bay Alan Paton için bir dakikalık sessizliğe davet ediyorum. Bu yılın başındaki ölümü beni olduğu kadar tüm edebiyat dünyasını da sarstı."

Patricia'nın beyni arı kovanı gibi vızıldıyordu: Yazar ölmüş müydü? Hem de kısa süre önce? Patricia gazetede bir şey görmemişti. Ne söyleyebilirdi? Yazar nasıl ölmüştü? Cinayete mi kurban gitmişti? Vahşi köpekler tarafından mı parçalanmıştı? Kalp krizi miydi?

"Amin," dedi Marjorie. "Patricia?"

Patricia'nın ruhu keriz olmadığına karar vermiş ve onu çevresindeki kadınların insafına bırakarak öbür dünyaya yükselmişti. Patricia'nın iki ev yanında yaşayan Grace Cavanaugh da buradaydı ama onunla bir kez konuşmuşlardı, onda da Grace, Patricia'nın zilini çalmış ve şöyle demişti: "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama altı aydır burada yaşıyorsunuz ve şunu bilmem gerekiyor: bahçeniz hep böyle mi görünecek?"

Slick Paley, kalemi defterinin üzerine, kurnaz suratı ve minicik gözlerini Patricia'dan ayırmadan hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. Louise Gibbes boğazını temizledi. Cuffy Williams burnunu sessizce kâğıt mendile sildi. Bir peynir çubuğunu kemiren Sadie Funche'nin bakışları Patricia'nın üzerindeydi.

Patricia'ya bakmayan tek kişi Kitty Scruggs'tı: o, sehpanın ortasında duran ve kimsenin açmaya cesaret edemediği şarap şişesine bakıyordu.

"Şey..." diye söze başladı Patricia. "Hepimiz *Ağla Sevgili Yurdum*'a bayılmadık mı?"

Sadie, Slick ve Cuffy başlarını salladılar. Patricia saatine baktı ve yedi saniye geçtiğini gördu. Vaktini doldurabilirdi. Birinin araya girip bir şey söylemesini umarak sessizliğin uzamasına izin verdi ama uzun sessizlik yalnızca Marjorie'nin, "Patricia?" demesine neden oldu.

"Alan Paton'ın hayatının baharında, *Ağla Sevgili Yurdum* gibi daha fazla eser yazamadan aramızdan ayrılması çok üzücü." dedi Patricia; diğer kadınların kafa sallamalarına bakarak, kelime kelime yol alıyordu. "Bu kitabın bize söylediği güncel ve yararlı o kadar çok şey var ki, özellikle de Vander... Vanderbill... Güney Afrika'da yaşanan korkunç olayların ardından..."

Baş sallamalar daha da kuvvetlendi. Patricia ruhunun bedenine geri döndüğünü hissetti. Devam etti.

"Size biraz Alan Paton'ın hayatından bahsetmek istiyordum," dedi. "Ve bu kitabı yazma nedeninden de, fakat tüm bu bilgiler hikâyenin ne kadar güçlü olduğunu, beni ne kadar etkilediğini, okuduğumda hissettiğim büyük öfkeyi anlatmaya yetmeyecekti. Bu zihninizle değil yüreğinizle okuduğunuz bir kitap. Bunu siz de hissettiniz mi?"

Oturma odasındaki herkes belli belirsiz başını salladı.

"Kesinlikle." Slick Paley başıyla onayladı. "Evet."

Patricia, "Güney Afrika hakkında çok kuvvetli hislerim var," dedi, sonra Mary Brasington'ın kocasının bankacı olduğunu, Joanie Wieter'in kocasının orada borsayla ilgili bir şey yaptığını ve orada yatırımları olabileceğini hatırladı. "Fakat bu konunun birçok tarafının olduğunu biliyorum ve burada başka bir görüş açısı sunacak biri var mı diye merak ediyorum. Bay Paton'ın kitabının ruhuyla, bu bir sunum değil diyalog olmalı."

Herkes başını sallıyordu. Ruhu artık tamamen bedenin-

deydi. Başarmıştı. Kurtulmuştu. Marjorie boğazını temizledi.

"Patricia," dedi Marjorie. "Kitapta Nelson Mandela hakkında söylenenler konusundaki fikrin nedir?"

Patricia, "İlham verici," dedi. "Sadece bahsi geçiyor olsa bile Mandela kitapta her şeyin üstünde yükseliyor."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Marjorie ve Slick Paley başını sallamayı kesti. "Adının geçtiğini nerede gördün? Hangi sayfada?"

Patricia'nın ruhu bir kez daha bedeninden çıkıp yükselmeye başladı. *Elveda*, dedi ruhu. *Elveda Patricia. Artık kendi başınasın...*

"Mandela'nın özgürlük fikri?" dedi Patricia. "Her sayfada vardı?"

Marjorie, "Bu kitap yazıldığında Nelson Mandela hâlâ hukuk okuyordu ve ANC'nin önemsiz bir üyesiydi," dedi. "Bırakın her sayfada olmayı, fikirlerinin bu kitapta yer aldığından bile emin değilim."

Marjorie'nin buz gibi bakışları Patricia'nın yüzünü delip geçiyordu.

Patricia çatallaşmış sesiyle, "Şey," dedi çünkü artık ölmüştü ve görünüşe bakılırsa ölüm epey kuru bir şeydi. "Yapacağı şey. Onun şekillendiğini hissedebiliyorsunuz. Burada. Bu kitapta. Okuduğumuz kitapta."

"Patricia," dedi Marjorie. "Kitabı okumadın, değil mi?"

Zaman durdu. Hiç kimse kıpırdamıyordu. Patricia yalan söylemek istedi ama hayat boyu aldığı görgü kuralları onu bir hanımefendi yapmıştı.

"Birazını okudum," dedi.

Marjorie hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir soluk verdi. "Nerede bıraktın?" diye sordu.

Patricia, "İlk sayfada?" dedi ve eveleyip gevelemeye başladı. "Üzgünüm, sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama bebek bakıcısında öpücük hastalığı çıkmış, Carter'ın annesi de bizde kalıyor, ayrıca klozetten yılan çıktı ve bu ay her

şey gerçekten çok zordu. Çok çok üzgün olduğum dışında ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Patricia'nın gözü kararmaya başlamıştı. Tiz bir ses sağ kulağını çınlattı.

"Eh," dedi Marjorie. "Dünya edebiyatının büyük ihtimalle en iyi eserlerinden birini okumuyorsan kaybeden sen olursun. Ayrıca hepimizi de bu kitap hakkındaki kendi özgün fikirlerinden mahrum etmiş oldun. Ama olan olmuş artık. Tartışmayı yürütmek isteyen başka biri var mı?"

Sadie Funche tıpkı bir kaplumbağa gibi Laura Ashley marka elbisesinin içine çekildi; Nancy Fox, Marjorie daha cümlesini tamamlamadan başını iki yana sallamaya başlamıştı bile; Cuffy Williams da yırtıcı bir hayvanla burun buruna gelmiş bir kurban gibi bakıyordu.

"Bu ayın kitabını gerçekten okuyan kimse oldu mu?" diye sordu Marjorie.

Sessizlik.

Marjorie, "Buna inanamıyorum," dedi. "On bir ay önce batı dünyasının harika kitaplarını okuma konusunda anlaşmıştık ama şimdi, bir sene bile olmadan, geldiğimiz yere bakın. Hepiniz beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattınız. Kendimizi geliştirmek, Mt. Pleasant dışından gelen düşünce ve fikirlere kendimizi açmak istediğimizi sanıyordum. Erkekler hep, 'Bir kızın akıllı davranması hiç de akıllıca bir hareket değildir,' diyor, bize gülüyor ve umurumuzda olan tek şeyin saçımız olduğunu düşünüyorlar. Bize sadece yemek kitabı alıyorlar çünkü onlara göre biz sersem, hiçbir şeyden anlamayan önemsiz yaratıklarız. Şu an hepsini haklı çıkardınız."

Soluklanmak için durdu. Patricia onun kaşlarında ışıldayan ter damlaların fark etti. Marjorie konuşmaya devam etti:

"Hepinize eve gidip gelecek ay *Adsız Sansız Bir Jude*'u okumak için aramıza katılıp katılmayacağınızı iyice düşünmenizi öneririm ve–"

Grace Cavanaugh çantasını omzuna alarak ayağa kalktı.

"Grace?" dedi Marjorie. "Gidiyor musun?"

Grace, "Bir işim olduğunu hatırladım," dedi. "Aklımdan çıkıvermiş."

Hızı kesilen Marjorie, "Eh," dedi. "Ben seni tutmayayım."

"Aklımdan bile geçmedi," dedi Grace.

Uzun, zarif, saçları zamanından önce beyazlamış olan Grace, bu sözlerin ardından odadan çıktı.

Böylece toplantı sona ermiş oldu. Marjorie mutfağa gitti, endişeli suratıyla Sadie Funche de onu takip etti. Hevesi kırılmış bir grup kadın orta sehpasının etrafında çene çalarak vakit geçirmeye başladı. Patricia kimsenin ona bakmadığından emin olana kadar sessizce sandalyesinde oturdu, sonra da en uygun anda kendini evden dışarı attı.

Marjorie'nin ön bahçesini yarılamışken ona *Hey* gibi gelen bir ses duydu. Durdu ve etrafa bakınarak sesin kaynağını aradı.

"Hey," diye tekrarladı Kitty Scruggs.

Kitty, Marjorie'nin garaj yoluna park etmiş olan arabaların arkasına saklanmıştı. Başının üstünde mavi bir duman bulutu yükseliyordu ve parmaklarının arasında uzun, ince bir sigara vardı. Yanında Maryellen –soyadı neydi?– vardı ve o da sigara içiyordu. Kitty tek eliyle Patricia'yı yanlarına çağırdı.

Patricia, Maryellen'ın herkese feminist olduğunu söyleyen, Massachusetts'li bir kuzeyli olduğunu biliyordu. Kitty de insanların merhamet göstererek 'eğlenceli' bulduğu kıyafetler giyen –üzerinde rengârenk el baskıları olan çuval gibi tişörtler, kalın plastik takılar– o iri kadınlardan biriydi. Patricia böyle kadınlarla içli dışlı olmanın, Noel'de geyik boynuzu takmak ya da alışveriş merkezinin dışında dikilerek insanlardan bir dilekçe için imza istemekle biten o büyük çöküşün ilk adımı olduğunu düşündüğü için, kadınlara dikkatle yaklaştı.

"Orada yaptığın şey hoşuma gitti," dedi Kitty.

Patricia, "Kitabı okumaya vakit bulmalıydım," dedi.

"Neden?" diye sordu Kitty. "Sıkıcıydı. Ben ilk bölümü bile bitiremedim."

"Marjorie'ye bir not yazmalıyım," dedi Patricia. "Özür dilemek için."

Maryellen duman gelince gözlerini kıstı ve sigarasından bir nefes daha aldı.

Nefes verirken, "Marjorie hak ettiğini buldu," dedi.

"Dinleyin." Kitty, Marjorie'nin onları görüp bir de dudak okuyabilme ihtimaline karşı, iki kadınla Marjorie'nin sokak kapısının arasına geçecek şekilde yer değiştirdi. "Bazı arkadaşlarımla bir kitap okuyup gelecek ay benim evde buluşacağız ve kitabı tartışacağız. Maryellen da gelecek."

"İki kitap kulübüne yetişecek kadar vakit bulabileceğimi sanmıyorum," dedi Patricia.

Kitty, "Güven bana," dedi. "Bugünden sonra Marjorie'nin kitap kulübü bitmiştir."

Teklifi reddetmek için bahane arayan Patricia, "Hangi kitabı okuyorsunuz?" diye sordu.

Kitty omzundaki kot çantayı açtı ve marketlerde satılan ucuz kitaplardan birini çıkardı.

"*Aşkın Kanıtı: Banliyölerde Tutku ve Ölümün Gerçek Hikâyesi*," dedi.

Patricia afallamıştı. Bu o ucuz gerçek suç kitaplarından biriydi. Ama belli ki Kitty bunu okuyordu ve başka birinin zevkine ucuz demek doğru olmazdı; bu gerçek olsa bile.

"Bunun bana göre bir kitap olduğundan pek emin değilim," dedi Patricia.

"Çok iyi arkadaş olan iki kadın var ve birbirlerini baltayla doğruyorlar," dedi Kitty. "Neler olduğunu bilmek istemiyormuşsun gibi yapma."

Maryellen, "Jude'un adsız sansız olmasının bir nedeni var," diye homurdandı.

"Sadece ikiniz mi varsınız?" diye sordu Patricia.

Tam o sırada arkasında bir ses duydu.

"Selam millet," dedi Slick Paley. "Burada ne konuşuyo'sunuz böyle?"

2. BÖLÜM

Albemarle Akademisi'nin karnının derinliklerinde bir yerlerde günün son zili çaldı, çift kanatlı kapılar açıldı ve okul, ağzına kadar dolu, insanın belini büken çantalarını sırtlanmış kocaman bir çocuk yığını kustu. Çocuklar, üç halkalı klasörler ve sosyal bilimler kitaplarının ağırlığı altında iki büklüm, ihtiyar cüceler misali aksayarak arabaların beklediği alana doluştular. Patricia, Korey'yi gördü ve kornaya bastı. Korey başını kaldırdı ve arabaya doğru, Patricia'nın yüreğini acıtan, uzun adımlar atmaya başladı. Kızı yolcu koltuğuna oturdu ve okul çantasını kucağına aldı.

Patricia, "Emniyet kemeri," dedi, Korey kemerini bağladı.

"Beni neden aldın?" diye sordu Korey?

Patricia, "Belki Foot Locker'a uğrayıp kramponlara bakarız dedim," diye yanıt verdi. "İhtiyacın olduğunu söylememiş miydin? Ben de tam TCBY* havasmdaydım."

Kızının yüzünün aydınlandığını hissetti ve West Ashley Köprüsü'nün üzerinde ilerlerken Korey annesine diğer kızlarda olan farklı kramponları, ona neden çivili krampon lazım olduğunu, çimde oynasalar bile bunların yumuşak zemin değil sert zemin kramponları olması gerektiğini çünkü sert zemin kramponlarının daha hızlı olduğunu anlattı. O nefes almak için durduğunda, Patricia, "Teneffüste olanları duydum," dedi.

Korey'nin yüzündeki ışık sönüverdi ve Patricia söylediğine hemen pişman oldu ama bir şey demek zorundaydı çünkü anneler bunun için yok muydu zaten?

---

* Amerika'daki bir zincir mağaza. –yhn

"Chelsea'nin bütün sınıfın önünde senin pantolonunu neden indirdiğini bilmiyorum," dedi Patricia. "Ama bu çok çirkin ve kaba bir davranış. Eve gider gitmez annesini arayacağım."

"Hayır!" dedi Korey. "Lütfen, lütfen, lütfen, hiçbir şey olmadı. Önemli bir şey değildi. Lütfen anne."

Annesi herhangi bir konuda bir kere bile Patricia'nın tarafını tutmamıştı ve Patricia kendi kızının, bunun bir ceza değil iyi bir şey olduğunu anlamasını istiyordu; fakat Korey Foot Locker'a gitme teklifini geri çevirdi ve yarım ağızla donmuş yogurt istemediğini mırıldandı. Patricia, sadece iyi bir anne olmaya çabalarken bunun bir şekilde onu Batı'nın Kötü Cadısı* yapmasının büyük bir haksızlık olduğunu hissediyordu. Elleri ölümcül bir kavrayışla direksiyona yapışmış hâlde evin garaj yoluna girdiğinde, yolu kapayan, ufak bir tekne büyüklüğündeki beyaz Cadillac'ı ve kapının önündeki merdivenlerde oturan Kitty Scruggs'ı görmeyi hiç beklemiyordu.

"Selaaaaam!" Kitty öyle bir seslenmişti ki Patricia'nın dişleri kamaştı.

"Korey, bu Bayan Scruggs," dedi Patricia kendini gülümsemeye zorlayarak.

Korey, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı.

"Sen Korey misin?" diye sordu Kitty. "Bak, Donna Phelps'in küçük kızının sana bugün okulda yaptıklarını duydum."

Korey başını öne eğmiş, yere bakıyordu. Patricia, Kitty'ye işleri daha da kötü hâle getirdiğini söylemek istedi.

"Bir dahaki sefere Chelsea Phelps böyle bir şey yaptığında," dedi Kitty, hızla öne eğilerek, "haykıra haykıra herkese şunu söyleyebilirsin: 'Chelsea Phelps geçen ay Merit Scruggs'ın evinde kaldı ve uyku tulumunu ıslatıp sonra da suçu köpeğe attı.'"

Patricia duyduklarına inanamıyordu. Ebeveynler diğer insanların çocukları hakkında böyle şeyler söylemezdi. Onu din-

* *Oz Büyücüsü*'ndeki kötü cadı. –*yhn*

lememesini söylemek için Korey'ye döndü ama kızının hayret içinde, ağzı ve gözleri iyice açılmış hâlde baktığını gördü.

"Gerçekten mi?" diye sordu Korey.

"Sofrada otururken de gaz çıkardı," dedi Kitty. "Sonra da suçu dört yaşındaki bebeğime atmaya çalıştı."

Patricia uzun bir süre boyunca, ne yapacağını bilemez hâlde öylece kaldı, bir süre sonra Korey kıkırdamaya başladı. Öyle çok güldü ki basamaklara oturdu, sonra yan düştü ve nefessiz kalıp bir noktada hıçkırmaya başladı.

Patricia, Kitty'ye minnettarlık duyarak, "Korey, içeri gir de büyükannene merhaba de," dedi.

Korey'nin içeri girmesini izleyen Kitty, "Bu yaşlarda minik haplara benzemiyorlar mı?" dedi.

"Tuhaflar," dedi Patricia.

Kitty, "Onlar hap," diye yanıt verdi. "Bir keseye koyup on sekizine bastığında çıkardığın acı haplar. Al, sana bunu getirdim."

Patricia'ya yepyeni bir *Aşkın Kanıtı* kitabı uzattı.

"Saçma bir kitap olduğunu düşündüğünü biliyorum," dedi Kitty. "Ama içinde tutku, aşk, nefret, romantizm, şiddet, heyecan var. Tıpkı Thomas Hardy gibi, sadece karton kapaklı ve ortasında sekiz sayfa fotoğraf var."

"Bilemiyorum," dedi Patricia. "Benim pek vaktim olmuyor..."

Ama Kitty çoktan arabasına doğru yürümeye başlamıştı bile. Patricia bu gizemin adının *Patricia Campbell ve Hayır Diyememe Beceriksizliği* olmasına karar verdi.

İşin en ilginç tarafı, kitabı üç gün içinde bitirmiş olmasıydı.

Patricia buluşmaya az kalsın gidemiyordu. O evden çıkmadan hemen önce Korey çillerinden kurtulmak için yüzünü limon suyuyla yıkamış, iki gözüne de limon suyu kaçırmış, çığlıklar atarak koridora çıkmış ve suratını kapı tokmağına

çarpmıştı. Patricia onun gözlerine su tuttu, başındaki şişliğe bir paket donmuş bezelye koydu. Korey'ye onun yaşındayken yüzünde en az onun kadar, hatta belki daha fazla çil olduğunu söyledi ve Bayan Mary'yle birlikte *Cosby Ailesi*'ni izlemesi için onu koltuğa oturttu. Toplantıya on dakika geç kaldı.

Kitty, uzun zaman önce parsellenerek mülk sahibi bir Lord ya da başka birine düğün hediyesi olarak verilmiş Boone Hall Plantasyonu'nun sekiz yüz dönümlük büyük bir parçasına kurulmuş olan Seewee Çiftliği'nde yaşıyordu. Çeşitli talihsizlikler ve alınan kötü kararlar sonrasında burası Kitty'nin kocasının büyükannesine kalmış ve o yüce ihtiyar kadın zarafetle mezarına çekilirken burayı en sevdiği torununa, Kitty'nin kocası Horse'a bırakmıştı.

Issızlığın ortasında, su içindeki pirinç tarlalarının ve arapsaçına dönmüş bir çam ormanının çevrelediği, sadece yılanların yaşadığı yıkık dökük müştemilatıyla bu arazi, sarkmış verandalar ve çürümüş sütunların ortasında yer alan, çikolata kahvesine boyanmış, tavan arasında rakunlar, duvarların içinde fareler dolaşan son derece çirkin binaya ev sahipliği yapıyordu. İşte en iyi Charleston'lıların sahip olduğu, zarif bir çürümeye terk edilmiş, tam bir büyükanne evi, diye düşündü Patricia.

Şimdi geniş verandada, devasa çift kanatlı kapının önünde duruyordu, zili çaldı ama kapıyı açan olmadı. Bir kez daha denedi.

"Patricia!" diye seslendi Kitty.

Patricia önce sağa sola, sonra yukarı baktı. Kitty ikinci kattaki penceresinden sarkıyordu.

"Yan tarafa gel," diye seslendi Kitty. "O kapının anahtarını hiç bulamadık."

Kitty'yle mutfak kapısının önünde buluştu.

"İçeri gel," dedi Kitty. "Kediyi umursama."

Patricia ortalıkta kedi falan görmedi ama onu ürkütен bir şey gördü: Kitty'nin mutfağı savaş alanı gibiydi. Boş piz-

za kutuları, okul kitapları, posta kutusundan çıkan reklam mektupları ve ıslak mayolar tüm düz yüzeyleri kaplamıştı. *Southern Living* dergisinin eski sayıları sandalyelerden yerlere düşmüştü. Mutfak masasının üstünde dağılmış bir motor vardı. Buraya kıyasla Patricia'nın evi dergilerdeki kadar mükemmeldi.

Kitty omzunun üstünden, "İşte beş çocukla böyle oluyor," dedi. "Akıllı davran Patricia. İkide bırak."

Antre *Rüzgâr Gibi Geçti* filminden çıkmış gibiydi fakat buradaki yükselen merdivenler ve meşe zemin keman kutuları, top yapılmış çoraplar, doldurulmuş sincaplar, karanlıkta parlayan frizbiler, bir yığın trafik cezası kâğıdı, portatif nota sehpaları, futbol topları, lakros sopaları, bir şemsiye kovası dolusu beyzbol sopası ve kesilmiş bir fil ayağından yapılmış saksının içinde duran, ölmüş, bir buçuk metrelik kauçuk ağacıyla kaplanmıştı.

Kitty bu mezbeleliğin içinde ilerleyerek Patricia'ya yol gösterdi ve Slick Paley'yle Maryellen'ın –soyadı neydi?– yaklaşık beş yüz yastıkla kaplı bir koltuğun ucuna tünedikleri bir odaya girdiler. Onların karşısında Grace Cavanaugh bir piyano taburesinin üzerinde baston yutmuş gibi dimdik oturuyordu. Patricia etrafta piyano görmedi.

"Tamam," dedi Kitty elindeki sürahiden şarap doldurarak. "Hadi balta cinayetinden bahsedelim!"

"Önce bir isim bulmamız gerekmiyor mu?" diye sordu Slick. "Ve bir yıllık kitap listesi oluşturmamız?"

Grace, "Bu bir kitap kulübü değil," dedi.

"Ne demek kitap kulübü değil," diye sordu Maryellen.

"Sadece hepimizin okuduğu bir kitap hakkında konuşmak için bir araya geliyoruz," dedi Grace. "Gerçek bir kitap bile sayılmaz."

"Öyle diyorsan öyle olsun, Grace," dedi Kitty, herkesin eline şarap dolu birer kupa tutuşturarak. "Bu evde beş çocuk yaşıyor ve en büyüğünün buradan gitmesine daha en az sekiz

sene var. Eğer bu akşam yetişkin sohbeti yapmazsam kafayı yiyeceğim."

"Bir de bana sor," dedi Maryellen. "Üç kız: yedi, beş ve dört yaşında."

Slick, "Dört yaş ne güzeldir," diye cıvıldadı.

Maryellen gözlerini kısarak, "Öyle mi?" diye sordu.

"Peki biz şimdi bir kitap kulübü müyüz?" diye sordu Patricia. Kesin yanıtlar almayı severdi.

"Kitap kulübü olmuşuz, olmamışız, kimin umurunda?" dedi Kitty. "Benim asıl öğrenmek istediğim Betty Gore'un en yakın arkadaşı Candy Montgomery'ye neden baltayla saldırdığı ve sonunda parçalara ayrılanın neden kendisi olduğu."

Patricia diğer kadınların ne düşündüğünü anlamak için etrafına baktı. Kuru temizlemeden gelmiş kot pantolonu, kumaş kaplı saç tokası ve ağır kuzeyli aksanıyla Maryellen; sivri dişleri ve boncuk gözleriyle hevesli bir fareyi andıran cılız Slick; üzerine altın payetlerle nota desenleri işlenmiş kot bluzuyla fincandan şarap içen, saçı tıpkı kış uykusundan çıkmış bir ayı gibi darmadağın olan Kitty ve boğazında fırfırlı bir kurdeleyle dimdik oturan, elleri mükemmel şekilde kucağına yerleşmiş, geniş çerçeveli gözlüğünün ardından gözlerini yavaşça kırparak bir baykuş gibi onları inceleyen Grace.

Bu kadınlar ondan çok farklıydı. Patricia buraya ait değildi.

Grace, "Bence," dedi ve hepsi daha dik oturmaya başladı. "Bu Betty tarafında bariz bir plansızlık olduğunu gösteriyor. Eğer en yakın arkadaşını baltayla öldüreceksen, ne yaptığını iyi biliyor olman gerekir."

Sohbeti başlatan bu cümle oldu ve Patricia düşünmeye fırsat bulamadan kendini sohbete dahil olmuş buldu; iki saat sonra arabalarına doğru giderlerken hâlâ kitap hakkında konuşuyorlardı.

Sonraki ay *Michigan Cinayetleri: Ypsilanti Katili'nin Korku Saltanatının Gerçek Hikâyesi*'ni okudular; sonra *Canaan'da*

Ölüm: Ufak New England Kasabasında Klasik Bir İyi-Kötü Vakası'nı, ardından da *Acı Kan: Güneyli Aile Gururu, Delilik ve Çoklu Cinayetin Gerçek Hikâyesi*'ni bitirdiler; kitapların hepsi Kitty'nin önerileriydi.

Sonraki yılın kitaplarını birlikte seçtiler, sonra cinayet mahallerinin bulanık siyah-beyaz fotoğrafları ve her şeyin olduğu gecenin dakika dakika zaman çizelgeleri birbirine karışmaya başlayınca Grace her bir gerçek cinayet kitabının ardından bir roman okumayı önerdi, böylece bir ay *Kuzuların Sessizliği*, sonraki ay *Gömülmüş Hayaller: John Wayne Gacy'nin Zihnine Yolculuk*'u okuyacaklardı. Darcy O'Brien'dan *Yamaç Katilleri*'ni, sonra çocukların turta hâline getirilip anneye yedirildiği Shakespeare'in *Titus Andronicus*'unu okudular. ("Buradaki sorun şu," demişti Grace. "Kıyma hâline getirilmiş bile olsa, iki çocuğun sığması için inanılmaz derecede büyük turtalar gerekir.")

Patricia buna bayılmıştı. Carter'a birlikte okumak isteyip istemediğini sordu, fakat Carter tüm gün boyunca deli hastalarla uğraştığını, o yüzden eve geldiğinde yapmak istediği son şeyin deli insanlar hakkında bir şeyler okumak olduğunu söyledi. Patricia ona aldırmadı. Tüm o yavaş zehirleyenleri, kiralık katilleri ve ölüm melekleriyle kitap kulübü olmayan kitap kulübü onun hayata yeni bir açıyla bakmasını sağlamıştı.

O ve Carter geçen sene Old Village'a taşınmışlardı çünkü bolca boş alanı olan, sessiz ve en önemlisi güvenli bir yerde yaşamak istiyorlardı. Sadece bir mahallede değil, ev alınca belli değerlerin de kabul edildiği bir toplumda yaşamak istiyorlardı. Karmaşadan ve dış dünyanın hiç durmayan değişiminden korunan bir yer istiyorlardı. Çocukların başlarında kimse olmadan, akşam yemeğine çağrılana kadar gün boyunca dışarıda oynayabileceği bir yer istiyorlardı.

Old Village, Cooper Nehri'nin kıyısındaki Charleston kent merkezinin tam karşı kıyısında ve Mt. Pleasant'ın biraz

dışında yer alıyordu; fakat Charleston resmi ve kibar, Mt. Pleasant da onun taşralı kuzeniyken Old Village bir yaşam biçimiydi. En azından orada yaşayanlar buna inanıyordu. Carter da sadece bir ev değil bir yaşam biçimi satın alabilmeleri için fazla ve yoğun çalışmıştı.

Bu yaşam biçimi, herkesin hâlâ geçen arabalara el salladığı ve kimsenin saatte kırk kilometreyi aşmadığı Coleman Bulvarı ve Charleston Limanı arasında uzanan birkaç meşe ağacı ve zarif evlerden oluşuyordu.

Carter, Korey ve Blue'ya işte bu iskelede yengeç avlamayı öğretmişti, çiğ tavuk bağlanan uzun ipleri limanın bulanık sularına indirip kötü bakışlı yengeçler çıkarır, sonra da kepçeyle yakalarlardı. Carter onları bazen geceleri Coleman lüks lambanın vızıldayan beyaz ışığı etrafında karides avlamaya götürürdü. İstiridye ızgaraya, Pazar okuluna, Alhambra Hall'da düğün törenlerine ve Stuhr'da cenazelere katılırlardı. Her Noel'de Pierates Cruze sokak partisine katılırlar ve yeni yıl arifesinde Wild Dunes'ta shag dansı yaparlardı. Korey ve Blue okula, limanın diğer tarafındaki Albemarle Akademisi'ne gidiyorlardı, arkadaşları vardı, bazen gece onlarda kalıyorlardı, Patricia diğer çocukları da okula götürüyordu, kimse kapısını kilitlemiyordu, siz şehir dışındayken herkes yedek anahtarınızı nereye bıraktığınızı biliyordu, bütün gün dışarıda olup pencereyi açık unuttuğunuzda karşılaşabileceğiniz en kötü şey mutfak tezgâhınızın üstünde komşunun kedisini bulmaktı. Burası çocuk yetiştirmek için iyi bir muhitti. Bir aile olmak için harika bir yerdi. Sakin, yumuşak, huzurlu ve güvenliydi.

Fakat Patricia bazen zorluklarla karşılaşmak istiyordu. Nelere dayanabileceğini öğrenme özlemi çekiyordu. Arada sırada aklına Carter'la evlenmeden önce hemşire olduğu geliyor ve hâlâ açık yaraya müdahale edip bir atardamarı parmaklarıyla kapatıp kapatamayacağını merak ediyordu. Acaba hâlâ bir çocuğun göz kapağındaki oltayı çekip çıkaracak ce-

sarete sahip miydi? Bazen biraz tehlike istiyordu. İşte kitap kulübü bu yüzden vardı.

'91 güzünde Kitty'nin tuttuğu Minnesota Twins Dünya Serisi'ne çıktı, Kitty de Horse'a ön bahçelerindeki iki çam ağacını kestirtip sönmüş kireçle, ufaltılmış bir beyzbol sahası çizdirtti. Kitap kulübü olmayan kitap kulübünün tüm üyelerini de kocalarıyla birlikte maç yapmak üzere davet etti.

Maçtan önceki son toplantılarında Slick, "Millet," dedi. "Size itiraf etmem gereken bir şey var."

"Tanrım," dedi Maryellen, gözlerini devirerek. "işte geliyor."

"Tanımadıklarının adını ağzına alma," diye karşılık verdi Slick sertçe. "Şimdi, millet, sizden günah işlemenizi istemekten hoşlanmıyorum–"

"Eğer beyzbol günahsa ben kesin cehenneme gidiyorum," dedi Kitty.

Slick, Kitty'yi duymazdan gelerek, "Eh, kocam... şey..." diye devam etti. "Leland bizim kitap kulübünde neden böyle kanlı kitaplar okuduğumuzu anlayamazdı–"

"Bu bir kitap kulübü değil," dedi Grace.

"–ben de onu endişelendirmek istemedim," diye devam etti Slick. "O yüzden bizim bir Kitab-ı Mukaddes okuma grubu olduğumuzu söyledim."

On beş saniye boyunca kimseden ses çıkmadı. En sonunda konuşan Maryellen oldu. "Kocana Kitab-ı Mukaddes okuduğumuzu mu söyledin?"

"Ömür boyu süren bir çalışmanın ödülü," dedi Slick.

Kadınlar kuşku dolu gözlerle birbirlerine bakarlarken sessizlik uzadıkça uzadı, sonra herkes kahkahalara boğuldu.

"Ben ciddiyim," dedi Slick. "Eğer öğrenirse bir daha buraya gelmeme izin vermez."

Diğerleri durumun ciddi olduğunu anladılar.

"Slick," dedi Kitty kaşlarını çatarak. "Söz veriyorum, cu-

Ninova

martesi günü hepimiz Tanrı'nın kelamına derin bir samimiyet ve coşku göstereceğiz."

Ve cumartesi günü, gerçekten de öyle yaptılar.

Kocaları, hafta sonunda bıraktıkları kirli sakalları, Clemson logoları ve taşlanmış kot pantolonlarının içine tıkıştırdıkları Polo tişörtleriyle Kitty'nin ön bahçesinde tokalaşıp espriler yaparak vakit geçirdiler. Kitty eşleri ayırarak takımları oluşturdu ama Patricia, Korey'nin de oynamasına izin verilmesi konusunda ısrar etti.

"Diğer çocukların hepsi iskelede yüzüyor," dedi Kitty.

Patricia, "Korey beyzbol oynamayı tercih eder," dedi.

Kitty, "Sırf çocuk diye topu yavaş fırlatacak değilim," diye karşılık verdi.

"Ona bir şey olmaz," dedi Patricia.

Kitty'nin atıcı tümseğinden sert atışları vardı, ölümcül derecede hızlı toplar atabiliyordu. Korey onun Slick ve Ed'i oyun dışında bırakmasını izledi. Sonra sopasını eline aldı.

"Anne," dedi. "Ya ıskalarsam?"

"Elinden gelenin en iyisini yapmış olacaksın," dedi Patricia.

Korey, "Ya camlardan birini kırarsam?" diye sordu.

"O zaman eve dönüş yolunda sana donmuş yoğurt alırım," dedi Patricia.

Fakat Korey başlangıç plakasına doğru ilerlerken Patricia'ya endişe dolu bir bakış attı. Korey sopasını sıkıntılı bir şekilde tuttu ve sopanın ucu havada sallandı. Bacakları fazla ince, kolları fazla zayıf görünüyordu. O sadece bir bebekti. Patricia onu teselli etmeye, elinden geleni yaptığını söylemeye hazırlandı. Kitty, Patricia'ya bakarak özür diler gibi omuzlarını silkti, sonra sağ kolunu gererek dümdüz bir çizgi hâlinde vızıldayarak giden hızlı bir top fırlattı.

Bir çatırtı oldu ve top aniden yön değiştirerek Kitty'nin evine doğru yüksek bir yay çizdi, sonra son anda yükseldi, çatıyı aştı, evin üstünden geçerek ormanın derinliklerinde kayboldu. Herkes, hatta Korey bile donakalmıştı.

"Hadi Korey!" diye haykırdı Patricia, sessizliği bozarak. "Koş!"

Korey bütün kaleleri dolandı ve takımı maçı 6–4 kazandı. Korey bu sayıların her birinde atış yaptı.

Altı ay sonra Bayan Mary'nin artık kendi başına yaşayamayacağı kesinleşmişti. Carter ve iki ağabeyi annelerine dönüşümlü olarak bakma konusunda anlaştılar; anneleri her birinde dörder ay kalacaktı ve ilk sıra, en küçükleri olan Carter'ındı.

Sonra, annesini alması gereken günden bir gün önce Sandy aradı ve, "Annemin aklı böyle karışıkken çocuklar onun etrafında olamayacak kadar küçükler," dedi. "Onu eski hâliyle hatırlamalarını istiyoruz."

Carter en büyük abisini aradı ama Bobby de, "Annem Virginia'da rahat edemez," dedi. "Burası çok soğuk."

Karşılıklı kırıcı sözler söylendi, sonra yatağın kenarında oturan Carter telsiz telefonun kapatma düğmesine başparmağıyla sertçe, uzun uzun bastı, sonra, "Annem burada kalıyor," dedi.

"Ne kadar?" diye sordu Patricia.

Carter, "Sonsuza kadar," diye yanıt verdi.

Patricia, "Ama Carter..." diyecek oldu.

"Ne yapmamı istiyorsun, Patty?" diye sordu Carter. "Annemi sokağa mı atayım? Onu huzurevine yerleştiremem."

Patricia hemen yumuşadı. Carter'ın babası o gençken ölmüştü ve annesi onu tek başına büyütmüştü. Küçük abisi ondan sekiz yaş büyüktü, bu yüzden Carter ve annesi tek başlarına kalmışlardı. Bayan Mary'nin Carter için yaptığı fedakârlıklar ailede hep anlatılırdı.

"Haklısın," dedi Patricia. "Garaj odası ne güne duruyor? Bunu yapabiliriz."

Carter uzun bir duraksamanın ardından, "Teşekkürler," dedi ve sesi öyle minnettar çıkmıştı ki Patricia doğru kararı verdiklerini anlamıştı.

Fakat Korey ortaokula başlıyordu. Blue matematik dersine yoğunlaşamıyordu ve özel öğretmene ihtiyacı vardı, üstelik sadece dördüncü sınıftaydı. Carter'ın annesi de düşündüğü şeyleri her zaman söyleyemiyordu ve durumu gün geçtikçe kötüleşiyordu.

Hayal kırıklığı Bayan Mary'nin kişiliğini zehirlemişti. Bir zamanlar torunlarına çok düşkündü. Şimdiyse Blue yanlışlıkla sütünü döktüğünde kolunu öyle bir çimdiklemişti ki Blue'nun kolu morarmıştı. Akşam yemeğinde ciğer olmadığını öğrendiğinde Patricia'nın kaval kemiğine tekme atmıştı. Sürekli onu otobüs durağına bırakmalarını söylüyordu. Bir dizi olayın ardından Patricia onu evde yalnız bırakamayacaklarını öğrenmişti.

Bayan Mary'nin mısır gevreğiyle dolu kâsesini yere fırlatıp garaj odasındaki tuvaletini bir tuvalet kâğıdı rulosuyla tıkadığı bir günde, Grace öğleden sonra onlara uğradı.

Grace, Patricia'ya, "Seni Spoleto Festivali'nin kapanış gecesi için misafirim olarak davet etmek istedim," dedi. "Sen, Kitty, Maryellen ve Slick için biletim var. Birlikte kültürel bir şey yapmamızın güzel olacağını düşündüm."

Patricia gitmeye can atıyordu. Spoleto'nun kapanış gecesi Middleton Place'te yapılıyordu. Siz göle bakan tepeye örtünüzü yayıp piknik yaparken Charleston Senfoni Orkestrası klasik müzik çalıyor, sonra da havai fişek gösterisi yapılıyordu. Sonra Ragtag inledi ve Bayan Mary'nin ağzından çıkan kötü sözler duyuldu.

"Üzgünüm ama gelemem," dedi Patricia.

Grace, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Ve birdenbire hepsi ağzından dökülüverdi; Patricia'nın Bayan Mary onlarla yaşadığı için ne kadar çok korktuğu, onun akşam yemeğinde çocuklarla birlikte sofraya oturmasının ne kadar zor olduğu, tüm bunların ona ve Carter'a ne kadar zor geldiği...

"Ama şikâyet etmek istemiyorum," dedi Patricia. "Carter için o kadar çok şey yapmış ki."

Grace, Patricia Spoleto'ya gelemediği için üzüldüğünü söyledi, sonra gitti, Patricia da bu kadar boşboğaz olduğu için kendine kızdı.

Ertesi gün Patricia'nın evinin garaj yoluna bir kamyonet park etti. Kasasında Kitty'nin oğulları, yanlarında da portatif bir tuvalet, bir yürüteç, yatak sürgüleri, lazımlıklar, geniş saplı plastik çatal bıçaklar ve kutular dolusu kırılmaz tabak vardı. Kitty sürücü koltuğundan atladı.

"Horse'un annesinin bizimle yaşadığı dönemde evimiz bu ıvır zıvırla dolmuştu," dedi. "Hastane yatağını da yarın getireceğiz. Kaldırmak için birkaç kişiye daha ihtiyacım olacak."

Patricia, Grace'in Kitty'yi arayıp durumu anlattığını anladı. Teşekkür etmek için Grace'i arayamadan zil tekrar çaldı. Eski moda kabartılıp sabitlenmiş saçı olan, beyaz pantolonu ve mor hırkasının altındaki beyaz hemşire önlüğüyle, tombul ama keskin bakışlı, kısa, siyah bir kadın verandada duruyordu.

"Bayan Cavanaugh yardımıma ihtiyacınız olabileceğini söyledi," dedi kadın. "Adım Ursula Greene ve ihtiyarların bakımını üstleniyorum."

"Ne kadar güzel," dedi Patricia. "Ama–"

"Ayrıca ekstra ücret almadan arada sırada çocuklarla da ilgilenebilirim," dedi Bayan Greene. "Ben bebek bakıcısı değilim ama Bayan Cavanaugh ara sıra evden çıkabileceğinizi söyledi. Saat başı on bir dolar, gece kalırsam da saat başı on üç dolar alıyorum. Ufaklıklar için yemek pişirmeye itiraz etmem ama bunun bir alışkanlık hâline gelmesini de istemem."

Bu Patricia'nın tahmin ettiğinden daha ucuzdu ama yine de hiç kimsenin Bayan Mary'yle gönüllü olarak ilgilenebileceğini sanmıyordu.

"İsterseniz siz karar vermeden önce," dedi, "sizi kayınvalidemle tanıştırayım."

Kış evine girdiler, Bayan Mary burada televizyon izliyordu. Onları görünce kaşlarını çattı.

"Bu da kim?" dedi sertçe.

Patricia, "Bu Bayan Greene," diye yanıt verdi. "Bayan Greene, sizi tanıştırmama–"

"Burada ne arıyor?" diye sordu Bayan Mary.

Bayan Greene, "Saçını tarayıp tırnaklarını kesmeye geldim," dedi. "Sonra da yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

"Şu neden yapmıyor?" diye sordu Bayan Mary, boğumlu parmağını Patricia'ya doğru uzatarak.

"Çünkü sabrının sınırına gelmiş," dedi Bayan Greene. "Ve eğer biraz ara vermezse seni çatıdan atacak hâle gelecek."

Bayan Mary biraz düşündü, sonra, "Kimse beni çatıdan falan atamaz," dedi.

"Böyle davranmaya devam edersen ben de ona yardım edebilirim," dedi Bayan Greene.

Üç hafta sonra Patricia, Middleton Place'te yeşil, ekose bir örtünün üzerine oturmuş, Charleston Senfoni Orkestrası'nın çaldığı Handel'in 'Kraliyet Havai Fişek Müziği' parçasını dinliyordu. Tepelerinde, ilk havai fişek patladı ve gökyüzünü yanan, yeşil bir hindiba çiçeği gibi kapladı. Havai fişekler Patricia'yı hep etkilemişti. Onları hazırlamak için çok fazla zaman ve emek gerekiyordu ama gösterisi çok kısa sürüyordu ve keyfini pek az insan çıkarabiliyordu.

Havai fişeklerin ışığında etrafında oturan kadınlara baktı: bir bahçe sandalyesinde oturan Grace, gözlerini kapamış, müziği dinliyordu; sırtüstü uyuklayan Kitty'nin elindeki plastik şarap kadehi düştü düşecek gibi duruyordu; tulum giymiş olan Maryellen bacaklarını ileri uzatmış Charleston'ın en kibarlarını inceliyordu; ve Slick bacaklarını altına almış, başını kaldırmış, müziği bir ödev gibi dinliyordu.

Patricia dört senedir her ay görüştüğü kadınların bunlar olduğunu fark etti. Onlarla evliliği ve çocukları hakkında konuşmuş, onlara kızmış, onlarla tartışmış ve bir noktada hep-

sinin ağladığını görmüştü; dahası, katledilmiş tüm kızların, insanı dehşete düşüren kasaba sırlarının, kayıp çocukların ve Amerika'yı sonsuza dek değiştiren gerçek davaların arasında bir yerlerde iki şey öğrenmişti: bu işte hep beraberdiler ve eğer kocaları onlara hayat sigortası yaptırırsa başları belada demekti.

HELTER SKELTER

Mayıs 1993

Ninova

3. BÖLÜM

"Ama eğer Carter'ın annesi bizimle yerken Blue'nun sofraya gelmesini sağlayamazsam," dedi Patricia kitap kulübüne, "o zaman Korey de sofraya oturmayı bırakır. Zaten yemek konusunda çok seçici. Bunun ergenlikle ilgili bir şey olmasından endişeleniyorum."

"Şimdiden mi başladı?" diye sordu Kitty.

Patricia, "On dört yaşında," dedi.

"Ergen olmak sayılar demek değildir," dedi Maryellen. "Onlardan hoşlanmayı bıraktığın yaştır."

"Sen kızlarından hoşlanmıyor musun?" diye sordu Patricia.

Maryellen, "Hiç kimse çocuklarından hoşlanmaz," diye karşılık verdi. "Onları ölesiye severiz ama onlardan hoşlanmayız."

"Benim çocuklarım kesinlikle birer nimet," dedi Slick.

Kitty peynirli krakerden bir ısırık alırken, "Hadi oradan Slick," dedi. Kucağına bir sürü kırıntı döktü ve hepsini Grace'in halısına silkeledi.

Patricia, Grace'in irkildiğini gördü.

"Çocuklarına bayılmadığını düşünen kimse yok, Slick," dedi Grace. "Ben de Ben Jr.'ı seviyorum ama üniversiteye gitmek için evden ayrılacağı gün güzel bir gün olacak ve en sonunda bu evde biraz huzur bulabileceğiz."

Slick, "Bence dergilerde okudukları şeyler yüzünden yemek yemiyorlar," dedi. "Buna 'eroin şıklığı' diyorlar, inanabiliyor musunuz? Greer'in bir dergiyi okumasına izin vermeden önce içindeki reklamları kesiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu Maryellen.

Bir peynirli krakeri ortadan bölüp halıya daha çok kırıntı döken Kitty, "Zamanı nereden buluyorsun?" dedi.

Grace kendini daha fazla tutamadı. Kitty'ye bir tabak uzattı.

Kitty elini sallayarak, "Ah, gerek yok, teşekkürler," dedi. "Böyle rahatım."

İsimsiz, kitap kulübü olmayan kitap kulübü üyeleri, Grace'in kalın halılı ve yumuşak lambalı oturma odasında oturuyorlardı. Şöminenin üstünde asılı olan çerçeveli Audubon kopyası, odanın kolonyal renklerini –Raleigh pembesi ve Bruton beyazı– yansıtıyor ve köşedeki piyano kendi kendine karanlık bir ışıltı saçıyordu. Grace'in evindeki her şey kusursuz görünüyordu. Her bir erken dönem Amerikan Windsor koltuğu, her bir kestane sehpa, her Çin porseleni lamba, hepsi Patricia'da sanki hep oradalarmış da ev onların etrafına inşa edilmiş hissi uyandırıyordu.

"Ergenler sıkıcıdır," dedi Kitty. "Ve her şey her zaman kötüye gider. Kahvaltı, çamaşır, ev temizliği, akşam yemeği, ödev, her gün her gün aynı şey. Eğer bir şey azıcık bile değişse sinir krizi geçirirler. Gerçekten Patricia, rahatla. Tek bir şeye odaklan. Her öğünü masada yemezlerse ya da bir gün için temiz çamaşırları olmazsa kimse ölmez."

"Peki ya o gün onlara araba çarptığı gün olursa?" diye sordu Grace.

Maryellen, "Eğer Ben Jr.'a araba çarparsa bence iç çamaşırının durumundan daha büyük dertlerin olur," dedi.

"Orası belli olmaz," dedi Grace.

Slick, "Ben sandviçleri donduruyorum," deyiverdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kitty?

"Zaman kazanmak için," dedi Slick telaşla. "Çocukların öğle yemekleri için gereken tüm sandviçleri hazırlıyorum, günde üç taneden beş günlük. Her ayın ilk pazartesi günü hepsini hazırlıyorum, donduruyorum ve her sabah buzluktan birer tane alıp çantalarına koyuyorum. Öğle yemeğine kadar çözünmüş oluyor."

Patricia, "Bunu ben de denemeliyim," dedi çünkü bu muhteşem bir fikre benziyordu ama sözleri Kitty ve Maryellen'ın kahkahalarının arasında kayboldu.

Slick savunmaya geçerek, "Zaman kazandırıyor," dedi.

"Sandviçleri donduramazsın ki," dedi Kitty. "Ketçapla mayoneze ne oluyor?"

"Şikâyet etmiyorlar," dedi Slick.

Maryellen, "Çünkü onları yemiyorlar," dedi Maryellen. "Ya çöpe atıyorlardır ya da ahmaklarla değiş tokuş ediyorlardır. Her iddiasına varım ki senin dondurulmuş spesyallerinden birini bile yememişlerdir."

"Çocuklarım benim yemeklerime bayılır," dedi Slick. "Bana yalan söylemezler."

Grace konuyu değiştirmek için, "Küpelerin yeni mi, Patricia?" diye sordu.

Patricia küpelerini göstermek için başını çevirerek, "Evet, yeni," dedi.

Slick, "Ne kadara aldın?" diye sordu ve Patricia herkesin hafifçe irkildiğini gördü. Tanrı'dan övünerek bahsetmekten daha pejmürde bir şey varsa, o da para hakkında sorular sormaktı.

"Carter bana doğum günümde aldı," dedi Patricia.

Slick üsteleyerek, "Pahalıya benziyor," dedi. "Nereden aldığını öğrenmek isterdim."

Carter genellikle Patricia'ya doğum günü için marketten bir şey alırdı ama bu sene bu inci küpeleri hediye etmişti. Patricia bu akşam bu küpeleri takmıştı çünkü kocası ona gerçek bir hediye aldığı için gurur duyuyordu. Şimdiyse gösteriş yaptığından endişe ediyordu, o yüzden konuyu değiştirdi.

Grace'e, "Bataklık fareleriyle sorun yaşıyor musun?" diye sordu. "Geçen hafta arka verandamda iki tane gördüm."

"Bennett dışarıda oturduğu zaman yanına havalı tabancasını da alıyor, ben karışmıyorum," dedi Grace. "Eğer bir saat içinde dağılmak istiyorsak kitap hakkında konuşmaya başlamamız lazım. Slick, sanırım sen başlamak istiyordun, değil mi?"

Slick sırtını dikleştirdi, notlarına baktı ve boğazını temizledi.

"Bu ayki kitabımız Vincent Bugliosi'nin yazdığı *Helter Skelter*," dedi. "Ve bence bu kitap, Amerika'nın yolunu kaybettiği bir dönem olan sözde Aşk Yazı'nı anlatan mükemmel bir suçlama."

Kitap kulübü olmayan kitap kulübü bu yıl klasikleri okuyordu: *Helter Skelter, Soğukkanlılıkla, Zodiac*, Anne Rule'un *Yanımdaki Yabancı*'sı ve yazarla konu aldığı kişi arasındaki ihtilaf konusunda okuyucuyu bilgilendiren ilave önsözüyle, genişletilmiş *Fatal Vision* baskısı. 1988'den önce gerçek suç kitapları okumuş olan tek kişi Kitty'ydi, o yüzden diğerleri olmazsa olmaz sayılacak pek çok kitabı kaçırmışlardı ve bu yıl boşlukları doldurmaya kararlıydılar.

"Bugliosi davayı tamamen yanlış değerlendirmiş," dedi Maryellen. Ed Kuzey Charleston polisi için çalıştığından, bir davanın nasıl ele alınması konusunda Maryellen'ın hep bir fikri olurdu. "Eğer kanıtlar konusunda o kadar dikkatsiz olmasalardı fiziksel delillere dayanan bir dava oluşturabilirlerdi ve Bugliosi'nin *Helter Skelter* stratejisine mahkûm olmazlardı. Yargıç onu suçlu bulmadığı için şanslılarmış."

"Manson'ı başka türlü nasıl hâkim karşısına çıkarabilirlerdi ki?" diye sordu Slick. "İnsanlar öldürüldüğü sırada olay yerlerinin hiçbirinde değildi. Kendisi hiç kimseyi bıçaklamadı."

"Gary Hinman ve LaBianca'lar dışında," dedi Maryellen.

Slick, "Onlar yüzünden hayatta müebbet almazdı," dedi. "Komplo stratejisi işe yaradı. Benim içeri atılmasını istediğim kişi Manson. Sahte peygamberlere dikkat etmeli."

"Kitab-ı Mukaddes'in en iyi yasal strateji kaynağı olduğu pek söylenemez," dedi Maryellen.

Kitty öne eğildi, bir kraker daha aldı, düşürdü, sonra halının üzerinden aldı ve ağzına atarak gürültüyle yedi. Grace başını başka tarafa çevirdi.

"Şu ilk bölüm millet," dedi Kitty, bir yandan çiğneyerek.

Ninova

"Rosemary LaBianca kırk bir kez bıçaklanmış. Sizce bu nasıl bir histir? Yani, bence her birini hissedersiniz, değil mi?"

"Hepiniz alarm taktırmalısınız," dedi Maryellen. "Bizimki doğrudan polise bağlı ve Mt. Pleasant polis departmanının yanıt süresi üç dakika."

"Bence üç dakika içinde yine de kırk bir kez bıçaklanabilirsin," dedi Kitty.

Grace, "Ben pencerelerimin her tarafında o çirkin çıkartmaları görmek istemiyorum," dedi.

"Evinin güzelliğini bozmaktansa kırk bir kez bıçaklanmayı mı tercih edersin?" diye sordu Maryellen.

Grace," Evet," diye yanıt verdi.

Patricia bir kez daha konuyu ustalıkla değiştirerek, "Ben bu kadar farklı yaşam tarzını görmenin çok çarpıcı olduğunu düşündüm," dedi. "Hemşirelik okulunda okuyordum, o yüzden bana hep hippi hareketini kaçırmışım gibi geliyordu."

"Saçmalıktan başka bir şey değildi," dedi Kitty. "'69'da üniversitedeydim ve inan bana Aşk Yazı Güney Carolina'yı tamamen es geçti. O özgür aşk işlerinin tümü California'daydı."

"Benim aşk yazım Princeton'da canlı örnek laboratuvarında çalışarak geçti," dedi Maryellen. "Bazılarımız okul masraflarını kendi başlarına karşılamak zorundaydı."

"Benim altmışlardan hatırladığım, Doug Mitchell savaştan eve döndüğünde insanların ona çok kötü davrandığı," dedi Slick. "Asker yasasıyla Princeton'a girmeye çalışmıştı ama herkes ona hakaretler edip kaç bebek öldürdüğünü sormuştu, o da Due West'e, babasının hırdavat dükkânında çalışmaya dönmüştü. Tek istediği mühendis olmaktı ama hippiler ona izin vermedi."

Patricia, "Ben hippilerin göz kamaştırıcı olduğunu düşünürdüm," dedi. "Hemşire odasındaki *Life* dergilerinde uzun elbiseli o kızların fotoğraflarına bakardım ve... şey, hayatı ıskaladığımı hissederdim. Ama *Helter Skelter*'da hepsi çok sefil görünüyordu. Sinekle dolu bir çiftlikte yaşıyorlar ve çoğu zaman kıyafet giymiyorlardı, ayrıca sürekli pistiler."

"Kimse duş almıyorsa özgür aşk ne işe yarar?" diye sordu Maryellen.

Kitty, "Ne kadar ihtiyar olduğumuza inanabiliyor musunuz?" dedi. "Herkes hippilerin bir milyon yıl önce var olduğunu düşünüyor ama hepimiz hippi olabilirmişiz."

"Hepimiz değil," dedi Grace.

"Hâlâ varlar," dedi Slick. "Bugünkü gazetedeydi, gördünüz mü? Waco'da olanlar hani? O kızlar Manson'ı nasıl takip etmişse, Teksas'taki şu tarikat liderini de aynı şekilde takip etmişler. Bu sahte peygamberler kasabaya geliyor, insanın zihnini ele geçiriyor, onu zevk ve sefa âlemlerine sevk ediyor. İnanç olmayınca da insanlar bu tatlı sözlere kanıveriyor."

"Bana öyle bir şey olmazdı," dedi Maryellen. "Mahalleye yeni biri taşındığında Grace'in öğrettiğini yapıyorum: Onlara bir kek pişiriyorum ve oradan ayrıldığımda nereli olduklarını, kocasının ne iş yaptığını, evde kaç kişi yaşadığını öğrenmiş oluyorum."

"Bunu sana ben öğretmedim," dedi Grace.

Maryellen, "Görerek öğrendim," diye karşılık verdi.

"Ben sadece insanlara hoş geldin demek istiyorum," dedi Grace. "Ayrıca onlara sorular sormamın sebebi onlara ilgi duymam."

"Onları gözetliyorsun," dedi Maryellen.

Kitty, "Öyle yapmak zorundasın," dedi. "Buraya o kadar çok insan taşınıyor ki. Eskiden arabaların tamponunda sadece Gamecocks, Clemson ya da Citadel çıkartması görürdün. Şimdilerde arabalarda Alabama ve UVA çıkartmaları bile var. Kimbilir, aralarından herhangi biri seri katil olabilir."

"Ben mahallede yabancı bir araba görürsem," dedi Grace, "plakasını yazıyorum."

"Neden?" diye sordu Patricia.

Grace, "Eğer sonradan bir şey olursa, kanıt olarak kullanılabilsin diye arabanın plakasını, modelini ve geçtiği tarihi kaydediyorum."

"Peki Bayan Savage'in evinin önündeki büyük kamyonet kimin?" diye sordu Kitty. "Neredeyse üç aydır orada duruyor."

İhtiyar Bayan Savage, Middle Sokağı'nın bir kilometre kadar aşağısında oturuyordu ve son derece sevimsiz bir kadın olmasına rağmen Patricia onun evine bayılıyordu. Evin ahşap kaplamaları civciv sarısıydı, pencere çerçeveleri bembeyazdı ve ön verandada geniş bir sallanan koltuk vardı. Bayan Mary o gün ona korkunç davranmış olsa veya yaşı büyüdükçe Korey'yle ne kadar uzaklaştıklarını hissetse bile, Patricia oradan her geçtiğinde bu mükemmel minik eve bakıp kendini içeride bir koltuğa oturmuş bir sürü gizem romanı okurken hayal ederdi. Ama kamyonet falan görmemişti.

"Ne kamyoneti?" diye sordu.

"Camları film kaplı beyaz bir kamyonet," dedi Maryellen. "Tam çocuk kaçıranların kullanacağı türden."

"Ben de Ragtag yüzünden fark ettim," dedi Grace. "O kamyonete bayılıyor."

Patricia, kusurlarından birinin ifşa olmak üzere olduğu hissine yenik düşerek, "Ne?" dedi.

Kitty, "Ben bu akşam arabayla oradan geçerken Bayan Savage'ın ön bahçesine tuvaletini yapıyordu," dedi ve gülmeye başladı.

"Çöp tenekelerinin içine de girmiş," dedi Grace. "Birden fazla kez."

Maryellen, "Ben de kamyonetin tekerinin yanında bir bacağını kaldırdığını gördüm," diye ekledi. "Altında uyumuyorsa öyle yapıyor ."

Herkes gülmeye başladı ama Patricia boynuna doğru yükselen ateşi hissedebiliyordu.

"Hiç komik değil millet," dedi.

"Ragtag'i bağlamalısınız," dedi Slick.

Patricia, "Ama bunu hiç yapmak zorunda kalmamıştık," dedi. "Old Village'daki hiç kimse köpeğini bağlamaz ki."

Ninova

"Artık doksanlardayız," dedi Maryellen. "Eğer köpegin fazla havlarsa yeni gelenler size dava açabilir. Van Dorten'lar, bir yargıca havladığı için Lady'yi uyutmak zorunda kaldılar."

"Old Village değişiyor, Patricia," dedi Grace. "Ann Savage'ın kopek yakalayıcı çağırdığı en az üç hayvan biliyorum."

"Ragtag'i bağlamak..." Patricia doğru kelimeyi arıyordu. "...Zalimlik olur. O özgürce dolaşmaya alışık."

"Kamyonet yeğenininmiş," dedi Grace. "Ann yataktan çıkamayacak kadar hastaymış, ailesi de onu Ann'e bakması için göndermiş."

"Elbette," dedi Maryellen. "Ona ne pişirdin? Cevizli turta mı? Yoksa limonlu mu?"

Grace buna yanıt bile vermedi.

"Oraya gidip Ragtag hakkında bir şeyler söyleyeyim mi?" diye sordu Patricia.

Kitty bir tane daha peynirli kraker alarak ikiye böldü.

"Endişelenme," dedi. "Eğer Ann Savage'ın bir sorunu varsa, o sana gelir."

4. BÖLÜM

İki saat sonra Grace'in evinden çıkarlarken hâlâ Beatles albümlerindeki gizli mesajlar, Joel Pugh'un Londra'daki intiharının çözülmemiş bir Manson cinayeti olup olmadığı ve Tate suç mahallindeki kan lekeleri hakkında konuşuyorlardı. Diğer kadınlar ön bahçede arabalarına binmek üzere ilerlerken Patricia durdu ve sokak kapısının iki yanında mükemmel şekilde sıralanmış kamelyaların kokusunu içine çekti.

"Tüm bu heyecanın ardından eve gidip yarın için öğle yemeklerini hazırlamak çok zor geliyor," dedi Patricia.

Grace, klimanın serinlettiği hava kaçmasın diye kapıyı hafifçe kapattı ve dışarı çıktı. Bu da Patricia'ya klima tamircisini çağırması gerektiğini hatırlattı.

Grace başını üzüntüyle iki yana sallayarak, "Tüm o karmaşa ve karışıklık," dedi. "Ev işlerime dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Fakat buralarda da heyecan verici bir şey olmasını hiç istemiyor musun?" diye sordu Patricia. "Bir kerecik bile olsa?"

Grace kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Artık çocuklara öğle yemeği paketlemekten sıkıldın diye kirli bir hippi çetesinin evinize girip aileni katletmesini ve duvara insan kanıyla *domuzlara ölüm* yazmasını mı istiyorsun yani?"

"Öyle söyleyince olmadı tabii," dedi Patricia. "Kamelyaların harika görünüyor."

Grace, "Bu haftayı yıllık bitkileri ekmeye ayırdım," dedi. "Şuraya cezayir menekşesi ve kadife çiçeği ektim, yan taraftaki açelyalar tomurcuklandı bile. Hava aydınlıkken sana arka

Ninova

bahçeye ektiğim yaban güllerini de gösteririm. Bu yaz boyunca harika kokacaklar."

Birbirlerine iyi geceler dilediler; Patricia Picrates Cruze'a dönerken Grace'in kapısı onun arkasından yumuşak bir tıkırtıyla kapandı. Cruze, Old Village'daki Middle Sokağı'na asılmış bir at nalı gibi duran bir sokaktı ve orada yaşayan on dört aile sokağın asfalt kaplanmasındansa ölmeyi tercih ederlerdi. Yoldaki çakıllar Patricia'nın ayaklarının altında çıtırdıyordu ve Patricia ayakkabısının ince tabanı yüzünden tüm taşları hissediyordu. Nemli akşam havası onu bir yumruk gibi sıkıp nefesini kesiyordu. Çevredeki tek ses ayaklarının altındaki çakıllardan ve karanlıkta etrafını saran ağustosböcekleriyle çekirgelerden geliyordu.

Grace'in kusursuz bahçesinden çıkıp fazla büyümüş bambular ve sarmaşıklar tarafından yutulmuş olan eğri büğrü ağaçların arkasında kalan evine yaklaşırken kitap kulübünün onda bıraktığı heyecan dolu sarhoşluk, etkisini yavaş yavaş kaybediyordu. İyice yaklaşınca çöp kutularının garaj yolunun sonunda olmadığını fark etti. Çöpü çıkarmak Blue'nun göreviydi fakat hava kararddıktan sonra evin çöp kutularının olduğu tarafı zifiri karanlık oluyordu ve Blue bundan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Patricia ona kutuları karanlık çökmeden önce ön basamaklara taşımasını önermişti. Ona el feneri vermişti. O kutuları almaya giderken verandada durup onu beklemeyi teklif etmişti. Onun yerine Blue çöpü çıkarmak için mümkün olan en son saniyeye kadar bekliyor, sonra da Worldly Wise kare bulmacasını ya da bölme problemlerini çözmeyi bitirip beş dakika içinde çöpü çıkaracağını söyluyordu. Ardından da ortadan kayboluyordu.

Eğer Patricia onu yatağa yatmadan önce yakalayabilirse kutuları alıp sokağa çıkarmasını sağlıyordu ama bu gece bu mümkün olmamıştı. Bu gece Patricia, Blue'nun karanlık odasının kapısının ağzından ona baktı, koridorun içeri vuran ışığıyla ortusunun altına girmiş, gözlerini iyice kısmış, göğsü-

nün üstünde yükselip alçalan bir *National Geographic World* sayısı okuyordu.

Onun kapısını hafif aralık kalacak şekilde örten Patricia, Korey'nin kapısının önünde duraksadı ve telefonla konuşan kızının alçalıp yükselen sesini dinledi. Patricia onu biraz da olsa kıskandı. Kendisi okuldayken popüler bir çocuk değildi ama Korey oynadığı bütün takımların ya kaptanı ya da ikinci kaptanıydı ve maçlarına ona tezahürat yapmak için gelen daha küçük kızlar vardı. Açıklanamayacak şekilde, sporla ilgilenen kızlar popüler oluyordu. Patricia lisedeyken sporcu kızlarla sadece diğer sporcu kızlar konuşurdu ama Korey'nin sayısız arkadaşı vardı ve Carter, her beş saniyede bir bekleyen çağrı uyarısı almadan telefon görüşmesi yapabilsin diye ikinci bir telefon hattı almışlardı.

Patricia, Bayan Mary'yi kontrol etmek için yavaş yavaş aşağı indi. Sonradan yapılan garaj odasına giden merdivende üç basamak indi ve gözlerinin gece lambasının turuncu ışığına alışması için biraz bekledi. Hastane yatağında yatan cılız ve ihtiyar kadını gördü, gözleri loş ışıkla ışıldıyor, tavana bakıyordu.

Patricia kayınvalidesine alçak sesle, "Bayan Mary?" diye seslendi. "Bir isteğiniz var mı?"

"Burada baykuş var," dedi Bayan Mary çatlak sesle.

"Ben baykuş görmüyorum," dedi Patricia. "Biraz dinlenmelisiniz."

Bayan Mary tavana bakmaya devam etti, gözlerinden süzülen yaşlar şakaklarına, oradan da seyrek saçlarına dokuluyordu.

Bayan Mary geceleri kötüleşiyordu ama Patricia onun gün düz de çoğu zaman soru-cevaptan oluşan sohbetlere bile katılamadığını ve kafa karışıklığını saklamak için geçmişten, hiç kimsenin tanımadığı insanlar hakkında uzun hikayeler anlattığını fark etmişti. Carter bile bunların üçte ikisini tanımıyordu ama hakkını vermek lazım, annesini her zaman dinler ve lafını asla kesmezdi.

Patricia, Bayan Mary'nin yatağının yanındaki bardakta su var mı diye baktı, sonra çöpü çıkarmaya gitti. Yanına el fenerini de aldı çünkü Blue haksız değildi, evin yan tarafı epey korkutucuydu.

Patricia verandanın ışığının ulaşmadığı karanlık tarafa doğru yürürken böcek sesleri nemli geceyi dolduruyordu. Evin yan tarafındaki zifiri karanlığa hızlı hızlı yürüdü, sadece kendine cesur olduğunu ispatlamak için el fenerini yakmadan önce kendini üç basamağı inene kadar beklemeye zorladı. Gördüğü ilk şey Bayan Mary'nin yerde duran mavi yetişkin bezleri oldu. Çöp kutuları caddeden görünmesin diye evin yan tarafından uzanan kısa bir çit vardı ama Patricia buradan bile iki kutunun da devrildiğini anlamıştı. Hissettiği gerginlik uçup gitti ve bir anda yerini öfkeye bıraktı. Burayı asıl temizlemesi gereken kişi Blue'ydu.

Çitin diğer tarafında, iki kutudan düşmüş, içindekiler dökülmüş iki kocaman beyaz çöp torbası yatıyordu. Fırın sıcaklığındaki havada küf, kahve telvelerinin topraksı aroması ve Bayan Mary'nin yetişkin bezlerinin kokusu vardı. Patricia'nın kulaklarında sivrisinekler vızıldıyordu.

Patricia el feneriyle yerdeki hasarı inceledi: kâğıt havlular, kahve filtreleri, elma eşelekleri, bisküvi kutuları, top yapılmış peçeteler, katlanmış mavi yetişkin bezleri. Rakunlar ya da gerçekten iri bataklık fareleri çöpe girip her şeyi dağıtmışlardı.

En büyük beyaz poşet, evin tuğla kör duvarıyla arka taraftaki Clarkson'ların evinin sınırını belirleyen bambu duvarın arasındaki dar alana sürüklenmişti. Patricia ışığı poşete doğru çevirirken sanki birinin jöle yiyormuş gibi ağzını şapırdattığını duydu.

Bu aslında kumaştı ve beyaz değil açık pembeydi ve üstünde gül goncaları vardı. Kirli çıplak ayakları vardı ve el fenerinin ışığı ona vurunca, yüzünü ışığa çevirdi.

"Ah!" dedi Patricia.

Sert beyaz ışık, her bir detayı acımasız bir berraklıkla gösteriyordu. Pembe gecelikli ihtiyar kadın çömelmişti, yanaklarına

kırmızı reçel bulaşmıştı, dudaklarında bir sürü sert, siyah kıl vardı, şeffaf bir salgıyla kaplı çenesi titriyordu. Kucağındaki siyah bir şeyin üstüne doğru eğilmişti. Patricia ihtiyar kadının dizlerinden tepe üstü sarkan, başı neredeyse kopmuş bir rakun gördü; hayvanın açığa çıkmış dişlerinin arasından dili sarkıyordu. İhtiyar kadın kanlı elini hayvanın açılmış karnına götürdü ve yıvış yıvış iç organlarını avuçladı. Hayvanın yağıyla parlayan elini havaya kaldırdı, ağzına attı ve ona dönmüş ışığa gözlerini kısarak bakarken lavanta rengi bağırsakları çiğnemeye başladı.

Patricia, "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu çünkü başka ne diyeceğini bilemedi.

İhtiyar kadın çiğnemeyi bıraktı ve tıpkı bir hayvan gibi havayı kokladı. Taze dışkı, yere saçılmış çöpler ve rakun kanının ağır ve dayanılmaz kokusu Patricia'nın burnuna doldu. Patricia öğürerek geriye doğru sendeledi ve topuğu yumuşak bir şeye gömüldü. Aniden yağlı, yumuşak, beyaz poşet yığınının üstüne oturdu, el fenerinin ışığını kadında tutmaya uğraşarak kalkmaya çabaladı çünkü ihtiyar kadını görebildiği sürece güvendeydi ama kadın yolu yarılamıştı bile; ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek hızla ona doğru geliyor, rakunun zavallı cesedini başından tutmuş sürükleyerek, yere saçılmış çöpleri yararak ilerliyordu.

Patricia sadece, "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diyebildi.

Kaval kemiğini bir el kavradı; pantolonunun dışından bile ısısını hissedebiliyordu. İhtiyar kadının diğer eli rakunu bıraktı ve Patricia'nın kalçasını kavradı. Kadın bütün ağırlığını Patricia'nın üstüne vererek onun sağ böbreğine batan bir şeyin üstüne doğru gömülmesine neden oldu. Patricia geriye, yukarı, uzağa kaçmaya çalıştı ama destek alacak bir şey bulamadı ve çöp poşetlerinin içine iyice gömüldü.

Kadın kendini Patricia'nın bedeninin üstüne çekti, açık ağzından parlak şeritler hâlinde salyaları sarkıyordu, gözleri kuşlarınki gibi iri ve benliksizdi. Rakun kanıyla yapış yapış olmuş ve sertleşmiş elini Patricia'nın yakasından içeri sokarak

boynunun kenarını yakaladı, sonra bir salyangoz gibi ılık ve yumuşak gövdesini sürükleyerek Patricia'nın üstüne çıktı.

Kadının atkuyruğu yapılmış uzun beyaz saçları, cılız boynu ve bileğindeki hantal dijital saat bütün parçaların birleşmesini sağladı.

"Bayan Savage?" dedi Patricia. "Bayan Savage!"

Şu an bilinçsiz bir açlıkla salyalar saçan, tam karşısındaki bu surat, bu mahallenin başına yıllar boyunca bela olmuş kadına aitti. İçindeki beyaz dişlerin arasında rakun tüyleri olan bu açılmış ağız, ön bahçesinde muhteşem ortancalar yetiştiren, öğle sıcağında kafasında gevşek kumaş şapkası, elinde şeker kâğıtlarını toplamak için ucunda çivi olan sopasıyla Old Village'da devriyeye çıkan kadına aitti.

Şimdiyse Bayan Savage'ın umurunda olan tek şey açılmış ağzını Patricia'nın suratına gömmekti. Üstte olan oydu, yani yerçekimi onun lehine işliyordu ve bir anda Patricia'nın görebildiği tek şey, kan ve sert rakun tüyleriyle kaplanmış beyaz dişler oldu. Patricia bir şeylerin yüzünü gıdıkladığını hissetti ve bunların rakunun cesedinden zıplayan pireler olduğunu fark etti.

Patricia dehşet içinde, Bayan Savage'ın bileklerini kavradı ve yana doğru yuvarlandı, bu arada da sırtı fena hâlde sıyrıldı. Bayan Savage dengesini kaybetti, sert bir şekilde ahşap çite doğru düştü ve suratını gürültüyle çarptı. Patricia çöp poşetlerinin arasından geri geri sürünerek çıktı ve kendini iterek ayağa kalktı. El feneri yerde duruyor, doğruca bağırsakları deşilmiş rakunu aydınlatıyordu.

Bayan Savage poşetlerin arasında debelenirken Patricia ne yapacağını bilemedi, sonra ihtiyar kadın ayağa kalktı, Patricia'ya doğru atıldı ve Patricia evin yanının zifiri karanlığına dalarak sokak kapısına doğru koştu. Verandanın ışığıyla aydınlanan kapı her zamanki gibi huzurlu ve sakin görünüyordu. Kendini aydınlığa atarken bir ayağının altında ıslak çimi hissetti ve ayakkabısının tekini kaybettiğini fark etti, sonra çığlık atmak için ağzını açtı.

Bunun, başı gerçekten beladaysa yapabileceği bir şey olduğunu düşünmüştü hep ama şimdi, bir perşembe gecesi saat onda, çevredeki insanlar uyuyor ya da uyumaya hazırlanıyorken, Patricia çıt bile çıkaramadı.

Onun yerine sokak kapısına koştu. İçeri girip kapıyı kapatacak ve 911'i arayacaktı. İşte tam da o sırada Bayan Savage onu belinden yakaladı ve sırtına binmeye çalıştı. Patricia dizlerinin üstüne düştü ve çime vuran dizleri çok acıdı. İhtiyar kadın onun üstüne tırmandı ve Patricia'yı ellerini üstüne düşmeye zorladı, sonra salyalar akan sıcak ve nemli ağzını Patricia'nın kulağına yaklaştırdı.

Ben araba kullanıyorum, diye geveledi Patricia'nın zihni. *Kitap kulübündeyim. Eh, gerçek bir kitap kulübü sayılmaz ama özünde bir kitap kulübü. Neden şu an ön bahçemde ihtiyar bir kadınla güreşiyorum?*

Taşlar yerine oturmuyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Kendini Bayan Savage'm altından kurtarmaya çalıştı fakat kafasının yan tarafından gelen korkunç bir acıyla sarsıldı ve *kulağımı ısırıyor*, diye düşündü. *Bayan Savage, bahçesi iki sene önce Alhambra Onur Ödülü'nü kazanan kadın, benim kulağımı ısırıyor.*

İhtiyar kadının ufak, sivri dişleri ete iyice gömülürken Patricia'nın gözleri karardı, sonra yüzüne kör edici bir ışık vurdu; bir araba yavaşça, yavaşça, çok yavaşça garaj yoluna girdi ve ikisini de farlarıyla aydınlattı. Bir kapı açıldı.

"Patty?" dedi Carter boştaki motorun sesini bastırarak.

Patricia inledi.

Carter ona doğru koştu ve Bayan Savage'ı sırtından yakaladı, fakat o Bayan Savage'ı çekerken bir şey oldu ve Patricia'nın kafası, büyük bir acıyla geriye doğru savruldu; işte o an Bayan Savage'm kulağını bırakmadığını fark etti. Kafatasının derinliklerinden gelen bir çıtırtı ve pıt sesi duydu, sonra kafasının o tarafı sanki sobaya bastırılmış gibi yanmaya başladı.

İşte Patricia o an çığlık attı.

***

Yarayı kapatmak için on bir dikiş atıldı ve Patricia tetanos aşısı olmak zorunda kaldı fakat kulakmemesini yerine dikemediler çünkü Bayan Savage onu yutmuştu. Neyse ki ne Bayan Savage ne de rakunda kuduz çıkmıştı fakat daha fazla test yapmaları gerekiyordu, yani Patricia bunların sonucunu sabırsızlıkla bekleyecekti.

Eve dönüş yolunda Patricia ağrı kesiciler yüzünden kendini bitkin hissediyordu ve Carter'a bir şey söylemeye korkuyordu ama eninde sonunda konuşmalıydı.

"Carter?" dedi.

Carter Cooper Nehri Köprüsü'nü geçerken, "Konuşma Patty," dedi. "Kendinde değilsin."

Patricia başını koltuğun kafalığında sağa sola çevirerek, "Bağırsak hareketlerini takip etmeleri gerekiyor," dedi.

"Kimin?" diye sordu Carter, köprünün ikinci tümseğini geçerken.

Patricia, büyük bir üzüntüyle, "Ann Savage'ın," dedi. "Kulakmememi yuttu ve... ve senin hediye ettiğin küpeyi de... eninde sonunda çıkacak, sanırım yıkarlarsa..."

Ağlamaya başladı.

"Sakin ol, Patty," dedi Carter. "O küpeleri bir daha takmayacaksın."

"Ama onu bana sen aldın," diye inledi Patricia. "Ben de kaybettim."

"Hastalarımdan biri takı satıyor," dedi Carter. "O küpeyi bana bedava vermişti. Diğer tekini çöpe at, ben sana Pitt Sokağı'ndaki marketten bir şey alırım."

Herhalde sebebi ağrı kesicilerdi ama bu Patricia'nın daha da çok ağlamasına neden oldu.

5. BÖLÜM

Patricia ertesi sabah uyandığında suratının bir tarafı şişmişti ve ateşi vardı. Banyo aynasının önünde durdu ve kafasının sol tarafını kaplayan, çenesinin altına ve alnına sarılmış kocaman, beyaz bandaja baktı. Yüreği üzüntüyle doldu. Kulakmemesi tüm hayatı boyunca vardı ama birdenbire gidivermişti. Bir arkadaşını kaybetmiş gibi hissetti.

Fakat sonra o tanıdık olta iğnesi beynine kadar sokuldu ve onu harekete geçirdi:

"Çocukların iyi olduğundan emin olmalısın," dedi. "Onların korkmasına izin veremezsin."

O da saçını elinden geldiğince bandajın üstüne doğru taradı, alt kata indi ve donmuş kurabiye ısıttı. Blue, ardından da Korey aşağı inip tezgâhın diğer tarafındaki sandalyelere oturduktan sonra, yüzü çok gerilmiş olsa da elinden geldiğince gülümsedi ve "Görmek ister misiniz?" diye sordu.

"Ben isterim," dedi Korey.

Patricia elini başının arkasına götürerek bandajın başını buldu, sabitleyen kancayı çıkardı ve bandajı alnından, çenesinin altından, kafasının üstünden geçirerek uzun uzun çözdü, en sonunda alttaki pamuk tampona ulaştı ve onu da açmaya başladı. Blue'ya dönerek, "Sen de görmek ister misin?" diye sordu.

Blue başını salladı, Patricia kare şeklindeki bandajı kaldırdı ve terli, hassas derisinin üstünde serin havayı hissetti.

Korey nefesini tuttu.

"Muhteşem," dedi. "Acıdı mı?"

"Hoşuma gitmediği kesin," dedi Patricia.

Ninova

Korey tezgâhın yanından dolanıp geldi ve saçı onun omzuna değecek kadar Patricia'ya sokuldu. Patricia onun Herbal Essences şampuanının kokusunu içine çekti ve uzun zamandır ilk defa bu kadar yakın olduklarını fark etti. Eskiden La-Z-Boy koltuğa sığışıp kış evinde birlikte film izlerlerdi ama Korey'nin boyu artık neredeyse Patricia kadardı.

"Diş izlerini görebiliyorum, Blue bak," dedi Korey, kardeşi de bir mutfak iskemlesi çekip üstüne çıktı, bir elini ablasının omzuna atarak dengesini buldu ve ikisi birlikte annelerinin kulağını incelemeye koyuldular.

"Artık senin tadını bilen bir insan var," dedi Blue.

Patricia daha önce bunu düşünmemişti ama bu fikri epey rahatsız edici buldu. Korey'yi okula götürecek olan araba geldikten sonra Blue da onu almaya gelen arabaya giderken Patricia onu takip etti.

"Blue," dedi. "Büyükanne Mary'nin böyle bir şey yapmayacağını biliyorsun, değil mi?

Blue dönüp ona öyle bir baktı ki Patricia oğlunun aklından tam da bunun geçtiğini anladı.

"Neden?" diye sordu Blue.

"Çünkü o kadının onun zihnini etkileyen bir hastalığı var," dedi Patricia.

Blue, "Tıpkı Büyükanne Mary gibi," dedi ve Patricia, Bayan Mary oraya ilk taşındığında bunaklığını çocuklara tam ta bu şekilde tarif ettiğini hatırladı.

"Bu farklı bir hastalık," dedi. "Fakat şunu bilmeni istiyorum: Eğer sen ya da ablan için güvenli olmasaydı Büyükanne Mary'nin bizimle kalmasına izin vermezdim. Asla ikinizi tehlikeye atacak bir şey yapmam."

Blue bunu bir süre düşündü, sonra onu almaya gelen araba bir kez daha korna çaldı ve Blue koşarak kapıdan çıktı. Patricia derdini anlatabildiğini umdu. Çocukların dedeleri veya ninelerinden en az biriyle ilgili güzel anılarının olması önemli bir şeydi.

"Patty," diye seslendi Carter. Merdivenin tepesinde, bir elinde alacalı, diğer elinde de kırmızı çizgili kravat tutuyordu. "Hangisini takayım? Bu eğlenceli ve sıradışı biri olduğumu söylüyor ama kırmızı da insanı güçlü gösterir."

"Nereye gideceksin?" diye sordu Patricia.

"Haley'yi yemeğe çıkarıyorum."

Patricia, "Alacalı," dedi. "Doktor Haley'yi neden yemeğe çıkarıyorsun?"

Carter merdivenden inerken kırmızı kravatı bağlamaya başladı.

"Aday olacağım," dedi, kravatı boynundan geçirip bağladı. "Sıra beklemekten sıkıldım."

Holdeki aynanın karşısında durdu.

"Psikoloji bölüm başkanı olmak istemediğini söylemiştin diye hatırlıyorum," dedi Patricia.

Carter kravatını ayna karşısında sıkıp düzeltti.

"Daha fazla paraya ihtiyacımız var," dedi.

Carter dönerken Patricia, "Bu yaz Blue'yla vakit geçirmek istiyordun," dedi.

"İkisini birden yapmamı sağlayacak bir yol bulmam gerekecek," dedi Carter. "Sabah konsültasyonlarının hepsine katılmam gerekecek, sabah vizitelerine daha çok vakit ayırmak zorunda kalacağım, daha fazla bağış yapılmasını sağlamaya başlamalıyım; bu iş benim, Patricia. Ben sadece bana ait olanı istiyorum."

"Eh," dedi Patricia. "Eğer istediğin buysa..."

Carter, "Sadece birkaç aylığına," dedi, sonra durdu ve başıyla Patricia'mn sol kulağını işaret etti. "Bandajı çıkardın mı?"

"Sadece Korey ile Blue'ya göstermek için," dedi Patricia.

Carter, "Bence o kadar kötü görünmüyor," dedi; başparmağı Patricia'nın çenesinde, karısının başını sağa sola eğerek kulağını kontrol etti. "Bandajı takma. Daha hızlı iyileşir."

Patricia'ya hoşça kal öpücüğü verdi ve Patricia'ya bu gerçek bir öpücükmüş gibi geldi.

Eh, diye düşündü, *eğer psikiyatri bölüm başkanı olmaya çalışmak onu böyle yapıyorsa, tüm kalbimle destekliyorum.*

Patricia holdeki aynada kendine baktı. Siyah dikişler yumuşak teninin üstündeki böcek bacakları gibi görünüyordu ama bandajdan daha az göze çarpıyordu. Öyle bırakmaya karar verdi. Ragtag hole geldi ve dışarı çıkmak istediğini göstermek için kapının önünde durdu. Patricia bir an için onu bağlamayı düşündü, sonra Ann Savage'ın hastanede olduğunu hatırladı.

"Haydi oğlum," dedi kapıyı açarak. "Git de o kaba ihtiyarın çöplerini dağıt."

Ragtag garaj yolundan sokağa doğru fırladı, Patricia da onun arkasından kapıyı kilitledi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama daha önce kendi bahçesinde bir komşusunun saldırısına da hiç uğramamıştı.

Garaj odasına giden üç tuğla basamağı indi ve hastane yatağının yan korkuluğunu indirdi.

"İyi uyudunuz mu, Bayan Mary?" diye sordu.

Bayan Mary, "Beni baykuş ısırdı," dedi.

Patricia, Bayan Mary'yi oturup ayaklarını yataktan aşağı sarkıtırken, "Ah, öyle mi?" dedi.

Patricia her sabahki uzun ve yavaş rutini tekrarlayarak Bayan Mary'ye sabahlığını giydirdi, onu sallanan koltuğuna oturttu ve en sonunda ona Metamucil karıştırılmış bir bardak portakal suyu getirirken Bayan Greene ona kahvaltıyı hazırlamak için geldi.

Pek çok ilkokul öğretmeni gibi Bayan Mary de bitmeyen orta yaşların sonu çeşmesinden içmişti; Patricia onun genç olduğu bir zamanı hatırlamıyordu fakat onun Kershaw'ın iki yüz elli kilometre dışında kendi başına yaşayacak kadar kuvvetli olduğu zamanı hatırlıyordu. Evinin arkasındaki, sebze ekip biçtiği iki dönümlük tarlasını hatırlıyordu. Bayan Mary'nin savaşta bomba fabrikasında çalıştığını, kimyasalların saçını kırmızıya boyadığını, insanların gelip ona rüyalarını

açtığı, onun da piyango oynamaları için onlara şanslı sayılar söylediğini anlattığı hikâyeleri hatırlıyordu.

Bayan Mary kahve telvesine bakarak hava durumunu tahmin edebilirdi ve bölgedeki pamuk çiftliği sahipleri onun tahminlerini öyle isabetli bulurdu ki Bayan Mary mektuplarını almak için ne zaman Husker Early'nin dükkânına gitse ona kahve ısmarlarlardı. Arka bahçesindeki şeftali ağacının meyvelerini, ne kadar güzel görünürlerse görünsünler, kimsenin yemesine izin vermezdi; ağacın üzüntü içinde dikildiğini, meyvesinin acı olduğunu söylerdi. Patricia bir keresinde tadına bakmış, şeftali ona hoş kokulu ve tatlı gelmişti ama bundan bahsedince Carter ona kızmıştı, Patricia da bunu bir daha asla yapmamıştı.

Bayan Mary Birleşik Devletler haritasını zihinden çizebilir, periyodik tabloyu ezbere bilirdi; tek derslikli bir okulda öğretmenlik yapar, şifalı çaylar demlerdi ve hayatı boyunca sağlık tozu adını verdiği şeyleri satmıştı. Sent üstüne sent ekleyip oğullarını liseye, sonra Carter'ı üniversiteye göndermişti. Şimdiyse yetişkin bezi takıyor ve *Post and Courier*'daki bir bahçecilik öyküsünü bile takip edemiyordu.

Kulağı zonklamaya başlayınca Patricia Tylenol almak için üst kata çıktı. Üç tane hapı yutmuştu ki saat tam 9:02'de telefon çaldı. Hiç kimse evi dokuzdan önce aramayı hayal bile edemezdi ama aynı zamanda fazla endişeli görünmek de istemezdiniz.

"Patricia?" dedi Grace. "Grace Cavanaugh. Nasılsın?"

Nedense Grace her telefon görüşmesinin başında kendini tanıtıyordu.

"Üzgünüm," dedi Patricia. "Kulakmememi ısırdı ve yuttu."

"Elbette," dedi Grace. "Üzülmek yas tutmanın aşamalarından biridir."

Patricia, "Küpemin tekini de yuttu," dedi. "Dün gece taktığım küpem."

"Çok yazık," dedi Grace.

"Zaten Carter onu bir hastasından bedavaya almış," dedi Patricia. "Para bile vermemiş."

Grace. "O zaman sen de istemezmişsin zaten, iyi olmuş," dedi. "Bu sabah Ben'le konuştum. Ann Savage'ı MUSC'a yatırdıklarını ve yoğun bakımda olduğunu söyledi. Eğer başka bir şey duyarsam ararım."

Telefon tüm sabah boyunca çalıp durdu. Olay sabah gazetesine çıkmamıştı ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. CNN, NPR, CBS... hiçbir haber kuruluşu Old Village'ın kadınlarıyla yarışamazdı.

"Herkes alarm taktırmaya koşmuş bile," dedi Kitty. "Horse'un alarm taktırmak için aradığı adamlardan biri eve bakmak için bile en az üç hafta sonra gelebileceklerini söylemiş. Üç hafta nasıl dayanacağım, hiç bilmiyorum. Horse silahlarımız olduğu için güvende olduğumuzu söylüyor ama inan bana, o adamla daha önce güvercin avına çıktım. Gökyüzüne bile zor isabet ettirir."

Sonra Slick aradı.

"Senin için tüm sabah dua ettim," dedi.

"Teşekkürler Slick," diye karşılık verdi Patricia.

Slick, "Bayan Savage'ın yeğeninin buraya kuzeyde bir yerden taşındığını duydum," dedi. Bundan daha açık konuşamazdı. Herkes kuzeydeki her yerin aşağı yukarı aynı olduğunu bilirdi: kanunsuz ve görece olarak vahşi... Üstelik Bağımsızlık Heykeli ve müzeler gibi güzel şeyler olsa da, insanlar birbirlerini o kadar umursamıyordu ki sokakta ölseniz yardım eden olmazdı. "Leland emlakçıların uğradığını ve evini satışa çıkarması için onu ikna etmeye çalıştıklarını söyledi ama satmayacakmış. Hiçbiri oradayken Bayan Savage'ı görmemiş. Yataktan bile çıkamıyormuş, o kadar hâlsizmiş. Kulağın nasıl?"

"Bir parçasını yuttu," dedi Patricia.

"Çok üzüldüm," dedi Slick. "Küpelerin gerçekten çok güzeldi."

Grace öğleden sonra bir kez daha, yeni haberleri vermek için aradı.

Ninova

"Patricia," dedi. "Grace Cavanaugh. Az önce Ben'den duydum. Bayan Savage bir saat önce ölmüş."

Patricia aniden kendini yaşlanmış hissetti. Oda karanlık ve küçük görünmeye başladı. Sarı muşamba yıpranmıştı ve Patricia elektrik düğmesinin etrafındaki her bir kirli el izini görebiliyordu.

"Nasıl?" diye sordu?

"Eğer kuduz diye endişeleniyorsan, değilmiş," dedi Grace. "Kan zehirlenmesi gibi bir şey yüzündenmiş. Gıdasız kalmış, vücudu susuz kalmış, her tarafı da mikrop kapmış kesikler ve çürüklerle doluymuş. Ben, doktorların bu kadar bile yaşamasına şaşırdıklarını söyledi. Hatta dedi ki..." Grace sesini alçaltu. "Uyluklarının iç tarafında iğne izleri varmış. Herhalde kendine ağrı kesici bir şeyler enjekte ediyordu. Eminim ailesi bunu kimsenin bilmesini istemiyordur."

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Patricia.

Grace, "Hâlâ o küpeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Yuttuğu teki geri alsan bile, sence onu bir daha takar mısın? Yani nereden çıktığını biliyorsun."

"Bir şey götürmeliymişim gibi hissediyorum," dedi Patricia.

"Bir şey mi götüreceksin? Yeğenine mi?" diye sordu Grace. Yeğen derken sesini inceltmesinden Patricia'nın söylediğine inanamadığı belli oluyordu.

"Halası oldu," dedi Patricia. "Bir şey yapmalıyım."

Grace, "Neden?" diye sordu.

"Ona çiçek ya da yiyecek bir şeyler mi götürsem?" diye sordu Patricia.

Grace uzun süre sessiz kaldı, sonra ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

"Kulağını koparan kadının ailesine yapılacak en uygun şeyin ne olduğundan emin değilim ama eğer illa kendini bu şey yapmak zorunda hissediyorsan, ben olsam kesinlikle yemek götürmezdim."

Maryellen cumartesi günü aradı ve bu sayede Patricia en sonunda bir karara vardı.

Ninova

"Bilmen gerekir diye düşündüm," dedi Maryellen, "Dün Ann Savage'ın naaşını krematoryumda yaktık." En küçük kızının birinci sınıfa başlamasının ardından Maryellen Stuhr Cenaze Evi'ne muhasebeci olarak girmişti. Mt. Pleasant'taki her ölüm hakkında bütün detayları bilirdi.

"Toren ya da bağış yapılacak yerler hakkında bilgin var mı?" diye sordu Patricia. "Bir şeyler göndermek istiyorum."

"Yeğeni doğruca yakılmasını istedi," dedi Maryellen. "Çiçek, tören yoktu, belgelerde herhangi bir uyarı yoktu. Hatta onu bir kaba koyacağını bile sanmıyorum, başka bir yerden bulmadıysa tabii. O kadar umursamazdı ki herhalde küllerini bir deliğe atıverecektir."

Patricia'nın içi içini yiyordu, üstelik bunun tek sebebi Ragtag'i bağlamamış olmasının bir şekilde Ann Savage'ın ölümüne sebep olduğundan şüphelenmesi değildi. Günün birinde Ann Savage'la ve Bayan Mary'yle aynı yaşta olacaktı. Korey ve Blue, Carter'ın ağabeyleri gibi davranıp onu istenmeyen bir kaçık gibi evden eve mi göndereceklerdi? Patricia'nın kimin başına kalacağı konusunda kavga mı edeceklerdi? Eğer Carter olse, evi, Patricia'nın kitaplarını, mobilyalarını satıp geri kalanı aralarında paylaşırlar ve Patricia dımdızlak ortada kalır mıydı?

Başını kaldırıp Bayan Mary'nin kapı ağzında, dışarı çıkmak için giyinmiş, elinde çantasıyla dikildiğini, daha sonra ne yapacağını bilmez şekilde, sessizlik içinde ona baktığını her gördüğünde, bu hâliyle evin yan tarafındaki çöplerin arasında çomelip rakun kemirmek arasında sadece birkaç küçük adım olduğunu hissediyordu.

Bir kadın ölmüştü. Patricia o eve bir şeyler götürmeliydi. Grace haklıydı: Bu anlamsızdı ama bazen bir şeyi mantıklı olduğu için değil, onu yapmak istediğiniz için yapardınız.

6. BÖLÜM

Arkadaşları ve akrabaları cuma günü boyunca ziyarete gelip Patricia'ya altı demet çiçek, iki *Southern Living* ve bir *Redbook* dergisi, üç tepsi güveç (mısırlı, takolu, ıspanaklı), yarım kilo kahve, bir şişe şarap ve iki turta (Boston kremalı, şeftalili) getirdiler. Patricia, bu durumda güveçlerden birini başkasına götürmenin uygun olacağına karar verdi ve takolu olanı çözünmesi için dolaptan çıkardı.

Hafta sonu olmasına rağmen Carter erkenden hastaneye gitmişti. Patricia, Bayan Greene ve Bayan Mary'yi arka verandada otururken buldu. Yumuşak ve ılık bir sabahtı; Bayan Greene *Family Circle* dergisinin sayfalarını karıştırırken Bayan Mary de her zamanki gibi sincaplarla dolu olan kuş yemliğini izliyordu.

"Güneşin tadını mı çıkarıyorsunuz, Bayan Mary?" diye sordu Patricia.

Bayan Mary yaşlı gözlerini Patricia'ya çevirdi ve kaşlarını çattı.

"Dün gece Hoyt Pickens geldi," dedi.

"Kulağın daha iyi görünüyor," dedi Bayan Greene.

Patricia, "Teşekkürler," dedi.

Tombul, kara bir bataklık faresi çalıların arasından çıkıp çimde koşmaya başlayınca Bayan Mary'nin ayaklarının dibinde yatan Ragtag aniden kafasını kaldırdı ve Patricia'nın ödünü patlatıp üç farenin dehşet içinde sağa sola kaçışmasına neden oldu. Fare bahçeyi yan komşu Lang'lerin bahçesinden ayıran çite koştu ve ortaya çıktığı kadar hızlı şekilde gözden kayboldu. Ragtag başını tekrar yere koydu.

"Zehir koymalısınız," dedi Bayan Greene.

Ninova

Patricia böcek ilaçlamacıyı çağırıp evde fare zehri var mı diye bakmayı unutmamayı zihnine not etti.

"Ben yemek götürmek için sokağın aşağısına gidip gelecegim," dedi Patricia.

Bayan Greene, "Biz de öğle yemeği yiyeceğiz," dedi. "Öğle yemeğinde ne yiyelim Bayan Mary?"

"Hoyt," dedi Bayan Mary. "Şu Hoyt'un soyadı neydi?"

Patricia kısa bir not karaladı (Başınız sağ olsun, Campbell ailesi) ve takolu güvecin üstüne sarılı folyoya bantladı, sonra elinde tuttuğu buz gibi güveçle, ısınan sokakta Ann Savage'ın evine doğru ilerledi.

Hava gittikçe ısınıyordu, o yüzden Bayan Savage'ın toprak bahçesine doğru dönerken Patricia hafifçe terlemişti. Yeğeni evde olmalıydı çünkü beyaz kamyoneti çimlerin üstünde, gölgede duruyordu. Hiç Old Village'a ait olmayan bir hâli vardı çünkü Maryellen'ın da belirttiği gibi çocuk kaçıran tiplerin kullandığı arabalara benziyordu.

Patricia ön verandanın ahşap basamaklarını tırmandı ve tel kapıyı tıklattı. Bir dakika sonra kapıyı tekrar çaldı ama kendi sesinin evin içindeki yankısından ve Bayan Savage'ın bahçesini yan taraftaki Johnson'ların bahçesinden ayıran göletteki ağustosböceklerinin çığlıklarından başka bir şey duymadı.

Patricia kapıyı tekrar çaldı ve yolun karşısında, tadilatçıların yıktığı, Shortridge'lerin mahallenin en güzel arduvaz çatısı olan evinin parçalarına baktı. Yerine, kasabanın dışından biri, gösterişli bir minyatür şato inşa ettiriyordu. Old Village'da bu tür çirkin yapılar gün geçtikçe çoğalıyordu, bu koca binalar arsanın sınırına kadar uzanıyor, bahçe için biraz bile yer kalmıyordu.

Patricia yemeği kapının önüne bırakmak istedi ama bunca yolu Bayan Savage'ın yeğeniyle konuşmadan dönmek için gelmemişti. Sokak kapısını açmayı denemeye karar verdi. Yemeği bir notla birlikte mutfak tezgâhının üstüne bırakırım, dedi kendi kendine. Tel kapıyı açtı ve kapı kolunu çevirdi. Kapı bir an takıldı, sonra ardına kadar açıldı.

Patricia loş koridora doğru, "Hu–huuu?" diye seslendi.

Yanıt gelmedi. Patricia içeri girdi. Bütün perdeler kapalıydı. İçerideki hava sıcak ve tozluydu.

"Merhaba?" dedi Patricia. "Ben Pierates Cruze'dan Patricia Campbell?"

Yanıt yoktu. Patricia daha önce Ann Savage'ın evine hiç girmemişti. Oturma odası ağır, eski mobilyalarla doluydu. Yerler mukavva kutular ve reklam broşürleriyle doluydu. Tüm koltukların üstü dergiler, kataloglar ve rulo hâlindeki Moultrie News sayılarıyla doluydu. Tozlu ve eski dört Samsonite bavul, yan yana duvar kenarına sıralanmıştı. Sokak kapısının yanındaki gömme raflarda, nemlenmiş aşk romanları göze çarpıyordu. İçerisi Goodwill bağış dükkânları gibi kokuyordu.

Sol taraftaki koridor karanlık mutfağa, sağ taraftaki koridor da evin iç odalarına uzanıyordu. Tavandaki vantilatör tembel tembel dönüyordu. Patricia koridora doğru baktı. Diğer uçta aralık bir kapı vardı, burası yatak odası olmalıydı. Patricia oradan gelen klima homurtusunu duyabiliyordu. Ann Savage'ın yeğeni herhalde klimayı açık bırakıp dışarı çıkmış olamazdı.

Patricia nefesini tuttu, dikkatle koridordan geçti ve yatak odasının kapısını ardına kadar açtı.

"Kimse var mı?" dedi.

Yatakta yatan adam ölmüştü.

Ayağında botlarıyla örtünün üstüne uzanmıştı. Kot pantolon ve beyaz gömlek giymişti. Elleri iki yanındaydı. Dev gibiydi, 1.80'den uzundu ve ayakları yatağa sığmamıştı. Fakat cüssesine rağmen yeterli beslenmiyormuş gibi görünüyordu. Derisinin altında kemikleri sayılıyordu. Solgun suratı bitkin ve minik kırışıklarla doluydu, sarı saçları ince ve cansızdı.

Patricia sarsılmış, ince bir sesle, "Affedersiniz?" dedi.

Kendini zorlayarak adamın yanına gitti, güveç tabağını yatağın ayakucuna koydu ve adamın bileğini tuttu. Derisi serindi. Nabzı yoktu.

Patricia onun yüzünü yakından inceledi. Geniş bir ağzı,

ince dudakları ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Yakışıklı ve sevimli arası bir yerdeydi. Patricia ne olur ne olmaz diye onun omuzlarını sarstı.

"Bayım?" dedi çatlak sesle. "Beyefendi?"

Ellerinin altındaki beden kıpırtısızdı. Patricia işaretparmağının arkasını adamın burun deliklerinin altına götürdü: soluk almıyordu. Patricia'nın hemşire içgüdüleri harekete geçti.

Bir eliyle adamın çenesini indirdi, diğer eliyle de üst dudağını kaldırdı. Bir parmağıyla adamın ağzının içini kontrol etti. Dili kurumuştu. Hava yolunu engelleyen bir şey yoktu. Patricia adamın yüzüne doğru eğildi ve bileklerinin iç tarafındaki damarlar hafifçe titreşince, on dokuz senedir kocasından başka hiçbir erkeğe böyle yakın olmadığını fark etti. Sonra kurumuş dudaklarını adamın çatlamış dudaklarına iyice bastırdı. Adamın burnunu eliyle tıkadı ve soluk borusuna üç kez kuvvetlice üfledi. Sonra göğsüne üç kere kuvvetlice bastırdı.

Hiçbir şey olmadı. Patricia ikinci deneme için tekrar eğildi, dudaklarını iyice adamın dudaklarına bastırdı ve üflemeye başladı; bir nefes, iki nefes... sonra adamın soluk borusu titreşti ve Patricia'nın gırtlağına hava doldu. Öksürerek geri çekildi, adam yattığı yerden hızla doğruldu, alnı tok diye Patricia'nın kafasına çarptı, Patricia geriye doğru uçarak sırtını duvara çarptı ve ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Ayakları öne doğru fırladı, Patricia kayarak poposunun üstüne sertçe düştü, adam da bu arada öfkeyle ayağa kalktı ve güveç kabını yere düşürdü.

"Ne oluyor be!" diye bağırdı adam.

Öfkeyle etrafa bakındı ve ayağının dibinde, yerde yatan Patricia'yı gördü. Soluk soluğa, ağzı açık, loş ışıkta gözlerini kısarak ona baktı.

"İçeri nasıl girdin?" diye bağırdı. "Kimsin sen?"

Patricia nefesini biraz da olsa toplayıp tiz bir sesle ciyakladı: "Pierates Cruze'dan Patricia Campbell."

"Ne?" diye bağırdı adam.

Patricia, "Öldüğünüzü sandım," dedi.

"Ne?" diye bağırdı adam bir kez daha.

"Size kalp masajı yaptım," dedi Patricia. "Nefes almıyordunuz."

Adam bir kez daha, "Ne?" dedi.

"Ben komşunuzum," dedi Patricia korkuyla. "Pierates Cruze'dan."

Adam kapıya baktı, yatağına baktı, sonra Patricia'ya baktı.

"Lanet olsun," dedi ve omuzları düştü.

Patricia ters dönmüş güveç kabını göstererek, "Size güveç getirmiştim," dedi.

Adamın göğsü artık daha yavaş inip kalkıyordu.

"Bana güveç mi getirdin?" diye sordu.

"Başınız sağ olsun," dedi Patricia. "Ben... büyük halanız benim bahçemde bulundu. Ve sonra işler biraz fiziksel bir hâl aldı. Belki köpeğimi görmüşsünüzdür. Cocker spaniel kırması, o, şey... Belki de görmemiş olmanız daha iyidir. Ve...? Şey, umarım evimizde halanızın durumunu daha da kötüleştirecek bir şey olmamıştır."

Adam sanki kendi kendine açıklıyor gibi, "Halam öldüğü için bana güveç getirdin," dedi.

"Kapıyı açmadınız," dedi Patricia. "Ama dışarıda arabanızı gördüm, ben de kafamı içeri uzatıp bakayım dedim."

"Koridordan geçtin," dedi adam. "Ve yatak odama girdin."

Patricia kendini aptal gibi hissediyordu.

"Buralarda kimse bunu dert etmez," diye açıkladı Patricia. "Burası Old Village. Hem nefes almıyordunuz."

Adam hafifçe sallanarak gözlerini birkaç kez açıp kapadı.

"Ben, çok yorgunum," dedi.

Patricia adamın onun kalkmasına yardım etmeyeceğini fark edince kendi kendine kalktı.

Güveç kabına uzanarak, "Şunu temizleyeyim," dedi. "Çok aptalım."

"Hayır," dedi adam. "Gitmelisiniz." Başı hafif hafif sallanan adam sendeledi.

"Hemen hallederim," dedi Patricia.

Adam, "Lütfen," dedi. "Lütfen, evinize gidin. Benim yalnız kalmam gerek."

Patricia'yı odanın dışına çıkardı.

Adam onu koridora doğru iterken Patricia, "Biz bez alıp gelsem, sonra leke kalmasın," dedi. "Henüz tanışmadığımız hâlde evinize girdiğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama nefes almıyordunuz ve ben hemşireydim –hemşireyim– ve hasta olduğunuzdan o kadar emindim ki, şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum."

Patricia konuşmaya devam ederken adam onu eşyayla dolu oturma odasına kadar götürdü, sokak kapısını açtı, sulanan gözlerini iyice kısarak kapının arkasında dikilmeye başladı; Patricia'nın da anladığı gibi, adam onun gitmesini istiyordu.

Bir eli tel kapının kolunda, "Lütfen," dedi. "Çok özür dilerim. Sizi öyle rahatsız etmek istememiştim."

Adam, "Yatağa dönmeliyim," dedi, elini Patricia'nın beline götürdü, birkaç saniye sonra Patricia kendini tel kapının önünde, evin verandasında, sıcak güneşin altında buldu ve kapı hızla suratına kapandı. Patricia onun dışarı çıktığını kimsenin görmemiş olmasını umdu. Eğer yaptığı aptallığı bir kişi daha öğrenecek olsa, Patricia utancından ölürdü.

Arkasını döndü ve aniden tam üstüne gelen geniş sedanla burun buruna gelince korkudan sıçradı. Ön camdan yansıyan güneşin altında Ann Savage'a temizliğe gelen Francine vardı. Francine daha ihtiyardı, yüzü kurutulmuş elmayı andırıyordu ve Old Village'daki insanlar artık onu pek işe almak istemiyordu çünkü suratsızın tekiydi.

O ve Francis camın iki tarafından göz göze gelerek birbirlerine baktılar. Patricia en sade selamlaşma biçimini seçerek sadece elini kaldırdı, sonra başını eğerek son hızla sokağa çıktı; bu arada da Francine'in olayı anlatabileceği insanları kafasında sıralıyordu.

7. BÖLÜM

Patricia tüm dönüş yolu boyunca Ann Savage'ın yeğeninin tadını dudaklarında hissetti: toz baharatlar, deri, tanıdık olmayan bir cilt. Damarlarındaki kan kaynıyordu, sonra suçluluk duygusu tüm bedenini sardı, dişlerini iki kere fırçaladı, holdeki dolapta yarım bir şişe eskimiş Listerine buldu ve dudaklarında sadece yapay nane aroması kalana kadar gargara yaptı.

Günün geri kalanını birinin gelip Ann Savage'ın evinde ne yaptığını sormasından korkarak geçirdi. Piggly Wiggly'ye giderken orada Bayan Francine'le karşılaşacak diye ödü koptu. Telefon her çaldığında arayanın, Patricia'nın uyuyan birine kalp masajı yapmaya çalıştığını duyduğunu söyleyen Grace olacağını sandı.

Fakat gece oldu ve hiç kimse bir şey söylemedi ve Patricia akşam yemeğinde Carter'ın yüzüne bakamasa da, yatağa gittiğinde yeğenin dudaklarının tadını unutmuştu. Ertesi sabah, Korey'nin hafta boyunca nereden alınıp nereye bırakılacağını çözmeye çalışırken ve Blue'nun Adolf Hitler okumak yerine Eyalet ve Bölge Tarihi çalışmasını sağlarken, arada bir yerde Francine'i de unuttu.

Korey ve Blue'nun yaz kampına yazılmasını sağladı (Korey futbol kampına, Blue da bilim kampına), klimaya bakacak birinin numarasını almak için Grace'i aradı, alışverişe çıktı, karneleri imzaladı (neyse ki bu yıl yaz okulu yoktu), her sabah kapıdan hızla çıkan Carter'ı görmedi bile. (Carter ona, "Söz veriyorum," dedi, "bu iş biter bitmez sahile gideceğiz.") Sonra hafta aniden bitti ve Patricia kendini akşam yemeğinde

Ninova

sofraya oturmuş, Korey'nin, onun hiç ilgisini çekmeyen bir şey hakkında ettiği şikâyetleri dinlerken buldu.

"Sen beni dinliyor musun?" diye sordu Korey.

Kendine gelen Patricia, "Pardon?" dedi.

"Kahvenin yine bitmek üzere olduğuna inanamıyorum," dedi Carter masanın diğer ucundan. "Çocuklar kahveyi yiyor mu?"

"Hitler kafeinin zehir olduğunu söylüyormuş," dedi Blue.

"Dedim ki," diye tekrarladı Korey, "Blue'nun odası suya bakıyor ve penceresini açtığında esinti oluyor. Ayrıca onun tavanında vantilatör de var. Bu haksızlık. Neden benim odamda vantilatör yok? Klima tamir edilinceye kadar Laurie'nin evinde kalsam olur mu?"

"Laurie'nin evinde kalmıyorsun," dedi Patricia.

"Neden Gibson'larla yaşamak istiyorsun ki?" diye sordu Carter.

En azından çocuklar tamamen mantıksız bir şey söylediklerinde aynı tepkiyi verebiliyorlardı.

"Çünkü klima bozuk," dedi Korey, çatalıyla tabağındaki tavuk göğsüyle oynayarak.

"Bozuk değil," dedi Patricia. "Sadece verimli çalışmıyor."

Carter, "Klima tamircisi çağırdın mı?" diye sordu.

Patricia ona gizli ebeveyn dilinde, *çocukların önünde benimle aynı fikirde olduğunu göster, bunu sonra konuşuruz*, diyen bir bakış attı.

"Aramadın, değil mi?" dedi Carter. "Korey haklı, içerisi çok sıcak."

Belli ki Carter'la aynı gizli ebeveyn dilini konuşmuyorlardı.

"Bende bir fotoğraf var," dedi Bayan Mary.

"Ne dedin anne?" dedi Carter.

Her ne kadar Blue'yu masaya getirmek tam bir mücadeleye dönüşse de Carter annesinin onlarla sofraya mümkün olduğu kadar sık oturmasının önemli olduğunu düşünüyordu.

Bayan Mary yediğinden daha fazlasını kucağına döküyordu ve bir yudum almadan önce yutkunmayı unuttuğu için su bardağı hep bulanık oluyordu.

"Fotoğrafta o adamın..." dedi Bayan Mary, "o olduğu görünüyor."

"Doğru anne," dedi Carter.

Tam o anda tavandan bir hamamböceği Bayan Mary'nin bardağının içine düştü.

Korey sandalyesinde geriye sıçrayarak, "Anne!" diye haykırdı.

Blue tavanda daha fazlası var mı diye yukarı bakarak, "Hamamböceği!" diye bağırdı.

Carter avizenin üstünde bir tane daha görerek, "Ben alırım!" dedi ve Patricia'mn güzel, keten peçetesini alarak uzandı.

Patricia kahrolmuştu. Bunun, ne kadar pasaklı olduğunu anlatan bir aile hikâyesi hâline geldiğini şimdiden görebiliyordu. Büyüdüklerinde birbirlerine, "Hatırlıyor musun?" diye soracaklardı. "Annemin evi o kadar pisti ki bir keresinde Büyükanne Mary'nin bardağına tavandan hamamböceği düşmüştü. Hatırladın mı?"

"Anne bu iğrenç!" dedi Korey. "Anne! Onu içmesine izin verme!"

Patricia kendine geldi ve Bayan Mary'nin, içinde hamamböceğinin çırpındığı bulanık su olan bardağı aldığını ve ağzına götürmekte olduğunu gördü. Hemen yerinden fırlayarak bardağı Bayan Mary'nin elinden aldı ve lavaboya döktü. Suyu açıp böceği ve ıslak yemek kırıntılarını delikten aşağı gönderdi, sonra da çöp öğütücüyü açtı.

Tam o sırada kapının zili çaldı.

Patricia, Korey'nin yemek odasında performansına hâlâ devam ettiğini duyabiliyordu ve bunu daha fazla dinlememek için, "Ben bakarım," diye bağırdı, sonra da küçük odadan geçerek sessiz, loş hole gitti. Oradan bile Korey'nin devam ettiğini

Ninova

duyabiliyordu. Kapıyı açtı ve damarlarına utanç hücum etti: verandanın ışığının altında duran kişi Ann Savage'ın yeğeniydi.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi. "Güveç kabınızı geri getirmek istedim."

Patricia bunun aynı adam olduğuna inanamıyordu. Benzi hâlâ soluktu ama cildi yumuşak ve kırışıksız görünüyordu. Gür ve sağlıklı görünen saçlarını soldan ayırmıştı. Haki iş gömleğini yeni kot pantolonunun içine sokmuştu, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, kalın önkolları açıktaydı. Sanki sadece ikisinin bildiği gizli bir espri varmış gibi dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme oynaşıyordu. Patricia karşılık olarak dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdiğini hissetti. Adam elinde cam güveç kabını tutuyordu. Kap tertemizdi.

"Evinize öyle girdiğim için çok özür dilerim," dedi Patricia, ağzını kapatmak için elini kaldırarak.

Adam, "Patricia Campbell," dedi. "İsminizi hatırladım ve rehbere baktım. Yemek getiren insanların kaplarını geri alamayınca nasıl hissettiklerini bilirim."

Patricia kaba uzanarak, "Bunu yapmak zorunda değildiniz," dedi. Adam kabı bırakmadı.

"Davranışım için özür dilemek istiyorum," dedi.

Patricia, adamın elindeki kabı çekiştirmenin ne zaman kabalık gibi görünmeye başlayacağını düşünerek, "Hayır, asıl ben özür dilerim," dedi. "Aptal olduğumu düşünmüş olmalısınız, uykunuzu böldüm, ben... ben gerçekten de sizin... Ben eskiden hemşireydim. Böyle aptalca bir hatayı nasıl yaptığımı bilmiyorum. Çok özür dilerim."

Adam alnını kırıştırdı ve kaşlarını kaldırdı, gerçekten kaygılı görünüyordu.

"Çok özür diliyorsunuz," dedi.

"Affedersiniz."

Patricia hemen ne yaptığının farkına vardı ve şaşkın hâlde, ne yapacağını bilemeyerek kalakaldı, o yüzden gevelemeye başladı. "Özür dilemeyen tek insanlar psikopatlardır."

Bu sözcükler ağzından çıktığı anda onları söylememiş olmayı diledi. Adam birkaç saniye ona baktı, sonra, "Bunu duyduğum için üzgünüm," dedi.

Patricia onun söylediğini anlayana kadar birkaç saniye bakıştılar, sonra Patricia kahkahalara boğuldu. Birkaç saniye sonra adam da gülmeye başladı. Güveç kabını bıraktı, Patricia da kabı alarak tıpkı bir kalkan gibi göğsüne bastırdı.

"Bir daha özür dilemeyeceğim," dedi. "Baştan başlayabilir miyiz?"

Adam kocaman elini uzattı, "James Harris," dedi.

Patricia onun elini sıktı. Eli serin ve kuvvetliydi.

"Patricia Campbell."

James Harris, Patricia'nın sol kulağını işaret ederek, "Bunun için gerçekten çok üzgünüm," dedi.

Kopmuş kulağını anımsayan Patricia hafifçe sola döndü ve saçlarını dikişlerin üstüne doğru taradı.

"Şey," dedi, "sanırım bu yüzden iki tane var."

Bu sefer James Harris'in gülüşü kısaydı.

"Pek çok insan kulakları konusunda böyle cömert değildir."

Patricia, "Bana seçenek bırakıldığını hatırlamıyorum," dedi, sonra şaka yaptığı anlaşılsın diye gülümsedi.

James Harris de gülümsedi.

"İkiniz yakın mıydınız?" diye sordu Patricia. "Siz ve Bayan Savage?"

James Harris, "Bizim ailede kimse yakın değildir," dedi. "Ama ailenizin ihtiyacı olursa, gidersiniz."

Patricia kapıyı kapatıp bu adamla verandada gerçek yetişkinler gibi sohbet etmek istiyordu. Ondan çok korkmuştu ama adam sıcak ve eğlenceliydi, dahası Patricia'ya bakışı onun kendini gerçekten fark edilmiş gibi hissetmesini sağlıyordu. Evin içinden ciyaklamalar yükseldi. Patricia utanarak gülümsedi ve onun kalmasını sağlamanın tek yolu olduğunu fark etti.

"Ailemle tanışmak ister misiniz?" diye sordu.

Ninova

James Harris, "Akşam yemeğinizi bölmek istemem," dedi. "Bunu yaparsanız bana iyilik etmiş olursunuz."

James Harris ifadesiz bir yüzle kısa bir süre ona baktı, sonra gülümsemeye başladı.

"Sadece bu gerçek bir davetse girebilirim."

Patricia kenara çekilerek, "Kendinizi davet edilmiş sayabilirsiniz," dedi. Birkaç saniye sonra James Harris eşikten içeri adımını attı ve karanlık hole girdi.

"Bay Harris?" dedi Patricia. "Bu konuda" –elindeki güveç kabını gösterdi– "bir şey söylemezsiniz, değil mi?"

James Harris'in yüzü ciddileşti.

"Bu bizim sırrımız olacak."

"Teşekkürler," dedi Patricia.

James Harris'i aydınlık yemek odasına götürdüğünde gürültü bıçak gibi kesildi.

"Carter," dedi Patricia. "Bu James Harris, Ann Savage'ın yeğeni. James, bu benim eşim Doktor Carter Campbell."

Carter ayağa kalktı ve sanki karısının kulağını koparan kadının yeğeniyle her gün tanışıyormuş gibi hemen onun elini sıktı. Diğer tarafta Blue ve Korey, annelerinin bu adamı neden eve aldığını merak ederek, dehşet içinde bu dev yabancıya bakıyorlardı.

"Bu, oğlumuz Carter Jr. ama hepimiz ona Blue deriz, bu da kızımız Korey," dedi Patricia.

James, Blue'yla tokalaşıp Korey'nin elini sıkmak için masanın diğer tarafına yürürken Patricia ailesini onun gözünden gördü: Blue onu kaba bir şekilde süzüyordu. Kapüşonlu Baja'sı ve futbol şortuyla sandalyesinin arkasında dikilen Korey ona hayvanat bahçesindeki bir hayvanmış gibi ağzı açık bakıyordu. Bayan Mary ağzında hiçbir şey olmamasına rağmen hiç durmadan çiğneyip duruyordu.

"Bu kayınvalidem Bayan Mary Campbell, bizimle yaşıyor."

James Harris, tuzluk ve biberliğe gözlerini dikmiş, dudaklarını emen Bayan Mary'ye elini uzattı.

Ninova

"Tanıştığımıza sevindim hanımefendi," dedi.

Bayan Mary sulanmış gözlerini tuzluktan ayırarak ona baktı ve çenesi titreyerek bir süre onu inceledi, sonra tuzluk ve biberliğe bakmaya devam etti.

"Bende bir fotoğraf var," dedi.

"Yemeğinizi bölmek istemezdim," dedi James Harris elini geri çekerek. "Bir tabak getirmiştim."

Patricia, "Bizimle tatlı yemek ister misin?" diye sordu.

"Ben aslında..."

"Blue, masada yer aç," dedi Patricia. "Korey, kâseleri getir."

Blue elinde kirli tabaklarla içeri giderken James Harris, "Tatlıya zaafım var," dedi.

Patricia başıyla solundaki sandalyeyi işaret ederek, "Buraya oturabilirsin," dedi. James Harris otururken sandalyeden endişe verici bir gıcırtı yükseldi. Kâseler masaya geldi ve iki kiloluk Breyers dondurma kutusu Carter'ın önüne yerleştirildi. Carter derin dondurucuda üstü buzlanmış dondurmanın yüzeyini büyük bir kaşıkla kazımaya başladı.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu Carter.

Korey dondurma kâsesi yığınını babasının önüne koyarken James Harris, "Pek çok şey," dedi. "Ama bu ara biraz param var ve yatırım yapmak istiyorum."

Patricia onun dediğini düşündü. James Harris zengin miydi?

Carter, "Neye?" diye sordu. Dondurmayı uzun bukleler hâlinde kazıyıp herkesin kâsesine doldurdu ve diğerlerine uzattı. "Hisse senedi? Ufak işletme? Mikroçipler?"

"Daha yerel bir şey düşünüyordum," dedi James Harris. "Belki emlak."

Carter masanın diğer tarafına uzandı ve James Harris'in önüne bir kâse dondurma koydu, sonra annesinin eline kalın saplı bir kaşık verdi ve önündeki vanilyalı dondurmaya daldırdı.

İlgisini yitirerek, "Benim alanım değil," dedi.

"Aslında," dedi Patricia. "Kitap kulübünden arkadaşım Slick Paley var. Kocası Leland emlak işinde. Buradaki durum hakkında sana bilgi verebilirler."

"Kitap kulübüne mi üyesin?" diye sordu James Harris. "Okumaya bayılırım."

Carter onları duymazdan gelip annesine dondurma yedirirken, Blue ve Korey dik dik bakmaya devam ederken Patricia, "Kimleri okumayı seversin?" diye sordu.

"Büyük bir Ayn Rand hayranıyım," dedi James Harris. "Kesey, Ginsburg, Kerouac. *Zen ve Motosiklet Bakım Sanatı*'nı okumuş muydun?

"Sen hippi misin?" diye sordu Korey.

James Harris onu duymazdan gelince Patricia kendini acınası derecede müteşekkir hissetti.

James Harris, "Yeni üye alıyor musunuz?" diye devam etti.

"Peh," dedi Korey. "Onlar sadece oturup şarap içen bir grup yaşlı kadın. O kitapları gerçekten okumuyorlar bile."

Patricia bunun nereden çıktığını bilmiyordu. Bunu Korey'nin ergenliğine verebilirdi ama Maryellen onlardan hoşlanmayı bıraktığında ergen olduklarını söylemişti ve Patricia kızından hâlâ hoşlanıyordu.

James, Korey'yi bir kez daha duymazdan gelerek, "Ne tür kitaplar okuyorsunuz?" diye sordu.

"Her tür," dedi Patricia. "En son 1970'lerde ufak bir Guyana kasabasındaki hayat hakkında harika bir kitap okuduk."

Okudukları kitabın *Kuzgun: Rahip Jim Jones ve Halkının Anlatılmamış Öyküsü* olduğunu söylememişti.

"Film kiralıyorlar," dedi Korey. "Sonra da kitap okumuş gibi yapıyorlar."

"Bu kitabın filmi yok," dedi Patricia kendini gülümsemeye zorlayarak.

James Harris dinlemiyordu. Gözleri Korey'deydi.

"Annene böyle küstahlık etmenin özel bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Normalde böyle davranmaz," dedi Patricia. "Sorun değil."

"Kimi insan edebiyatı kendi hayatını anlamlandırmak için kullanır," dedi James Harris. Korey'ye bakmaya devam ediyor, Korey de onun keskin bakışlarının karşısında kıvranıyordu. "Sen ne okuyorsun?"

"*Hamlet*," dedi Korey. "Shakespeare'in."

"Ödev kitap," dedi James Harris. "Yani, başkalarının senin için seçtiği kitaplar dışında ne okuyorsun?"

"Benim oturup kitap okumaya vaktim yok," dedi Korey. "Okula gidiyorum, üstelik futbol ve voleybol takımlarının kaptanıyım."

"Bir okur pek çok hayat yaşar," dedi James Harris. "Okumayan insansa tek hayat yaşar. Ama eğer sen sana söyleneni yapmaktan ve başka insanların okuman gerektiğini düşündüğü kitapları okumaktan memnunsan, ne güzel. Ben bunu üzüntü verici buluyorum."

"Ben..." dedi Korey ağzını zorla oynatarak. Sonra durdu. Daha önce kimse onu üzüntü verici bulmamıştı. "Her neyse," dedi ve sandalyesine gömüldü.

Patricia üzülmeli mi diye düşündü. Bu onun için yeni bir alandı.

"Hepiniz hangi kitaptan bahsediyorsunuz böyle?" diye sordu Carter, annesinin ağzına biraz daha dondurma tıkarak.

"Eşinin kitap kulübünden bahsediyorduk," dedi James Harris. "Sanırım okumayı sevenlere hayranım. Ben bir asker çocuğuydum ve nereye gidersem gideyim, kitaplar arkadaşım oldu hep."

"Gerçek arkadaşın olmadığı içindir," diye mırıldandı Korey.

Bayan Mary başını kaldırdı ve James Harris'e öyle bir baktı ki Patricia gözlerinin ona yakın çekim yaptığını duyabildiğini düşündü.

"Ben paramı istiyorum," dedi Bayan Mary öfkeyle. "O borçlu olduğun babamın parası."

Masaya sessizlik çöktü.

Ninova

"Ne oldu anne?" diye sordu Carter.

"Sürünerek geri gelmişsin," dedi Bayan Mary. "Ama seni görüyorum."

Bayan Mary, dağınık gri kaşları çatılmış, ağzının etrafındaki gevşek deri toplanarak öfkeli bir düğüme dönüşmüş hâlde James Harris'e baktı. Patricia, James Harris'e döndü ve onun düşündüğünü, sanki gerçekten bir şeyi anlamaya çabaladığını gördü.

"Senin geçmişten biri olduğunu sanıyor," diye açıkladı Carter. "Aklı gidip geliyor."

Bayan Mary'nin sandalyesi kulak tırmalayan bir gıcırtıyla geriye gitti.

"Anne," dedi Carter, onun koluna girerek. "Doydun mu? Sana yardım edeyim."

Kadın kolunu Carter'ın elinden kurtardı ve gözleri James Harris'te, ayağa kalktı.

"Sen o ruhsuz kadının yedinci oğlusun," dedi Bayan Mary ve ona doğru bir adım attı. Çenesinin altındaki sarkık gerdanı titreşti. "Yaz gelince sizin gözünüze çiviler çakacağız."

Uzandı ve elini masaya bastırarak tutundu. James Harris'e doğru eğildi.

"Anne," dedi Carter. "Sakin ol."

"Seni hiç kimsenin tanımayacağını sandın," dedi Bayan Mary. "Ama bende fotoğrafın var, Hoyt."

James Harris hiç kıpırdamadan Bayan Mary'ye bakıyordu. Göz bile kırpmıyordu.

"Hoyt Pickens," dedi Bayan Mary. Sonra tükürdü. Köylülerin yaptığı gibi şap diye yapışacak bir şey olmasını istemişti ama onun yerine vanilyalı dondurmayla kalınlaşmış ve tavuk parçalarıyla kaplı bir parça beyaz tükürük alt dudağından aktı, sonra çenesinden aşağı süzülerek elbisesinin üstüne düştü.

"Anne," dedi Carter.

Patricia, Blue'nun öğürdüğünü ve peçetesini yüzüne gö-

türdüğünü gördü. Korey arkasına iyice yaslanmış, büyükannesinden olabildiğince uzakta duruyor, Carter da elinde peçeteyle annesine uzanıyordu.

Patricia ayağa kalkarken James Harris'e, "Çok özür dilerim," dedi.

"Kim olduğunu biliyorum," diye haykırdı Bayan Mary, James Harris'e. "Dondurma elbiseli adam."

Patricia şu an Bayan Mary'den nefret ediyordu. Evlerine kitaplar hakkında konuşabileceği ilginç biri gelmişti ve Bayan Mary bunu bile Patricia'ya çok görmüştü.

Patricia Bayan Mary'yi kollarının altından tutarak, biraz sert davranmayı da çok umursamayarak yemek odasından çıkardı. Arkasında, Korey ve Blue aynı anda konuşmaya başlarken James Harris'in kalktığının farkındaydı ve döndüğünde hâlâ orada olmasını umdu. Bayan Mary'yi garaj odasına götürdü, onu sandalyesine oturtup eline plastik kâsede suyunu ve diş fırçasını verdi, sonra yemek odasına geri döndü. Oradaki tek kişi, kâsesine yumulmuş dondurma yiyen Carter'dı.

"Hâlâ burada mı?" diye sordu Patricia.

Carter, ağzı dondurma dolu hâlde, "Gitti," dedi. "Annem bu akşam biraz tuhaftı, değil mi?"

Carter kaşığını kâsenin dibinde bıraktı ve onları Patricia'nın toplaması için masanın üstünde bırakarak ayağa kalktı, Patricia'nın cevabını duymak için beklemedi bile. O an Patricia ailesinden ölesiye nefret ediyordu. Ve James Harris'i tekrar görmek istiyordu, hem de çok.

Düzenleme
Ny.ozlem

8. BÖLÜM

İşte kendini bu yüzden, ertesi gün öğleden biraz sonra, Ann Savage'ın sarı-beyaz evinin verandasında dikilirken buldu.

Tel kapıyı çalıp bekledi. Sokağın karşısındaki yeni malikânenin önünde bir çimento kamyonu, evin garaj yolundaki ahşap çerçevenin içine vıcık vıcık, gri çamuru boşaltıyordu. James Harris'in beyaz kamyoneti sessizce ön bahçede duruyordu, güneş koyu renkli ön camından yansıyor ve Patricia'nın gözlerini kısmasına neden oluyordu.

Sokak kapısı gürültülü bir gıcırtıyla, yapışkan, güneşin ısıttığı boyalı çerçeveden ayrıldı ve kocaman güneş gözlüğüyle, ter içindeki James Harris göründü.

"Umarım seni uyandırmamışımdır," dedi Patricia. "Dün gece kayınvalidemin yaptıkları yüzünden özür dilemek istedim."

James Harris gölgelere çekilerek, "İçeri gir, çabuk," dedi.

Patricia sokaktaki bütün pencerelerden onları izleyen biri olduğunu gözünde canlandırdı. Bu eve bir daha giremezdi. Francine neredeydi? Patricia kendini korunmasız hissediyordu, utanmıştı. Bunu doğru düzgün düşünmemişti.

Karanlık koridora doğru, "Burada konuşalım," dedi. Tüm görebildiği kapının kenarında duran büyük, soluk benizli eldi. "Güneş çok güzel."

"Lütfen," dedi James Harris çatlak bir sesle. "Bir hastalığım var."

Patricia, duyduğu zaman gerçek sıkıntıyı anlardı ama yine de kendi kendini içeri girmeye bir türlü ikna edemiyordu.

"Gir ya da git," dedi James Harris, artan bir öfkeyle. "Ben güneşe çıkamam."

Sokağın sağına soluna bakan Patricia hızlıca kapıdan içeri giriverdi.

James onu kenara çekerek kapıyı çarptı ve Patricia'yı odanın ortasına doğru itti. Patricia odanın boş olduğunu görünce şaşırdı. Mobilyalar, eski bavullar, poşetler ve çerçöple dolu kutular duvarlara doğru itilmişti. Arkasındaki James Harris kapıyı kilitledi ve sonra sırtını kapıya yasladı.

Patricia sohbet açmak için, "Düne göre çok daha iyi görünüyor," dedi. "Francine harika bir iş çıkarmış."

"Kim?" diye sordu James.

"Dün çıkarken onu görmüştüm," dedi Patricia. "Temizlikçin."

James Harris büyük güneş gözlüğünün ardından ona tamamen ifadesiz bir suratla baktı ve Patricia tam da gitmesi gerektiğini söylemek üzereyken James'in dizleri büküldü ve yere düştü.

"Bana yardım et," dedi James.

Topuklarıyla kendini faydasız yere ittiriyordu, ellerinde hiç kuvvet yoktu. Patricia'nın hemşire içgüdüleri harekete geçti ve onun yanına giderek ayaklarını yere sağlam bastı, ellerini James'in kollarının altından geçirdi ve kaldırdı. Adam ağır ve çok serindi, dev gövdesi Patricia'mn önünde yükselirken, cüssesi Patricia'ya ağır geldi. Nemli avuçlarından önkollarına kadar titremeye başladı.

James öne yığılarak bütün ağırlığını onun omzuna verdi ve bu yoğun fiziksel temas Patricia'nın başını döndürdü. James'i duvara dayanmış sallanan sandalyeye götürdü ve James sandalyeye yığıldı. Patricia'nın bir anda onun ağırlığından kurtulan vücudu kuş gibi hafifledi. Neredeyse havalanacaktı.

"Neyin var?" diye sordu Patricia.

James, "Beni kurt ısırdı," dedi.

"Burada mı?" diye sordu Patricia.

James Harris'in sandalyede farkında olmadan ileri geri sallandığını, bu arada da bacak kaslarının gerilip kasıldığını gördü.

Ninova

"Küçükken," dedi James, sonra bembeyaz dişlerini göste-
rerek acıyla gülumsedi. "Belki de vahşi bir köpekti ama ben
olayı romantize edip onu kurda dönüştürmüşümdür."

"Çok üzüldüm," dedi Patricia. "Canın çok yanmış mıydı?"

James Harris, "Öleceğimi düşünmüşler," dedi. "Birkaç
gun ateşler içinde yattım ve iyileştiğimde beynimde hasar
oluşmuştu; aslında sadece ufak lezyonlardı ama gözlerimdeki
motor hareket kontrolünü etkilemiş."

Patricia tüm bu olanlar en sonunda mantıklı bir şeye dö-
nüştüğü için rahatlamıştı.

"Çok zor olmalı," dedi.

"Gozbebeklerim pek iyi daralmıyor," dedi James. "O yüz-
den de güneş ışığı benim için son derece acı verici bir şey. Bu
da biyolojik saatimin ayarını iyice bozdu."

Odada göz gezdirerek duvar kenarına yığılmış eşyalara
baktı.

"Yapacak çok iş var ve ben bunları nasıl halledeceğimi bi-
lemiyorum," dedi. "Kaybolmuş durumdayım."

Patricia duvar boyunca dizilmiş mukavva kutulara ve po-
şetlere baktı; içleri eski kıyafetler, defterler, terlikler, ilaçlar,
kasnaklar ve sararmış televizyon rehberleriyle doluydu. Nay-
lon poşetlerde giysiler, tel askılar, tozlu çerçevelerin içinde
fotoğraflar, örgüler, su lekeli pul defterleri, paket lastiğiyle
tutturulmuş, kullanılmış tombala kartı desteleri, cam küllük-
ler, kâseler ve ortasında deniz kabuğu olan cam küreler vardı.

"Ayıklanacak çok şey varmış," dedi Patricia. "Yardıma ge-
lecek kimse yok mu? Bir akraban? Kardeşin? Kuzenin? Eşin?"

James başını iki yana salladı.

"Kalıp Francine'le konuşmamı ister misin?"

"O istifa etti," dedi James.

Patricia, "Bu hiç Francine'in yapacağı şey değil," dedi.

James Harris alnındaki teri silerek, "Buradan gitmek zo-
runda kalacağım," dedi. "Kalmayı düşünüyordum ama has-
talığım yüzünden bu çok zor. Çoktan hareket etmiş bir tren

Ninova

varmış da ne kadar hızlı koşarsam koşayım onu yakalayamayacakmışım gibi geliyor."

Patricia bu hissi iyi biliyordu ama aynı zamanda, kendini bir anda Old Village'da yapayalnız bulan bu yakışıklı, normal görünüşlü, bekâr ve çocuksuz adam hakkında her şeyi öğrenene kadar burada kalabilecek olan Grace de aklına geldi. Patricia hiç o yaşta bekâr olan ve bir tür hikâyesi olmayan bir erkekle tanışmamıştı. Herhalde önemsiz ve heyecansız bir hikâyesi vardı ama Patricia heyecana öyle açtı ki önüne çıkan her gizem makbuldü.

"Bakalım bunu birlikte çözebilir miyiz?" dedi. "Seni en çok bunaltan hangisi?"

James yanındaki kahvaltı masasının üstünde duran bir tomar zarfı sanki yüz kilo çekiyormuş gibi kaldırdı.

"Bunları ne yapacağım?" diye sordu.

Patricia sırtı ve dudağının üstü terleyerek mektuplara baktı. Ev havasız ve boğucuydu.

"Ama bunlar kolay," dedi zarfları bırakarak. "Vesayet mahkemesinden gelen bu mektubu bilmiyorum ama Buddy Barr'a sorarım. Aslında emekli ama aynı kiliseye gidiyoruz ve şimdi emlakçılık yapıyor. Sular idaresi de yolun hemen yukarısında, oraya gidip suyu beş dakikada kendi üstüne alabilirsin. Elektrik idaresinin de, elektrik faturasını üstüne alabileceğin bir ofisi var, hemen köşede."

"Bunların hepsini ben yapmalıyım," dedi James. "Ama bunların ofisleri sadece gündüz açık oluyor, ben de o saatte araba süremem. Gözlerim yüzünden."

"Ah," dedi Patricia.

James, "Beni arabayla bırakacak biri olsa..." dedi.

"Normalde seve seve yapardım," dedi Patricia hızlıca. "Ama okulun son haftasındayız ve yapacak çok iş var..."

"Sadece beş dakika süreceğini söylemiştin."

Patricia bir an için onun bu tatlı dilli hâline sinirlendi, sonra kendini korkak gibi hissetti. Yardım edeceğine söz ver-

Ninova

mişti. Onu daha çok tanımak istiyordu. Herhalde önüne çıkan ilk engelde pes edecek değildi.

"Haklısın," dedi. "O zaman arabamı getireyim. Sokak kapısına elimden geldiğince yanaşırım."

"Benim kamyoneti alsak olur mu?" diye sordu James.

Patricia duraksadı. Bir yabancının arabasını süremezdi. Ayrıca daha önce hiç kamyonet kullanmamıştı. "Ben..."

"Camlarım film kaplı," dedi James.

Elbette. Patricia başka seçenek olmadığını görerek başını salladı.

"Ve benim için bu kadar çok şey yapıyorken seni daha fazla yormak istemem ama..." diye söze başladı James.

Patricia'nın bütün cesareti kırıldı, sonra hemen bencillik ettiğini düşündü. Bu adam dün gece onun evine gelmiş, kızının küstahlıklarına ve kayınvalidesinin tükürüklerine maruz kalmıştı. O sadece yardıma ihtiyacı olan biriydi, o kadar. Patricia elbette elinden geleni yapacaktı.

Sesinin mümkün olduğu kadar sıcak ve samimi çıkmasına çabalayarak, "Söyle?" dedi.

James sallanmayı bıraktı.

"Cüzdanım çalındı, doğum belgem ve ona benzer her şeyim de evimde kaldı," dedi James. "Biri onları bulana kadar da ne kadar zaman geçer bilmiyorum. Bunların hepsini kimliksiz nasıl halledebilirim?"

Patricia'nın zihninde Ted Bundy'nin kolunda sahte bir alçıyla Brenda Ball'a kitaplarını arabaya kadar taşımasını rica ettiği bir görüntü canlandı. Patricia ayıp ettiğini düşünerek bunu zihninden uzaklaştırdı.

"O vesayet mahkemesi mektubu kimlik sorununu çözecektir," dedi. "Sular idaresi için tek ihtiyacın olan o. Oradayken, elektrik şirketine göstermek için üstünde ismin ve buranın adresi olan bir fatura vermelerini isteriz. Anahtarları ver de arabanı getireyim."

***

Ninova

Film kaplı camlar kamyonetin ön koltuğunun loş ve mor görünmesine neden oluyordu; bu pek de kötü bir şey değildi çünkü koltuklar leke içinde ve yırtık pırtıktı. Patricia'nın asıl hoşuna gitmeyen şey arka taraftı. James içeriyi tamamen karanlık hâle getirmek için arka camı tahtalarla kapatmıştı ve arkasında böyle bir boşlukla araba sürmek Patricia'yı geriyordu.

Sular idaresinde James'in cüzdanını evde bıraktığını anladılar. James bolca özür diledi ama Patricia depozito olarak seve seve yüz dolarlık bir çek yazdı. James eve dönünce parayı ödeyeceğine söz verdi. Elektrik şirketindeki görevli iki yüz elli dolarlık depozito isteyince, Patricia tereddüt etti.

"Senden bunu yapmanı istememeliydim," dedi James Harris.

Patricia ona baktı; James'in yüzü şimdiden güneşten kıpkırmızı olmuş, yanakları güneş gözlüğünün altından sızan sıvı yüzünden ıslanmıştı. İyi niyetini ve Carter'ın çek defterine bakınca söyleyeceklerini iki kefeye koydu. Ama bu Patricia'nın da parasıydı, değil mi? Patricia ne zaman kendine ait bir banka hesabı açmak istese Carter böyle söylemiyor muydu? Bu para ikisine aitti. O yetişkin bir kadındı ve parayı nasıl uygun görürse öyle harcardı, bir başka adama yardım ediyor olsa bile.

İkinci çeki de yazdı ve kararını değiştirmemek için çeki bileğinin sert bir hareketiyle kopardı. Yararlı biri olduğunu hissediyordu. Sorunları çözüyor, işleri hallediyordu. Kendini Grace gibi hissetti.

James'in evine döndüklerinde, o cüzdanını alırken Patricia verandada beklemek istedi fakat James onu içeri soktu. Artık saat iki olmuştu ve güneş tüm yakıcılığıyla en tepedeydi.

James, "Hemen döneceğim," dedi ve onu karanlık mutfakta tek başına bıraktı.

Patricia buzdolabını açıp içine bakmayı düşündü. Ya da dolaplara. Onun hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyordu.

Yerler gıcırdadı ve James mutfağa döndü.

Yıpranmış yirmilik ve onluk banknotları masanın üstünde

Ninova

sayarak, "Üç yüz elli dolar," dedi. Güneşten yanmış yüzü çok acıyor gibi görünse de Patricia'ya gülümsedi. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam."

"Yardım edebildiğime sevindim," dedi Patricia.

James, "Aslında..." dedi ve duraksadı. Bakışlarını kaçırdı, sonra başını hızlıca iki yana salladı. "Boş ver."

"Ne?" diye sordu Patricia.

James, "Bu çok fazla olur," dedi. "Çok iyiydin. Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Ne, söyle hadi," dedi Patricia.

"Boş ver," diye tekrarladı James. "Bu haksızlık olur."

Patricia, "Ne?" diye sordu.

James bir süre hiç kıpırdamadı.

"Çok havalı bir şey görmek ister misin? Ama ikimizin arasında kalacak."

Patricia'nın kafasının içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Biri, hele de bir yabancı bunu söylüyorsa, işin sınırdan dışarı bir paket çıkarmaya ya da bir kuyumcunun dışına park edip motoru kapatmamaya kadar gidebileceğini bilecek kadar çok şey okumuştu. Fakat en son kim ona *havalı* sözcüğünü söylemişti ki?

Patricia, ağzı kupkuru, "Elbette," dedi.

James odadan çıktı, sonra elinde pis, mavi bir spor çantasıyla geri geldi. Çantayı masaya koydu ve fermuarını açtı.

Çantanın ağzından nemli, çürümüş yaprak kokusu yükseliyordu ve Patricia çantanın içini görmek için öne eğildi. İçi parayla doluydu: beşlikler, yirmilikler, onluklar, birlikler... Patricia'nın kulağının ağrısı geçiverdi. Aldığı derin nefesle göğsü şişti. Damarındaki kan kaynamaya başladı. Ağzı sulandı.

"Dokunabilir miyim?" diye sordu fısıldayarak.

"Elbette."

Bir yirmilik banknota uzandı, bunun açgözlülük gibi görüneceğini düşündü ve bir beş dolar aldı. Ne üzücü ki, bu herhangi bir beş dolarlık banknottan farklı değildi. Patricia elini

Ninova

çantaya bir kez daha daldırdı ve bu sefer bir tomar para çıkardı. Bu çok daha tatmin ediciydi. James Harris birdenbire, ilginç bile sayılmayacak bir adamdan tam bir gizeme dönüşmüştü.

"Döşemenin altında buldum," dedi James. "Tam seksen beş bin dolar. Halamın hayatı boyunca biriktirdiği para olmalı."

Bu tehlikeli gibi geliyordu. Yasa dışı gibi geliyordu. Patricia, James'e parayı götürmesini söylemek istiyordu. Parayı kucaklamaya devam etmek de istiyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Patricia.

James, "Sana sormak istedim," dedi.

"Bankaya koy."

"First Federal'a kimliğim olmadan, elimde bir çanta parayla gittiğimi hayal edebiliyor musun?" dedi James. "Ben daha oturmadan polisi aramış olurlar."

"Burada tutamazsın," dedi Patricia.

James, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Bu para evdeyken uykularım kaçıyor. Geçen hafta boyunca birileri eve girecek diye çok korktum."

Patricia için pek çok gizem çözülmeye başlamıştı. James sadece güneş yüzünden hasta olmamıştı, stresten de hasta olmuştu. Ann Savage aksi bir kadındı çünkü insanların, tüm birikimi sakladığı evden uzak durmasını istiyordu. Ve elbette bankalara da güvenmiyordu.

Zihninde bir plan oluşmaya başlayan Patricia, "Bana bırak," dedi. "Bir de kuru gömlek giy."

Yarım saat sonra Coleman Bulvarı'ndaki First Federal Bankası'nda, bankonun önünde duruyorlardı; James Harris'in yeni gömleği terden ıslanmaya başlamıştı bile.

Patricia bankonun diğer tarafındaki kıza, "Doug Mackey'yle görüşebilir miyim?" diye sordu. Onun Sarah Shandy'nin kızı olduğunu düşündü ama emin olmadığı için bir şey demedi.

Ninova

"Patricia!" Ses arkadan gelmişti. Patricia döndü ve Doug'ı gördü; kalın enseli, kırmızı suratlı, göbeği gömleğinin son üç düğmesini zorlayan adam kollarını açmış, onlara doğru geliyordu. "Herkesin bir şanslı günü vardır derler, bugün de benimki olmalı."

"Komşuma yardım etmeye çalışıyorum, James Harris," dedi Patricia onunla tokalaşıp ikisini tanıştırırken. "Bu benim liseden arkadaşım, Doug Mackey."

"Hoş geldin yabancı," dedi Doug Mackey. "Mt. Pleasant'ta Patricia Campbell'dan daha iyi bir rehber bulamazdın."

Patricia sesini alçaltarak, "Bu biraz hassas bir durum," dedi.

"Odamın bu yüzden kapısı var," dedi Doug.

Onları bir Lowcountry avcısı olarak dekore ettiği ofisine götürdü. Penceresi Shem Nehri'ne bakıyordu; koltukları şarap rengi deridendi. Çerçevelenmiş resimlerin hepsi yenebilecek şeylerdi: kuşlar, balıklar, geyikler.

"James'in hesap açtırması gerekiyor ama kimliği çalınmış," dedi Patricia. "Seçenekleri neler? Bugün yapılabilse çok iyi olacak."

Doug göbeğini masasının kenarına dayayarak öne eğildi ve sırıttı. "Hayatım, hiç sorun değil. Ortak hesap açarız. Sen de hesaba ulaşabilirsin ve hesap aşımı olursa sorumlu olursun ama beyefendinin ehliyeti gelene kadar bu iyi bir başlangıç sayılır. Motorlu Taşıtlar İdaresi'nde çalışan insanlar sanki saat başı para alıyor gibi hareket ediyorlar."

Patricia bunu Carter'a nasıl açıklayacağını düşünerek, "Hesap ekstremizde görünür mü?" diye sordu.

Doug, "Hayır," dedi. "Yani James kasabadaki herkese karşılıksız çek dağıtmazsa elbette."

Bir an için birbirlerine baktılar, sonra gergin gergin güldüler.

Doug, "Ben formları getireyim," dedi ve odadan çıktı.

Patricia bu sorunu böyle kolay çözdüğüne inanamıyordu.

Ninova

Kendini koca bir yemek yemiş gibi rahatlamış ve memnun hissediyordu. Doug geri geldi ve evrakların üzerine eğildi.

Evraklardan başını kaldırmadan, "Nerelisin?" diye sordu.

James Harris, "Vermont," diye karşılık verdi.

"Peki hesap açılışı için ne kadar yatıracaksın?" diye sordu Doug.

Patricia duraksadı, sonra, "Bunu," dedi.

İki bin dolarlık bir çek çıkardı ve masada Doug'ın önüne doğru itti. Parayı hemen yatırmanın, özellikle de James Harris bugün bu kadar hırpani görünüyorken, kötü bir fikir olduğuna karar vermişlerdi. James parayı nakit olarak Patricia'ya vermişti ve şu anda çantasında olan para Patricia'nın aklından çıkmıyordu. Yüzü de alev alevdi. Dudakları hissizleşmişti. Patricia daha önce bu kadar büyük bir çek yazmamıştı.

Doug bir saniye bile duraksamadan, "Harika," dedi.

"Affedersiniz," dedi James. "Hesaba nakit para yatırma konusunda fikriniz nedir?"

Bir noter pulunu ıslatıp evrakın altına yapıştıran Doug, başını bile kaldırmadan, "Gayet iyidir," dedi.

"Epey peyzaj işi yapıyorum," dedi James ve Patricia neredeyse şaşkınlıktan nefesini tutacaktı. James dışarı bile zorlukla çıkıyordu. "Müşterilerimin çoğu nakit ödemeyi tercih ediyor."

"On bin doların altında olduğu sürece bizim radarımıza girmez," dedi Doug. "Biz buralarda parayı severiz. Kuzeyde alışık olduğunuz gibi kendi paranızla size milli marşı söyletip bir yandan da çemberden atlamanızı istemeyiz."

James Harris gülümseyerek, "Bu iyi," dedi.

Patricia onun nemli ve ışıldayan kuvvetli dişlerine baktı. Bu kadar kolaylıkla yalan söyleyebilmesi, sabah onun için yaptığı her şeyden şüphe etmesine neden oldu ve çok kısa bir an için boyunu aşan bir işe giriştiğini hissetti. Eve dönüş yolunda James Harris'in şükranları ve teşekkürleri bitmedi ama adamcağız gittikçe zayıf düşüyordu, bu yüzden de Patri-

Ninova

cia kamyonetten eve girene kadar ona yardım etmek zorunda kaldı. Onu yatağına yatırdı, botlarını çıkarmasına yardım etti, sonra James onun elini tuttu.

"Bana hayatım boyunca hiç kimse böyle yardımcı olmamıştı," dedi. "Sen benim ömrüm boyunca karşılaştığım en nazik insansın. Bana bu zor zamanımda gönderilmiş bir meleksin."

James, Patricia'ya Carter'ın ilk evlendikleri zamanki hâlini hatırlattı; o zamanlar Patricia'nın yaptığı en ufak şey –sabah kahve demlemek, tatlı olarak cevizli turta yapmak– bitmek bilmeyen teşekkürler alırdı. James'in coşkusu Patricia'nın gardını öyle bir indirmişti ki, James o ay kitap kulübünde ne okuduklarını sorduğunda Patricia kendine hâkim olamadı: Onu toplantıya davet etti.

Ninova

MADISON COUNTY'NİN KÖPRÜLERİ: YASAK İLİŞKİ

Haziran 1993

Ninova

9. BÖLÜM

Mayıs inanılmaz bir hızla geçiyordu; okul tatili iyice yaklaşmış, son sınavlar ve karnelere az kalmıştı, Korey sürekli birilerinin evinde ders çalışıyor, onu birileri evden alıyor, eve bırakıyor, Korey gece yatılarına kalıyordu; Patricia, Blue'nun sınıfının sene sonu partisi için atıştırmalık hazırlamak zorundaydı; öğretmen değerlendirme formları doldurulmalı, karneler dağıtılmadan önce kütüphane cezaları ödenmeliydi. Ve 28 Mayıs'ta hepsi bitiverdi. Çocuklara yazlık okuma listeleri dağıtıldı, Albemarle Akademisi kapılarını kapadı ve Old Village'a haziran geldi.

Gün batımlarında hava öğlendeki kadar sıcak oluyordu ve kapakları açıldığında benzin depolarından tıs sesi geliyordu. Güneş ışınları dik ve yakıcıydı, böcekler çalıların içinde dolaşıyor, sadece sabaha karşı üçle dört arasında mola veriyorlardı. Pencereler indiriliyor ve kapılar sıkıca kapatılıyordu. Tüm evler hava geçirmez birer uzay istasyonuna dönüşmüş gibiydi; içerideki hava yirmi derecede tutuluyor, buz yapma makineleri akşam yediye kadar tıkır tıkır çalışıyor, ondan sonra da öğütme sesleri çıkarıyor ve bardaklara sadece birkaç parça sulu buz fırlatıyordu; fiziksel olarak hareket etmek çok fazla efor gerektiriyordu, hatta düşünmek bile yorucu hâle gelmişti.

Patricia, James Harris'i sonraki toplantıya davet ettiğini kitap kulübüne söylemeyi gerçekten istiyordu fakat sıcaklık, kemiklerindeki kararlılığı çekip alıyordu. Her gün güneş battığında Patricia'nın ancak akşam yemeği pişirecek kadar enerjisi kalıyor ve bunu erteleyip duruyordu. Sonunda kitap

Ninova

kulübü toplantısı geldi çattı ve Patricia, *eh*, diye düşündü, *belki de böylesi daha iyidir.*

Herkes elinde şarap, su, buzlu çaylarıyla oturma odasında oturmuş, enselerini kâğıt mendillerle siliyor, yüzlerini yelpazeliyor, klimanın serinliğinde yavaş yavaş kendilerine geliyorlardı. Patricia bunun bir şey söylemek için harika bir an olduğunu düşündü.

"İyi misin?" diye sordu Grace. "Aklın başından gidecekmiş gibi görünüyorsun."

Patricia, "Aklıma peynir tabağı geldi de," dedi ve mutfağa gitti.

Bayan Greene lavaboda Bayan Mary'nin akşam yemeğinden kalan bulaşığı temizliyordu.

"Yatmadan önce Bayan Mary'ye banyo yaptıracağım," dedi. "Biraz serinlesin."

Patricia, "Olur," dedi, peynir tabağını buzdolabından alıp üzerindeki streç filmi çıkardı. Streç filmi top yaptı, sonra acaba sonradan kullanır mıyım diye düşünerek durdu. Kullanabileceğine karar verdi ve lavabonun yanına bıraktı.

Peynir tepsisini oturma odasına götürdü ve sehpa olarak kullandıkları ahşap sandığın üstüne bıraktığı anda kapı çaldı.

Patricia, sanki sadece süt almayı unutmuş gibi, "Söylemeyi unuttum," dedi. "James Harris de bu akşam uğrayıp bize katılmak istedi. Umarım sorun olmaz."

"Kim?" diye sordu Grace, hemen sırtını dikleştirerek.

Yalpalayarak dik oturmaya çalışan Kitty, "Burada mı?" diye sordu.

"Harika," diye homurdandı Maryellen. "Kendi fikirleri olan bir erkek daha."

Patricia odadan çıkarken Slick kendini nasıl hissetmesi gerektiğini anlamaya çalışarak telaşlı gözlerle diğerlerine baktı.

Patricia sokak kapısını açtı ve James Harris'e, "Gelebilmene çok sevindim," dedi.

James Harris ekoseli gömleğini kot pantolonunun içine

sokmuş, beyaz tenis ayakkabısı giymiş ve örgü kemer takmıştı. *Keşke tenis ayakkabısı giymeseymiş*, diye düşündü Patricia. Bu Grace'i rahatsız edecekti.

James, "Davet ettiğin için ben teşekkür ederim," dedi, sonra kapının eşiğinden geçerken durdu. Öyle alçak sesle konuşmaya başladı ki Patricia bahçedeki böceklerin sesinden neredeyse duyamayacaktı. "Yarısından fazlasını bankaya yatırdım. Her hafta birazcık. Teşekkürler."

Hemen yan odada insanlar varken ikisinin bu sırrı hakkında konuşmak, Patricia'ya fazla gelmişti. Tüyleri diken diken oldu ve başı hafifçe döndü. James'in ona verdiği iki bin üç yüz elli doları henüz bankaya, Carter'la ortak hesaplarına yatırmamıştı. Yatırması gerektiğini biliyordu ama onun yerine para dolabında, bir çift beyaz eldivenin içine tıkılmış hâlde duruyordu. Patricia o parayı elinde tutmayı başkasına veremeyecek kadar çok seviyordu.

"Soğuk hava kaçmasın," dedi Patricia.

James Harris'i oturma odasına davet etti ve odadakilerin suratlarını görünce onlara daha önce telefon edip de hepsini hazırlaması gerektiğini fark etti.

"Millet, bu James Harris," dedi Patricia gülümseyerek. "Umarım yeni komşumuzun bu akşam bizimle birlikte oturmasından rahatsız olmazsınız."

Odaya sessizlik çöktü.

James Harris, "Beni kabul ettiğiniz için hepinize teşekkürler," dedi.

Grace kâğıt mendile öksürdü.

"Eh," dedi Kitty. "Burada bir erkek olması kesinlikle işleri canlandıracaktır. Hoş geldin uzun, esmer yabancı."

James Harris, Maryellen'ın yanına, Kitty ve Grace'in karşısına oturdu; herkes bacaklarını topladı, eteklerini bacaklarının altına sıkıştırdı ve omurgasını dikleştirdi. Kitty peynir tepsisine uzandı, sonra elini geri çekip kucağına koydu. James Harris boğazını temizledi.

"Bu ayın kitabını okudun mu, James?" diye sordu Slick. Elindeki *Madison County'nin Köprüleri: Yasak İlişki* kitabını gösterdi. "Geçtiğimiz ay *Helter Skelter*'ı okuduk, önümüzdeki ay da Ann Rule'un *Yanımdaki Yabancı* kitabını okuyacağız, o yüzden bu iyi bir mola oldu sayılır."

"Siz hanımlar tuhaf bir seçki okuyorsunuz," dedi James Harris.

Kitty, "Biz tuhaf kadınlarız," diye yanıt verdi. "Patricia, halanın ona yaptığı şeye rağmen burada yaşamaya karar verdiğini söyledi."

Patricia saçını sol kulağının üstüne doğru attı ve güzel bir şey söylemek için ağzını açtı.

O bir şey söyleyemeden James Harris konuştu: "Büyük halam."

"Hiç duraksamadın," dedi Maryellen.

"Kötü şöhreti hiç umursamaman beni şaşırttı," dedi Kitty.

James gülümseyerek, "Uzun zamandır böyle bir yer arıyordum," dedi. "Bir mahalle değil, gerçek bir topluluk, karmaşadan ve dünyadaki değişimden uzakta, insanların hâlâ eski değerlere sahip olduğu, çocukların akşam yemeğine çağrılana kadar sokakta oynayabildiği bir yer. Artık öyle bir yer bulamayacağımı düşünmeye başlamışken büyük halama bakmaya buraya geldim ve uzun zamandır aradığım şeyi buldum. Ben çok şanslı bir adamım."

"Bir kiliseye gitmeye başladın mı?" diye sordu Slick.

Kitty onun üstüne, "Seninle birlikte bir Bayan Harris yok mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi James Harris, Kitty'ye yanıt vererek. "Çocuğum yok, büyük halam dışında ailem de yok."

"Bu tuhaf," dedi Maryellen.

Slick, "Hangi kiliseye gidiyorsun?" diye tekrar sordu.

"Kimleri okuyorsun?" diye sordu Kitty.

"Camus, Ayn Rand, Herman Hesse," dedi James Harris.

"Ben bir felsefe öğrencisiyim." Slick'e gülümsedi. "Korkarım herhangi bir organize dine dahil değilim."

"O zaman bunu gerçekten iyice düşünmemişsin," dedi Slick.

Kitty, "Herman Hesse," dedi. "Pony edebiyat dersi için *Bozkırkurdu*'nu okumuştu. Oğlanların seveceği bir şeye benziyordu."

James Harris ağzı kulaklarında, Kitty'ye döndü.

"Pony senin...?" diye sordu.

"En büyük oğlum," dedi Kitty. "Herkes babasına Horse diyor, biz de ona Pony* demeye karar verdik. Ondan bir yaş büyük Honey var, bir de bu yaz on üçüne basacak olan, hepimizi delirten Parish var. Bir de aynı odada durmaya bile katlanamayan Lacy ve Merit var."

"Horse ne iş yapıyor?" diye sordu James.

"Yapmak mı?" dedi Kitty ve bir kahkaha patlattı. "Yani, hiçbir şey yapmıyor. Seewee'de yaşıyoruz, yani ot yolmak ve yakmak zorunda, ayrıca her zaman tamir edecek bir şey oluyor. Yani öyle bir yerde yaşayınca sadece çatının çökmemesi için bile tüm gün mesai gerekiyor."

"Eskiden Montana'nın dışında bir mülkü yönetirdim," dedi James. "Eşin bana çok şey öğretebilirdi."

Montana mı, diye düşündü Patricia.

"Horse? Birine bir şey öğretmek?" Kitty güldü ve odadakilere döndü. "Size Horse'un korsan hazinesinden bahsetmiş miydim? Birileri gelip su altındaki bir korsan hazinesi, Konfederasyon döneminden kalma eserler ya da en az bunlar kadar imkânsız bir şey çıkarmak için yatırımcı aradıklarını söyledi. Eh, ellerinde havalı bir slayt gösterisi ve gerçekten güzel dosyalar vardı, bu da Horse'un onlara çek yazması için yeterli oldu."

---

* Horse İngilizcede "at" anlamına gelir. Pony de küçük at. –*yhn*

"Leland ona bunun dolap olduğunu söyleyebilirdi," dedi Slick.

James, "Leland?" diye sordu.

Slick, "Eşim," dedi ve James dikkatini ona verdi. "O bir müteahhit."

"Ben de güzel bir proje bulursam gayrimenkule yatırım yapmayı düşünüyordum," dedi James Harris.

Grace'in suratı kaya gibi sert ve ifadesizdi ve Patricia gerçekten, gerçekten para dışında bir şeyden konuşmak istiyordu.

"Bu ara Şirin Ada adlı bir proje üzerinde çalışıyoruz," dedi Slick gülümseyerek. "Six Mile'ın hemen dışında inşa ettiğimiz bir güvenlikli yaşam alanı. Çevrenin değerini gerçekten artıracak bir proje. Güvenlikli yaşam alanları komşularını seçmene izin veriyor, böylece çevrendeki insanlar, çocuklarının da çevresinde bulunmasını istediğin insanlardan oluşuyor. Bence bu yüzyılın sonunda herkes böyle güvenlikli yaşam alanlarında yaşamaya başlayacak."

James, "Daha fazlasını duymak isterim," dedi, Slick de çantasından bir kartvizit çıkarıp ona uzattı.

"Nerelisiniz, Bay Harris?" diye sordu Grace.

Patricia, babası asker olduğu için büyürken sürekli taşındıklarını söylemek üzereydi ki James Harris, "Güney Dakota'da büyüdüm," dedi.

"Babanın asker olduğunu sanıyordum," dedi Patricia.

James, "Öyleydi," diye karşılık verdi. "Ama kariyerini Güney Dakota'da noktalamaya karar verdi. Ailem ben on yaşındayken boşandı, beni de annem büyüttü."

"Herkes sanığı sorgulamayı bitirdiyse," dedi Maryellen, "artık bu ayın kitabına geçmek istiyorum."

"Kocası polis memuru da," dedi Slick, James'e. "O yüzden böyle dobra. Bu arada pazar günü bize St. Joseph'te katılmak ister misin?"

James yanıt vermeye fırsat bulamadan Maryellen, "Lütfen şu kitabın çaresine bakabilir miyiz?" dedi.

Slick, James'e, *daha sonra devam ederiz*, anlamında gülümsedi.

"Hepiniz *Madison County'nin Köprüleri*'ne bayılmadınız mı?" dedi. "Geçen aydan sonra bana çok iyi geldi. Bir kadın ve erkek arasındaki eski moda bir aşk hikâyesi."

Kitty gözlerini James'ten ayırmadan, "Evet, bir seri katil," dedi.

"Dünya öyle hızlı değişiyor ki bence insanlara umut veren hikâyeler gerekiyor," dedi Slick.

"Kasaba kasaba dolaşıp kadınları ayartan, sonra da onları öldüren kaçığın teki hakkında bir hikâye," dedi Kitty.

"Şey," dedi Slick. Omuzları düşmüş çocukken de notlarına göz attı, sonra tekrar boğazını temizledi. "Bu kitabı seçmemizin nedeni, iki yabancı arasında var olabilecek kuvvetli çekimi anlatmasıydı."

"Bu kitabı seçmemizin nedeni senin dırdırından kurtulmak istememizdi," dedi Maryellen.

"Bence bu kitapta adamın seri katil olduğuna dair gerçek bir kanıt yok," dedi Slick.

Kitty, onun her tarafından pembe Post-it'ler fırlamış olan kitabını aldı ve havada salladı.

"Hiçbir aile bağı yok, kökü yok, geçmişi yok," dedi Kitty. "Kiliseye bile gitmiyor. Bugünün dünyasında epey şüpheli. Yeni ehliyetleri gördünüz mü? Üzerlerinde hologram var. Ehliyetlerin bir karton parçasından ibaret olduğu zamanları hatırlıyorum. Biz sabit bir adresi olmayan insanların etrafta dolaşmasına izin veren bir toplum değiliz. Artık değiliz."

Slick, "Onun sabit bir adresi var," diye itiraz etti ama Kitty devam etti.

"Sonra kasabada dolaşıyor ama fark ettin mi, hiç kimseyle konuşmuyor. Fakat yapayalnız olan Francesca'yı hedef alıyor çünkü hepsi öyle yapar. Bu adamlar savunmasız bir kadın bulur, 'tesadüfi' bir karşılaşma ayarlar; öyle yumuşak, öyle çekicidir ki kadın onu evine davet eder. Fakat ziyarete geldiğinde

kamyonetini park ettiği yeri kimsenin görmemesi için çok dikkat eder. Sonra kadını üst kata çıkarır ve günler boyunca ona bir şeyler yapar."

"Bu romantik bir hikâye," dedi Slick.

"Bence adam tam bir mankafa," dedi Kitty. "Robert Kincaid fotoğraf makinesini eli dolu olsun diye taşıyor, gitarıyla folk müzik çalıyor, ayrıca çocukken de Fransızca kabare şarkıları söyler ve duvarları 'kulağına hoş gelen' kelimeler ve deyimlerle doldururmuş. Zavallı ailesini bir düşünsenize."

"Peki ya sen, James?" dedi Maryellen. "Daha önce fikri olmayan bir erkekle hiç karşılaşmadım; Robert Kincaid romantik bir Amerikan ikonu mu yoksa kadınları katleden bir serseri mi?"

James Harris mahcup bir gülümsemeyle onlara baktı.

"Belli ki ben sizden çok daha farklı bir kitap okumuşum," dedi. "Ama bu akşam burada çok şey öğreniyorum. Lütfen devam edin."

En azından deniyor, diye düşündü Patricia. Diğer herkes mümkün olduğunca sevimsiz olmaya çalışıyor gibiydi.

"Kitaptan çıkardığımız ders," dedi Maryellen, "erkeklerin tüm muhabbeti işgal etmeye ne kadar meraklı olduğu. Francesca'nın tüm hayatını özetlemesi en fazla yarım sayfa sürüyor. Çocukları varmış, İtalya'da İkinci Dünya Savaşı'ndan canlı kurtulmuş, adamın tüm yaptığıysa boşanmak –ve belki Kitty'nin söylediği gibi insanları öldürmek– ama bölüm bölüm üstüne hayatını anlattıkça anlatıyor."

"Eh, adam kitabın ana karakteri," dedi Slick.

"Neden hep erkekler ana karakter oluyor?" diye sordu Maryellen. "Francesca'nın hayatı da en az onunki kadar ilginç."

"Eğer kadınların söyleyecek bir şeyi varsa onu söylemeliler," dedi Slick. "Davet beklemenize gerek yok. Robert Kincaid'in gizli derinlikleri var."

"Bir erkeğin iç çamaşırını yıkadığında onun gizli derinlikleri hakkındaki acı gerçekleri anlarsın," dedi Kitty.

"O..." Slick kelimeleri zor buluyordu. "O vejetaryen. Ben daha önce öyle biriyle hiç tanışmadım."

Blue sayesinde, Patricia, Kitty'nin söyleyeceği şeyi çok iyi biliyordu.

Kitty, onu haklı çıkararak, "Hitler de vejetaryendi," dedi. "Patricia, hiç kimsesi olmayan bir yabancı günün birinde kapına gelse ve sana vejetaryen olduğunu söylese, Carter'ı onunla aldatır mısın? En azından önce ehliyetini görmek istersin, değil mi?"

Patricia, Grace'in odanın diğer ucundan ona baktığını gördü. Sonra Slick'in de gözünün onda olduğunu fark etti ve Grace'in aslında arkasındaki kapıya baktığını anladı. Patricia dehşet içinde arkasını döndü.

"Senin fotoğrafını buldum, Hoyt," dedi Bayan Mary. Kapı ağzında dikiliyordu, üzerinden sular damlıyordu ve çırılçıplaktı.

Patricia ilk önce onun kat kat dökülen ten rengi bir çarşafa sarındığını sandı, sonra bakışları Bayan Mary'nin uyluklarındaki mor varislere, sarkan göğüslerindeki mavi damarlara, sarkmış, sallanan karnına ve seyrek, gri kasık tüylerine kaydı. Sahile vurmuş bir kadavraya benziyordu.

Beş uzun, korkunç saniye boyunca kimse kımıldayamadı.

Bayan Mary çatlak sesiyle, "Babamın parası nerede?" diye haykırdı, öfkeyle James Harris'e bakarak. "O çocuklar nerede, Hoyt?"

Sesi odada yankılandı; bir kâbustan fırlamış gibi görünen bu ihtiyar cadı, elinde ufak, beyaz bir karton parçası sallıyordu.

"Seni hiç kimsenin tanımayacağını sandın, Hoyt Pickens!" diye uludu Bayan Mary. "Ama bende bir fotoğraf var!"

Patricia hemen koltuktan kalktı ve arkasındaki mavi el örmesi örtüyü kaptı, hâlâ fotoğrafı sallayan Bayan Mary'nin vücuduna sardı.

"Bak!" diye bağırdı Bayan Mary. "Ona bak." Ve örtü onun gövdesini sararken Bayan Mary kendi elindeki fotoğrafa baktı, sonra yüz hatları gevşedi.

"Hayır," dedi Bayan Mary. "Hayır, bu doğru değil. Bu fotoğraf değil."

Koridorda dehşete düşmüş Bayan Greene göründü.

"Çok özür dilerim," dedi Bayan Greene.

Bayan Mary'nin çıplaklığını odadan gizleyen Patricia, "Her şey yolunda," dedi.

Bayan Mary'yi omuzlarından tutan Bayan Greene, "Telefona bakmaya gitmiştim," dedi. "Sadece birkaç saniyeliğine yanından ayrıldım."

Bayan Greene'le birlikte ihtiyar kadını oturma odasından çıkaran Patricia, herkesin duyabileceği bir sesle, "Sorun yok," dedi. "Her şey yolunda."

İkisinin onu sürüklemelerine izin veren Bayan Mary'nin öfkesinden eser kalmamıştı. "Bu doğru değil," diyordu. "Bu fotoğraf değil."

Onu garaj odasına götürürlerken Bayan Greene yol boyunca özür diledi. Onu havlularla kurularken ve Bayan Greene onu yatağına yatırırken Bayan Mary fotoğrafı göğsüne bastırdı. Patricia oturma odasına geri döndü ama herkesin hole çıkmış olduğunu gördü. James Harris, Horse'la tanışmak için Seewee Çiftliği'ne gitme, St. Joseph'e katılma ve Leland'la tanışma planları yapıyordu; Patricia, Grace'e neden bu kadar sessiz olduğunu sormak istedi ama o Bayan Mary adına özür dilerken Grace kapıdan sessizce çıktı. Sonra herkes sokak kapısından çıktı ve Patricia holde yalnız kaldı.

Korey, "Neler oluyor?" diye aşağıya seslendi. Patricia döndü ve onun üst katın sahanlığında olduğunu gördü. "Büyükanne Mary neden bağırıyordu?"

"Bir şey yok," dedi Patricia. "Sadece kafası biraz karıştı."

Patricia verandaya çıktı ve Kitty'nin farlarının garaj yolunda döndüğünü gördü. Kendi kendine ertesi gün herkesi arayıp özür dilemesi gerektiğini düşündü, sonra garaj odasına geri döndü.

Bayan Mary, göğsünde fotoğrafla hastane yatağında yatı-

yordu. Bayan Greene, önceki dikkatsizliğini telafi etmek için şimdi iki kat fazla dikkatle, onun yanında oturuyordu.

"Oydu," dedi Bayan Mary. "O adam oydu. Bir yerlerde olduğunu biliyorum."

Patricia fotoğrafı Bayan Mary'nin parmaklarının arasından aldı. Bayan Mary'nin Kershaw'daki kilisesinin rahibi ve etrafındaki Paskalya sepetleri taşıyan ciddi suratlı çocukları gösteren siyah-beyaz, eski bir fotoğraftı.

"Onu bulacağım," dedi Bayan Mary. "Bulacağım. Bunu biliyorum. Bulacağım."

10. BÖLÜM

Bayan Mary'nin uykuya dalmasını beklerken Patricia Bayan Greene'le birlikte oturdu ve olanların onun hatası olmadığını söyledi. İhtiyar kadın derin ve düzenli nefesler almaya başlayınca Patricia garaj yolunda durdu ve Bayan Greene'in arabayla gidişini izledi. Bir yandan da bu gece işlerin nasıl böyle korkunç bir hâl aldığını düşünüyordu. Bu kısmen onun suçuydu. O James Harris konusunda herkesi pusuya düşürmüştü, onlar da Patricia'yı pusuya düşürmüşlerdi. Kısmen de kitabın suçuydu. Herkes bu kitabı okumak zorunda kaldığı için sinir olmuştu ama arada sırada Slick'i hoş görürlerdi çünkü hepsi onun için biraz üzülüyordu. Fakat en büyük neden Bayan Mary'ydi. Patricia Bayan Mary'nin artık onların başa çıkamayacağı kadar kötüleşip kötüleşmediğini düşündü. Eğer Carter hastaneden eve on birden önce dönerse Patricia bunu ona anlatacaktı.

Dayanılamayacak kadar sıcak bir rüzgâr limandan ıslık çalarak esti ve havayı bambu yapraklarının hışırtısıyla doldurdu. Hava ağır ve yapış yapıştı, Patricia acaba hava herkesi huzursuz mu ediyor diye düşündü. Meşe ağaçlarının dalları daireler çiziyordu. Garaj yolunun sonundaki yalnız sokak lambasının yaydığı ince bir ışık, çevresinin daha karanlık görünmesine neden oluyordu ve Patricia kendini savunmasız hissediyordu. Kullanılmış yetişkin bezleri ve yere saçılmış kahve telvesinin hayaletlerinin kokusunu aldı ve üstünde geceliğiyle çömelmiş olan Bayan Savage'ın ağzına çiğ et tıkıştırdığını gördü, sonra derisi yüzülmüş bir sincap gibi kapı ağzında duran Bayan Mary'yi, saçlarından damlayan suları,

Ninova

elinde sallanan işe yaramaz fotoğrafı gördü, hızla içeri koştu, kapıyı rüzgâra karşı koyarak çarparak kapattı ve kilitledi.

Mutfaktan ufak bir çığlık yükseldi, sonra tüm evi sardı. Patricia bunun çalan telefon olduğunu fark etti.

Telefonu açtı ve karşıdan gelen ses, "Patricia?" dedi. Zihni hâlâ meşgul olan Patricia sesi tanıyamadı. "Grace Cavanaugh. Geç vakitte aradığım için kusura bakma."

Telefon hattı çıtırdadı. Patricia'nın kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu.

"Grace, hiç de geç değil," dedi, sakinleşmeye çalışarak. "Olanlar için çok üzgünüm."

"Bayan Mary'nin nasıl olduğunu sormak için aramıştım," dedi Grace.

"Uyuyor."

"Ve hepimizin anladığını bilmeni istiyorum," dedi Grace. "İhtiyarlar böyle şeyler yapabiliyor."

"James Harris konusunda da özür dilerim," dedi Patricia. "Aslında hepinize söyleyecektim ama erteleyip durdum."

"Orada olması talihsizlikti," dedi Grace. "Erkekler ihtiyarlayan bir akrabayla ilgilenmenin nasıl bir şey olduğunu bilmezler."

"Bana kızdın mı?" diye sordu Patricia. Beş yıllık arkadaşlıkları boyunca bu sorduğu en doğrudan soruydu.

"Neden kızayım?"

"James Harris'i davet ettiğim için," dedi Patricia.

"Biz çocuk değiliz, Patricia. Akşamın kalitesi konusunda kitabı suçluyorum. İyi geceler."

Grace telefonu kapattı.

Patricia mutfakta, elinde telefonla bir süre kaldı, sonra telefonu kapattı. Carter neden burada değildi? Bayan Mary onun annesiydi. Carter onun bu hâlini görmeliydi, belki o zaman daha fazla yardıma ihtiyaçları olduğunu anlardı. Rüzgâr mutfak pencerelerini titretti, Patricia alt katta yalnız başına kalmak istemediğini fark etti.

Üst kata çıktı ve Korey'nin kapısını sessizce tıklatarak içeri girdi. Işıklar kapalı, oda karanlıktı, bu Patricia'nın kafasını karıştırdı. Korey neden bu saatte uyumuştu? Koridorun ışığı Korey'nin yatağını aydınlatıyordu. Yatak boştu.

"Korey?" dedi Patricia karanlığa doğru.

Korey'nin sesi dolaptaki gölgelerin arasından geldi. "Anne." Sesi alçak ve titrekti. "Çatıda biri var."

Patricia'nın tüyleri diken diken oldu. Koridorun ışığına çıktı ve kapının ağzında durdu.

"Nerede?" diye fısıldadı.

Korey, "Garajın üstünde," diye fısıldayarak yanıt verdi.

İkisi uzunca bir süre öylece kaldılar ama sonra Patricia evdeki tek yetişkinin kendisi olduğunu fark etti, yani bir şeyler yapmalıydı. Bacaklarını zorlayarak pencerenin yanına gitti.

"Seni görmesin," dedi Korey.

Patricia kendini zorlayarak pencerenin önünde durdu. Gecenin karanlığında bir erkeğin siyah gölgesini görmeyi bekledi ama tek gördüğü çatının kenarı ve arkasındaki bambu sazlıklardı. Arkasında Korey'nin sesini duyunca sıçradı.

"Onu gördüm," dedi Korey. "Yemin ederim."

Patricia, "Artık orada değil," dedi.

Kapıya doğru yürüdü ve ışığı açtı. İkisi, gözleri aydınlığa alışana kadar şaşkın şaşkın dikildiler. Patricia'nın gördüğü ilk şey pencerenin pervazında duran, yarısı yenmiş mısır gevreği kâsesi oldu; süt ve mısır gevrekleri kuruyup sertleşmişti. Korey'ye odasında yiyecek bırakmamasını söylemişti ama kızı öyle korkmuş ve savunmasız görünüyordu ki Patricia bir şey söylememeye karar verdi.

"Fırtına çıkacak," dedi Patricia. "Ama kapını ve koridorun ışığını açık bırakacağım, böylece baban eve geldiğinde sana iyi geceler dilemeyi unutmaz."

Korey'nin pikesini açtı. "Kitabını okumak ister misin?"

Gözü, Korey'nin komodin olarak kullandığı mavi plastik süt kasasına takıldı. Bir tomar *Sissy* dergisinin üstünde Step-

hen King'in *Korku Ağı* kitabı duruyordu. Aniden parçalar yerine oturdu.

Korey onun kitabı gördüğünü fark etmişti. "Bunu kafadan uydurmadım," dedi.

"Uydurduğunu düşünmedim zaten," diye karşılık verdi Patricia.

Patricia'nın tartışmayı reddetmesiyle gardı düşen Korey yatağa girdi, Patricia onun başucu lambasını açtı, odanın ışığını kapattı ve kapıyı açık bıraktı. Blue odasında, yatağının içinde, örtüsünü başına çekmiş yatıyordu.

Patricia karanlık odanın kapısından, "İyi geceler, Blue," dedi.

"Arka bahçede bir adam var," dedi Blue.

Patricia yerdeki giysiler ve oyuncakların arasında ilerleyerek, "Rüzgâr çıktı," dedi. "Evden korkutucu sesler çıkmasının sebebi o. Işığı açık bırakmamı ister misin?"

Blue, "Çatıya tırmandı," dedi ve o anda Patricia tam tepesinde ayak sesleri duydu.

Bu düşen ya da sürtünen bir dalın sesi değildi. Bu, evin gıcırdamasına neden olan rüzgâr da değildi. Kafasının birkaç metre yukarısında bariz, sessiz bir patırtıydı.

Patricia'nın kalbi duracak gibi oldu. Başını öyle geriye eğdi ki boynu kasıldı. Sessizlik uzadı. Bu sefer Patricia'yla Blue'nun arasında bir yerden, hafif bir patırtı daha geldi. Çatıda yürüyen biri vardı.

"Blue," dedi Patricia. "Gel."

Blue yataktan fırladı ve Patricia'nın beline sarıldı. Patricia kitaplara ve oyuncaklara basarak dümdüz yürümeye başladı. Aceleyle odanın kapısına giderlerken ayaklarının altında plastik adamlar çıtırdadı.

Patricia sessiz ve telaşlı bir şekilde, koridordan, "Korey," dedi. "Gel hadi."

Korey hızla yataktan çıktı ve annesinin öbür yanına koştu, Patricia ikisini aşağı indirdi ve en alttaki basamağa oturttu.

"Burada beklevin," diye fısıldadı. "Ben kapıları kontrol edeceğim."

Alt kattaki karanlık küçük odadan geçip hızlıca arka kapıya gitti ve kapıyı kilitlerken bir adamın koyu gölgesini görmeyi bekledi; adamın camı kırıp onu vahşet dolu geceye çektiğini gözünde canlandırdı. Kış evinin kapısını kontrol etti –evde ne çok kapı vardı– sonra alt kata, Bayan Mary'nin yanına indi ve ışığı açtı.

Bayan Mary yatağında canlandı, kıvranıp inlemeye başladı ama Patricia doğruca depoya gitti ve çöp kutularına açılan kapıyı kontrol etti.

Sokak kapısına gitti ve verandanın ışıklarını açtı, sonra kış evine koştu ve arka bahçeyi aydınlatan lambaları açtı.

Patricia kış evinden, "Korey," diye seslendi; gözleri, her bir sararmış çimeni bile gösteren acımasız ışıkların aydınlattığı arka bahçedeydi. "Bana telsiz telefonu getir."

Holden oturma odasına koşan ayakların sesini duydu, sonra çocuklar yanına geldiler. Korey sert plastik dikdörtgeni Patricia'nın avucuna bastırdı. Avantaj Patricia'daydı. Kapılar kilitliydi, etraftaki her şeyi görebiliyorlardı ve güvendeydiler. Patricia hemen Mt. Pleasant polisini arayabilirdi. Maryellen polisin olay yerine varma süresinin üç dakika olduğunu söylemişti.

Gözleri pencerede, hiç kıpırdamadan beklerlerken Patricia'nın başparmağı arama tuşunun üstündeydi. Bahçedeki ışıklar tüm gölgeleri yok etmişti: bahçenin ortasındaki tuhaf, sığ çöküntü; Mt. Pleasant'ın demir yönünden zengin suyu yüzünden kabuklarında sarı lekeler oluşmuş meşe ağaçlarının gövdeleri; bahçelerini Lang'ların bahçesinden ayıran çitin dibindeki sardunyalar; diğer tarafta bahçelerini Mitchell'ların bahçesinden ayıran çiçek tarhları.

Fakat ışığın erişemediği yerlerde gece kapkara bir duvardı. Patricia orada bir yerde evine bakan, pencerenin ardından onu ve çocukları izleyen gözler olduğunu hissetti. Sol

kulağındaki yaralı doku sızlamaya başladı. Rüzgâr çalıları ve ağaçları savurdu. Ev kendi kendine, sessizce gıcırdadı. Hepsi pürdikkat, oraya ait olmayan bir şey bulmak için dışarı baktılar.

Blue alçak ve sakin bir sesle, "Anne," dedi.

Patricia onun bakışlarının kış evinin pencerelerinin tepesinde sabitlendiğini gördü. Kış evinin çatısı, Patricia'nın yatak odasının hemen önünde, üstü şıngıllı, kenarı yüksek bir çatıydı ve Patricia çatının kenarında yavaşça hareket eden bir şey görünce bunun ne olduğunu hemen anladı: çıkıntının kenarını bırakıp karanlıklara çekilen bir insan eli.

Hemen telefonu kulağına dayadı. Yüksek cızırtı yüzünden telefonu uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"911 mi?" dedi. "Alo? Benim adım Patricia Campbell." Tek aldığı yanıt hattaki cızırtıydı. "Çocuklarım ve ben Pierates Cruze 22 numaradayız." Karşı taraftaki insanın zayıf gelen sesi tıkırtı ve çıtırtılarla kesiliyordu. "Biri evimize girdi ve ben çocuklarımla yalnızım."

Tam o an banyonun penceresinin açık olduğunu hatırladı.

Kendine düşünmek için bir saniye bile vermeden telefonu Korey'nin eline tutuşturarak, "Denemeye devam et," dedi. "Burada kal ve tekrar ara." Patricia karanlık oturma odasından geçerken, Korey'nin arkadan, telefona, "Lütfen," dediğini duydu, köşeyi döndü ve karanlık basamakları koşarak tırmandı.

Ana çatı kış evinin üstündeki çıkıntıdan sadece biraz daha yüksekti, çatının tepesine tırmanıp diğer tarafa geçtikten sonra, ufak bir atlayışla banyonun hemen önündeki veranda çatısına inilebilirdi, oradan da banyoya girilebilirdi. Patricia pencereyi saç spreyinin kokusu dağılsın diye açmıştı.

Yukarıda, çatıda karanlık ve ağır bir şeyin açık pencereye doğru onunla yarıştığını hissetti. Bacakları ağırlığını merdivenlerde zorlukla taşıyor, göğsü inip kalkıyor, boğazı yanıyor, nabzı kulaklarında atıyordu; tırabzana tutunarak kendini

merdivenin tepsine atmayı başardı ve hemen karanlık yatak odasına daldı.

Sağındaki pencereden liman görünüyordu; sağ tarafından banyo penceresinden gelen sıcak rüzgârı hissetti, ileri atılarak yatak odasının karanlığında koştu, banyoya girdi, dolaplar bir taraftaydı, karnını banyo tezgâhının sivri köşesine çarptı, pencereye ulaştı, hızla kapattı, mandalını indirdi ve dışarıdan, gece göğünün görüntüsünün önünden karanlık bir şey geçti. Patricia sanki pencere alev almış gibi ellerini geri çekti.

Evden çıkmak zorundaydılar. O an Patricia'nın aklına Bayan Mary geldi. O koşamazdı, büyük ihtimalle evden de çıkamazdı, hatta gecenin bir yarısı arka bahçede bile yürüyemezdi. Biri onun yanında kalmak zorundaydı. Patricia karanlık yatak odasının içinden hızla geçerek alt kata, oradan da oturma odasına gitti.

Telsiz telefonu elinde tutan Korey, "Telefon çalışmıyor," dedi.

Patricia, Korey ve Blue'ya, "Gitmeliyiz," dedi. Ellerini tutarak çocukları yemek odasından mutfağa, oradan da arka kapıya götürdü.

İçeri girmek isteyen biri vardı. Carter'ın eve ne zaman döneceği belli değildi. Yardım isteyebilecekleri hiçbir yol yoktu. Patricia hemen bir telefon bulmalıydı ve eve girmeye çalışan her kimse onu çocuklarından uzak tutmalıydı.

"Garaj odasına, Bayan Mary'nin yanına gitmenizi istiyorum," dedi çocuklara. "Ve içeri girdiğiniz anda kapıyı içeriden kilitleyin. İçeri kimsenin girmesine izin vermeyin."

"Peki ya sen?" diye sordu Korey.

"Ben Lang'lara gidip polisi arayacağım," dedi Patricia. Aydınlık arka bahçeye baktı. "En fazla bir dakika sürer."

Blue ağlamaya başladı. Patricia arka kapının kilidini açtı.

"Anne?"

"Soru sormak yok," dedi Patricia. "Kendinizi büyükannenizle birlikte içeri kilitleyin."

Sonra kapının kolunu çevirdi, kapıyı açtı ve içeri bir adam girdi.

Patricia çığlık attı. Adam onu kollarından tutmuştu.

"Hey," dedi James Harris.

Patricia'nın dizlerinin bağı çözüldü ve zemin ona yaklaşmaya başladı. James Harris'in kuvvetli kolları, Patricia'yı düşmeden tuttu.

"Arka taraftaki ışıkları gördüm," dedi James Harris. "Neler oluyor?"

Patricia, yardım geldiğini görünce rahatlamış hâlde, gümbür gümbür atan kalbinin sesini bastırmaya çalışarak, "Bir adam var," dedi. "Çatıda. Polis çağırmayı denedik. Telefon çalışmıyor."

"Tamam," dedi James Harris. "Ben buradayım. Polisi aramaya gerek yok. Yaralanan var mı?"

"Biz iyiyiz," dedi Patricia.

James Harris, Patricia'yı nazikçe tezgâha doğru itip onun ve çocukların yanından geçerken, "Bayan Mary'yi kontrol etmeliyim," dedi. Onlardan uzaklaşıp koridora çıktı.

"Polisi aramalıyım," dedi Patricia.

James Harris koridorun ortasından, "Gerek yok," diye seslendi.

Patricia, "Üç dakika içinde burada olurlar," diye ısrar etti.

"Önce Bayan Mary'ye bakayım, sonra çatıya bakarım," dedi James Harris, koridorun diğer ucundan.

Aniden, Patricia, James Harris'in Bayan Mary'yle yalnız kalmasını istemedi.

Fazlaca yüksek bir sesle, "Hayır!" dedi.

James Harris, bir eli garaj kapısının kolunda, durdu ve yavaşça döndü.

"Patricia," dedi, "sakin ol."

Patricia mutfaktaki telefona uzanarak, "Polis?" dedi.

James Harris, "Yapma," dedi ve Patricia onun neden polisi aramasını istemediğini merak etti. "Hiçbir şey yapma, hiç kimseyi arama."

Tam o anda duvarlarda mavi bir ışık oynaştı ve koridor kuvvetli, beyaz bir ışıkla aydınlandı.

Carter tam kırk beş dakika sonra geldiğinde polis hâlâ el fenerleriyle çalılıkların arasına bakıyordu. Bir tanesi de çatıdaki memurlara ışık sağlamak için arabaya monte edilmiş büyük spot ışığını kullanıyordu. Gee Mitchell ve kocası Beau, komşu evin garaj yolunda durmuş, izliyorlardı.

Eve giren Carter, holden, "Patty?" diye seslendi.

Patricia, "Buradayız," diye cevap verdi ve birkaç saniye sonra Carter basamakları inip garaj odasına girdi.

Patricia hep birlikte Bayan Mary'nin odasında kalmaları gerektiğine karar vermişti. James Harris polisle konuşmuş ve çoktan gitmişti. Kayınvalidesinin kitap kulübü toplantısını bölmesinin ardından Patricia'nın iyi olup olmadığını görmek için uğramış, arka tarafın ışığının açık olduğunu görünce o tarafa gitmişti.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Carter.

"Biz iyiyiz," dedi Patricia. "Değil mi millet? Sadece korktuk."

Korey ve Blue babalarına sarıldılar.

"Bizi o adam kurtardı," dedi Korey.

"Biri çatıya çıkmıştı ve o gelmeseydi bizi haklayacaktı," dedi Blue.

Carter, "O zaman geldiğine sevindim," dedi ve Patricia'ya döndü. "Gerçekten de ulusal muhafızları mı çağırdın? Tanrım, Patty, komşular benim karısını döven bir herif olduğumu düşünecekler."

Bayan Mary yatağından, "Hoyt," dedi.

"Tamam anne," dedi Carter. "Uzun bir gece oldu. Bence hepimizin biraz sakinleşmesi lazım."

Patricia bir daha hiç sakinleşebilecek miydi, bilmiyordu.

II. BÖLÜM

Blue ve Korey'yi yataklarına yatırdıktan sonra Patricia, Carter'a her şeyi anlattı.

Patricia'nın anlatacakları bittiğinde Carter, "Bunun senin hayal gücün olduğunu söylemiyorum," dedi. "Ama toplantılarınızın ardından hep gergin ve heyecanlı oluyorsun. Okuduğunuz tüm o kitaplar epey ürkütücü."

"Alarm sistemi istiyorum," dedi Patricia.

Carter, "Bunun ne faydası olacak ki?" diye sordu. "Bak, bir süre boyunca eve karanlık olmadan döneceğim, söz veriyorum."

"Ben alarm sistemi istiyorum," diye tekrarladı Patricia.

"O kadar sorun ve masrafa girmeden önce önümüzdeki birkaç hafta kendini nasıl hissedeceğine bakalım."

Patricia yatağın diğer yanında ayağa kalktı.

"Ben Bayan Mary'ye bakmaya gidiyorum," dedi ve odadan çıktı.

Ön kapının, arka kapının ve kış evinin kapısının kilitlerini kontrol etti, geçtiği yerlerdeki ışıkları açık bıraktı, sonra Bayan Mary'nin odasına gitti. Oda, Bayan Mary'nin gece lambasının turuncu ışığıyla aydınlanmıştı. Bayan Mary uyuyordur diye Patricia sessizce yaklaştı, ardından gece lambasının ışığının ihtiyar kadının açık gözlerinden yansıdığını gördü.

"Bayan Mary?" dedi Patricia. Bayan Mary'nin gözbebekleri ona doğru döndü. "Uyanık mısınız?"

Çarşaf hareket etti ve Bayan Mary'nin buruşuk eli çıktı, sonra gücü tükendi ve her ne yapacaktıysa bunu başaramadan göğsünün üstüne indi.

"Uyanığım." Bayan Mary dudaklarını yaladı. "Uyanığım."

Patricia yatağın korkuluğunun yanına gitti. Bayan Mary'nin ne demek istediğini anlamıştı.

"Her şey yolunda," dedi.

İki kadın, kapalı perdelerin ardındaki pencerelere vuran sıcak rüzgârı dinleyerek uzun süre öylece durdular.

Patricia bir yanıt beklemeyerek, "Hoyt Pickens kim?" diye sordu.

"Benim babamı öldürdü," dedi Bayan Mary.

Duyduğu şey Patricia'nın soluğunu kesti. Bu ismi daha önce hiç duymamıştı. Ayrıca Bayan Mary çoğunlukla, zihninin yüzeyine çıkan kişilerin isimlerini söyledikten saniyeler sonra unuturdu. Patricia onun bir kişi ve onun önemi hakkında bir bağlantı kurduğunu daha önce hiç görmemişti.

"Neden öyle söylediniz?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Bende Hoyt Pickens'ın bir fotoğrafı var," dedi Bayan Mary çatlak bir sesle. "Dondurma elbisesiyle."

Onun çatallı sesi Patricia'nın yaralı kulağının kaşınmasına neden oldu. Rüzgâr görünmeyen pencereleri açmaya çalışıyor, camı titretiyor, içeri girecek yer arıyordu. Bayan Mary'nin eli biraz enerji buldu ve örtünün üstünden Patricia'ya uzandı, Patricia da bu yumuşak, soğuk eli avucunun içine aldı.

"Babanızı nereden tanıyordu?" diye sordu.

"Akşam yemeğinden önce erkekler ve babam arka verandada oturup içerlerdi," dedi Bayan Mary. "Biz çocuklar akşam yemeğini daha erken yemiştik ve ön bahçede oyun oynuyorduk, sonra vanilyalı dondurma rengi kıyafet giymiş bir adamın yolda yürüdüğünü gördük. Adam bizim bahçeye döndü ve adamlar ellerindeki şişeleri sakladılar çünkü içki içmek yasaya aykırıydı. Adam babama gitti, adının Hoyt Pickens olduğunu söyledi ve biraz tavşan tükürüğü bulabileceği bir yer bilip bilmediğini sordu. Babamın mısır viskisine öyle diyorlardı çünkü bir tavşanı bir köpeğin gözüne tükürecek hâle getirebilirdi. Cincinnati treninden indiğini, boğazının kuru-

duğunu ve ıslatmak için bir çeyreklik verebileceğini söyledi. Bay Lukens şişeyi çıkardı ve Hoyt Pickens tadına baktı. Chicago'dan Miami'ye kadar her yere gittiğimi ama bunun tattığı en güzel içki olduğunu söyledi."

Patricia nefessiz dinliyordu. Bayan Mary bu kadar çok cümleyi arka arkaya kurmayalı yıllar olmuştu.

"O gece annemle babam kavga ettiler. Hoyt Pickens babamın tavşan tükürüğünden alıp Columbia'da satmak istiyordu ama annem olmaz dedi. O zamanlar pamuk on sent, et de kırk sentti. Rahip Buck bize kamuya açık çok fazla yüzme havuzu olduğu için pamuk böceğinin ortaya çıktığını söylemişti. Devlet sigaradan çarpık bacaklara kadar her şeyden vergi alıyordu ama babamın tavşan tükürüğü mısır ekmeğimizin üzerinde hep pekmez olmasını sağlıyordu.

"Annem ona, çıkıntılık yapanın başını keserler, dedi ama babam ucu ucuna geçinmekten bıkmıştı, o yüzden annemi umursamadı ve Hoyt Pickens'a on iki şişe tavşan tükürüğü sattı, o da Columbia'ya gidip hepsini hemen sattı ve on iki şişe daha almak için geri geldi. Onları da sattı ve kısa süre sonra babam ikinci bir imbik aldı; artık günbatımından gün doğumuna kadar dışarıda oluyor ve bütün gün uyuyordu.

"Hoyt Pickens her pazar, hatta bazen çarşamba ve cuma günleri de masamıza düzenli olarak oturur olmuştu. Babama istediği her şeyi söylüyordu. Babama tavşan tükürüğünü kahverengiye dönene kadar fıçılarda saklarsa daha fazla para alabileceğini söylemişti. Yani babam epeyce masraf edecek ve Hoyt içkiyi Columbia'ya götürüp satana kadar, altı ay boyunca parasını alamayacaktı. Fakat Hoyt o kalın para destesini masamıza ilk defa koyduğunda hepimiz heyecanlandık."

Sert bir şey Patricia'nın avucunun içini gıdıkladı. Bayan Mary tırnaklarını Patricia'nın derisine sürüp duruyordu; ileri geri, ileri geri; sanki elinin içinde böcekler geziyordu.

"Kısa süre sonra tavşan tükürüğü tüm dünyaları oldu. Şerif, babamın yaptıklarını görünce paradan payını almak için

ona katıldı. Tavşan tükürüğünün kahverengiye dönmesini beklerken babam diğer adamları imbiklerin başında çalıştırıyor ve onlara ödemeyi senetlerle yapıyordu. Bankalar biz daha adını bile öğrenemeden, açıldığı gibi kapanıyordu, bu yüzden herkes parasına sahip çıkardı ama babam bir ansiklopedi seti ve çamaşır için merdane aldı, adamlarının hepsi arka bahçede otururken dükkândan alınma sigara içmeye başladılar."

Patricia, Kershaw'ı hatırlıyordu. Carter'ın kuzenlerini ve orada yalnız yaşadığı dönemde Bayan Mary'yi ziyaret etmek için eyalet dışına doğru birçok kere iki yüz elli kilometrelik yolu gidip gelmişlerdi. Orada uzun kalmazlardı ama Patricia kuru insanlarla dolu, toz kaplı kuru araziyi, her dörtyol ağzında bulunan, koyulaştırılmış süt ve markasız sigara satan benzin istasyonlarını hatırlıyordu. Boş tarlaları ve terk edilmiş çiftlikleri hatırlıyordu. Öyle ufak ve sıcak bir yerde yaşayan insanlar için taze, temiz ve yeşil bir şeyin ne kadar çekici olabileceğini anlıyordu.

"O sıralarda Beckham'ların oğlu ortadan kayboldu," dedi Bayan Mary. Boğazı kurumuştu. "Altı yaşında, soluk benizli, kızıl kafalı bir oğlandı; herkesin peşinden giderdi. Akşam yemeği vaktinde eve dönmeyince hepimiz onu aramaya çıktık. Onu bir ceviz ağacının altında kıvrılıp uyurken bulacağımızı düşünmüştük ama öyle olmadı. Bazıları devletin aşı görevlilerinin onu götürdüğünü, bazıları da ormanda beyaz çocukları kaçırıp doğrayarak yemek yapan, sonra da onu aşk büyüsü olarak beş sente satan bir siyah kız olduğunu söylediler. Birkaç kişi nehre düşüp sürüklendiğini söyledi ama ne dediklerinin önemi yoktu; çocuk gitmişti.

"Kaybolan sonraki çocuk Avery Dubose oldu. Çocuk teneke kovayla pamuk taşırdı ve Hoyt herkese onun fabrikadaki makinelerden birinin içine düştüğünü, patronun yalan söylediğini anlattı. Bu fabrika ve çiftçiler arasında gerilim yarattı ve ortalıkta o kadar çok tavşan tükürüğü de olunca

işler iyice kızıştı. Erkekler kiliseye kolları askıda, yüzlerinde morluklarla gelmeye başladılar. Bay Beckham kendini vurdu.

"Ama Noel ağacımızın altında hediyeler vardı ve babam işlerin daha da düzeleceği konusunda annemi ikna etti. Ocak ayında annemin karnı şişmeye başladı. Üç çocuğundan sadece ben sağ kalmıştım ama şimdi yolda başka bir bebek vardı.

"Eğer o biçerdöver satıcısı atını Moore'ların eski yerinde durdurup tulumbalarındaki suyun kurtçuklarla kaplı olduğunu görmeseydi Charlie Beckham'ı asla bulamazlardı. Çocuğun tabuta sığabilmesi için, onu buz deposuna koyup üç gün boyunca çektiği tüm suyu salmasını beklediler. O zaman bile büyük boy tabut kullanmak zorunda kaldılar."

Bayan Mary'nin ağzının kenarlarında beyaz tükürükler birikmişti ama Patricia yerinden kımıldamadı. Eğer büyüyü bozacak bir hareket yaparsa bu hikâyenin yarım kalacağından korkuyordu. Bayan Mary bir daha asla böyle konuşamayabilirdi.

"O bahar hiç kimsenin parası bir şey ekmeye yetmedi," diye devam etti Bayan Mary. "Kimsenin ekini yoktu o yüzden babam ve Hoyt tâ Rock Hill'den mısır getirmek için çok para harcadılar ve tüm paralarını tavşan tükürüğü fıçılarına bağladılar. Bankalar senet menet dinlemiyordu, herkesin makinelerine, evlerine, katırlarına el koydular ve kimse bir şey yapamadı. Herkes o fıçıları bekliyordu.

"Kaybolan üçüncü çocuk Rahip Buck'ın bebeğiydi. Adamlar bizim arka bahçemize toplandıklarında penceremden onların birileri hakkında konuşup tahmin yürüttüklerini duydum, bu arada şişe elden ele dolaşıyordu, sonra Hoyt Pickens, Leon Simms'i bir gece Moore çiftliğinin yakınlarında gördüğünü söyledi. Bunu duyunca gülesim geldi çünkü bunu ancak bir yabancı söyleyebilirdi. Leon siyah bir adamdı ve savaştayken kafasına bir şeyler olmuştu. Bay Early'nin dükkânının önünde, güneşin altında otururdu ve ona şeker verirsen sana kaşıklarla bir şarkı çalıp söylerdi. Ona annesi

bakıyordu ve devletten her ay maaş alıyordu. Bazen insanların bir şeyler taşımasına yardım ederdi ve herkes ona şekerle ödeme yapardı.

"Fakat Hoyt Pickens, Leon'un geceleri dolaşmayı ve üstüne vazife olmayan yerlere girmeyi sevdiğini söyledi. Kuzeyden gelip henüz buna hazır olmayan yerlere tuhaf fikirler yayan insanlar olursa işte böyle olur, dedi. Leon Simms'in Bay Early'nin dükkânının önünde oturup çocuklara bakarak dudaklarını yaladığını, onları tenha yerlere götürüp tuhaf arzularını dindirdiğini söyledi.

"Hoyt Pickens konuşmaya devam ettikçe adamlar da onun haklı olduğunu düşünmeye başladılar. Uykuya dalmış olmalıyım çünkü gözümü açtığımda hava kararmıştı ve arka bahçe boştu. Trenin geçtiğini ve ormanda bir baykuşun öttüğünü duydum, tam yeniden uykuya dalmak üzereydim ki bahçe aydınlandı.

"Bir at arabasını takip eden bir sürü erkek geldi, ellerinde fenerler vardı. Sessizlerdi ama aralarından birinin yüksek sesle konuştuğunu, emirler verdiğini duydum; bu benim babamdı. Yanında Hoyt Pickens vardı ve dondurma renkli kıyafeti karanlıkta parlıyordu. Arabanın arkasından bir şey çıkardılar, pamuk toplamak için kullandığımız büyük çuvallardan biriydi bu; sonra çuvalın bir ucunu kaldırdılar ve yere ıslak ve siyah bir şey düştü. Bu Leon'du, onu bağlamışlardı.

"Adamların elinde kürekler vardı, şeftali ağacının dibinde derin bir çukur açtılar ve Leon'u oraya sürüklediler ama Leon ölmemiş olmalıydı çünkü onun babama 'patron' dediğini duydum. 'Lütfen patron, sana bir şeyler çalayım patron.' Sonra onu o çukura attılar ve üstüne toprak atmaya başladılar; bir süre sonra yalvaran sesi boğuk gelmeye, sonra da duyulmamaya başladı ama ben hâlâ duyabiliyordum.

"Sabah erkenden uyandığımda yerde sis vardı, arka bahçeye gidip belki de kâbus görmüşümdür diye etrafa bakmaya karar verdim. Ama yeni kazılmış toprağı gördüm, sonra bir

ses duydum ve babamın verandanın köşesinde büyük bir sessizlik içinde oturduğunu fark ettim; bacaklarının arasında bir şişe tavşan tükürüğü vardı. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı, beni görünce sanki doğruca cehennemden gelme bir sırıtışla bana baktı."

Patricia Bayan Mary'nin neden şeftalileri hep çürümeye bıraktığını anlamıştı. Yediği meyvenin çenesinden akan tatlı suyu, midesini dolduran etli kısmı, şimdi Leon Simms'in kanıyla ekşimişti.

"Hoyt Pickens tavşan tükürdüğü kahverengiye dönmeden gitti," dedi Bayan Mary çatlak sesiyle. "Babam at arabasını Columbia'ya götürdü ama içkiyi Hoyt'tan kimin satın aldığını bulamadı. Bütün paramızı o fıçılara yatırmıştı ama Kershaw'da hiç kimse tavşan tükürüğünü babama gereken fiyattan satın alacak güce sahip değildi ve babam da içkinin çoğunu sonraki birkaç yıl boyunca kendi içti. Annem erkek kardeşimi kaybetti, babam da yemek parası bulmak için imbiklerini sattı. Ondan sonra bir gün bile çalışmadı, sadece arka bahçede oturup kendi başına o tavşan tükürüğünü içti çünkü oraya gömdüğümüz şeyi bilen hiç kimse bir daha bahçemize gelmedi. Babam en sonunda kendini astığında kurtulmuş oldu. Birkaç yıl sonra koşullar daha da zorlaştığında bazıları Leon Simms'in araziyi zehirlediğini söyledi ama ben bunu yapanın Hoyt olduğunu hep biliyordum."

Sonraki uzun sessizlikte Bayan Mary'nin seğiren göz kapaklarından akan yaşlar yüzünü ıslattı. Dudaklarını yaladı ve Patricia ihtiyar kadının dilinin beyaz bir tabakayla kaplandığını fark etti. Cildi kâğıt gibi bembeyaz, elleri buz gibi soğuktu. Soluk alış verişi, bir kumaşın yırtılmasını andırıyordu. Patricia onun kan çanağına dönmüş gözlerinin yavaş yavaş odağını kaybetmesini izledi ve hikâyeyi anlatmanın Bayan Mary'yi rahatlattığını fark etti. Bayan Mary'nin elini bırakacak oldu, fakat ihtiyar kadın parmaklarını kapatarak onun elini kavradı.

"Gece yürüyenler her zaman açtır," dedi çatlamış sesiyle. "Almayı asla bırakmazlar ve yeterin ne olduğunu bilmezler. Onlar ruhlarını sattı, şimdi yiyorlar, hiç durmadan yiyorlar ve nasıl duracaklarını bilmiyorlar."

Patricia Bayan Mary'nin bir şeyler daha söylemesini bekledi ama kayınvalidesi hareket etmedi. Bir süre sonra Patricia elini Bayan Mary'nin soğuk parmaklarının arasından çekti ve ihtiyar kadının, gözleri hâlâ açık, uyumasını seyretti.

Evin üzerinde kara bir rüzgâr esti.

YANIMDAKİ YABANCI

Temmuz 1993

Ninova

12. BÖLÜM

Sıcak yaz Old Village'ı boğuyordu. Bir aydır yağmur yağmamıştı. Güneş çimleri yakıp bahçeleri sarartmıştı, bütün gün güneş altında olan kaldırımlar alev alevdi, çatılardaki kaplamalar yumuşamıştı ve sokaklardaki ısınmış telefon direkleri sıcak katran gibi kokuyordu. Arada bir sünger gibi olmuş asfalt caddeye fırlayarak karşıya geçen çocuklar dışında herkes evlerine çekilmişti. Sabah ondan sonra kimse bahçe işi yapmıyor ve işlerini akşam altıdan sonraya erteliyorlardı. Gün doğumundan gün batımına kadar tüm dünya kaynayan balla kaplanmış gibi geliyordu.

Fakat Patricia işlerini güneşin batmasından sonraya erteleyemezdi. Markete ya da bankaya gitmesi gerektiğinde koşarak hamama dönmüş Volvo'suna gidiyor, klimayı açıp yanan şoför koltuğunda sefil hâlde oturuyor ve ancak direksiyon dokunabileceği kadar soğuduğunda yola çıkabiliyordu. Blue yakan güneşin altında çöp poşetlerini garaj yolunun sonuna kadar taşıdığı için ne kadar şikâyet ederse etsin, Patricia onun çöpleri sokağa hava kararmadan çıkarmasını istiyordu.

Güneş battıktan sonra Patricia evden uzaklaşmıyordu. Korey veya Blue gece birilerinde kalacakları zaman Patricia ön verandadan, çocukların onları almaya gelen arabaya binmesini seyrediyor, kapılar kapanıp araba güven içinde Cruze'dan çıkana kadar bekliyordu. Hatta en sonunda klima tamamen bozulup klima tamircisi bunu daha önceden haber vermeleri gerektiğini, yedek parçaların ancak iki hafta sonra ulaşacağını söylediğinde bile Patricia uyumadan önce bütün pencere ve kapıları kilitleme konusunda ısrar etti. Evde kaç tane vanti-

latör çalışırsa çalışsın her gece herkesin yatağı terden sırılsıklam oluyordu ve Patricia her sabah bütün çarşafları toplayıp yıkıyordu. Kurutucu hiç durmadan çalışıyordu.

En sonunda James Harris hayatlarını kurtardı.

Bir akşam, yemek sırasında kapı çaldı ve Korey ya da Blue'nun hava karardıktan sonra kapıyı açmasını istemeyen Patricia kapıya bakmaya gitti. Verandada James Harris vardı.

"O korku dolu geceden sonra hepinizin nasıl olduğuna bakmak için uğradım," dedi.

Patricia birinin çatılarına çıktığı gece aşırı tepki verdiği ve sanki asıl tehlike eve girmeye çalışan adam değil de James Harris'miş gibi ona bağırdığı için onu bir daha görmeyeceğini düşünmüştü. Hiç sebep yokken birini suçladığı için kendinden utanıyordu, bu nedenle James Harris'i sanki hiçbir şey olmamış gibi evin verandasında görmek onu epey rahatlatmıştı.

Patricia, James Harris'i yemek odasına davet ettikten sonra Carter masadan kalkıp onun elini sıkarak, "O gece burada olmadığım için kendimi hâlâ çok kötü hissediyorum," dedi. "Tanrı'ya şükür sen gelmişsin. Çocuklar senin bir kahraman olduğunu söylediler. Bizim evimiz senin evin, ne zaman istersen gelebilirsin."

James Harris bu teklifi ciddiye aldı ve çok geçmeden Patricia kendini, Korey'nin son dürümünde ya da Blue bu sıcakta kabağını bitiremeyeceğinden yakınırken kapının çalmasını beklerken buldu. Her gece James Harris'i verandada buluyor ve o ayın kitap kulübü kitabı hakkında konuşuyorlardı veya James klimanın tamir edilip edilmediğini, Bayan Mary'nin nasıl olduğunu soruyor ya da Slick ve Leland'la birlikte kiliseye gittiğinden bahsediyordu. Sonra Patricia onu dondurma yemek için eve davet ediyordu.

James'in dördüncü ziyaretinin ardından, Carter yatak odasında terli çoraplarını çıkarmak için tek ayak üstünde zıplarken, "Masaya tatlının geldiği zamanı hep nasıl tutturuyor?"

diye şikâyet etti. "Sanki sokağın aşağısından buzdolabımızın kapağının açılma sesini duyuyor."

Fakat Patricia onun varlığından memnundu çünkü Carter hava kararmadan evde olma sözünü sadece iki gün tutabilmişti, sonra yine geç vakitlere kadar mesaiye kalmaya başlamıştı. Patricia çoğu gece akşam yemeğini çocuklarla beraber yiyordu; ayrıca Korey ay sonunda iki hafta için futbol kampına gideceği için, o güne kadar her geceyi başka bir arkadaşında geçirmek istediğinden, çoğu gece sofrada sadece Patricia ve Blue oluyordu.

James Harris'in uğradığı beşinci geceden sonra Patricia pencereleri açmaya başladı, sonra üst katın pencerelerini gece boyunca açık bırakmaya başladı, daha sonra alt katın pencerelerini de gece açık bıraktı ve çok geçmeden sadece tel kapıların sürgülerini kapatmaya başladı, böylece kapıları ve pencereleri gün boyunca açık olan evde vantilatörler hafif bir hırıltıyla çalışmaya devam etti.

James Harris'in gelmesinden memnun olmasının bir başka nedeni de Patricia'nın Blue'yla artık nasıl konuşacağını bilememesiydi. Blue'nun tek istediği tüm gün Naziler hakkında konuşmaktı. Patricia onun yetişkin kütüphane kartı almasına yardım etmişti ve Blue artık 2. Dünya Savaşı hakkında yazılmış bol resimli Time-Life kitaplarına bakıyordu. Patricia onun eski defterlerinin gamalı haçlarla, SS şimşekleriyle, panzerlerle ve kafataslarıyla dolu olduğunu görmüştü. Blue'ya ne zaman yazlık Oasis programı ya da Creekside'daki havuza gitme konusunu açsa, oğlu ona hep Nazilerle karşılık veriyordu.

James Harris Naziler hakkında çok şey biliyordu.

Blue'ya şöyle şeyler söylüyordu: "Aslında Amerikan uzay programı tamamıyla Wernher von Braun ve Amerikalıların roket yapmayı bildikleri için iltica etmelerine izin verdiği bir grup Nazi tarafından oluşturulmuştu."

Ya da:

"Hitler'i yendiğimizi düşünmek hoşumuza gidiyor ama olayların gidişatını asıl değiştirenler Ruslardı."

Veya:

"Nazilerin sahte İngiliz parası basıp onların ekonomisini çökertmeye çalıştığını biliyor muydun?"

Patricia, Üçüncü Reich dışında bir şey konuşmalarını dilese de, Blue'nun bir yetişkinle kendini ifade ederek sohbet etmesinden hoşlanıyordu. Fakat annesi ona elinde olmayanlara sızlanmak yerine elinde olanların değerini bilmesini söylediği için, Carter ve Korey'den kalan boşluğu onların doldurmasına izin veriyordu.

Dondurmadan sonra pencereleri açık yemek odasında oturdukları, evde ılık ve tuzlu bir esintinin olduğu, Blue ve James'in 2. Dünya Savaşı hakkında sohbet ettiği o akşamlar, Patricia'nın kendini gerçekten mutlu hissettiği son zamanlardı. Ardından yaşanan onca şeyden sonra, hayatındaki her şey acı vermeye başladığında bile o gecelerin anısı Patricia'yı yumuşak, tatlı bir aydınlıkla sardı ve onun uyumasına yardım etti.

Neredeyse üç hafta sonra Patricia kendini, Grace'in doğum günü partisini heyecanla beklerken buldu. Bir sokak ötesi bile olsa, artık gece dışarı çıkacak kadar kendine güveniyordu, Carter da eve erken dönmeye söz vermişti ve Patricia en sonunda normale dönebileceklerini hissediyordu.

Patricia ve Carter evden çıktıkları anda Bayan Greene ayakkabılarını çıkardı, çoraplarını sıyırdı ve çantasına tıkıştırdı. Hava ayağına bir şey giyemeyeceği kadar sıcaktı. Blue ve Korey de bu gece evde olmayacaklardı, yani onun ayakkabı giyip giymediğini dert edecek kimse yoktu.

Ayak tabanlarının altındaki halı bile sıcak geliyordu. Evdeki bütün kapılar ve pencereler açıktı ama arka bahçeden gelen cılız esinti nemliydi ve bataklık kokuyordu.

"Bu akşam bir şeyler ister misin, Bayan Mary?" diye sordu Bayan Greene.

Bayan Mary kendi kendine, mutlu mutlu mırıldandı. Bayan Campbell onun hafta boyunca eski fotoğraf albümlerine baktığını ve eğer bu kadar kilo vermemiş olsa Bayan Greene'in onu eski hâline çok benzeteceğini söylemişti.

"Buldum," dedi Bayan Mary gülümseyerek. Haşlanmış yumurtayı andıran gözlerini devirerek Bayan Greene'e baktı. "Bakmak ister misin?"

Dizlerinin üstünde ters çevrilmiş eski bir fotoğraf duruyordu. Fotoğrafı titreyen parmaklarıyla okşadı.

Bayan Greene fotoğrafa uzanarak, "Kimin fotoğrafı?" diye sordu.

Bayan Mary elini fotoğrafın üstüne koydu.

"Önce Patricia," dedi.

"Saçını taramamı ister misin?" diye sordu Bayan Greene.

Konu değişince kafası karışan Bayan Mary bir süre düşündü, sonra başını bir kez salladı.

Bayan Greene tahta saç fırçasını buldu ve Bayan Mary'nin koltuğunun arkasına geçti; ihtiyar kadın televizyon izleyip elindeki fotoğrafı okşarken, Bayan Greene vantilatörlerin vızıltılarının arasında onun beyaz, seyrek saçlarını taradı.

Grace'in partisi tam da Patricia'nın küçük bir kızken olması gerektiğini düşündüğü gibiydi. Oturma odasında Arthur Rivers ceketini çıkarmış, piyanonun başına oturmuş, sırayla üniversite tezahüratlarının melodilerini çalıyor, çevresindeki insanlar da okula bağlı olarak yuhalıyor, alkışlıyor, gürültüyle ona eşlik ediyorlardı. Arthur Rivers birileri ona burbon getirmeye devam ettikçe şarkı söylemeyi bırakmayacaktı.

Parti oturma odasından yemek odasına taşmıştı, burada üstü minyatür jambonlu sandviçler, peynirli krakerler, biberli-peynirli kanepeler ve ertesi sabah hiç dokunulmamış hâlde atılacak olan bir atıştırmalık sebze tabağıyla dolu masanın etrafında insanlar toplanmıştı. Mutfağa doğru ilerleyen misafirler, panoramik liman manzaralı kış evinde kümelenmişler-

di. Odanın en kalabalık yeri, diğer uçta bulunan, beyaz masa örtülü bar kısmıydı; beyaz ceketli iki siyah adam masanın arkasında hiç durmadan içki servis ediyorlardı.

Old Village'daki bütün doktorlar, avukatlar ve kılavuz kaptanlar çizgili yazlık takımlarını giymiş, papyonlarını takmış, ellerinde kadehleri, bu sezon Ken Hatfield'in neden bu kadar kötü olduğu hakkında söyleniyor, Shem Nehri'nde birkaç sene önce kasırga yüzünden kapanan işletmelerin bir daha açılıp açılmayacağını tartışıyor, Palms Adası'na giden köprünün ne zaman biteceğini ve o kahrolası bataklık farelerinin nereden çıktığını konuşuyorlardı. Eşlerinin ellerinde birer kadeh beyaz şarap, üstü çarpıcı bir desenler ormanıyla kaplı kıyafetleriyle –hayvan desenleri, çiçek desenleri, geometrik şekiller ve soyut desenler– çocukları için hazırladıkları yaz planları, mutfak yenileme projeleri ve Patricia'nın kulağı hakkında konuşuyorlardı. Bu Patricia'nm olaydan sonra katıldığı ilk sosyal etkinlikti ve herkesin gözü onun üzerindeymiş gibi hissediyordu.

Kitty, "Tam karşında durup iki kulağını birden görmesem hangisinin yaralı olduğunu anlamazdım," diye teselli etti onu.

Patricia, "O kadar belli mi?" diye sordu ve saçını eliyle yaranın üstüne doğru taradı.

Kitty, "Sadece yüzünün birazcık yamuk görünmesine neden oluyor," dedi, sonra kalabalıkta yanlarından geçmeye çalışan Loretta Jones'un dirseğini yakaladı. "Loretta, Patricia'ya bak, bir şey fark ediyor musun?"

"Eh, şu adamın büyükannesi onun kulağını kopardı," dedi Loretta başını yana eğerek. "Ne demek istiyorsun? Başka bir şey de mi oldu?"

Patricia sessizce uzaklaşmak istedi ama Kitty onun bileğini tuttu.

"Adamın büyük halasıydı," dedi Kitty. "Ve sadece ufak bir ısırık aldı."

Loretta başını kaldırdı. "İyi bir plastik cerraha ihtiyacın

var mı? Sana birinin ismini verebilirim. Yüzün orantısız görünüyor. Ah, işte Sadie Funche. Affedersiniz."

Loretta kalabalıkta gözden kaybolurken Kitty, "Loretta hep can sıkıcı bir tipti," dedi.

Koridor kapısında sıcak havayı emip garaj odasına serin hava vermesi gereken büyük vantilatör duruyordu ama pek işe yaradığı söylenemezdi. Hava dayanılamayacak kadar sıcaktı. Sefil hâldeki Ragtag, Bayan Mary'nin yatağının altında, dili dışarıda, uzanıyordu.

Bayan Greene belki Bayan Mary'ye serin bir banyo yaptırabilirim, diye düşündü. Su ikisine de iyi gelebilirdi. Ayağa kalkarken birinin onu izlediğini hissetti. Koridorun kapısına baktı ve vantilatörün arkasında kıpırtısız durarak ona bakan kocaman, ıslak, siyah bir fare gördü. Hayvanın alacalı sırtının üstündeki hava neredeyse hastalıkla ışıldıyor gibiydi. Bayan Greene'in tüyleri diken diken oldu. Hayatı boyunca pek çok fare görmüştü fakat böyle büyüğünü, hele de sanki burası onun eviymiş gibi sakin sakin oturanını hiç görmemişti.

"Kışt!" dedi Bayan Greene, ellerini ona doğru savurup ayaklarını yere vurarak. Ragtag sanki yüz kiloymuş gibi başını ağır ağır kaldırdı ve o 'kışt' lafı kendisine mi söylendi diye görmek için ona baktı.

Bayan Greene doğal müttefikine, "Hadi Ragtag," dedi. "Şu pis fareyi yakala. Yakala onu!"

Ragtag kadının işaret ettiği tarafa baktı, fareyi gördü ve tek bir kasını bile oynatmadan hırlamaya başladı. Fare kendini uzatarak ilk basamağı inince Bayan Greene onun bir erkek ayakkabısı kadar olduğunu gördü. Ragtag'in hırıltısı yükseldi ama bu fareyi hiç de rahatsız etmişe benzemiyordu. Ragtag yatağın altından fırlayarak daha çok hırlamaya, hatta havlamaya başlamıştı ki, şişman farenin iki yanında merdiveni inen daha ufak ama aynı derecede pis üç farenin halıda gezinmeye başladığını görünce ciyakladı.

Ragtag hiç duraksamadan hayvanların üstüne atladı ve birini ısırarak başını iki kez salladı; birincisi hayvanın boynunu kırmak, ikincisi de cesedini duvara fırlatmak içindi. İkinci ve üçüncü fareler Bayan Mary'nin hastane yatağının altında gözden kayboldular.

Bayan Greene çıplak ayaklarını koltuğuna çekmişti ama bir şeyler yapması gerektiğini fark etti. Arkasındaki depoda bir sopa ya da süpürge olabilirdi ve bu fareler kimseyi ısırmadan onları evden kovalaması gerekiyordu.

"İçeri birkaç tane fare girmiş, Bayan Mary," dedi Bayan Greene ayağa kalkarak. "Ama Ragtag ve ben onları kovalayacağız."

Deponun kapısına gitti, sonra kapıdaki asma kilidi gördü; Bayan Campbell'ın eve birinin girmeye çalıştığını sandığı geceden sonra bunu güvenlik için takmışlardı. Ona anahtar veren olmamıştı.

BAM!

Arkadan gelen gürültüyü duyunca döndü ve merdivenin tepesindeki vantilatör kutusu kayıp basamakların dibine ters şekilde düşünce Ragtag'in korkuyla geri sıçradığını gördü. Basamaktaki şişman fareye yenileri katıldı; hepsi pisti, tüyleri yer yer dökülmüştü, gövdelerinde kabuk bağlamış yaralar vardı, burunları titreşiyordu. Halı yüzünden hava ememeyen vantilatör alçak, boğuk bir inilti çıkardı ve kapı ağzına daha çok fare doluştu. Ragtag havlayarak onlara doğru koştu ama hayvanlar geri çekilmedi.

"Yakala onları Ragtag!" dedi Bayan Greene. "Yakala onları!"

Bayan Greene ne yapacağını biliyordu. Bayan Mary'yi deponun karşısındaki küçük banyoya kapatacak, sonra bir battaniyeye sarınıp Ragtag'le birlikte fareleri kovalayacaktı. Ragtag yanında olduğu müddetçe bununla başa çıkabilirdi.

"Bayan Mary, seni bir süreliğine lavaboya götüreceğim," dedi.

Eğildi, ellerini Bayan Mary'nin nemli koltuk altlarına sok-

tu ve onu kaldırmaya başladı. Bayan Mary inledi ve Bayan Greene'in burnuna iğrenç bir koku geldi. Başını kaldırdı.

Koridor ağzına kadar fareyle dolmuştu, kapının ağzından kendilerini atıyor, sarsak sarsak ilk basamağa düşüyorlardı: ıslak ve yapış yapış, üç bacaklı ve dört bacaklı, uzun kuyruklu ve kuyruksuz; hepsi de iğrençti. Siyah gözleri ışıldıyor, bıyıkları oynaşıyor, kuyrukları kıvrılıyordu; kapının ağzı fare kaynıyordu. Hiçbiri ses çıkarmıyordu. Fareler koridorun zeminini bir halı gibi kaplamıştı; o kadar çoktular ki Bayan Greene yerdeki sarı muşambayı göremiyordu ve gelmeye devam ediyorlardı; yemek odasından, arka kapıdan, holden gelip koridora doluşuyorlar, burayı kaynayan, pis bir tüy gölüne çeviriyorlardı; birbirlerinin üstünden geçiyor, hıncahınç dolu, kıvıl kıvıl bir kütle gibi görünüyorlardı.

Eve nasıl bu kadar hızlı girebildiler? Hepsi nereden geldi bunların?

Ayağına bir şey çarptı ve yere bakınca Ragtag'i gördü; bedeni kaskatı olmuş, kapıya bakıyor, ağzı açık, dişlerini gösteriyor, dili katlanmış, derinden, kötü bir ses çıkarıyordu.

Odaya dolan farelerin iğrenç kokusu Bayan Greene'i korkudan felç etti. Küçük bir kızken yorganının altında kımıldayan, dizlerinin üstünde dolaşan tüysüz, yumuşak ve soğuk şeyi; kız kardeşinin hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yüksek, uzun, tiz haykırışlarını, annesinin koşarak odaya gelip yorganı çekmesini ve kıllı bir farenin kardeşinin göbek deliğine yapışmış, ısırarak içeri girmeye çalıştığını görmesini hâlâ hatırlıyordu.

Üst basamaktaki dev fare birden harekete geçip siyah bir gölge gibi hızla basamakları atlayarak boş halının üzerinden Bayan Mary'ye doğru koşmaya başlayınca o çocukluk kâbusu haykırarak geri döndü ve hayvan o kadar hızlı hareket ediyordu ki Bayan Greene avazı çıktığı kadar bağırdı.

Ragtag de koşarak geldi, kara fareyi ısırdı ve başını vahşice salladı. Bayan Greene bir şeyin kırıldığını duydu, sonra tüylü

bir gırtlaktan yükselen acı dolu bir ciyaklama duydu; dev fare yerdeydi, vücudu seğiriyor, hareketsizleşiyordu. Ama onun ölüsü seğirirken kapı ağzındaki fare seli iyice büyüdü, sonra hayvanları hepsi zincirlerinden kurtulmuş gibi basamaklardan atladı, vantilatörün yanından dolanarak üçünün işini bitirmek için odaya doluştular.

Bayan Greene Bayan Mary'nin koltuğuna koştu ama ağır fareler ayaklarının üstünde gezinmeye başlayınca donakaldı. Hayvanların keskin tırnakları Bayan Greene'in çıplak tenini çiziyor, kılsız, soğuk kuyrukları derisini yalıyordu. Birkaç tanesi durdu ve pençelerini Bayan Greene'in pantolonunun paçasına geçirerek kendilerini yukarı çekmeye başladılar. Bayan Greene onlardan kurtulmak için ayaklarını deliler gibi silkeledi, bu oldukça çılgın bir dansı andırıyordu.

Iğne gibi keskin dişler ayak parmaklarını parçaladı. Bayan Greene gri bir fareyi pantolonundan atmak için uzanınca hayvan onun parmaklarından birini kaptı. Keskin dişler kemikle buluştu ve Bayan Greene'in midesi bulandı.

Ragtag havlıyor, hırlıyor, canlı bir fare halısının içinde boğuluyordu. Biri pençelerini onun sırtına geçirmişti, üç tanesi de kulaklarında sallanıyordu. Bayan Green onun kahverengi tüylerinin kanla koyulaştığını gördü. Gri fareyi perdelere doğru fırlatırken elinin derisini de onunla birlikte gönderdi. Sonra Bayan Mary'ye döndü.

Kıldan oluşan bir nehir, bacaklarına tırmanıp kucağında birikirken Bayan Mary, "Aaah, aaah!" diye haykırdı.

Fareler onun koltuğunun sırtına tırmanmışlardı; omuzlarından aşağı düşüyorlar, saçına dolanıyorlardı. Bayan Mary, bacağına bastırdığı fotoğrafı tutan elini havaya kaldırdı ama fareler onun manşetlerinden, geceliğinin açık yakasından içeri girdiler, boynuna tırmandılar ve yüzünü kapladılar.

Fareler halıyı, koltuğu kaplayarak, pencerelere tırmanarak, Bayan Mary'nin hastane yatağının beyaz çarşafının üstünde koşuşarak, pencere pervazlarına çıkarak odayı doldur-

muşlardı. Fakat banyonun kapısı hâlâ kapalıydı. Eğer Bayan Greene ikisini birden oraya sokabilirse güvende olurlardı.

Bayan Greene göbek deliğine kızgın iğneler batırılıyormuş gibi hissetti ve önüne bakınca pantolonunun beline tırmanmış bir farenin, burnunu gömleğinin altına soktuğunu gördü ve o an, içinde bir şeyler parçalandı. Bayan Mary ve Ragtag'in olduğu yerde fare yığınları olduğunu gördü ve banyoya koşmaya başladı; karnındaki fareyi, hayvan dişlerini onun göbek deliğine geçirmiş olmasına rağmen tek eliyle tutup fırlattı ve o günden sonra asla unutmayacağı bir sesle derisinin yırtıldığını hissetti.

Banyonun kapısına çarptı, kapının kolunu çevirdi, kendini içeri attı, arkasında kalan farelerin üstüne kapıyı kapattı ve kapıya yaslanarak diğer taraftan tırmalama sesleri yükselirken kapıyı kapalı tuttu. Fare kılıyla kaplandığı için tıksırıp öğürerek yere oturdu.

Klozetten bir ses geldi ve Bayan Greene porselen yüzeye tutunamayan bir şeyin pençe seslerini, yaratığın kayıp tuvalet suyuna düştüğünü duydu. Duş başlığını kaptı ve sıcak suyu sonuna kadar açtı. Klozetin kapalı kapağının üstüne çıktığı sırada düzinelerce fare kapağı aşağıdan ittirmeye başlamıştı bile. Buharlar tüten, tıslayan duş başlığını, kapının altındaki boşluktan kafalarını sokarak içeri girmeye çalışan farelerin üstüne tuttu ve hayvanların tiz çığlıkları kulak zarının zonklamasına neden oldu.

Bayan Greene, küçük, sıcak tuvalette, klozet kapağının üstünde çömeldi; su buharı odayı doldururken kapağın altındaki suyun fare kaynadığını hissedebiliyordu. Ve bir süre sonra kapının diğer tarafındaki Bayan Mary'nin haykırışları duyulmaz oldu.

Akşam on buçukta Grace'e 'İyi ki Doğdun' şarkısını söylediler, sonra parti yavaş yavaş dağılmaya başladı. Patricia temiz hava almak için Alhambra Hall'a doğru yürümeyi önerdi ama

Carter sabah erkenden işe gideceğini söylediği için doğruca eve gittiler.

Carter sokak kapısını açıp içeri girerken, "Bu koku da ne?" diye sordu.

Evin içindeki vahşi hayvan ve idrar kokusu o kadar yoğundu ki Patricia'nın gözleri sulandı. Holdeki masanın üstündeki mantar lambayı açık bırakmış olmasına rağmen içerisi karanlıktı. Patricia elektrik düğmesine dokundu ve mantar lambanın paramparça hâlde yerde olduğunu gördü.

Koku koridorda daha da yoğundu, yerde kahverengi topaklar ve idrar birikintileri vardı. Koltuk parçalanmış, perdeler lime lime olmuştu. Patricia'nın aklına ilk gelen şey, bunun eve giren bir grup vandalın işi olduğuydu. O ve Carter hızlıca garaj odasına gittiler ve kapı ağzında durdular.

Odayı bir dev kaldırıp hızlıca sallamıştı sanki: koltuklar devrilmiş, masalar yan yatmış, ilaç şişeleri halının üstünde yatan fare ölülerinin arasında saçılmıştı. Ve tüm bu enkazın ortasında, üstü kanla kaplı, elbiseleri paramparça olmuş Bayan Greene, Bayan Mary'nin yanında diz çökmüş, onun üstüne doğru eğilmişti. Başını ihtiyar kadının dudaklarından kaldırdı ve elini göğsüne bastırarak kalp masajına başladı, sonra onları gördü ve çatlak, korkunç bir sesle bağırdı: "Ambulans yolda."

Duzenleme
Ny.ozlem

13. BÖLÜM

Bayan Mary'nin üç parmağının kemiği açığa çıkmıştı. Dudaklarını yeniden oluşturmak için ameliyat edilmesi gerekecekti. Burnundan emin değillerdi. Sol güzünü kurtarabileceklerini düşünüyorlardı.

"Hı-hı, hı-hı," dedi Carter, başını hızlı hızlı sallayarak. "Ama annem iyi, değil mi?"

"Durumunu stabil hâle getirdikten sonra birkaç ameliyat geçirmesi gerekecek," dedi doktor. "Ama onun yaşında biri için bunun mantıklı olup olmadığını düşünmek isteyebilirsiniz. Ondan sonra uzun bir rehabilitasyon dönemi ve fizik tedavinin ardından, normal hayatına kısıtlı koşullarda geri dönebilir."

"İyi, iyi," dedi Carter. Hâlâ başını sallıyordu. "İyi."

Doktor gitti ve Patricia, Carter'ın elini tutup onu yeniden gerçekliğe döndürmeye çalıştı.

"Carter," dedi. "Oturmak ister misin?"

Carter elini çekip yüzüne götürerek, "Ben iyiyim," dedi. "Sen eve gidip dinlen. Uzun bir gece oldu."

"Carter," dedi Patricia.

"Ben iyiyim," dedi Carter. "Aslında galiba ofise gidip yetiştirmem gereken işleri yapacağım. Annemi de ameliyattan çıkardıklarında gelip görürüm."

Patricia pes etti ve şafağa birkaç saat kala eve geldi. Garaj yoluna park ederken farları bahçeyi aydınlattı ve kımıl kımıl oynayan gölgeler dört bir yana dağıldı; karanlık çalıların arasında yüzlerce fare vardı. Patricia bir dakika daha arabada oturdu, uzunları yaktı, sonra arabadan indi ve sokak kapısına koştu.

Ninova

***

Koridor fare ölüleriyle doluydu. Garaj odasında daha da çok ölü fare vardı. Patricia bunları ne yapacağını bilmiyordu. Gömmeli miydi? Çöpe mi atmalıydı? Hayvan Kontrol Merkezi'ni mi aramalıydı? Akşam yemeğine beklediğinden fazla insan katıldığında ya da biri partiye erken geldiğinde ne yapacağını bilirdi ama fareler kayınvalidenize saldırdığında ne yapardınız? Bununla nasıl başa çıkacağınızı size kim söyleyebilirdi?

Patricia işe garaj odasıyla başlamaya karar verdi. Ragtag'in halının ortasında uzanmış yatan ölüsünü görünce yüreği acıyla sızladı. Onu yerden kaldırmak için eğilirken, *zavallı köpekcik*, diye düşündü.

Ragtag tek gözünü açtı ve kuyruğunu kuvvetsizce halıya vurdu.

Patricia onu eski bir plaj havlusuna sardı ve onu saatte kırk kilometre hızla veterinere götürdü. Veteriner, ofisini açmak için geldiğinde Patricia orada bekliyordu.

"Yaşayacak," dedi Doktor Grouse. "Ama ucuz olmayacak."

Patricia, "Ne gerekiyorsa yapın," diye karşılık verdi. "O iyi bir köpek. Sen iyi bir köpeksin, Ragtag."

Okşamak için hayvancağızın parçalanmamış bir yerini bulamadı, o yüzden eve dönüş yolunda onun için elinden geldiğince iyi şeyler düşünmeye çalıştı. Arabadan inerken içeride telefonun çaldığını duydu. Mutfaktaki telefonu açtı.

Carter, kelimeleri zorlukla söyleyerek, "Annem öldü," dedi.

"Carter, çok üzgünüm. Ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum Patty," dedi Carter. "İnsanlar ne yapar? Babam öldüğünde on yaşındaydım."

Patricia, "Stuhr'u arayacağım," dedi. "Bayan Greene nasıl?"

"Kim?"

Patricia, Carter'ın annesinin hayatını kurtarmaya çalışan kadını nasıl daha iyi tarif edebileceğini bilemeyerek, "Bayan Greene," diye tekrarladı.

"Ah," dedi Carter. "Birkaç dikiş atmışlar ve birkaç kuduz aşısı olması gerekecek ama eve gitti."

Patricia tekrar, "Carter," dedi. "Çok üzüldüm."

"Tamam," dedi Carter dalgın dalgın. "Sen de."

Telefonu kapattı. Patricia ne yapacağını bilemeden mutfakta dikildi. Kimi arayacaktı? Nereden başlayacaktı? Bunalmış bir hâlde Grace'i aradı.

Patricia olanları anlattıktan sonra Grace, "Ne kadar da tuhaf," dedi. "Duygusuz görünmek istemem ama hemen işe koyulmalıyız."

Grace işi devralınca Patricia inanılmaz derecede rahatladı. Grace, Bayan Mary'nin cenazesini hastaneden alacak olan Stuhr'u ayarlaması için Maryellen'ı aradı, sonra Patricia'ya çocukları ne yapacağını söyledi.

"Korey futbol kampına birkaç gün geç gitmek zorunda kalacak," dedi Grace. "Ben Delta'yı arayıp biletini değiştiririm. Blue'ya gelince, arkadaşlarının evinde kalması lazım. Evi öyle görmesini istemezsin."

Grace ve Maryellen, pire kaynayan ve fare kokan evi temizleyecek birini aradılar ama bu işi yapmayı kabul edecek birini bulamadılar.

"Uzmanlar buraya kadarmış," dedi Grace. "Kitty ve Slick'i aradım, yarın geleceğiz. Birkaç günümüzü alacak ama en azından doğru düzgün yapıldığını bileceğiz."

"Bu çok fazla," dedi Patricia.

Grace, "Saçmalama," diye karşılık verdi. "Şu an en önemli şey, o evi yeniden güvenli bir yer olana kadar temizlemek. Değiştirmen gereken mobilyaların, perdelerin, halıların ve diğer her şeyin listesini ben yapacağım. Ve elbette sen de işimiz bitene kadar Carter ve çocuklarla birlikte sahildeki evde kalacaksınız."

Diğer tarafta Maryellen ziyaretleri ayarladı, Bayan Mary'nin cenaze sigortasına yardım etti, Bayan Mary'nin ölüm ilanını

yazdı ve Charleston gazetesiyle *Kershaw Haberleri*'ne gönderdi. Yapmaya söz veremediği tek şey açık tabutlu bir cenaze töreniydi.

Johnny Stuhr'un ofisinde otururlarken Patricia'ya, "Çok üzgünüm," dedi. "Kenny bizim makyajımızı yapıyor ve üzerinde çalışabileceği çok şey kalmadığını söylüyor."

Bayan Mary'nin cenazesinde taşra kuralları geçerliydi: espri yok, gülmek yok, sadece Kral James İncili'nden alıntılar var. Üzerinde çiçek olmayan, kapağı sıkı sıkı kapalı tabut, kilisenin ön tarafında duruyordu. Carter'ın Bayan Mary'nin en sevdiği olduğunu söylediği ilahiyi bulmaları için üç ilahi kitabını araştırmaları gerekmişti: "Gelin Ey Kederliler."

Sıkış tepiş Mt. Pleasant Presbiteryen Kilisesi'nin sert sıralarına, kamburu çıkmış, perişan görünen Carter, Patricia'nın yanına oturdu. Patricia onun elini tuttu ve sıktı, Carter da gevşek bir tutuşla karşılık verdi. Annesi yıllar boyunca ona dünyanın en akıllı ve en özel çocuğu olduğunu söylemiş, Carter da ona inanmıştı. Annesinin böyle, onun evinde, insanlara gerçekten açıklamayacağı bir şekilde ölmüş olması, Carter'ın daha önce hiç deneyimlemediği bir başarısızlıktı.

Korey, Patricia'nın tahmin ettiğinden daha çok etkilenmişti ve cenaze töreni boyunca yanaklarından yaşlar süzüldü. Blue tabutu görmek için ayağa kalkıp duruyordu ama en azından okumak için kapağında gamalı haç olan bir şey değil, *Uzaktaki Köprü*'yü getirmişti.

Mezarın başında yapılan tören de bittikten sonra Grace onlara evini açtı ve tüm kişleri, jambonlu çörekleri, Kitty'nin güveçlerini, Slick'in meyve salatasını ve diğerlerinin getirdiği tüm soğuk yemekleri alıp onları kendi yemek masasına koydu. Bar yoktu çünkü bu bir cenazede uygun kaçmazdı, ayrıca çocukları Alhambra'ya oynamaya göndermişlerdi çünkü onların ön bahçede koşturup durması doğru gelmemişti.

Carter'ın geçmişinden yüzler birer birer gelip onu çocukluğuna götürdükçe, onun hakkında hikâyeler anlatıp onu gül-

durmeye başladıkça Patricia eşinin hayata döndüğünü, yeniden ilgi odağı olmanın tadını çıkarmaya başladığını fark etti. Ne de olsa o, çok çalışıp Charleston'da ünlü bir doktor olan bir küçük kasaba çocuğuydu; onun gerçek kimliği buydu, annesi insanların duyunca tekrar dinlemek isteyecekleri bir şekilde garaj odasında ölmüş küçük çocuk değil.

Pazartesi sabahı Patricia, Korey'yi havaalanına bıraktı ve kızı arabadan inmeden önce, kırmızı, beyaz, mavi spor çantası bacaklarına çarparken ona öyle bir sarıldı ki Patricia'nın gözleri doldu. Sonra sahil evine gitti, çantalarını topladı ve hepsini Pierates Cruze'a geri götürdü. Ev çamaşır suyu kokuyordu, alt kat boştu ve sesi içeride yankılanıyordu. Üzerinde kumaş olan her şey atılmıştı ve yerine yenilerinin alınması gerekiyordu. Ama en sonunda eve gelmişlerdi. Ayrıca klima da artık çalışıyordu.

Patricia'nın şimdi yapmaktan en çok çekindiği şeyi yapması gerekiyordu: Bayan Greene'i ziyaret etmeliydi. Kadıncağız ciddi şekilde yaralanmış ve cenazeye katılamamıştı, Patricia onu daha önce ziyaret etmediği için suçluluk duyuyordu.

Asıl sorun birlikte ziyarete gidecek birini bulmaktı.

"Herhalde gelemem," dedi Grace. "Cenaze davetinin ardından temizlik yapmalıyım, ayrıca Ben'in de beni bir toplantı için Columbia'ya götürmesi gerekiyor. Çok işim var."

Patricia şansını Slick'te denedi.

"Hepimiz Bayan Greene'i seviyoruz," dedi Slick. "Harika bir aşçı ve inancı da kuvvetli ama Patricia, Leland'ın yaptığı yeni anlaşma yüzünden çok heyecanlıyız. Sana anlatmış mıydım? Adı Şirin Ada. Leland sürekli yatırımcılarla, bankalarla görüşüp duruyor ve şu anda her şey çok çılgın. Sana söylemiş miydim..."

Patricia son olarak Kitty'yi aradı. "Öyle çok işim var ki..." dedi Kitty.

Patricia, "Çok kalmayız," diye karşılık verdi.

"Haftaya Parish'in doğum günü var," dedi Kitty. "Resmen pestilim çıktı."

Patricia suçluluk duygusunu kullanmayı denedi.

"Önce Ann Savage, sonra da Bayan Mary," dedi. "Yalnız başıma araba kullanırken kendimi hiç rahat hissetmiyorum."

Belli ki bu işe yaradı. Ertesi gün Patricia Rifle Range Yolu'ndan Six Mile'a doğru yol alırken, yolcu koltuğunda Kitty ve kucağında cevizli bir turta vardı.

"Eminim burada çok iyi insanlar yaşıyordur," dedi Kitty. "Ama süper avcı diye bir şey duydun mu?" Geceleri arabayla çok yavaş ilerliyorlar ve selektör yakıyorlar, eğer sen de karşılığında selektör yakarsan seni evine kadar takip edip başından vuruyorlar."

"Marjorie Fretwell buralarda yaşamıyor muydu?" diye sordu Patricia.

"Marjorie Fretwell bir keresinde başka ne yapacağını bilemediği için bir mokasen yılanını elektrik süpürgesiyle çekmişti, sonra da süpürgeyi komple çöpe atmak zorunda kalmıştı," dedi Kitty. "Bana Marjorie Fretwell'den hiç bahsetme."

Rifle Range Yolu'ndan, Six Mile yakınındaki ormana giden eyalet yoluna saptılar. Evler küçüldü, bahçeler büyüdü; briketlerin üstüne konmuş prefabrik evlerin ve ön taraflarında eğri büğrü posta kutularıyla minicik tuğla evlerin çevresini saran sararmış yabani otlarla dolu bir yerdi burası. Çok az tekeri olan çok fazla arabanın bulunduğu bahçelerde elektrik telleri yerlere kadar sarkıyordu.

Eyalet yolundan, garaj yolundan daha geniş olmayan dar yollar ayrılıyor, tel örgüyle çevrilmiş arazilerin yanından dolanıyor, sonra da meşe ve cüce palmiye korularının içinde gözden kayboluyordu. Patricia bu yolların birinin başında yeşil-beyaz ışıldayan, kedigözü Grill Flame Sokağı tabelasını gördü ve döndü.

Kitty, "En azından kapıları kilitle," dedi, Patricia kapıları kilitleme tuşuna başınca huzur verici bir tıkırtı duyuldu.

Yavaş sürüyordu. Yolda delikler vardı ve asfalt ufalanıp kum gibi olmuştu. Çevredeki evler tuhaf açılarla inşa edilmişti. Birçoğu Hugo Kasırgası'nda yıkılmış ve fırsatçı müte-

ahlıtler bunları yeniden yapmak için gelip, sonra işleri bitirmeden kaçmışlardı. Pencerelerin çerçevelerinde cam değil sert naylon zımbalanmıştı; diğer evlerin odaları bitmemişti ve açık havaya maruz kalıyordu.

Hiç kimsenin bahçesinde peyzaj yoktu. Bütün ağaçların gövdelerine sarmaşıklar dolanmıştı. Şort giymiş, cılız, siyah bir adam prefabrik evinin önündeki basamağa oturmuş, beş litrelik plastik bir bidondan su içiyordu. Fıskiyelerin suyunun altında koşuşturan altı bezli birkaç ufak çocuk durup onların geçişini izlemek için tel örgülere yaslandı.

Delik deşik yola yoğunlaşan Patricia, "On altı numarayı arıyoruz," dedi.

Bir pırnal meşenin altından geçtiler, ağacın alt dalları arabanın tepesine süründü, sonra geniş, kumlu bir açıklığa vardılar. Yol, ayakkabı kutusunu andıran, ufak, boyanmamış, tuğla bir kilisenin etrafından dönüyordu. Binanın önündeki tabela buranın Mt. Zion AME kilisesi olduğunu söylüyordu. Binanın çevresini sade, mavi-beyaz küçük evler çevreliyordu. Karşı tarafta, ağaçların başladığı yerde birkaç oğlan bir basket sahasında, gölgede koşturuyorlardı ama evlerin ön tarafında güneşten korunacak hiçbir şey yoktu.

Kitty, "On altı," dedi ve Patricia, siyah panjurları ve beyaz, kabartılmış alüminyum plakayla kaplanmış veranda sütunları olan temiz, beyaz bir ev gördü. Sokak kapısının üzerinde, plastik bir çobanpüskülü halkasının ortasında, mukavvadan kesilmiş, rengi atmış bir Noel Baba suratı vardı. Patricia garaj yolunun sonuna park etti.

"Ben arabada bekleyeceğim," dedi Kitty.

Patricia, "Klimayı çalıştıramayasın diye anahtarları alırım," diye karşılık verdi.

Kitty birkaç saniye cesaretini topladı, sonra arabadan inip Patricia'yı takip etti. Patricia arabadan indiği anda kızgın güneş tıpkı bir çivi gibi tepesine vurdu ve Volvo'nun camından yansıyarak gözünü kamaştırdı.

Yan taraftaki evin garaj yolunda üç küçük kız ip atlıyorlardı, hem de çift iple. Patricia bir an için durdu ve söyledikleri şarkıyı dinledi:

Kara Baba, Kara Baba
Ormana kaçtı
Bir oğlanı kaptı
Çünkü çok tatlıydı
Kara Baba, Kara Baba
Odana daldı
Kanını emdi
Çünkü çok tatlıydı

Patricia çocukların böyle bir şeyi nereden öğrendiklerini merak etti. Arabanın önünden dolanarak Bayan Greene'in evine yöneldi, Kitty de arkasındaydı; sonra arkalarında bir hareketlilik olduğunu hissetti. Döndü ve kalabalık bir grubun basket sahasının oradan hızla yanlarına geldiğini gördü. O ve Kitty daha hareket etmeye fırsat bulamadan önlerinde, arkalarında, arabanın yanında, her tarafta oğlanlar vardı, Kitty ve Patricia'nın etrafını sarmışlardı.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu bir tanesi.

Beyaz tişörtünde mavi çizgiler vardı, saçının bir tarafı kabarıktı, diğer tarafında da tıraşlanmış düz çizgiler vardı.

"Bir şey demeyecek misiniz?" dedi oğlan. "Size bir soru sordum. Burada ne halt ediyorsunuz? Çünkü burada yaşadığınızı sanmam. Sizi kimsenin davet ettiğini de sanmam. Yani, ne halt ediyorsunuz?"

Çevresindeki diğer oğlanlara işaret etti ve hepsi asık suratlarıyla yaklaşarak Kitty ve Patricia'yı sıkıştırmaya başladılar.

"Lütfen," dedi Kitty. "Hemen gidiyoruz."

Çocukların birkaçı sırıttı ve Patricia aniden çok öfkelendi. Kitty neden böyle korkaktı?

"Bunun için çok geç," dedi Kabarık Kafa.

Patricia çantasına sıkı sıkı sarılarak, "Bir arkadaşımızı ziyaret etmeye geldik," dedi.

Çocuk, suratını Patricia'nın suratına iyice yaklaştırarak, "Senin burada arkadaşın falan olmaz kevaşe!" diye bağırdı.

Patricia onun güneş gözlüğünden yansıyan, kendi solmuş, korkmuş suratını iki kez gördü. Kuvvetsiz görünüyordu. Kitty haklıydı. Buraya asla gelmemeliydiler. Korkunç bir hata yapmışlardı. Patricia boynunu omuzlarına yaklaştırdı ve bıçaklanmaya, tartaklanmaya, ne yapacaklarsa ona hazırlandı.

Bir kadın sesi sıcak havada çınladı: "Edwin Miles!"

Kabarık Kafa dışındaki herkes dönüp baktı. Kabarık Kafa'nın suratı Patricia'ya o kadar yakındı ki çocuğun bıyığındaki seyrek kılları sayabiliyordu.

"Edwin Miles," dedi ses bir kez daha. Çocuk bu sefer döndü. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Patricia döndü ve Bayan Greene'in evinin kapısında durduğunu gördü. Kırmızı bir tişört ve kot pantolon giymişti, kolları beyaz sargı bezleriyle kaplıydı.

"Bu kaltaklar kim?" diye seslendi Edwin Miles, Bayan Greene'e.

"Benim yanımdayken böyle konuşamazsın," dedi Bayan Greene. "Pazar günü annenle konuşacağım."

Edwin Miles, "Onun umurunda değil," diye bağırdı.

"Hele ben onunla bir konuşayım da bak bakalım umurunda mı, değil mi?" dedi Bayan Greene ona doğru yürüyerek.

Onun gazabından korkan çocukların hepsi kadının önünden çekildiler. Karşısında dikilen tek kişi Edwin Miles'tı.

"Tamam, tamam," dedi o da geri çekilerek. "Bunların size geldiğini bilmiyordum, Bayan G. Bizi biliyorsunuz, gelene gidene bakmayı severiz."

"Geleni gideni gösteririm sana ben," dedi Bayan Greene sertçe. Patricia ve Kitty'nin yanına geldi ve onlara gülümsedi. "Evin içi daha serin."

Bayan Greene arkasına bile bakmadan eve doğru yürümeye başladı, Patricia ve Kitty de onun peşinden koşturdular. Arkalarında Edwin Miles'ın uzaklaşan sesi geliyordu.

Ninova

"Sizi bırakayım da konuşun, Bayan G," dedi. "Her şey yolunda. Onları tanıdığınızı bilmiyordum, o kadar."

Yanlarından geçtikleri küçük kızlar ip atlamaya devam ediyorlardı:

Kara Baba, Kara Baba
Hava kararınca
Pencereden girer
Kanımı emer

Eve girince Bayan Greene kapıyı kapattı ve Patricia'nın gözlerinin içerideki serin loşluğa alışması için birkaç saniye gerekti.

"Size minnettarım, Bayan Greene," dedi Kitty. "Öleceğimizi sandım. Patricia'nın arabasına nasıl gideceğiz? Birini aramamız gerekir mi?"

"Mesela kimi?" diye sordu Bayan Greene.

"Polisi?" dedi Kitty.

Bayan Greene, "Polisi mi?" dedi. "Onlar ne yapacak ki? Jesse!" diye seslendi. Holün kapısında ciddi suratlı, cılız, ufak bir oğlan belirdi. "Misafirlerimize çay getir."

Neredeyse unutan Patricia, "Ah," dedi. "Size bir şey getirmiştim."

Cevizli turtayı uzattı.

"Jesse, bunu da buzdolabına koy," dedi Bayan Greene.

Turtayı oğlana verdi ve oğlan holden çıkarken Bayan Greene koltuğu işaret etti. Bu kadar yakından Patricia onun parmaklarındaki parlak dikiş izlerini görebiliyordu.

Bayan Greene, vücudunun şeklini almış La-Z-Boy koltuğa doğru topallayarak ilerledi. Patricia'nın gözleri en sonunda içerinin loşluğuna alışmıştı ve içeride tam bir Noel rüzgârı estiğini fark etti. Tavandan kırmızı, sarı, yeşil Noel ağacı ışıkları sarkıyordu. Bir köşede büyük, yapma bir ağaç vardı. Bütün lambalar büyük birer fındıkkırandan veya seramik bir Noel ağacından yapılmıştı ve bütün abajurlarda gülen bir Noel Baba ya da kardan adam vardı. Patricia'nın yanındaki duvarda Noel

Baba'nın bebek İsa'yı kucağında tuttuğu, çerçevelenmiş bir kanaviçe vardı.

Patricia Bayan Greene'e en yakın koltuğun köşesine ilişiverdi. Bayan Greene'in kollarındaki beyaz steril gazlı bezler loş odada parlıyordu.

"O çocukları hoş görmelisiniz," dedi Bayan Greene koltuğuna otururken. "Buradaki herkes yabancılar konusunda tedirgin."

Kitty oturduğu koltuğu köşesinde rahatsız rahatsız kıpırdanarak, "Süper avcılar yüzünden," dedi.

"Hayır hanımefendi," diye karşılık verdi Bayan Greene. "Çocuklar yüzünden."

"Uyuşturucu mu kullanıyorlar?" diye sordu Kitty.

"Bildiğim kadarıyla burada kimse uyuşturucu kullanmaz," dedi Bayan Greene. "İçki veya azıcık tavşan tütününü saymazsanız tabii."

Patricia konuyu değiştirmesinin önemli olduğunu düşündü.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

"Bana hap verdiler," dedi Bayan Greene. "Ama ilaçların etkisi hoşuma gitmedi, o yüzden Tylenol'le idare ediyorum."

"Orada olduğunuz için size minnettarız, ayrıca kimsenin daha fazlasını yapamayacağını biliyorum, Doktor Campbell da bunu biliyor," dedi Patricia. "O pencereleri açık bıraktığımız için kendimizi sorumlu hissediyoruz, o yüzden de bunu almanızı istiyoruz."

Bayan Greene'in koltuğunun koluna, ikiye katlanmış bir çek bıraktı. Bayan Greene çeki aldı ve açtı. Patricia miktardan gurur duyuyordu. Carter'ın söylediği miktarın neredeyse iki katını yazmıştı. Bayan Greene'in yüz ifadesinin değişmediğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Kadın çeki tekrar ikiye katlayarak göğüs cebine koydu.

"Bayan Campbell," dedi. "Sizden gelen sadakaya ihtiyacım yok. İşe ihtiyacım var."

Patricia bir anda her şeyi anladı. Bayan Greene fiziksel bir şey yapamadığı için büyük ihtimalle bütün müşterilerini kaybetmişti. Aniden çekte yazan miktar acınacak derecede az geldi.

"Fakat bizim için çalışmaya devam edeceksiniz," dedi Patricia. "Kendinizi daha iyi hissedince elbette."

"Bir hafta daha bir şey yapamayacağım," dedi Bayan Greene.

"Çekin de işte ona karşılık olması gerekiyor," dedi Patricia, hızlıca bir plan oluşturmanın verdiği mutlulukla. "Ama daha sonrasında evi derleyip toparlamak için yardımınıza ihtiyaç duyacağım, hatta belki akşam yemeği için de."

Bayan Greene başını bir kez yukarı aşağı salladı ve gözlerini kapatarak başını geriye yasladı.

"Tanrı inananlara yardım eder," dedi.

"Öyle," dedi Patricia.

Duvara vuran renkleri sürekli değişen Noel ağacı ışıklarının parıltısı altında sessizce oturdular, sonra elinde kabartmalı bir NFL tepsisi ve iki bardak buzlu çay taşıyan James yavaş yavaş yürüyerek odaya girdi. O yürürken bardaklardaki buzlar şıkırdıyordu; çocuk tepsiyi sehpaya bıraktı.

Bayan Greene, "Hadi bakalım yaramaz," dedi ve çocuk ona baktı.

Bayan Greene çocuğa gülümsedi; çocuk da gülümsedi ve odadan çıktı.

Bayan Greene Patricia ve Kitty'nin buzlu çaydan birer yudum almalarını bekledi. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi alçaktı.

"Hemen para kazanmam gerekiyor," dedi. "Oğullarımı yaz için Irmo'daki kardeşimin yanına göndereceğim."

"Tatil için mi?" diye sordu Patricia.

"Hayatta kalmaları için," dedi Bayan Greene. "Dışarıda şarkı söyleyen Nancy kardeşleri duydunuz. Ormanda bebeklerimizi bizden alan bir şey var."

Ninova

14. BÖLÜM

Kitty buzlu çayını sehpanın üstüne bırakarak, "Bizim gerçekten gitmemiz gerek," dedi.

"Bir dakika," dedi Patricia. "Çocuklara ne oluyor?"

Kitty oturduğu yerde dönüp perdeyi aralayınca, içerisi güneşin acımasız ışığıyla aydınlandı.

Perdeyi bırakırken, "O oğlan hâlâ senin arabanın yanında," dedi Patricia'ya.

"Sizin kafaya takmanız gereken bir şey değil," dedi Bayan Greene. "Sadece bebeklerim uzaktayken kendimi çok daha güvende hissedeceğim."

Isırıldıktan sonraki iki ay boyunca Patricia kendini işe yaramaz ve pısırık biri gibi hissetmişti. Altı yıldır yaşadığı Old Village hep güvenli bir yer olmuştu; çocuklar bisikletlerini bahçede bırakabilirdi, sadece pek az insan ön kapısını kilitlerdi ve bir kişi bile arka kapısını kilitlemezdi. Orası artık güvenli değildi. Patricia'nın bir açıklamaya, her şeyi eski hâline döndürebilecek bir çözüme ihtiyacı vardı.

Çeki yazarken yeterince düşünmemiş ve çok yetersiz bir rakam yazmıştı. Buraya yardım etmeye gelmiş ama dışarıdaki çocuklarla başı belaya girmiş ve asıl Bayan Greene ona yardım etmişti. Ama eğer çocuklarıyla ilgili bir sorun varsa belki Patricia bu konuda bir şeyler yapabilirdi. İşte bu elle tutulur bir şeydi. Patricia kendini zafer kazanmış gibi hissetti.

"Bayan Greene," dedi Patricia. "Bana Jesse ve Aaron'un ne sorunu olduğunu söyleyin. Yardım etmek istiyorum."

"Onların bir sorunu yok," dedi Bayan Greene; kendini koltuğun köşesine kadar çekip, alçak sesle konuşmak için

Ninova

Patricia'ya elinden geldiğince yaklaştı. "Ama Reed'lerin çocuğuna ya da diğerlerine olan şeyin benim çocuklarımın da başına gelmesini istemiyorum."

"Onlara ne oldu?" diye sordu Patricia.

"Mayıstan beri," dedi Bayan Greene, "iki küçük oğlan ölü bulundu ve Francine de kayboldu."

Noel ışıkları renk değiştirmeye devam ederken odada uzun bir sessizlik oldu.

"Gazetede bu konuda bir şey okumadım," dedi Kitty.

Bayan Greene, "Ben yalan mı söylüyorum?" diye sordu ve Patricia onun bakışlarının sertleştiğini gördü.

"Yalan söylediğinizi düşünmüyoruz, Bayan Greene," dedi Patricia.

"Bu kadın az önce öyle söyledi," dedi Bayan Greene. "Hem de tam olarak bunu söyledi."

"Ben her gün gazete okurum," dedi Kitty omuz silkerek. "Sadece kaybolan ya da öldürülen çocuklar hakkında bir şey okumadım."

"O zaman bu hikâyeyi ben uydurdum," dedi Bayan Greene. "O zaman herhalde dışarıda duyduğunuz o kızlar da o şarkının sözlerini uydurdu. Ona *Kara Baba* diyorlar çünkü ormandaki yaratığın o olduğunu düşünüyorlar. Oğlanlar yabancılar konusunda o yüzden bu kadar gergin. Hepimiz birinin çocuklarımızın peşinde olduğunu biliyoruz."

"Peki Francine'e ne oldu?" diye sordu Patricia.

"Kayboldu," dedi Bayan Greene. "Mayısın on beşinden beri onun arabasını gören yok. Polis bir adamla kaçtığını söyledi ama ben kedisini almadan asla gitmeyeceğini biliyorum."

"Kedisini almamış mı?" diye sordu Patricia.

"Kiliseden biri pencereden girip hayvancığı açlıktan ölmeden önce aldı," dedi Bayan Greene.

Patricia yanındaki Kitty'nin bir kez daha dönerek pencereden baktığını hissetti ve ona kıpırdanmayı bırakmasını söyle-

mek istedi ama Bayan Greene'in konsantrasyonunu bozmak istemiyordu.

"Peki ya çocuklar?" diye sordu Patricia.

"Reed'lerin ufak oğlu," dedi Bayan Greene. "Kendini öldürdü. Sekiz yaşındaydı."

Kitty kıpırdanmayı bıraktı.

"Bu mümkün değil," dedi. "Sekiz yaşındaki çocuklar intihar etmezler."

"Bu etti," dedi Bayan Greene. "Okul otobüsünü beklerken bir çekicinin altında kalmış. Polis kaldırımda koşarken ayağının takıldığını ve yola düştüğünü söyledi ama duraktaki diğer çocuklar farklı şeyler anlattılar. Orville Reed'in o arabanın önüne kendini bilerek attığını söylediler. Çocuk havada uçmuş ve on beş metre öteye düşmüş. Cenazesinde sanki tabutunun içinde uyuyor gibi görünüyordu. Tek fark yüzünün yanındaki minicik bir morluktu."

"Ama eğer polis bunun kaza olduğunu düşünüyorsa..." dedi Patricia.

"Polis her türlü şeyi düşünür," dedi Bayan Greene. "Bu onların haklı olduğu anlamına gelmez."

"Ama ben gazetede bir şey görmedim," diye itiraz etti Kitty.

"Gazete Six Mile'da olanları yazmaz," dedi Bayan Greene. Burası Mt. Pleasant değil, Awendaw değil, burası hiçbir yer değil. Old Village kesinlikle değil. Ayrıca bir çocuk kaza geçirmiş, ihtiyar bir kadın bir adamla kaçmış, polis siyah insanların bunları hep yaptığını düşünür. Bu tıpkı bir balığın ıslak olmasını şikâyet etmek gibidir. Doğal görünmeyen tek olay Orville Reed'in kuzeni, Sean'ın başına gelenlerdi."

Patricia kendini fazlasıyla sürükleyici ve bitmek bilmeyen bir masalın ortasında bulmuştu ve şimdi de anlatıcıyı teşvik etme sırası ondaydı.

"Sean'a ne oldu?" diye sordu.

"Orville'in annesi ve teyzesi, ölmeden önce fazla dengesiz

Ninova

davrandığını söylediler," dedi Bayan Greene. Anlattıklarına göre çocuk sürekli asabi ve uykuluymuş. Annesi onun her akşam güneş battıktan sonra ormanda uzun yürüyüşlere çıktığını, geri döndüğünde keyfinin yerinde olduğunu ama ertesi gün yine hasta ve keyifsiz olduğunu söyledi. Yemek yemiyor, neredeyse hiç su içmiyormuş ve ister çizgi film ister reklam olsun, fark etmeden sürekli televizyona bakıyormuş, sanki gözleri açık uyur gibiymiş. Yürürken topallıyor ve sorunun ne olduğu sorulduğunda bağırıyormuş. Annesi onu ormandan uzak tutmayı başaramıyordu."

Kitty öne eğilerek, "Ormanda ne yapıyormuş?" diye sordu.

"Kuzeni öğrenmeye çalıştı," dedi Bayan Greene. "Tanya Reed o Sean denen çocuğu pek de sevmiyordu. Durmadan yemek çaldığı için buzdolabına asma kilit takmıştı. Çocuk o işteyken gelip evde sigara içiyor ve Orville'le çizgi film izliyordu. Kadıncağız buna ses çıkarmıyordu çünkü Orville'in kötü de olsa bir rol modele ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Sean'ın, Orville'in sürekli ormana gitmesi konusunda endişe ettiğini söylemişti. Sean ona birinin ormanda Orville'e bir şey yaptığını düşündüğünü söylemiş. Tanya onu dinlemedi. Tek yaptığı şey onu evden kovmak oldu.

"Basket sahasında takılan adamlardan birinin başkalarına kiraladığı birkaç silahı var. Sean'ın silah kiralamaya parasının yetmediğini, o yüzden üç dolara bir çekiç kiraladığını ve Sean'ın ona küçük kuzenini ormanda takip edip onu rahatsız eden her neyse onu korkutacağını söylediğini anlattı. Fakat Sean'ı bir sonraki görüşünde çocuk ölmüştü. Adam pek işe yaramamış olsa da çekicin hâlâ çocuğun elinde olduğunu söyledi. Anlattığına göre Sean'ı ormanın derinliklerinde, büyük bir meşe ağacının dibinde bulmuşlar; biri onu oraya taşıyıp suratını ağaca vurmuş ve kafatası açığa çıkana kadar sürtmüş. Sean'ın cenazesinde tabutun kapağını kapatmak zorunda kaldılar."

Patricia nefes almadığını fark etti. Ciğerlerindeki havayı dikkatle dışarı verdi.

Ninova

"Bu gazetelere çıkmış olmalı," dedi.

"Çıktı," diye karşılık verdi Bayan Greene. "Polis olayın uyuşturucu bağlantılı olduğunu söyledi çünkü Sean daha önce bununla ilgili sorunlar yaşamıştı. Ama buralı hiç kimse öyle olduğunu düşünmüyor ve bu yüzden yabancılar konusunda bu kadar gerginler. Orville Reed kendini o arabanın önüne atmadan önce annesine ormanda beyaz bir adamla konuştuğunu söylemiş ama kadın onun bir çizgi film hakkında konuştuğunu sanmış. Sean'a olanlardan sonra kimse artık böyle düşünmüyordu. Bazen diğer çocuklar ormanın kenarında dikilen beyaz bir adam gördüklerini, adamın onlara el salladığını söylüyorlar. Kimisi uyanıp pencereden onlara bakan soluk benizli bir adam gördüklerini söylüyor ama bu doğru olamaz çünkü bunu söyleyen son kişi Becky Washington'dı ve o ikinci katta oturuyor. Bir adam oraya nasıl çıkabilir?"

Patricia kış evinin çatısındaki çıkıntıda gördüğü eli, Blue'nun odasının tavanındaki ayak seslerini düşündü ve midesinin sıkıştığını hissetti.

"Sizce o nedir?" diye sordu.

Bayan Greene arkasına yaslandı.

"Bence bir adam. Bir kamyonet kullanıyor ve eskiden Teksas'ta yaşıyordu. Plakasını bile aldım."

Kitty ve Patricia önce birbirlerine, sonra Bayan Greene'e baktılar.

"Plakasını mı aldınız?" diye sordu Kitty.

"Ön tarafa bakan pencerenin yanında duran bir defterim var," dedi Bayan Greene. "Eğer tanımadığım bir araba görürsem bir şey olur da polis sonradan kanıt isterse diye plakasını not ediyorum. Eh, geçen hafta bir gece geç vakitte bir araba sesi duydum. Kalktım ve bir arabanın Six Mile'dan çıkıp eyalet yoluna saptığını gördüm ama beyaz bir kamyonetti ve gözden kaybolmadan önce plakasının büyük bir kısmını aldım."

Ellerini koltuğun koluna koydu, kendini iterek kalktı ve topallayarak ön kapının yanında duran sehpaya gitti. Spiralli

Ninova

bir defter aldı ve defteri açtı, sayfalarına baktı, sonra topallayarak Patricia'nın yanına döndü, defteri çevirdi ve ona gösterdi.

Teksas, yazıyordu. – – *X 13S*.

"Ancak bu kadarını yazabildim," dedi Bayan Greene. "Ben gördüğümde araba dönüyordu. Ama Teksas plakalı olduğunu biliyorum."

"Polise söylediniz mi?" diye sordu Patricia.

"Evet hanımefendi," dedi Bayan Greene. "Çok teşekkür ederiz daha başka sorumuz olursa sizi arayacağız, dediler ama herhalde yoktu çünkü hiç aramadılar. Buradaki insanların yabancılara karşı neden hoşgörülü olmadığını anlıyorsunuz, değil mi? Özellikle de şimdi Destiny Taylor varken."

Patricia ağzını açamadan Kitty, "Destiny Taylor kim?" diye sordu.

"Annesiyle aynı kiliseye gidiyoruz," dedi Bayan Greene. "Benden hep bedava tavsiye almaya çalışırlar. Wanda Taylor bu ara çalışmıyor, sadece işsizlik maaşı alıyor ve ben de normalde tembel insanları hoş görmem ama o benim kuzenimin en yakın arkadaşının kuzeni, ben de küçük kıza bakacağımı söyledim. Çocuk dokuz yaşında ve bütün gün uyuyor. Yemek yemiyor, sürekli uyukluyor ve hava bu kadar sıcak olmasına rağmen neredeyse hiç su içmiyor. Wanda'ya Destiny'nin ormana gidip gitmediğini sordum, bilmediğini söyledi ama bazen geceleri ayakkabılarının içinde dallar buluyormuş, o yüzden olabilir dedi."

"Bu ne kadar zamandır sürüyormuş?" diye sordu Patricia.

Bayan Greene, "İki hafta olduğunu söyledi," dedi.

Patricia, "Ona ne söylediniz?" diye sordu.

"Küçük kızını kasabadan uzaklaştırması gerektiğini söyledim," dedi Bayan Greene. "Ne yapıp edip onu başka bir yere götürmesini salık verdim. Six Mile artık çocuklar için güvenli bir yer değil."

Ninova

15. BÖLÜM

Patricia beyaz kamyoneti olan bir kişi tanıyordu. Kitty'yi Seewee Çiftliği'ne bıraktı, Old Village'a yaptığı endişe dolu yolculuğun ardından Middle Sokağı'na döndü ve James Harris'in evine bakmak için yavaşladı. Ön bahçesinde beyaz kamyonet yerine, çimlere park etmiş, ikindi güneşinde kan gibi parlayan kırmızı bir Chevy Corsica vardı. Patricia saatte on kilometre hızla yol alırken gözlerini kısıp, sanki onu beyaz bir kamyonete çevirebilecekmiş gibi uzun uzun Corsica'ya baktı.

Elbette Grace defterinin nerede olduğunu biliyordu.

Grace'in evine girip kapıyı arkasından kapatan Patricia, "Eminim önemli bir şey değildir," dedi. "Seni rahatsız ettiğim için kusuruma bakma ama bu düşünce yüzünden içim içimi yiyordu, mutlaka kontrol etmeliydim."

Grace sarı lastik eldivenlerini çıkardı, holdeki masanın çekmecesini açtı ve spiralli bir defter çıkardı.

"Kahve ister misin?" diye sordu.

Patricia, "Lütfen," dedi, defteri aldı ve Grace'in peşinden mutfağa gitti.

"Yer açayım," dedi Grace.

Mutfak masasının üstüne gazete serilmişti ve tam ortada havlular ve biri sabunlu biri de temiz suyla dolu iki leğen vardı. Masada düzenli sıralar hâlinde antika porselenler duruyordu, yanlarında da bezler ve kâğıt havlular vardı.

Narin çay fincanlarını Patricia'ya yer açmak için dikkatle alan Grace, "Bugün büyükannemin evlilik porselenlerini temizliyorum," dedi. "Eski yöntemle yapmak uzun sürüyor ama olmuşken tam olsun."

Ninova

Patricia oturdu. Grace'in defterini önüne aldı ve açtı. Grace ona bir fincan kahve koydu ve kahvenin acı buharı Patricia'nın burnunu sızlattı.

"Süt ve şeker?" diye sordu Grace.

Patricia başını kaldırmadan. "İkisinden de lütfen," dedi.

Grace krema ve şekeri Patricia'nın yanına koydu, sonra işine döndü. Porselenleri önce sabunlu, sonra temiz suya sokarken tek duyulan ses yumuşak sıpırtıydı. Her bir sayfa Grace'in mükemmel el yazısıyla doluydu ve her bir not uzun bir çizgiyle ayrılmıştı. Her biri bir tarihle başlıyor, sonra aracın tarifi –Siyah ufak araba. Uzun kırmızı spor araba, Sıradışı kamyonet tipi otomobil– ardından da plaka geliyordu.

Patricia yazılanları okurken kahvesi soğudu –Kocaman lastikleri olan garip yeşil araba. Galiba bir jip, Yıkanması gerek– sonra benzi soldu, damarlarındaki kan çekildi.

8 Nisan 1993, yazıyordu. Ann Savage'ın evi –çimene park etmiş– Uyuşturucu satıcısı pencereleri olan beyaz kamyonet. Teksas. TNX 135.

Patricia'nın kulakları çınlamaya başladı.

"Grace," dedi. "Şunu okur musun lütfen?"

Defteri Grace'e doğru çevirdi.

Grace notu okuduktan sonra, "Öyle park ettiği için çimleri öldürdü," dedi. "O çimler artık adam olmaz."

Patricia cebindeki yapışkanlı not kâğıdını çıkardı ve defterin yanına koydu. Şöyle yazıyordu: Bayan Greene, beyaz kamyonet, Teksas plakalı, —X 135.

"Bayan Greene geçen hafta Six Mile'da gördüğü bir aracın plakasını yazmış," dedi Patricia. "Kitty'yle birlikte ona turta götürdük, bize tuhaf bir hikâye anlattı. Six Mile'daki çocuklardan biri uzun bir süre hastaymış, sonra da intihar etmiş."

"Ne kadar üzücü," dedi Grace.

Patricia, "Kuzeni de öldürülmüş," diye devam etti. "Aynı zamanlarda plakası bu olan beyaz bir kamyonetin oralarda dolandığını görmüşler. Bu kafamı kurcaladı, ben de beyaz bir

Ninova

kamyonet görüp görmediğimi düşündüm, sonra aklıma James Harris'in kamyoneti geldi. Şimdi kırmızı bir araba almış ama bu plaka onun kamyonetinin plakası."

"Ne ima ettiğini anlayamıyorum," dedi Grace.

Patricia, "Ben de," diye karşılık verdi.

James Harris kimliğini ona postaladıklarını söylemişti. Patricia kimliğin gelip gelmediğini merak etti, fakat gelmiş olmalıydı, yoksa nasıl araba alacaktı? Ehliyeti olmadan mı araba kullanıyordu? Sonra bir insanın banka hesabı açmak için neden kendi kimliğini kullanmadığını düşündü. Para dolu o çantayı hatırladı. Paranın Ann Savage'a ait olduğunu düşünmesinin tek sebebi adamın öyle söylemiş olmasıydı.

Sahte isimlerle banliyöye taşınan mafya tetikçileri ve şüphe bile etmeyen komşuların arasında sessizce yaşayan uyuşturucu satıcıları hakkında o kadar çok kitap okumuşlardı ki Patricia'nın parçaları birleştirmeye başlamaması olanaksızdı. Eğer bir sebepten devlet tarafından aranıyorsanız, resmi kayıtlarda isminizin olmasını istemezdiniz. Bir çanta dolusu paranız olurdu çünkü size bu şekilde ödeme yapılırdı ve nakit ödeme alan kişiler sadece tetikçiler, uyuşturucu satıcıları, banka soyan haydutlar, veya garsonlardır, diye düşündü Patricia. Fakat James Harris garsona benzemiyordu.

Bir yandan da James Harris onların arkadaşı ve komşusuydu. Blue'yla Naziler hakkında sohbet ediyor ve oğlunun kabuğundan çıkmasına yardımcı oluyordu. Carter evde olmadığı zaman onlarla yemek yiyor ve Patricia'nın kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Çatıya birinin çıktığı gece, onlara bakmak için eve gelmişti.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi Patricia. Grace sabunlu suya bir servis tabağı sokmuş, yıkıyordu. "Bayan Greene beyaz bir erkeğin Six Mile'a gidip çocuklara onları hasta eden bir şey yaptığını söyledi. Adamın beyaz bir kamyoneti olduğunu düşünüyor. Ve tüm bunlar mayıstan beri oluyormuş. Yani James Harris buraya taşındığından beri."

Ninova

"Bu ayki kitabın etkisinde kalmışsın," dedi Grace, tabağı sabunlu sudan çıkarıp temiz suda durularken. "James Harris bizim komşumuz. O Ann Savage'ın yeğeni. Six Mile'a gidip onların çocuklarına bir şey yapmıyor."

"Elbette," dedi Patricia. "Ama normal insanların arasında yaşayan uyuşturucu satıcıları veya çocukların başına bela olan ve uzun süre yakalanmamayı başaran tacizciler hakkında şeyler okuyoruz ve insan birini gerçekten tanıyıp tanımadığını merak ediyor. Yani James Harris pek çok farklı yerde büyüdüğünü söylüyor ama sonra Güney Dakota'da büyüdüğünden bahsediyor. Vermont'ta yaşadığını söylüyor ama arabası Teksas plakalı."

Tabağı kaldırıp nazikçe kurulayan Grace, "Bu yaz iki korkunç olay yaşadın," dedi. "Kulağın daha tam iyileşmedi bile. Hâlâ Bayan Mary'nin yasını tutuyorsun. Bu adam, buraya taşındığı zamana ya da yoldan geçen bir arabanın plakasına bakarak suçlu sayılamaz."

"Bütün seri katillerin bu kadar uzun süre yakalanamamasının nedeni de bu değil mi?" diye sordu Patricia. "Herkes küçük şeyleri görmezden gelir ve biri en başta yapması gereken şeyi yapıp mantıksız gelen noktaları birleştirmeye başlayana kadar Ted Bundy kadınları öldürmeye devam eder, fakat o zaman da artık çok geçtir."

Grace pırıl pırıl olan tabağı masaya bıraktı. Kırık beyaz zeminin üstünde rengârenk kelebekler ve bir dalın üstüne tünemiş iki kuş vardı; hepsi de titiz, neredeyse görülemeyen fırça darbeleriyle boyanmıştı.

"Gerçek olan bu," dedi Grace parmağını tabağın kenarında gezdirerek. "Bunlar sağlam ve tam; büyükannem bu takımı düğün hediyesi olarak almış, onu anneme vermiş, annem de bana verdi. Ben de zamanı geldiğinde bu takımı Ben kimle evlenirse ona vereceğim. Hayatında gerçek olan şeylere odaklan, söz veriyorum kendini daha iyi hissedeceksin."

"Sana bunu söylemedim," dedi Patricia, "ama ilk tanıştığı-

Ninova

mızda bana bir çanta dolusu para gösterdi. Grace, o çantada seksen bin dolardan fazla para vardı. Nakit. Kim parasını bu şekilde saklar?"

Sabunlu suya bir çorba servis kâsesi kapağı daldıran Grace, "Ne dedi?" diye sordu.

"Bana parayı döşemenin altında bulduğunu söyledi. Ann Savage'ın parası olduğunu."

"Bana hiç de bankalara güvenen bir kadınmış gibi gelmemişti zaten," dedi Grace kapağı temiz suda durulayarak.

"Grace, bu hiç mantıklı değil!" dedi Patricia. "Bulaşığı bırak da beni dinle. Hangi noktada endişelenmeye başlayacağız?"

"Hiçbir zaman," dedi Grace kapağı kurularken. "Çünkü kendini gerçeklikten uzaklaştırmak için tesadüfleri birleştirip bir hikâye yaratıyorsun. Gerçeğin bazen bunaltıcı olabildiğini biliyorum ama bununla yüzleşmek gerek."

"Yüzleşen benim," dedi Patricia.

Grace, "Hayır," diye karşılık verdi. "İki ay önce kitap kulübü toplantısının ardından ön verandamda dikilip, hayatının sıradanlığına katlanamadığın için keşke bir suç işlense ya da heyecanlı bir şey olsa demiştin. Şimdi de sırf dedektif gibi davranabilesin diye tehlikeli bir şeyler döndüğü konusunda kendini kandırıyorsun."

Grace birkaç çay tabağı aldı ve sabunlu suya koymaya başladı.

"Bir saniyeliğine porselenlerini yıkamayı bırakıp bu konuda haklı olabileceğimi itiraf eder misin?" diye sordu Patricia.

"Olmaz," dedi Grace. "Bunu yapamam. Çünkü bunu 5:30'da bitirip akşam yemeği için sofrayı hazırlamalıyım. Bennett eve altıda geliyor."

"Temizlikten daha önemli şeyler var," dedi Patricia.

Grace, elinde son iki tabakla durdu ve Patricia'ya dönerek ona kötü kötü baktı.

"Neden bizim yaptıklarımız önemsizmiş gibi davranıyor-

Ninova

sun?" diye sordu. "Her gün dünyanın karmaşası ve dağınıklığı oluyor ve biz her gün bunu toparlıyoruz. Biz olmasak hepsi pislik ve dağınıklığın içinde debelenir ve önemli hiçbir şey yapılamaz. Bunları küçümsemeyi sana kim öğretti? Sana söyleyeyim. Annesinin kıymetini bilmeyen biri."

Grace, burun delikleri titreşerek Patricia'ya baktı.

"Özür dilerim," dedi Patricia. "Seni gücendirmek istememiştim. Ben sadece James Harris konusunda endişeliyim."

Grace son iki tabağı da sabunlu suya bıraktı.

"Sana James Harris hakkında bilmen gereken her şeyi anlatayım," dedi. "Old Village'da yaşıyor. Bizimle birlikte. Onda hiçbir sorun yok çünkü burada yaşayan insanların hiçbir sorunu yoktur."

Patricia onun içini kemiren bu hissi kelimelere dökememekten nefret ediyordu. Grace'in kuşkusuzluğunu bir an için bile kıramadığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Bana katlandığın için teşekkürler," dedi. "Yemeği hazırlamaya başlamalıyım."

"Perdelerini süpür," dedi Grace. "Kimse bunu yeterince yapmıyor. Kendini gerçekten daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Patricia bunun doğru olmasını gerçekten çok istiyordu.

"Anne," dedi Blue, oturma odasının kapısından. "Akşam yemeğinde ne var?"

Patricia koltuktan, "Yemek," diye yanıt verdi.

"Yine tavuk mu var?" diye sordu Blue.

Patricia başını kitabından kaldırmadan, "Tavuk yemek mi?" dedi.

"Dün gece tavuk yedik," dedi Blue. "Ondan önceki gece de. Ondan önceki gece de."

"Belki bu gece farklı olur," dedi Patricia.

Blue'nun hole giden, koridordan geçen, mutfağa giren ayak seslerini duydu. Çocuk on saniye sonra yine oturma odasının kapısında göründü.

Ninova

"Lavaboda çözünen bir tavuk var," dedi suçlayıcı bir sesle.

Patricia başını kitaptan kaldırarak, "Ne?" dedi.

"Yine tavuk yiyeceğiz," dedi Blue.

Patricia kendini suçlu hissetti. Blue haklıydı; bütün hafta boyunca tavuk dışında bir şey pişirmemişti. Pizza ısmarlayabilirlerdi. Bu gece cuma gecesiydi ve evde sadece ikisi vardı.

"Söz veriyorum," dedi Patricia. "Tavuk yemeyeceğiz."

Blue ona ters ters baktı, sonra üst kata çıkıp odasının kapısını çarptı. Patricia kitabına döndü: *Yanımdaki Yabancı: Seri Katil Ted Bundy'nin Sarsıcı Hikâyesi*. Patricia okudukça hayatındaki her şeyden daha çok şüphe duyuyordu ama okumayı bırakamıyordu.

Kitap kulübü olmayan kitap kulübü elbette Ann Rule'a bayılıyordu ve onun en sevdikleri kitabı *Küçük Kurbanlar*'dı fakat onu meşhur eden kitabı okumamışlardı ve Kitty bunu duyunca çok şaşırmıştı.

"Millet," demişti Kitty. "Ann Rule kötü dedektiflik dergilerinde cinayetler hakkında yazılar yazan bir ev kadınıydı, sonra Seattle'ın tamamında gerçekleşen bu karma cinayetler hakkında yazılar yazması için bir teklif aldı. Eh, baş şüphelinin çalıştığı intihar yardım hattındaki en yakın arkadaşı, Ted Bundy olduğunu öğrenince olaylar gelişti."

Patricia okudukça Ted Bundy'nin onun en iyi arkadaşı değil, sadece yakın bir arkadaşı olduğunu öğrenmişti ama bunun dışında Kitty'nin söylediği her şey doğruydu.

Bu da gösteriyor ki, demişti Grace, *şu sözde yardım hatlarını aradığında, telefonun diğer ucunda kimin olduğuna dair en ufak fikrin olmuyor. Herkes olabilir.*

Patricia kitapta ilerledikçe Ann Rule'un yakın arkadaşının bir seri katil olduğuna dair ipuçlarını nasıl kaçırdığını ama kendisinin çevresindeki tüm erkekleri nasıl gerçekten tanıdığını daha çok merak etmeye başladı. Slick geçen hafta soluk soluğa Patricia'yı aramıştı çünkü Kitty ona Büyükanne Roberts'ın gümüşlerini satmış ama bunu kimseye söyleme-

mesini istemişti. Gümüşler William Hutton'dı ve Slick kendini tutamamıştı; birine bunları yok pahasına satın aldığını anlatmalıydı. Bunun için Patricia'yı seçmişti.

Horse sağlam ve güvenilir biri gibi görünüyordu ama anlaşılan o ki ailesinin tüm parasını define aramak için harcıyor. Kitty de kamp ücretini karşılamak için gizlice aile yadigârlarını elden çıkarıyordu. Blue günün birinde büyüyüp üniversiteye gidebilir, bir takımda oynayabilir ve bir zamanlar başka hiçbir şey konuşamayacak kadar Nazilere taktığını asla öğrenmeyecek olan bir kızla çıkabilirdi.

Patricia, Carter'ın psikiyatrinin başına geçmek istediği için hastanede fazlaca kaldığını biliyordu ama orada başka neler yaptığını da merak ediyordu. Başka bir kadınla görüşmediğinden oldukça emindi ama aynı zamanda annesi öldüğünden beri evde daha az zaman harcadığının da farkındaydı. Hastanede olduğunu her söylediğinde gerçekten orada mı oluyordu? Kocasının evden çıkışıyla eve dönüşü arasında yaptıkları konusunda ne kadar az şey bildiğini fark etmek onu sarsmıştı.

Peki ya gayet normal görünen Bennet, peki ya Leland, Ed? Biri insanların içinin nasıl olduğunu gerçekten bilebilir mi diye düşünmeye başladı.

Pizza siparişi verdi ve akşam yemeğinden sonra Blue'nun Neşeli Günler'i izlemesine izin verdi. Blue sadece Nazilerin olduğu sahneleri beğendi ve bu sahnelerin tam olarak yerini, nereye ileri saracağını çok iyi biliyordu, böylece üç saatlik film elli dakika içinde bitiverdi. Sonra Blue üst kata, odasına çıktı, kapıyı kapattı ve bugünlerde yaptığı her neyse onu yaptı, Patricia da bulaşıkları yıkarken keyifsizleşti. Vakit elektrik süpürgesini çalıştırmak ve perdeleri süpürmek için fazla geçti, o yüzden kısa bir yürüyüş yapmaya karar verdi. İstemese de ayakları onu doğruca James Harris'in evine götürdü. Arabası evin önünde değildi. Six Mile'a mı gitmişti? Şu an Destiny Taylor'la mı konuşuyordu?

Ninova

Zihninin kirlendiğini hissetti. Böyle şeyler düşünmekten hoşlanmıyordu. Grace'in söylediklerini hatırlamaya çalıştı. James Harris buraya hasta olan büyük halasına bakmak için taşınmıştı. Kalmaya karar vermişti. O bir uyuşturucu satıcısı, çocuk tacizcisi, saklanan bir mafya tetikçisi ya da seri katil değildi. Patricia bunu biliyordu. Ama eve döndüğünde üst kata çıkıp ajandasını aldı ve günleri saydı. 15 Mayıs'ta James Harris'in evine güveç götürmüş ve Francine'i görmüştü; Bayan Greene onun o günden beri kayıp olduğunu söylemişti.

Her şey çok kötüydü. Carter hiç evde olmuyordu. Bayan Savage, Patricia'nın kulağından bir parça koparmıştı. Bayan Mary korkunç şekilde ölmüştü. Francine bir adamla kaçmıştı. Sekiz yaşında bir oğlan kendini öldürmüştü. Küçük bir kız da aynı şeyi yapabilirdi. Bu Patricia'yı ilgilendirmiyordu. Ama çocuklara kim göz kulak olacaktı? Kendi kanından olmayanlara bile?

Bayan Greene'e telefon ederken bir tarafı onun yanıt vermemesini diliyordu. Bayan Greene yanıt verdi.

"Dokuzdan sonra aradığım için özür dilerim," dedi Patricia. "Ama Destiny Taylor'ın annesini ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Wanda Taylor düşünmek için pek de vakit harcadığım biri değil," dedi Bayan Greene.

"Acaba sizce onunla kızı hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu Patricia. "Not ettiğiniz şu plaka numarası, sanırım burada yaşayan bir adama ait. James Harris. Francine onun için çalışıyordu ve onu 15 Mayıs'ta James Harris'in evinde gördüm. Ayrıca adamda başka bazı tuhaflıklar da var. Acaba Destiny'yle konuşabilir miyiz, belki bize onu Six Mile'da görüp görmediğini söyler."

"İnsanlar yabancıların çocuklarını sorgulamasından hoşlanmaz," dedi Bayan Greene.

"Hepimiz anneyiz," dedi Patricia. "Eğer birimizin çocuğuna bir şey oluyorsa ve biri bir şeyler bildiğini düşünüyorsa,

Ninova

siz bunu öğrenmek istemez miydiniz? Ve eğer önemli bir şey değilse, en fazla onu cuma akşamı rahatsız etmiş oluruz. Saat daha on bile değil."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra, "Işığı hâlâ açık," dedi Bayan Greene. "Bir an önce gelin de şu işi halledelim."

Patricia, Blue'yu odasında, armut koltuğunda oturmuş *Nazi İmparatorluğu*'nu okurken buldu.

"Biraz dışarı çıkmam gerekiyor," dedi Patricia. "Sadece kiliseye kadar gideceğim. Papazlıktaki toplantıyı unutmuşum. Tamam mı?"

"Babam evde mi?" diye sordu Blue.

"Yolda," dedi Patricia, gerçekten öyle olup olmadığını bilmese de. "Telefon çalarsa açar mısın? Ön kapıyı kilitleyeceğim. Babanın anahtarı var."

Blue kitaptan başını kaldırmadan, "Tamam," dedi.

Patricia, "Seni seviyorum," dedi ama Blue onu duymamış gibiydi.

Patricia kendi odasında bir süre tereddüt etti. Daha önce gittiği yer konusunda hiç yalan söylememişti ve bu onu geri yordu. Carter'a not yazıp komodinin üstüne koymaya karar verdi; nereye gittiğini ve Bayan Greene'in telefon numarasını yazdı. Nota Bayan Greene'e vermem gereken bir çek var, diye ekledi. Sonra Volvo'suna bindi, Grace'in haklı olmasını, bunun sadece fazla boş vakti olan sersem bir ev kadınının fazla çalışan hayal gücünün bir ürünü olmasını umdu. Eğer öyleyse, yarın perdelerini süpüreceğine kendi kendine söz verdi.

Ninova

16. BÖLÜM

Rifle Range Yolu'nda başka araç yoktu ve Patricia kendini yolda yapayalnız hissetti. Sokak lambaları eyalet yolunda son buldu ve ağaçların, tel örgülerin arasındaki dar, ufalanmış tek şeritli yol ona fazla dar geldi. Arabanın farları prefabrik kulübeleri yalayarak geçiyordu ve Patricia insanları uyandırmaktan endişe etti. Gösterge panelindeki saate baktı –21:35– ama kır yolunun zifiri karanlığı, vaktin sanki çok daha geç olduğu hissini uyandırıyordu.

Bayan Greene'in evinin önüne park etti ve basketbol sahasında kimse var mı diye etrafa iyice baktıktan sonra Volvo'sundan inerek böcek sesleriyle dolu geceye çıktı. Seyrek sokak lambaları briket evlerin ve prefabrik kulübelerin üstünde turuncu turuncu yanıyordu ama aralarındaki mesafe o kadar fazlaydı ki karanlık kendini iyice hissettiriyordu. Bayan Greene kapıyı açtığında Patricia tanıdık bir yüz gördüğü için rahatladı.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu Bayan Greene.

Patricia, "Bence daha geç olmadan Bayan Taylor'ı görmeye gitsek iyi olur," dedi.

Bayan Greene evin içine doğru, "Jesse?" diye seslendi. "Kardeşine göz kulak ol. Ben karşıya kadar gidiyorum."

Kapıyı arkasından kapadı ve kilitledi; plastik çobanpüskülü sağa sola sallanıyor ve alüminyum kapıya sürtünüyordu.

Bayan Greene, "Bu taraftan," dedi ve evinin önündeki kumlu patikada yürümeye başladı.

Küçük kilisenin etrafında dönen toprak yola doğru yürüdüler, Mt. Zion AME Kilisesi'nin önündeki bilek hizasın-

Ninova

daki korkuluğun üstünden atlayarak Six Mile'ın merkezine doğru ilerlediler. Ayaklarının altındaki kumlu toprak yüzünden adımları gecede yankılanıyordu. Verandasında oturan, arkadaşlarına seslenen, yanlarından geçen kimse yoktu. Six Mile'ın toprak yolları ıssızdı. Patricia pencerelerin çoğunda perdelerin çekilmiş olduğunu gördü. Bazıları da mukavvalar ya da çarşaflarla kapatılmıştı. Hepsinin arkasından televizyonun titreşen soğuk, mavi ışığı geliyordu.

"Artık hava kararddıktan sonra kimse dışarı çıkmıyor," dedi Bayan Greene.

Patricia, "Bayan Taylor'ı sinirlendirmemek için ne söylemeliyiz?" diye sordu.

"Wanda Taylor yataktan sinirli kalkar," dedi Bayan Greene.

Patricia biri kapısma gelip Blue'nun uyuşturucu kullandığını söylese, nasıl tepki vereceğini düşündü.

"Sizce kızacak mı?" diye sordu.

"Büyük ihtimalle," dedi Bayan Greene.

Patricia, "Belki de bu kötü bir fikirdir," dedi.

"Kötü bir fikir zaten," dedi Bayan Greene ona dönerek. "Ama bana kızı için endişelendiğini söyledin, artık ben de onu aklımdan çıkaramıyorum. Bizi hoş karşılamayabilir ama yaptığımız şeyin doğru olduğuna beni ikna ettin. Beni buraya kadar getirip geri döndürme."

Wanda Taylor'ın prefabrik evinin kapısının üstünde sarı bir lamba yanıyordu ve Patricia kendini toparlamak için bir dakika isteyemeden çürümüş ön verandaya çıktılar ve Bayan Greene tıkırdayan metal kapıyı çaldı. Derme çatma veranda ayaklarının altında sağa sola sallanıyordu. Sarı lambaya güveler çarpıyordu. Patricia lambadan yükselen ısıyı hissedebiliyordu, sıcaklık başının ve alnının karıncalanmasına neden oluyordu. Isıya artık dayanamayacak hâle gelmişken kapı açıldı ve Wanda Taylor onlara baktı. Üzerinde bir ilaç firmasının tişörtü ve kot pantolon vardı, saçını toplamamıştı. Patricia arkadan gelen televizyon sesini duydu.

Ninova

"İyi akşamlar, Wanda," dedi Bayan Greene.

"Hayırdır bu geç saatte?" dedi Wanda, sonra Patricia'ya baktı. "Bu kim?"

Bayan Greene'le sanki Patricia orada değilmiş gibi konuşuyordu.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Bayan Greene.

Wanda Taylor, "Hayır," dedi. "Saat neredeyse on. Bazılarımızın sabah erken kalkması gerekiyor."

"Destiny için bana gelmiştin, ben de kızının sağlığı hakkında konuşmak için birkaç dakika ayırabileceğini düşündüm," dedi Bayan Greene aksi aksi.

Wanda ona inanmadığını gösteren bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Ben Destiny için sana geldim, sen de o kadar endişeleniyorsam onu doktora götürmemi söyledin," dedi. "Ben de yarın sabah ilk iş öyle yapacağım, kliniğe gideceğiz."

"Bayan Taylor," dedi Patricia. "Ben klinikte hemşireyim. Destiny'nin durumunun acil olabileceğini düşündüm, o yüzden sizi görmeye bu gece geldim. Kaç yaşında?"

Wanda ve Bayan Greene, tamamen farklı sebeplerle Patricia'ya baktılar.

"Dokuz," dedi Wanda en sonunda. "Kimliğin var mı?"

"Klinikte çalışıyor," dedi Bayan Greene. "Polis değil. Sosyal hizmetlerden değil. Rozeti falan yok."

Suratı sarı ışık yüzünden gölgede kalmış olan Wanda, Patricia'yı inceledi.

Gücü elinden tutanların söylediklerini yapmaya alışık olan kadın, en sonunda, "Tamam," dedi. İçeriye doğru bir adım attı. "Ama şimdi uyuyor, o yüzden alçak sesle konuşun."

Onun peşinden içeri girdiler. İçerisi sıkış tepişti ve pişmiş hamburger köftesi kokuyordu. Bir mukavva kutunun üstünde duran, dahili video teybi olan televizyonun karşısında siyah, plastik bir koltuk duruyordu. Pencere tipi bir klima,

panjurun arkasından buz gibi hava üflüyordu. Wanda mutfak girintisindeki derme çatma masayı işaret etti ve Patricia'yla Bayan Greene, hayır kurumundan alınmış, minderli sandalyelere oturdular.

"Kool-Aid ister misiniz?" diye sordu Wanda. "Alkolsüz bira?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Patricia.

Wanda mutfak dolaplarına döndü, iki paket Doritos çıkardı, açtı ve plastik mısır gevreği kâsesine boşalttı.

Kâseyi önlerindeki masaya koyarak, "Buyurun," dedi.

"Destiny'yi gerçekten çok kısa da olsa görmeliyiz," dedi Patricia. "Ona durumu hakkında birkaç soru sormalıyım."

"Onunla şimdi konuşmak zorunda mısınız?" diye sordu Wanda.

"Wanda," dedi Bayan Greene. "Hemşirenin söylediğini yap."

Wanda üç adım attı ve bej, plastik bir akordeon kapıyı tıkırdattı.

Tekdüze bir tonla, "Dessy," diye fısıldadı.

Pencere tipi klima içeriyi buz gibi yapmıştı. Patricia'nın tüyleri diken diken oluyordu. Masanın üstü yapış yapıştı. Ellerini kucağına koydu.

"Dessy, uyan bakalım," dedi Wanda kapıyı yana iterek.

Odanın ışığını açtı.

"Dessy?" dedi Wanda.

Tekrar girişe geldi ve başka bir kapıyı açtı, belli ki burası tuvaletti.

Wanda sesinde hissedilmeye başlayan telaşla, "Dessy? Nereye saklandın?" dedi.

Patricia ve Bayan Greene küçük girişe geldiler ve Destiny'nin odasının kapısında durdular.

Wanda dizlerinin üstüne çökerek, "Daha yarım saat önce buradaydı," dedi.

Oda o kadar küçüktü ki başını kızının yattığı yerin altına

soktuğunda bacakları odanın dışına taşıyordu. Tahtanın üstünde, My Little Pony desenli çarşaf serili bir döşek ve katlanmış ekoseli bir battaniye vardı. Küçük kızın oyuncakları ve kıyafetleri köşede duran şeffaf plastik kutulara tıkıştırılmıştı. Yatağın yanındaki pencere, gecenin karanlığına açılan perdesiz, siyah bir dikdörtgendi.

Sesi artık boğuk çıkmaya başlayan Wanda, "Dessy nerede?" dedi. "Ona ne yaptınız?"

"Biz buraya yeni geldik," dedi Bayan Greene.

Wanda, Patricia'yı itip sanki görünmez kızını kapıda yakalayacakmış gibi oturma odasına koştu.

"Dessy?" diye seslendi.

Bayan Greene alçak sesle Patricia'ya, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

Wanda mutfakta bütün dolapları açıyor, bütün kutuları ve poşetleri kenara çekiyordu.

Patricia, Destiny'nin yatağının yanındaki pencereyi çekti. Pencere kolayca açılıverdi. Camda tel yoktu. Ilık hava ve böcek sesleri minik odaya doluştu. Patricia ve Bayan Greene pencereden, sadece birkaç metre ötedeki ormana baktılar. Patricia yatağın üstüne çıktı ve camdan aşağı baktı. Pencerenin hemen altında telefon kablosunun geldiği geniş bir bobin vardı. Onun üstüne çıkan biri rahatlıkla pencereye erişebilirdi.

Oturma odasına geri döndüler.

"Polisi aramamız lazım," dedi Bayan Greene.

"Ne?" dedi Wanda. "Niçin?"

"Bayan Taylor," dedi Patricia. "Çocuklara uyuşturucu satan, James Harris adlı bir adam var. Polisi arayıp kızınızın kayıp olduğunu ve onu bu adamın kaçırdığını düşündüğünüzü söylemelisiniz."

"Ah, yüce Tanrım," dedi Wanda; yüksek sesle geğirdi ve mide asidinin kokusu odayı doldurdu.

"Onu ormana götürmüştür," dedi Bayan Greene. "Hâlâ yakınlarda olmalı."

Wanda'yı koltuğa oturttu ve sinirleri yatışsın diye eline aldığı mentollü sigarasını yaktı. Wanda çaresizce kül tablası arandı ve en sonunda küllerini halıya silkeledi. Patricia mutfaktaki telefonun kablosunu oturma odasına kadar uzattı, 911'i aradı ve telefonu Wanda'ya verdi.

"Alo," dedi Wanda Taylor; kelimeleriyle eşzamanlı olarak ağzından dumanlar çıkıyordu. "Benim adım Wanda Taylor ve 32 Grill Flame Yolu'nda oturuyorum. Kızım yatağında değil." Durdu. "Hayır, evde saklanmıyor." Durdu. "Çünkü her tarafa baktım ve evde saklanacak pek yer de yok. Lütfen birini gönderin, lütfen. Lütfen."

Başka ne diyeceğini bilemediğinden Bayan Greene telefonu onun elinden alana kadar, "Lütfen," demeye devam etti. Patricia ve Bayan Greene'e sanki onları ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Kool-Aid ya da alkolsüz bira ister misiniz?" diye sordu. "Evde içecek başka bir şey yok. Buranın suyu yumurta kokuyor."

"Gerek yok, çok teşekkürler," dedi Patricia kibarca.

Bayan Greene, Wanda'nın dizine şefkatle dokunarak, "Oturup polisin gelmesini beklemeliyiz," dedi. "Birazdan gelirler."

"Eğer siz gelmeseydiniz burada olmadığını anlayamazdım," dedi Wanda. "Polis yakında gelir mi?"

"Çok yakında hem de," dedi Bayan Greene onun elini tutarak.

Wanda, "Odasına tekrar bakmalıyım," dedi.

İçeri gitmesine izin verdiler. Patricia, Mt. Pleasant'taki üç dakikalık yanıt süresini düşündü.

"Polis ne zaman gelir?" diye sordu.

"Biraz sürebilir," dedi Bayan Greene. "Burası taşra."

Wanda odaya geri döndü ve mutfakta dikildi.

"Geri dönmemiş," dedi, sonra onları yine ilk defa görmüş gibi baktı. "İçecek bir şey ister misiniz? Kool-Aid ve alkolsüz bira var."

"Wanda," dedi Bayan Greene. "Oturup polisi beklemelisin."

Wanda yapış yapış masanın yanındaki sandalyelerden birini çekti ve sigarasından bir nefes almaya gitti ama sigara filtresine kadar yanmıştı. Wanda paketini aramaya başladı. Patricia, James Harris'in, ormanda bir yerlerde, kucağında küçük bir kızla ağza bile alınmayacak şeyler yaptığını düşündü. Son kısmı gözünde canlandıramadı ama onun Korey olduğunu hayal etti. Blue olduğunu hayal etti. Polisin gelmesinin uzun sürdüğünü hayal etti.

"El feneriniz var mı?" diye sordu Wanda'ya.

Ninova

17. BÖLÜM

Patricia elinde gümüş rengi bir izci el feneriyle sallanan ön basamakları indi. Bayan Greene kapı ağzında durdu.

Patricia, "Evin arkasına bakacağım," dedi ama Bayan Greene kapıyı çoktan kapatmış ve kilitlemişti. Patricia kapının zincirini de yerleştirdiğini duydu.

Six Mile'ın her tarafından klima uğultuları yükseliyordu. Çevresini saran orman böceklerin ötüşleriyle doluydu. Aldığı her nefesi sanki sıcak suyla ıslatılmış bir havludan çekiyormuş gibi hissediyordu. Ayaklarını hareket etmeye zorladı ve prefabrik evin karanlık köşesine gitti.

El fenerini yaktı ve sanki tepesinde siyah mürekkeple çizilmiş bir ayak izi bulabilecekmiş gibi bobini inceledi. Işığı kumlu toprağa tuttu ve izler, gölgeler, çukurlar gördü ama bunların ne demek olduğunu bilmiyordu. Doğruldu ve ışığı ormana doğru tuttu.

Soluk sarı ışık, çam ağaçlarının üstünde dolaştı. Ağaçların arasında epey mesafe vardı ve Patricia hem onların kenarından yürüyüp hem de prefabrik evi hâlâ görebileceğini fark etti. Daha fazla düşünmeden ilk ağacın yanından geçti, ikinci ağacı geçti; el fenerinin ışığı daire hâlinde önüne düşüyor, bağıran böcekler etrafını sararken onu adım adım ormanın derinliklerine götürüyordu.

Bir şey ayağını tutup çekti ve Patricia'nın yüreği ağzına geldi, sonra yerde yatan paslı kabloya takıldığını fark etti. Kendinden emin bir hâlde arkasına baktı ama evlerin ışıkları tahmin ettiğinden daha uzaktaydı. Polisin gelip gelmediğini merak etti ama gelmiş olsalar mavi ışıklarını göreceğini biliyordu.

Ninova

Havada ılık reçine kokusu vardı ve çam iğneleri ayağının altında kalın bir örtü oluşturmuştu. Patricia bunun geri dönebileceği son an olduğunu biliyordu. Eğer ileri doğru yürümeye devam ederse pencerelerdeki ışıkları artık göremeyecek, sonra burada James Harris'le baş başa kalacaktı.

Dayan Destiny, diye düşündü ormanın derinliklerine doğru yürümeye başlarken. *Geliyorum.*

El fenerinin oynaşıp duran ışığıyla, her taraftan onu saran karanlığa değil, önüne çıkan her bir ağacın gövdesine odaklandı. Bir çukura düşmemek için dikkatle ilerliyor, gövdesi dallara, çalılara, sarmaşıklara değdiği her an çıkan gürültülü çıtırtıları duyuyordu.

Sağ tarafta ondan gelmeyen bir hışırtı duydu. Donakaldı ve onu ele vermesin diye el fenerinin ışığını söndürdü. Çevresine bir anda gecenin zifiri karanlığı çöktü. Kulaklarındaki zonklamayı aşıp sesin kaynağını duymaya çabaladı. Nabzı bileklerinde atıyordu. Nefesi burnundan vızıldayarak çıkıyordu. Sonra bir şeyin daha farkına vardı: Böcekler ses çıkarmayı kesmişti.

Gözünün önünde koyu renk öbekleri oluşmaya başladı. Ağaçların arasında bir şeyin hareket ettiğini duydu ve bir anda orada dikiliyor olmak düşüncesi onu telaşlandırdı; hareket etmeliydi ama el feneri olmadan önünü göremezdi, o yüzden ışığı tekrar açtı ve ağaçlar, yerdeki çam iğneleri tekrar görünür oldu.

Fenerin ışığını aşağıda tutup, bir ağacın yanından fırlamış kot pantolonlu bir kız bacağı arayarak hızla yürümeye başladı. Nefesi, kalp atışı ve nabzının arasında, çevredeki tüm ağaçlarda bir şeylerin homurdandığını duyuyordu; her an iri bir el onu ensesinden yakalayabilirdi. Hızla çarpan kalbi onun ilerlemesini sağladı.

Geri dönüp eve gitmeliydi. Ormanda küçücük bir noktadan başka bir şey değildi. Yolda bir şekilde Destiny Taylor'a rastlayacağını düşünmekle aptallık etmişti, hem James

Ninova

Harris'i gördüğünde ona ne söyleyecekti ki? Küçük el feneriyle kafasına vurup onu bayıltacak mıydı? Geri dönmesi gerekiyordu.

Sonra ağaçlar bitti ve Patricia toprak bir yola çıktı. Yol çok geniş değildi ama kumlu toprak gevşekti ve Patricia yerdeki ayak izlerini görünce, biri yakınlarda bir şey inşa ediyor olmalı, diye düşündü. Işığı bir tarafa doğrulttu ve dar yolun karanlık bir ağaç tünelinin içinde kaybolduğunu gördü. Işığı diğer yöne çevirdi ve James Harris'in beyaz kamyonetinin krom ızgarasını gördü.

Hemen el fenerini söndürdü ve çamların arasına çekildi, bu arada bir kütüğe takılıp tökezledi. James Harris onu görmüş olabilirdi. Patricia ışığı zamanında kapatmış olabilirdi ama James Harris'in onu daha ağaçların arasındayken görmüş olabileceğini fark etti, üstelik tam bir ahmak gibi yolun ortasında dikilip ışığı kamyonete çevirmeden önce diğer tarafa bakmıştı. Kaçmak istiyordu ama onun yerine kendini tutarak kıpırtısız kaldı. Kamyonet hareket etmedi.

Kamyonet yirmi metre ötesinde bile değildi. Patricia yanına gidip ona dokunabilirdi. Oraya gidip kamyonete dokunmalıydı. James Harris'in arabanın içinde olup olmadığını öğrenmeliydi.

Kuma batan ayakları hiç ses çıkarmadan, midesi kasılarak kamyonete doğru yürüdü. Farların yanıp onu ışığa boğmasını, motorun çalışıp onu ezmesini bekledi. Kamyonetin ızgarası ve ön camı sağa sola, yukarı aşağı oynuyor, gittikçe yaklaşıyordu. Patricia en sonunda aracın yanına vardı. İçerinin dışarından daha karanlık olduğunu fark etti, o yüzden, James Harris arabanın ön camından onun kafasını göremesin diye çömeldi, dizlerinden çıtırtılar geldi.

Dengesini bulmak için elini uzattı. Kamyonetin kaputu serindi. Polisin Wanda'nın evine gelip gelmediğini merak etti. Geri dönmek istedi. Uyuşturucu satıcılarının tabancaları, bıçakları, her türlü silahları olmaz mıydı? Blue'nun kam-

Ninova

yonetin arkasında olduğunu hayal etti, oraya bakması gerektiğini biliyordu. Destiny Taylor onun çocuğu olmayabilirdi ama yine de bir çocuktu.

Patricia dizleri çıtırdayarak yavaşça kalktı ve ellerinin yan tarafları soğuk ön cama değene kadar öne eğildi, ellerini gözlerine siper etti ve içeri baktı. İnce, ay şeklindeki direksiyonun ötesi zifiri karanlıktı. Patricia canı acıyana kadar gözlerini kıstı ama hiçbir şey göremedi.

Sonra James Harris'in kamyonette olmadığını anladı. O hâlâ ormanda bir yerde, Destiny'yle birlikteydi ya da işini bitirmiş ve arabaya dönüyordu. Patricia o gelmeden hızlıca içeri bakabilir ve bir ipucu, önceki çocuğa ait bir kıyafet ya da Francine'e ait bir şey bulmaya çalışabilirdi. Sadece birkaç saniyesi vardı.

Kamyonetin arkasına gitti, kapının kolunu tuttu ve çekti. Sonra el fenerini kaldırdı ve yaktı.

Bir adam yerdeki bir şeyin üstüne doğru eğilmişti, sırtı ve iş botlarının topukları Patricia'ya dönüktü, sonra sırtı doğruldu, el fenerinin ışığına döndü ve Patricia, James Harris'i gördü. Fakat yüzünün alt yarısında bir yanlışlık vardı. Ağzından siyah, parlak ve hamamböceği bacağını andıran kitin gibi bir şey fırlamıştı. Çenesi açıktı, el fenerinin ışığında kızarmış gözlerini kırpıştırırken sersemlemiş görünüyordu, fakat böceksi uzantı yavaşça ağzının içine geri çekilene kadar kıpırdamadı, sonra uzantı görünmez olunca ağzını kapattı ve Patricia onun çenesinin, yanaklarının ve burnunun ucunun yapış yapış, kanla kaplı olduğunu gördü.

Altında genç bir siyah kız yatıyordu; uzun, turuncu tişörtü karnının üstüne sıyrılmıştı, bacakları açıktı ve bir uyluğunun iç tarafında çirkin, sıvılarla ışıldayan koyu mor bir iz vardı.

James Harris bir elinin ayasıyla kamyonetin metal olan yan tarafına vurdu ve o ayağa kalkarken kamyonet sağa sola sallandı. Gözlerini kıstı ve Patricia el fenerinin onun gözlerini kamaştırdığını fark etti. James Harris sallanarak ona doğ-

ru dengesiz bir adım attı. Patricia ne yapacağını bilemeyerek donup kalmıştı, sonra James Harris kamyoneti daha da çok sallayarak bir adım daha attı ve Patricia aralarında sadece bir metre kaldığını fark etti. Küçük kız uykudaymış gibi inliyor ve kıpırdanıyor, Ragtag'in rüya gördüğü zamanlarda yaptığı gibi ince bir ses çıkarıyordu.

James Harris bir adım daha atınca kamyonet yine sallandı. Artık aralarında belki iki adımlık mesafe kalmıştı ve Patricia küçük kızı oradan kurtarmak için hemen bir şey yapmalıydı; James Harris el fenerinin ışığı karşısında gözlerini kısmaya devam ediyordu. Adam yavaşça uzandı, parmaklarını uzattı, Patricia'nın suratından sadece birkaç santim uzaktaydı. Patricia koşmaya başladı.

Patricia, James Harris'in, el fenerinin ışığı yüzünden çekildiği anda kamyonetten atladığını ve hemen arkasında kuma indiğini duydu. Patricia ormana doğru koşarken açık fenerin ışığı kütüklerin, ağaçların, dalların ve çalıların üstünde deli gibi dans ediyordu. Patricia suratına çarpan dalların, omuzlarını morartan ağaç gövdelerinin, bileklerine dolanan sarmaşıkların arasında koşmaya devam etti. James Harris'in arkasından geldiğini duymuyordu ama koşmaya devam etti. Ne kadar koştuğunu bilmiyordu ama elindeki fenerin ışığının zayıflamaya başlamasına yetecek kadar uzun olduğunu biliyordu. Artık ormanın sonunun hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı, sonra ağaçlar bitip birden karşısına bir tel örgü çıkınca Six Mile'a giden yollardan birinde olduğunu anladı.

El fenerinin ışığını çevresine tuttu ama bu gölgelerin daha da uzayıp daha çılgınca dans etmesinden başka bir işe yaramadı. Tanıdık bir şey ararken birden parlak beyaz bir ışık her yeri kapladı ve Patricia ona doğru, çukurlara gire çıka yavaş yavaş gelen bir araba gördü, bir tel örgüye tutundu ve araba durdu; bir polis memuru, "Hanımefendi, 911'i kimin aradığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Patricia arka koltuğa oturdu ve arkasından kapanan kapı-

Ninova

nın sesi duydu; daha önce bir şeyi duyduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Klima hemen terini kuruttu ve cildinin pütür pütür yaptı. Polis memurunun belinde silah olduğunu gördu ve yan tarafında oturan diğer memur dönerek, "Çocuğun kaybolduğu evi bize gösterebilir misiniz?" diye sordu. İkisinin arasındaki boşlukta bir tüfek vardı ve bunların hepsi Patricia'nın kendini güvende hissetmesini sağladı.

"Kız şu an onun elinde," dedi Patricia. "Ona bir şey yapıyor. Onları ormanda gördüm."

Polis memuru elindeki telsize bir şey söyledi, sonra arabanın çakarlarını açtılar ama sireni çalıştırmadılar ve araba dar yolda hızla ilerlemeye başladı. Patricia önlerinde Mt. Zion AME Kilisesi'ni gördü.

"Onları nerede gördünüz?" diye sordu polis memuru.

Polis arabası hızla Six Mile'a girerken Patricia, "Bir yol vardı," dedi. "Buranın arkasındaki ormanda bir şantiye yolu."

Yolcu koltuğundaki memur elindeki telsizi indirerek, "Şu tarafta," diye işaret etti.

Şoför keskin bir dönüş yaptı ve farlarının ışığıyla prefabrik evler sağa yatıyormuş gibi göründüler. Sonra polis arabası iki ufak evin arasından geçti ve Six Mile'ı geride bıraktılar. Etraflarını ağaçlar sardı ve arabayı süren memur direksiyonu sağa kırınca Patricia lastiklerin kumda kaydığını hissetti; bulduğu yola gelmişlerdi.

"Burası," dedi Patricia. "İleride beyaz bir kamyonetin içinde."

Yavaşladılar ve yolcu koltuğunda oturan memur yanındaki kolu kullanarak arabanın üstüne monte edilmiş büyük spot ışığını ormana, yolun iki yanına tuttu ve ağaçların arasını araştırdı. Bu Patricia'nın minik el fenerinden bin kat daha büyüktü. Küçük kızın çığlıklarını duyabilmek için pencerelerini açtılar.

Kısa süre sonra yolun sonuna, eyalet yoluna bağlandığı yere gelmişlerdi.

"Belki de onu kaçırmışızdır," dedi memurlardan biri.

Ninova

Patricia saatine bakmamıştı ama o yumuşak, kumlu yolda aşağı yukarı bir saat boyunca dolaşmışlar gibi geldi.

"Evi deneyelim," dedi polis memuru.

Patricia onları Six Mile'a götürdü ve Wanda'nın evinin önünde durdular. Bir polis memuru Patricia'yı arabadan çıkardı, o da derme çatma verandanın basamaklarını koşarak tırmandı ve kapıyı yumrukladı. Wanda kapıyı hemen açtı.

"Daha gelmedi," dedi. "Hâlâ orada bir yerde."

Polis memurlarından biri, "Çocuğun odasını görmemiz lazım," dedi. "Onu en son gördüğünüz yeri incelemeliyiz."

"Bunu yapmanıza gerek yok," dedi Patricia. "Adamın adı James Harris. Benim evime çok yakın oturuyor. Kızı kendi evine götürmüş olabilir. Size gösterebilirim."

Memurlardan biri oturma odasında onun söylediklerini not ederken diğeri Wanda'nın peşinden Destiny'nin odasına gitti, sonra bir çığlık evde yankılandı. Memur not defterini bıraktı ve odaya koştu. Patricia polis memurlarının arasından geçemediği için Bayan Greene'in yanında kaldı ve biraz sonra Wanda Taylor, kucağında Destiny'yle birlikte memurların arasında göründü.

Küçük kız uyuyordu ve tüm bu kargaşa onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Wanda koltuğa oturdu, Destiny kucağındaydı, gevşek bedeni annesinin kollarının arasındaydı. Polis memurları hiçbir şey söylemediler ve yüzleri de ifadesizdi.

"Onu gördüm," dedi Patricia onlara. "Adı James Harris, Middle Sokağı'nda oturuyor, pencereleri koyu film kaplı beyaz bir kamyoneti var. Ağzında, suratında bir tuhaflık var."

"Bazen böyle olur hanımefendi," dedi polislerden biri. "Bir çocuk yatağın altına saklanır ya da dolapta uyuyakalır ve ailesi de polisi arayıp çocuklarının kaçırıldığını söyler. Herkesi ayağa kaldırır."

Adamın söylediği şey çok alçakçaydı. Patricia sadece, "Odasında dolap yok," diyebildi.

Ninova

Sonra ne yapabileceğini fark etti.

"Bacağına bakın," dedi. "Çamaşırının altında, uyluğunun iç tarafında kesik gibi bir iz olmalı."

Herkes birbirine baktı ama kimse yerinden kıpırdamadı.

"Ben bakarım," dedi Bayan Greene.

"Olmaz hanımefendi," dedi polis memuru. "Eğer çocuğu kontrol etmemizi istiyorsanız ambulans çağırıp onu hastaneye götürmeliyiz, bunu bu konuda uzman biri yapmalı. Yoksa bunu delil olarak kullanamayız."

"Delil mi?" diye sordu Patricia.

"Eğer bu adama dava açmak istiyorsanız, bunu doğru yoldan yapmalısınız," dedi memur.

Diğer memur ekledi: "Eğer bir adamın bu çocuğa cinsel saldırıda bulunduğunu gördüğünüzü iddia ediyorsanız, eğitimli ve uzman bir tıpçının onu muayene etmesi gerekiyor."

"Ben hemşireyim," dedi Patricia.

Wanda, Destiny'ye sıkı sıkı sarılarak, "Hiç kimse kızımı bir yere götürmeyecek," dedi; Destiny'nin gözleri yarı açık, gevşek başı annesinin omzundaydı, kolları iki yanına sarkmıştı. "O benimle kalıyor. Onu bir daha gözümün önünden ayırmayacağım."

"Bu çok önemli," dedi Patricia.

"Yarın doktora gideceğiz," dedi Wanda Taylor. "O zamana kadar hiçbir yere gitmiyor."

Kapı çalınınca herkes olduğu yerde kaldı ve birbirlerine baktılar. Bayan Greene herkesin yanından geçip kapıya gidene kadar alüminyum kapı çalınmaya devam etti. Bayan Greene kapıyı açtı. Verandada Carter duruyordu.

"Tanrı aşkına, Patty," dedi. "Neler oluyor burada?"

Prefabrik evin ortasında duran Carter, polis memurlarına, "Eğer eşim o adamın öyle bir şey yaptığını söylüyorsa, bu doğrudur," dedi. Patricia onun buradan ne kadar ayrıksı gö-

ründuğunu düşündü, sonra onun da fakir bir çevrede büyüdüğünü hatırladı; eğer 1948 yılında prefabrik ev diye bir şey olsaydı Carter kesinlikle onlardan birinde doğmuş olurdu.

"Bize söylediği her yeri aradık beyefendi," diye tekrarladı polis memuru, beyefendi kelimesini vurgulayarak. "Ama bu ona inanmadığımız anlamına gelmiyor. Eğer yarın bu kızda bir şey bulurlarsa eşinizin bu akşam söyledikleri raporda olacak."

"Uykum var," dedi Destiny, sesi alçak ve yumuşaktı. Wanda herkesi evden göndermek için harekete geçti.

Dışarıda Carter iki polise kendi iletişim bilgilerini verirken Bayan Greene, Patricia'nın yanına gitti.

"Bu sıcakta dışarıda durmanın anlamı yok," dedi ve onun evine doğru yürümeye başladılar. Sonra ekledi: "O küçük kızı onun elinden alacaklar."

"Bir problem yoksa almazlar," dedi Patricia.

"Wanda'ya nasıl baktıklarını gördün," dedi Bayan Greene. "Onun pislik olduğunu düşünüyorlar ve gerçekten öyle ama onların düşündükleri türden değil."

"Ne olursa olsun, doktora görünmesi gerek," dedi Patricia.

Bayan Greene, "O adamı o çocuğa tam olarak ne yaparken gördün?" diye sordu.

Mt. Zion AME Kilisesi'nin önündeki alçak koruluğun üstünden geçtiler ve Patricia merdivenlerine varana kadar bir şey söylemedi.

"Doğal bir şey değildi," dedi en sonunda.

Patricia ancak iki adım attıktan sonra Bayan Greene'in durduğunu fark etti. Arkasını döndü. Kilisenin verandasının ışığının altında Bayan Greene küçücük görünüyordu.

Çatlak bir sesle, "Herkes bizim çocuklarımıza aç," dedi. "Bütün dünya siyah çocukları mideye indirmek istiyor ve kaç tane yutarsa yutsun, dudaklarını yalayıp daha fazlasını istiyor. Bana yardım et, Bayan Campbell. Bu küçük kızın annesiyle kalmasını sağlamama yardım et. O adamı durdurmama yardım et."

Ninova

"Elbette," dedi Patricia. "Ben..."

"Ben elbette duymak istemiyorum," dedi Bayan Greene. "Ben burada olanları birine anlattığımda tek gördükleri şey hiç okula gitmemiş taşralı ihtiyar bir kadın oluyor. Sen söylediğinde Old Village'dan bir doktor eşi görüyorlar ve önemsiyorlar. Başkalarından iyilik isteme huyum yoktur ama buna dikkat çekmen gerekiyor. Biliyorsun Bayan Mary'yi kurtarmak için elimden geleni yaptım. Ona kanımı verdim. Bu gece beni aradığında hepimizin anne olduğunu söyledin. Evet hanımefendi, anneyiz. Bana kanını ver. Bana yardım et."

Patricia içgüdüsel olarak yine elbette demek üzereydi ama kendini tuttu. Bir şey demedi. Bayan Greene'in karşısına geçti ve yumuşak ama kesin bir ifadeyle konuştu.

"Onları kurtaracağız," dedi. "Destiny'yi almalarına izin vermeyeceğiz ve o adamın daha fazla çocuk almasına da izin vermeyeceğiz. Onu durdurmak için elimden gelen, gücümün yettiği her şeyi yapacağım. Söz veriyorum."

Bayan Greene yanıt vermedi ve ikisi bir süre sessizlik içinde dikildiler.

"Bu kadar," dedi Carter, arkalarından yetişerek. "Çocuğu yarın doktora götürecekler ve bir şey çıkarsa raporda iletişim bilgilerim var."

Ânın büyüsü kayboldu ve üçü birlikte Bayan Greene'in evine doğru yürüdüler.

"Carter," dedi Patricia. "Sosyal Hizmetler'in o çocuğa bir şey yapacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Carter, "Ne?" dedi. "Yani onu almak gibi bir şey mi?"

"Evet," dedi Patricia.

Carter, "Hayır," diye yanıt verdi. "Onu muayene eden doktor şiddete dair bir şey görürse bunu bildirmek zorunda ama öyle ağlayan bebekleri annelerinin kollarından da almıyoruz. Uzun bir süreç var. Eğer endişelendiysen soruştururum ve yarın gidecekleri doktorun nasıl biri olduğunu öğrenirim."

"Teşekkürler," dedi Patricia. "Sadece biraz gerginim."

Ninova

Carter, "Endişelenme," dedi. "İlgileneceğim."

Bayan Greene evine girdi ve Patricia onun kapısını kilitlediğini duydu. Carter, Patricia'nın kapısını açtı. Patricia emniyet kemerini taktı ve camını indirdi.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi.

"Notunu aldım," dedi Carter. "Gecenin bir yarısı tek başına buraya seni getiren bir sürü şey olmuş. Beni takip et, eve gidelim, biraz dinlenelim, sabah konuşuruz, ne dersin?"

Patricia, Carter onun kendini aptal gibi hissetmesini sağlamadığı için minnettarlıkla başını salladı, sonra onun stop lambasını takip ederek Six Mile'dan çıktı, Rifle Range Yolu'ndan geçti ve Old Village'a döndü.

James Harris'in evinin yanından geçerken Carter'ın fren lambalarının bir an için yandığını gördü, herhalde bunun nedeni eşinin, James'in evinin önünde duran yeni Chevy Corsica'yı görmüş olmasıydı.

O gece, aylardan sonra ilk defa Patricia uyurken Carter ona sarıldı. Patricia bunu biliyordu çünkü gördüğü kâbuslar yüzünden sık sık uyandı. Rüyasında onu ormanda kovalayan kanlı, kızıl bir ağız vardı ve Carter'ın ona sarılmış kollarını her hissettiğinde, huzurla uykuya döndü.

18. BÖLÜM

Patricia uyandığında kendini merdivenden düşmüş gibi hissediyordu. Yataktan kalkarken eklemleri çıtırdadı ve kahve filtresi almak için uzandığında omuzları sanki kırık camla doluymuş gibi homurdandı. Duşa girmek için soyunduğunda, polis arabasının arka koltuğunda sağa sola savrulmaktan kalçasının iki yanının da morardığını fark etti.

Günlerden cumartesi olmasına rağmen Carter hastaneye gitmek zorunda kalmıştı ve Patricia da Blue'nun ne istiyorsa yapmasına izin vermişti çünkü dışarısı aydınlıktı.

"Ama hava kararmadan evde ol," dedi. "Akşam yemeğini erken yiyeceğiz."

Blue'yu karanlık çöktükten sonra gözünün önünden ayırması hiç güvenli değildi. Patricia, James Harris'in ne olduğunu bilmiyordu, bunu umursamıyordu, doğru düzgün de düşünemiyordu ama hava aydınlıkken dışarı çıkmadığını biliyordu. Grace'i arayıp ona gördüklerini anlatmak istiyordu ama Grace varlığına inanmayı reddettiği bir şeyi anlayamazdı. Patricia kendini sakinleşmeye zorladı.

Perdeleri süpürmek istemedi, o yüzden çamaşır yıkadı. Gömlekleri ve iç çamaşırları ütüledi. Çorapları ütüledi. Sürekli, suratındaki o şeyle James Harris, kandan sakalı, kamyonetinin zemininde yatan o kız gözünün önüne geliyor, bunları birine nasıl açıklayacağını çözmeye çalışıyordu. Banyoları temizledi. Güneşin gökyüzünde ilerlemesini izledi. Korey hâlâ futbol kampında olduğu için minnet duydu.

Son kullanma tarihi geçmiş baharatları atarken telefon çaldı.

"Campbell'ların evi," dedi Patricia.

Ninova

Bayan Greene, "Kızı götürdüler," dedi.

Patricia konuyu anlamaya çalışarak, "Ne? Kim?" diye sordu.

"Bu sabah Wanda Taylor kızını doktora götürmüş," dedi Bayan Greene. "Dediğin gibi bacağında bir yara izi bulmuşlar ve Doktor, Wanda'nın dışarı çıkmasını isteyip Destiny'yle yalnız konuşmuş."

"Ne demiş?" diye sordu Patricia.

"Wanda bilmiyor ama sonra Sosyal Hizmetler gelmiş ve kapıya bir polis dikmişler," dedi Bayan Greene. "Destiny'nin uyuşturucu kullandığını ve birinin ona uyuşturucu enjekte ettiği yerde izler olduğunu söylemişler. O adamın kim olduğunu sorunca Destiny 'Kara Baba' demiş. Wanda onlara kimseyle görüşmediğini söylemiş ama ona inanmamışlar."

"Dün geceki polisleri arayacağım," dedi Patricia öfkeyle. "Onları arayacağım, onlar Sosyal Hizmetler'le konuşabilir. Carter da onun doktorunu arayabilir. Adı neydi?"

"Bunun olmayacağına söz vermiştin," dedi Bayan Greene. "İkiniz de söz vermiştiniz."

"Carter onu arayacaktır," dedi Patricia. "İşlerini yoluna koyacaktır. Gelip Wanda'yla konuşayım mı?"

"Bence şu an Wanda Taylor'ı görmesen daha iyi olur," dedi Bayan Greene. "Pek iyi bir ruh hâlinde değil."

Patricia telefonu kapattı ama mutfak başının etrafında fırıl fırıl dönerken ahizeyi sıkı sıkı tuttu. Destiny'yi görmüştü. Onun odasına girmişti. Onun annesiyle oturmuştu. Onun, tepesinde suratı kan içinde dikilen James Harris'in altındaki minicik, gevşek bedenini görmüştü.

Koridorda görünen Blue, "Ben sıkıldım," dedi.

"Sadece sıkıcı insanlar sıkılır," dedi Patricia otomatik olarak.

"Herkes kampta," dedi Blue. "Oynayacak kimse yok."

Bu nasıl olmuştu? Patricia ne yapmıştı?

"Git de kitap oku," dedi.

Telefonu eline aldı ve Carter'ın ofisini aradı.

Ninova

"Bütün kitaplarımı bitirdim," dedi Blue.

Patricia, "Birazdan kütüphaneye gideriz," diye karşılık verdi.

Telefon çaldı, Carter açtı ve Patricia ona olanları anlattı.

"Şu an çok meşgulüm, bir sürü işim var," dedi Carter.

"Ona söz vermiştik, Carter. Söz vermiştik. O kadın annene yardım etmeye çalıştığı için her tarafı dikişlerle kaplı."

"Tamam, tamam, Patty, birkaç yeri arayacağım."

"Herkes Hitler'in kötü biri olduğunu düşünüyor," dedi Blue sofrada. "Ama Himmler daha kötü biriydi."

Carter onu sakinleştirmeye çalışarak, "Tamam," dedi. "Tuzu uzatır mısın, Patty?"

Patricia tuzluğu aldı ama hemen Blue'ya uzatmadı.

"Bugün Destiny Taylor için doktoru aradın mı?" diye sordu.

Carter eve geldiğinden beri lafı değiştirip duruyordu.

"Sorgulanmaya başlamadan önce tuzu alabilir miyim?" diye sordu.

Patricia kendini gülümsemeye zorladı ve tuzu Blue'ya uzattı.

"SS'lerin başı oydu," dedi Blue. "SS, *Schutzstaffel*'in kısaltması. Almanya'nın gizli polisi."

Carter tuzu ondan alarak, "Bu kulağa epey kötü geliyor evlat," dedi.

"Bu sofrada konuşmak için pek de uygun bir konu değil," dedi Patricia.

Blue, "Soykırım onun fikriydi," diye devam etti.

Patricia, Carter'ın ona çok uzun gelen bir süre boyunca, tabağındaki her şeye tuz dökmesini bekledi.

Tuzluk masaya değdiği anda, "Carter?" dedi. "Aradın mı?"

Carter çatalını masaya bıraktı ve kafasını kaldırıp ona bakmadan önce düşüncelerini toparlamaya çalıştı, Patricia bunun kötüye işaret olduğunu biliyordu. "Söz vermiştik, Carter."

"Bir soruşturma kurulu oluşturdukları anda bölüm başkanı olma şansım biter," dedi Carter. "Karar vermelerine öyle

az kaldı ki yaptığım her şeyi didik didik incelerler. Bir devlet görevlisi olan psikoloji bölüm başkanı adayının diğer devlet çalışanlarını arayıp onlara işlerini nasıl yapacaklarını söylemesi nasıl görünür? Bunun benim için ne kadar kötü olabileceğinin farkında mısın? Tıp fakültesi bir devlet kurumu. İşler belli bir şekilde yapılmalı. Öylece sorular sorup insanları karalayamam."

Patricia, "Söz vermiştik," dedi ve elinin titrediğini fark etti. Çatalını bıraktı.

"Toplama kamplarında tıbbi deneyler yapmışlar," dedi Blue. "İkizlerden birine işkence edip diğer ikizin bir şey hissedip hissetmediğine bakmışlar."

"Eğer bir doktor onu evden uzaklaştırma kararı vermişse iyi bir sebebi vardır, ben de onu eleştiremem," dedi Carter çatalını eline alarak. "Ve açıkçası o evi gördükten sonra, belki de doğru kararı vermiştir."

O an kapı çaldı ve Patricia sıçradı. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. İçinde gelenin kim olduğunu bildiğine dair korkunç bir his vardı. Carter'a bir şey söylemek, ona ne büyük bir haksızlık ettiğini göstermek istiyordu ama kapı bir kez daha çaldı. Carter çatalındaki tavuktan başını kaldırıp baktı.

"Açacak mısın?" diye sordu.

Blue sandalyesini iterek, "Ben bakarım," dedi.

Patricia ayağa kalktı ve onun yolunu kesti.

"Sen tavuğunu bitir," dedi.

Elektrikli sandalyeye giden bir ölüm mahkûmu gibi kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtı ve tel kapının arkasında James Harris'i gördü. James gülümsedi. İlk karşılaşma en zor olandı ama kendi evinde, ailesi yakınındayken Patricia ona en güzel sahte gülümsemesiyle baktı. Bu konuda epey deneyimi vardı.

"Ne hoş bir sürpriz," dedi tel kapının ardından.

"Yine yemek sırasında mı geldim?" dedi James Harris. "Özür dilerim."

"Sorun değil."

Ninova

"Aslında," dedi James Harris, "beni de geçen gün yemek sırasında biri böldü. Çok sinir bozucuydu."

Patricia bir an için nefes alamadı. Hayır, dedi kendi kendine, bu sadece masum bir yorumdu. James Harris onu yoklamıyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi.

"Bana seni düşündürdü," dedi James Harris. "Sizin aile yemeklerinizi ne kadar sık böldüğümü fark ettim."

Patricia, "Ah, hayır," dedi. "Senin gelmen hoşumuza gidiyor."

Telin arkasından James Harris'in yüzünü dikkatle inceledi. James de onun yüzünü inceledi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi James. "Beni evine davet ettiğinden beri gelmeden duramıyorum. Sanki burası benim de evim gibi hissediyorum."

"Ne güzel," dedi Patricia.

"Bugün sıkıntılı bir durumla karşılaştım ve aklıma sen geldin," dedi James. "Bana geçen sefer çok yardımcı olmuştun."

Patricia, "Öyle mi?" dedi.

"Büyük halamın evini temizleyen kadın kaybolmuş," dedi James. "Ve birinin onu en son benim evimde gördüğü hikâyesini yaydığını duydum. Olayla ilgim olduğunu iddia ediyorlarmış."

Patricia anlamıştı. Polis onu görmeye gitmişti. Patricia'nın adını vermemişlerdi. Ama James Harris şüphelenmiş ve onu yoklamak, ağzından bir şey alıp alamayacağını görmek için Patricia'ya gelmişti. Belli ki James daha önce Old Village'da hiç kokteyl partisine gitmemişti.

"Çok merak ettim, böyle bir şeyi kim söyleyebilir?" diye sordu Patricia.

"Belki bir şey duymuşsundur diye düşündüm."

"Ben dedikoduları dinlemem."

"Şey," dedi James Harris. "Duyduğuma göre kadın bir adamla birlikte gitmiş."

"O zaman her şey yolunda," dedi Patricia.

"Sen ve çocukların ona bir şey yaptığımı düşünmesi beni çok üzer," dedi James Harris. "İstediğim son şey birinin benden korkması."

"Bundan hiç endişe etme," dedi Patricia ve kendini onun gözlerine bakmaya zorladı.

Birkaç saniye bakıştılar ve sanki iş bir yarışa döndü. Gözlerini ilk kaçıran Patricia oldu.

"Yani, benimle konuşma şekline bak," dedi James Harris. "Kapıyı bile açmadın. Mesafeli görünüyorsun. Genelde uğradığımda beni içeri davet ederdin. Bir şeylerin değiştiğini hissediyorum."

Patricia, "Hiçbir şey değişmedi," dedi ve yapmak zorunda olduğu şeyi fark etti. "Tatlı yemek üzereydik. Bize katılmaz mısın?"

Nefesini kontrol altında tuttu, yüzüne memnun bir gülümseme kondurdu.

"Bu harika olur," dedi James Harris. "Teşekkürler."

Patricia artık onu içeri alması gerektiğinin farkındaydı. Kolunu kapıya uzanmaya zorladı ve mandalı tutup saat yönünde çevirirken omzundaki kemiklerin birbirine sürtündüğünü hissetti. Tel kapının menteşeleri gıcırdadı.

"İçeri gel," dedi Patricia. "Bu eve her zaman davetlisin."

James Harris'in geçmesi için kenara çekildi ve bir an için çenesindeki kanı, ağzından çıkan o şeyi gördü ama bu sadece bir gölgeydi ve Patricia kapıyı onun ardından örttü.

"Teşekkürler," dedi James Harris.

James onun evine, kafasına bir silah dayasaydı da aynı böyle girerdi. Patricia sakin olmak zorundaydı. Çaresiz değildi. Bir partide ya da süpermarkette birinin çocuğunun biraz geri ya da bebeğinin çirkin olduğu hakkında konuşurken kaç defa o kişi ortaya çıkıvermiş ve Patricia onların yüzlerine gülüp, "*Ben de şimdi seni ve o tatlı bebeğini düşünüyordum,*" demişti; karşı tarafın ruhu bile duymamıştı.

Bunu şimdi de yapabilirdi.

"...kanlarının hepsini akıtıp, sonra onlara başka kan grubundan birinin kanını veriyorlarmış," diyordu Blue, Patricia yanında James Harris'le birlikte yemek odasına girerken.

Carter, Blue'yu dinlemeyerek, "Hı-hı," dedi.

"Himmler ve toplama kampları hakkında mı konuşuyorsunuz?" diye sordu James Harris.

Blue ve Carter susarak ona baktılar. Patricia aniden odadaki her detayı büyük bir netlikle gördü. Her şey çok önemliymiş gibi his vardı içinde.

"Bakın kim uğramış." Patricia gülümsedi. "Tam da tatlı vaktinde."

Peçetesini aldı ve James Harris'e soluna oturmasını işaret ederek oturdu.

"Bu ihtiyar bekârı tatlıya davet ettiğin için teşekkürler," dedi James Harris.

Patricia, "Blue," dedi. "Neden sofrayı toplayıp kurabiyeleri getirmiyorsun? Kahve ister misin, James?"

"Uykumu kaçırır," dedi James. "Zaten uyuma konusunda sorun yaşıyorum."

Blue, "Hangi kurabiyeler?" diye sordu.

Patricia, "Hepsi," dedi ve Blue hoplayıp zıplayarak odadan çıktı.

"Yaz nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu Carter. "Bundan önce nerede yaşamıştın?"

"Nevada," dedi James Harris.

Patricia, *Nevada mı?* diye düşündü.

"Orada kuru sıcak vardır," dedi Carter. "Burada bugün nem yüzde seksen beşe çıktı."

"Buna kesinlikle alışkın değilim," dedi James Harris. "İştahımı epey kaçırıyor."

Destiny Taylor'a da yaptığı bu muydu, diye düşündü Patricia. Kanla beslendiğini mi zannediyordu? Patricia Sacramento Vampiri Richard Chase'i düşündü; adam yetmişlerde altı kişiyi

öldürmüş ve kısmen yemişti ve gerçekten de bir vampir olduğuna inanıyordu. Ama Patricia, James Harris'in ağzından çıkan o sert, diken diken, hamamböceği bacağına benzeyen şeyi de görmüştü ve bunu nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu. O şeyin şu an adamın gırtlağında, ince bir kat derinin arkasında olduğunu, uzanıp ona dokunabilecek kadar yakın olduğunu fark ettiğinde Patricia'nın kalp atışları hızlandı. Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleşmeye zorladı.

"Bende bir gazpaço tarifi var," dedi. "Hiç gazpaço içtin mi, James?"

"İçmedim," dedi James.

Patricia, "Soğuk bir çorba türü," dedi. "İtalya'dan."

Göğsüne bastırdığı dört paket Pepperidge Farm kurabiye poşetiyle içeri giren Blue, "İğrenç," dedi.

"Sıcak havada harika gider," dedi Patricia. "Sen gitmeden tarifini senin için yazarım."

Carter ciddi bir ses tonuyla, "Bak," dedi ve Patricia evli insanların gizli dilinde, her şey son derece normalmiş gibi davranmaları gerektiğini çünkü şu an düşündüğünden daha büyük tehlike altında olduklarını anlatmak için ona baktı.

Carter onunla göz göze geldi ve Patricia bakışlarını James Harris'e çevirerek tüm söylemek istediklerini içinden geçirdi, evlilikleri boyunca paylaştıkları her şeyi düşündü, sadece Carter'ın görebileceği, onun anlayabileceği şekilde bakışlarına aktardı. Yanlış bir şey yapma, dedi gözleri. *Aptalı oyna.*

Carter ona bakmayı bıraktı ve James Harris'e döndü.

"Bu duruma açıklık getirmeliyiz," dedi. "Patty'nin polise söyledikleri konusunda kendini çok kötü hissettiğini bilmelisin."

Patricia, Carter onun göğsünü açmış da ve içine buz küpleri doldurmuş gibi hissetti. Söyleyeceği her şey boğazında donacaktı sanki.

"Annem ne yaptı ki?" diye sordu Blue.

James Harris, "Bence bunu annenden duyman daha iyi olur," dedi.

Patricia, James Harris ve Carter'ın ona baktıklarını gördü. James Harris'in yüzünde samimi bir ifade vardı ama Patricia adamın o maskenin ardından ona güldüğünü biliyordu. Carter Ciddi Adam ifadesini takınmıştı.

"Bay Harris'in yanlış bir şey yaptığını sandım," dedi Patricia, Blue'ya; kelimeler ağzından zorlukla çıkıyordu. "Ama kafam karışmıştı."

"Polisin evime gelmesi pek de eğlenceli değildi," dedi James Harris.

Blue şaşkınlık içinde, "Onun için polis mi çağırdın?" diye sordu.

"Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Carter. "Patty?"

Patricia zayıf bir sesle. "Özür dilerim," dedi.

"Hepsini hallettik," dedi James Harris. "Buralarda yeni olduğum için evin önünde polis arabasının duruyor olması biraz utanç vericiydi. Ufak mahallelerin nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Ne yaptın ki?" diye sordu Blue.

"Büyümüş de küçülmüş," dedi James Harris. "Bunu gerçekten sana annen anlatmalı."

Patricia kendini Carter ve James Harris arasında tuzağa düşmüş gibi hissediyordu ve uğradığı haksızlık onu çileden çıkarıyordu. Burası onun eviydi, bu onun ailesiydi, o yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Şu anda herkese gitmesini söyleyebilirdi. Ama yanlış bir şey yapmıştı, değil mi? Çünkü Destiny Taylor şu anda yanında annesi olmadan, yalnız başına, ağlayarak uyumaya çalışıyordu.

"Ben..." dedi ve sesi yemek odasının ağır havasında kayboldu.

"Annen, James'in bir çocuğa uygunsuz şekilde davrandığını sandı," dedi Carter. "Ama kesinlikle, yüzde yuz yanıldı.

Şunu bilmeni isterim evlat, bu eve asla sana ya da ablana zarar verecek birini davet etmeyiz. Annenin niyeti iyiydi ama doğru düzgün düşünemiyordu."

James Harris, Patricia'ya dik dik bakmaya devam ediyordu.

"Evet," dedi Patricia. "Kafam karışmıştı."

Sessizlik uzadı ve Patricia hepsinin neyi beklediğini fark etti. Bakışlarını tabağına götürdü.

Kendinin bile zar zor duyabildiği, alçak bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

James Harris bir Pepperidge Farm Naneli Milano kurabiyeyi ağzına attı ve gürültüyle çiğnemeye başladı. Sessizlikte, Patricia dişlerinin onu bir lapaya dönüştürdüğünü duyabiliyordu; sonra James kurabiyeyi yuttu ve Patricia çiğnenmiş kurabiyenin onun boğazından, o şeyin yanından geçtiğini duydu.

"Eh," dedi James Harris, "Şimdi gitmeliyim ama endişelenme, annene asla kızamam. Ne de olsa biz komşuyuz. Ayrıca taşındığımdan beri bana çok iyi davrandı."

Patricia, "Seni geçireyim," dedi çünkü başka ne diyeceğini bilemedi.

James Harris'in önünde karanlık ön hole doğru yürürken onun bir şey demek için öne eğildiğini hissetti. Buna dayanamayacaktı. Bir kelimeyi bile kaldıramayacaktı. James Harris öyle kendini beğenmişti ki.

James Harris alçak sesle, "Patricia..." dedi.

Patricia holün ışığını açtı. James Harris irkildi, gözlerini kıstı ve kırpıştırdı. Bir gözünden bir damla yaş aktı. Bu çocukçaydı ama Patricia'nın kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

Uyumaya hazırlanırken Carter onunla konuşmayı denedi.

"Patty," dedi. "Üzülme. Bunu açık açık söylemek en iyisiydi."

"Üzülmedim," dedi Patricia.

"Ne gördüğünü sanıyorsun bilmem ama o iyi bir adama benziyor."

Ninova

"Carter, onu gördüm," dedi Patricia. "O küçük kıza bir şey yapıyordu. O kızcağızı bugün annesinden ayırdılar çünkü uyluğunun iç tarafında bir şey gördüler."

"Bu konuya tekrar girmeyeceğim," dedi Carter. "Bir noktada uzmanların ne yaptığını bildiğini kabul etmek zorunda kalacaksın."

Patricia, "Onu gördüm," dedi.

"Hiç kimsenin bulamadığı kamyonetine bakmış olsa bile," dedi Carter, "görgü tanıklarının ifadeleri inanılmaz derecede güvenilmezdir. Karanlıktı, elinde sadece bir el feneri vardı, her şey çok hızlı oldu."

"Ben ne dediğimi biliyorum," dedi Patricia.

Carter, "Sana yapılan çalışmaları gösterebilirim," diye karşılık verdi.

Ama Patricia ne gördüğünü biliyordu ve bunun doğal bir şey olmadığının da farkındaydı. Ann Savage'ın ona saldırması, Bayan Mary'ye saldıran fareler, o gece çatıdaki o adam, James Harris ve yemek yerken birinin onu böldüğüne dair söyledikleri, Old Village'in artık eskisi kadar güvenli bir yer olmaması... yanlış giden bir şeyler vardı. Patricia dışarıdaki sahte taşın içine koydukları yedek anahtarı oradan almıştı ve evden ne zaman çıksa, markete bile gitse kapıları kilitliyordu. Her şey çok hızlı değişiyordu ve hepsinin merkezinde James Harris vardı.

Ve onun söylediği bir şey yüzünden Patricia'nın içi içini yiyordu. Kalktı ve alt kata gitti.

Carter arkasından, "Patty," diye seslendi. "Küsüp gitme."

"Küsmedim," dedi Patricia omzunun üstünden ama aslında eşinin onu duyup duymaması umurunda değildi.

Küçük odadaki kitaplıkta duran *Dracula*'yı buldu. Bunu iki sene önce ekim ayında kitap kulübünde okumuşlardı.

Sayfaları karıştırmaya başladı ve en sonunda aradığı kısmı buldu:

"İlk başta hiçbir yere giremez," dedi Van Helsing Hollanda

Ninova

şiveli bir İngilizceyle, "fakat evden biri onu davet ederse, ondan sonra istediği zaman içeri girebilir."

Patricia onu eve aylar önce davet etmişti. Aklına bir kez daha Sacramento Vampiri Richard Chase geldi, sonra o adamın ağzındaki şeyi düşündü ve ertesi gün kiliseye gittikten sonra The Commons alışveriş merkezine gidip Book Bag kitapçısına uğradı. Tanıdığı hiç kimse olmadığından emin olduktan sonra kasaya doğru ilerledi.

"Affedersiniz," dedi. "Acaba korku kitaplarınız ne tarafta?"

"Bilimkurgu ve fantastik kısmının arkasında," diye homurdandı çocuk başını bile kaldırmadan.

Patricia, "Teşekkürler," dedi.

Kapaklarına göre birer birer kitapları seçti ve kasanın yanına yığdı.

Ödeme yapmaya hazır olduğunda görevli, kapağında dik saçlı, sinekkaydı tıraşlı genç erkekler olan kitapları birer birer okuttu:

Vampirin Dokunuşu, Bazılarının Kanı, Hassas Bağlılık, Korku Ağı, Vampir Sokağı, Canlı Kızlar, Karakan, Hiç Kan Dökülmedi, Vampirin Çırağı, Vampirle Görüşme, Vampirin Şarkısı, Vampir Kumaşı, Otel Transilvanya. Patricia kapağında uzun, keskin dişler, kanlı dudaklar olan bütün kitapları almıştı. Toplam fiyat: 149,96 dolar.

"Vampirleri çok seviyorsunuz herhalde," dedi görevli.

Patricia, "Çek kabul ediyor musunuz?" diye sordu.

Kitapları dolabının arka tarafına sakladı ve onları odasının kapalı kapılarının arkasında okurken bunu yalnız başına yapamayacağını fark etti. Yardıma ihtiyacı vardı.

19. BÖLÜM

Kitap kulübü gecesine Grace donmuş meyve salatası, Kitty de iki şişe beyaz şarap getirmişti ve hep birlikte Slick'in kalabalık oturma odasında oturuyorlardı. Çevreleri Slick'in Lenox Garden kuş koleksiyonu, oyuncak ayı koleksiyonu, üzerinde dinle ilgili özlü sözler olan, duvarlara asılmış süs tabakları ve Slick'in Evden Alışveriş Hattı'ndan aldığı pek çok şeyle sarılmıştı. Patricia kendini arkadaşlarına yalan söylemeye hazırladı.

Maryellen *Yanımdaki Yabancı* kitabının yazarı hakkındaki sözlerini bitirirken, "Yani, sonuç olarak," dedi. "Ann Rule birinci sınıf bir ahmak. Ted Bundy'yi tanıyormuş, Ted Bundy'yle birlikte çalışıyormuş, polisin VW Bug süren, Ted adında genç bir adamı aradığını biliyormuş ve yakışıklı arkadaşı Ted Bundy'nin de bir VW Bug'ı olduğundan haberi varmış ama arkadaşı gözaltına alındığında bile 'hükmü sonraya bırakacağını' söylüyor. Yani ona daha ne gerekiyormuş ki? Adamın onun kapısını çalıp, 'Ann, ben bir seri katilim,' demesi mi?"

"Sana yakın biri olduğunda daha kötü oluyor," dedi Slick. "Tanıdığımız insanların düşündüğümüz gibi olmasını ve öyle kalmasını istiyoruz. Ama Tiger'ın sokağın yukarısında oturan Eddie Baxler adında küçük bir arkadaşı vardı ve hepimiz Eddie'yi seviyorduk ama ailesinin onun yetişkinler için olan korku filmleri izlemesine izin verdiğini öğrenince Tiger'a bir daha onun evinde oynamaya gitmesine izin vermeyeceğimizi söyledik. Çok zordu."

"Konu kesinlikle bu değil," dedi Maryellen. "Asıl söylemek istediğim, eğer en yakın arkadaşın bir ördek gibi konu-

Ninova

şuyor, ördek gibi yürüyor ve bir ördeğin süreceği arabayı sürüyorsa, o zaman büyük ihtimalle ördektir."

Patricia bundan daha iyi bir fırsat yakalayamayacağına karar verdi. Donmuş meyve salatasıyla oynamayı bıraktı, çatalını tabağına koydu, derin bir nefes aldı ve yalanını söyledi:

"James Harris uyuşturucu satıyor."

Onlara ne söyleyeceğini uzun uzun düşünmüştü çünkü eğer gerçekten aklından geçenleri söyleseydi onu tımarhaneye gönderirlerdi. Fakat Old Village'daki kadınları ve Mt. Pleasant Polis Departmanı'nı harekete geçirmesi garanti olan bir suç varsa, o da uyuşturucuydu. Zaten bu konuda bir savaş veriliyordu ve Patricia polisin James Harris'in işine nasıl taş koyacağını umursamıyordu. Sadece onun gitmesini istiyordu. Şimdi sıra yalanın ikinci kısmındaydı:

"Çocuklara uyuşturucu satıyor."

Yirmi saniye boyunca hiç kimse bir şey söylemedi.

Kitty tüm kadehi bir koca yudumda içti. Slick, gözleri kocaman hâlde, kıpırtısız duruyordu. Maryellen'ın kafası karışmış gibiydi, sanki Patricia'nın şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu ve Grace de başını yavaş yavaş iki yana sallıyordu.

"Ah Patricia," dedi Grace hayal kırıklığına uğramış hâlde.

Patricia, "Onu küçük bir kızla birlikte gördüm," diye devam etti. Six Mile'da, ormanda, kamyonetinin arkasında. Sosyal Hizmetler o kızcağızı annesinden aldı çünkü uyluğunun iç tarafında bir yara izi buldular; uyuşturucu kullananların şırınga yüzünden orasında bir iz olurmuş. Grace, Bennett Bayan Savage'ın da hastaneye gittiğinde uyluğunun iç tarafında benzer bir iz olduğunu söylemişti."

"Bu gizli bilgiydi," dedi Grace.

"Bunu bana sen söyledin," dedi Patricia.

Grace, "Çünkü kulağını ısırmıştı," dedi. "Eğer damardan uyuşturucu alıyorsa bunu bilmen gerekir diye düşünmüştüm. Bunu tüm kasabaya yaymanı istememiştim."

Ninova

Bu Patricia'nın istediği yol değildi. Patricia hikâyesini kurgulamak için saatler harcamış, birlikte okudukları tüm gerçek suç kitaplarını gözden geçirmiş, gerçekleri nasıl aktaracağı konusunda pratik yapmıştı. Grace'le didişmeyi bırakıp notlarına sadık kalmalıydı.

"James Harris buraya ilk geldiğinde evinde, içinde seksen beş bin dolar olan bir çanta vardı," dedi Patricia hızlı hızlı. "Onunla tanıştığım ilk akşam, banka hesabı açması için ona yardım ettim çünkü kimliği yoktu. Ama ehliyeti olmalıydı, o hâlde neden bankaya onu göstermek istemedi? Çünkü belki de bir şey yüzünden aranıyordu. Belki bunu daha önce başka bir yerde de yapmıştı. Ayrıca Bayan Greene Six Mile'da, orada olmaması gereken şüpheli bir aracın plakasının bir kısmını almayı başarmış ve plaka onun arabasına ait çıktı. Dahası bence kayıplara karışmadan önce Francine'i son gören kişi benim ve Francine onun evine giriyordu.

"Nereli olduğuna dair hikâye de sürekli değişiyor," diye şansını bir kez daha denedi. "Onun hakkında hiçbir şey tutarlı değil."

Arkadaşlıklarının, gözünün önünde öldüğünü görebiliyordu. Bunu görmemek imkânsızdı. Ona inandıklarını söyleyip kitap kulübü toplantısını tuhaf şekilde bitireceklerdi. Önce onu aramayı bırakacaklar, partilerde karşılaştıklarında başkasıyla konuşma bahanesiyle yanından uzaklaşacaklar, artık Korey ve Blue'yu kimse evinde kalmaya davet etmeyecekti. Birer birer, hepsi ona sırt çevirecekti.

"Patricia," dedi Grace. "Beni görmeye geldiğinde seni uyarmıştım. Kendini aptal yerine koymaman için sana resmen yalvarmıştım."

"Ben ne gördüğümü biliyorum, Grace," dedi Patricia; fakat bundan gittikçe daha az emin oluyordu.

Patricia konuşmanın hâkimiyetini yitirdiğini hissetti. Donmuş meyve salatasını bırakacak bir yer aradı ama sehpanın üstü koca bir kâse dolusu mermer gül, çeşitli boylarda

Ninova

cam piramitler, kavga eden iki pirinç dövüş horozu ve *Nimetler* gibi isimleri olan, aşırı büyük bir kitap yığınıyla kaplıydı. Patricia tabağını elinde tutmaya ve onu en iyi anlayacak insana odaklanmaya karar verdi. Eğer biri ona inanırsa geri kalanlar da onu takip ederdi.

"Maryellen," dedi. "Az önce Ann Rule'a ahmak dedin çünkü eğer kanıtlar arkadaşının ördek gibi konuştuğunu, ördek gibi yürüdüğünü ve ördeğin süreceği arabayı sürdüğünü gösteriyorsa, o büyük ihtimalle ördektir."

"Bariz bir kanıt zinciri ile birini sadece bir avuç tesadüfe dayanarak suçlamak arasında dağlar kadar fark var," dedi Maryellen. "Şimdi senin kanıtlarına bakalım. Bayan Greene Six Mile'da çocukları taciz eden bir adam olabilir diyor."

"Uyuşturucu satan," diye düzeltti Patricia.

"Tamam, uyuşturucu satan," dedi Maryellen. "Bayan Greene o plakalı kamyoneti görmüş ya da görmemiş olabilir ama tam plakayı bile görmemiş ve o kamyonet artık James Harris'e ait değil çünkü başkasına satmış."

"Kamyonete ne olduğunu bilmiyorum," dedi Patricia.

"Kamyoneti bir kenara bırakalım," diye devam etti Maryellen, "biri öldüğü ya da bir şey yaşandığı zaman orada olmamasına rağmen Six Mile'a gitmiş olmasının bir şeylere bulaşmış olması anlamına geldiğine inanmamızı istiyorsun, öyle mi?"

"Onu orada gördüm," dedi Patricia. "Onu o kamyonetin arkasında küçük bir kıza bir şey yaparken gördüm. Ben. Onu. Gördüm."

Kimse bir şey demedi.

"Onu ne yaparken gördün?" diye sordu Slick.

Patricia, "Hasta görünen çocuklardan birini ziyaret etmek için oraya gittim," dedi Patricia. "Bayan Greene de benimle geldi. Küçük kız odasında yoktu. Onu ormanda aramaya başladık ve beyaz kamyoneti gördüm. O, çocukla birlikte

kamyonetin arkasındaydı. O..." Belli belirsiz duraksadı. "... kıza bir şey enjekte ediyordu. Doktor kızın bacağında iğne izi olduğunu söyledi."

"O zaman neden polise bunu söylemedin?" diye sordu Slick.

"Söyledim!" dedi Patricia. Sesi istediğinden daha yüksek çıkmıştı. "Kamyoneti bulamadılar, onu da bulamadılar ve uyuşturucuyu çocuğa annesinin verdiğini sandılar. Ya da annesinin erkek arkadaşının."

"O hâlde neden kadının erkek arkadaşını soruşturmuyorlar?" diye sordu Maryellen.

Patricia sakin kalmaya çalışarak, "Çünkü kadının erkek arkadaşı yok," diye yanıt verdi.

Maryellen omuzlarını silkti.

"Bu da Kuzey Charleston polisiyle Mt. Pleasant polisinin ne kadar farklı standartları olduğunu gösteriyor."

"Bu bir şaka değil!" diye haykırdı Patricia.

Sesi sıkış tepiş oturma odasında yankılandı. Slick sıçradı, Grace sırtını dikleştirdi, Maryellen kaşlarını çattı.

"Şarabımız kaldı mı?" diye sordu Kitty.

"Çok üzgünüm," dedi Slick. "Galiba hepsi bitti."

"Bir çocuk zarar gördü," dedi Patricia. "Hiçbiriniz bunu umursamıyor mu?"

"Elbette umursuyoruz," dedi Kitty. "Ama biz kitap kulübüyüz, polis değiliz. Ne yapabiliriz?"

"Bir şeylerin yanlış olduğunu fark eden sadece biziz," dedi Patricia.

"Biz değil, sensin," dedi Grace. "Beni kendi sersemliğine dahil etme."

"Ed buna gülüp geçer," dedi Maryellen.

"Polis beni umursamadı," dedi Patricia. "Onlara tekrar gidebilmek için yardımınıza ihtiyacım var. Hepinizin benimle birlikte bunu gözden geçirip bir araya getirmeme yardım et-

mesine çok ihtiyacım var. Maryellen sen polis işlerinden anlarsın. Kitty, sen Six Mile'a gitmiştin. Nasıl olduğunu gördün. Anlat onlara."

"Yani," dedi Kitty, yardım etmeye çalışarak, "orada yolunda olmayan bir şeyler vardı. Herkes çok gergindi. Bir sokak çetesi neredeyse bize saldıracaktı. Ama bir komşuyu uyuşturucu satıcısı olmakla suçlamak..."

"Ben şöyle görüyorum," dedi Patricia. "Six Mile'da birinin çocuklara bir şey yaptığım, çocuklara onları delirten ve kendilerine zarar vermelerine neden olan bir şey verdiğini düşünüyorlar. Burada, Old Village'da Bayan Savage delirdi ve bana saldırdı. Bir de Francine var. Onu o eve girerken gördüm ve sonra Francine ortadan kayboldu. Onun uyuşturucusunu, parasını ya da başka bir şeyini bulmuş, James Harris de ondan kurtulmuş olabilir. Ama her şey ona bağlanıyor. Her şey onun çevresinde oluyor. Uyanmadan önce daha ne kadar tesadüf görmeniz gerekecek?"

Grace yavaşça konuşarak, "Patricia," dedi. "Eğer şu an ağzından çıkanı kulakların duysa çok utanırdın."

"Peki ya haklıysam?" dedi Patricia. "O adam tüm o çocuklara uyuşturucu veriyorsa ve biz de rezil olmaktan korktuğumuz için bir şey yapmıyorsak? Bizim çocuklarımız da olabilir. İnsanlar Ted Bundy'yi dış görünüşüne göre değerlendirmeyip sorular sormaya daha önce başlasalardı bugün kaç genç kadının hayatta olacağını düşünün. Ann Rule'un parçaları daha önce birleştirdiğini düşünün. Kaç hayatı kurtarırdı? Yani, kabul etmelisiniz, burada tuhaf şeyler oluyor."

"Olmuyor," dedi Grace.

"Burada tuhaf şeyler oluyor," diye devam etti Patricia. "Birinci sınıfa giden çocuklar kendini öldürüyor. Ben kendi bahçemde saldırıya uğruyorum. Bayan Savage'ın ve Destiny Taylor'ın vücudunda aynı yara izi var. Francine kayıp. Okuduğumuz bütün kitaplarda hiç kimse artık çok geç olana kadar kötü şeyler düşünmüyor. Burası bizim yaşadığımız yer,

Ninova

çocuklarımızın yaşadığı yer, bizim evimiz. Burayı güvende tutmak için kesinlikle her şeyi yapmaz mısınız?"

Uzun bir sessizlik daha oldu, sonra Kitty konuştu.

"Ya haklıysa?"

"Efendim?" dedi Grace.

"Hepimiz Patricia'yı ezelden beri tanırız," dedi Kitty. "Eğer o adamı kamyonetinin arkasında küçük bir kıza bir şey yaparken gördüğünü söylüyorsa, ona inanıyorum. Yani, hadi ama, bu kitaplardan öğrendiğim bir şey var: paranoyak olmak iyidir."

Grace ayağa kalktı. "Arkadaşlığma değer veriyorum, Patricia," dedi. "Ve sen yeniden mantıklı biri olmaya karar verdiğinde senin arkadaşın olmaya hazırım. Ama bu deliliğe müsamaha gösterenlerin sana yardımı dokunmaz."

Slick ayağa kalktı ve *Şeytan, Çocuklarımı Benden Alamazsın* gibi kitaplarla dolu kitaplığa gitti, eline bir Kitab-ı Mukaddes aldı. Sayfaları çevirdi ve bulduğu paragrafı yüksek sesle okumaya başladı:

"'Öyleleri var ki, dişleri kılıç, çeneleri bıçaktır, mazlumlarla yoksulları yutup yeryüzünden yok ederler. Sülüğün iki kızı vardır, adları 'Ver, Ver'dir. Hiç doymayan üç şey, 'Yeter' demeyen dört şey vardır.' Özdeyişler 30:15."

Sayfaları çevirdi, sonra okumaya devam etti. "Efesliler 6:12: 'Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümranlıklara, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır.'"

Sonra yüzünde geniş bir gülümsemeyle diğerlerine baktı.

"Sınanacağım günün geleceğini biliyordum," dedi. "Rabbimin bir gün beni şeytanın karşısına koyacağını, onun sırıtışına karşı inancımı deneyeceğini biliyordum ve bu çok heyecan verici, Patricia."

"Bizimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Maryellen.

Slick, "Şeytan çocuklarımızı istiyor," diye karşılık verdi. "Haklıya inanmalı ve kötüyü kovmalıyız. Patricia haklı çün-

Ninova

[illegible] Eğer James Harris'in kötü olduğunu [illegible] onu kovmak bizim Hıristiyanlık görevimiz [illegible]

"Şu işi [illegible] konusun," dedi Maryellen. Grace'e [illegible] "Ama bizim değil."

Grace, "Pardon?" dedi.

"New Jersey'de kimsenin birbirini kollamadığı bir yerdi," dedi Maryellen. "Komşularımız iyiydi ama asla yabancı bir [illegible] yüzünü asla sormezlerdi. Asla evini izleyen bir yabancı olduğunu sana söylemezlerdi. Burada farklı pek çok şey var ama birbirimizi kolladığımız bir toplumda yaşadığım için bir kez bile pişmanlık duymadım. Bakalım Patricia'dan daha [illegible] kanıtlar bulabilecek miyiz ve eğer bulursak ben de Ed'le konuşurum. Eğer Ed tutarlı bulursa o zaman belki iyi bir şeyler yapmış oluruz."

Patricia inanılmaz bir minnettarlık hissediyordu.

"Ben bir linç ekibinin parçası olmayacağım," dedi Grace.

"Biz bir linç ekibi değiliz," dedi Kitty. "Biz hep birbirimizi kolladık. Patricia da şimdi o konumda değil mi? Bu biraz tuhaf ama sorun değil. Senin için de aynısını yapardık."

"Eğer öyle bir şey olursa," dedi Grace, "yapmayın."

Ve Slick'in evinden çıkıp gitti.

Ertesi sabah. Patricia vampirler hakkında daha fazla araştırma yapmadan önce küçük odadaki dolabı temizlemeye karar vermişken, telefon çaldı. Patricia telefonu açtı.

"Patricia. Ben Grace Cavanaugh."

"Dün kitap kulübünde olanlar için özür dilerim," dedi Patricia; o âna kadar Grace'in sesini ne kadar çok duymak istediğini fark etmemişti. "Eğer istemezsen seninle bir daha o konuda konuşmam."

"Kamyoneti buldum," dedi Grace.

Konu o kadar hızlı değişmişti ki Patricia onun neden bahsettiğini anlayamadı.

Ninova

"Ne kamyoneti?" diye sordu.

"James Harris'inki." dedi Grace. "İşte. Kuzuların sesinde adamın içinde birinin kafası olan arabayı bir depoya sakladığını hatırladım. Ayrıca seni neredeyse yedi yıldır tanıdığımı ve senin hatırına şüphemi rafa kaldırabileceğimi de hatırladım."

"Teşekkürler." dedi Patricia.

Mt. Pleasant'taki tek depo kiralama alanı, 17. Otoban üzerindeki Pak Rat." diye devam etti Grace. "Pak kelimesini yanlış yazmışlar çünkü bunun sevimli olduğunu düşünüyorlar. Değil. Bennett orayı işleten adamı, Carl'ı tanıyor. Ben de dün gece Carl'ın karısı Zenia'yı aradım, hiç tanışmış mıydınız bilmiyorum ama ikimiz de zil korosundayız. Ona ne aradığımı söyledim, o da bir baktı ve bir depoyu James Harris'ın kiraladığını öğrendik, oradaki görevli de onun beyaz bir kamyonetle birkaç kez girip çıktığını gördüğünü söylemiş. En son geçen hafta görmüş. Yani kamyonet hâlâ onda."

"Grace," dedi Patricia. "Bu harika bir haber."

"Çocuklara zarar veriyorsa değil," dedi Grace.

Patricia azar işitmiş olsa da kendini zafer kazanmış gibi hissederek, "Hayır, elbette değil," dedi.

"Eğer bu adamın işe yaramazın teki olduğunu düşünüyorsan," dedi Grace, "Ed'e gitmeden önce bundan daha fazlasına ihtiyacın var. İşin yarım kalmasını istemeyiz."

Patricia, "Endişelenme Grace," dedi. "Hazır olduğumuzda onun işini bitireceğiz."

Ninova

SAPIK

Ağustos 1993

Ninova

20. BÖLÜM

"Ama geceyi Laurie'lerde geçirebileceğini söylemiştim," dedi Patricia, Korey'ye.

"Eh, şimdi fikrimi değiştirdim," dedi Korey.

Patricia makyajını yaparken Korey banyonun kapısında durup bekledi. Futbol kampından dönmüştü ve Patricia'nın stres seviyesi bir anda artmıştı. Blue'nun hava kararddıktan sonra her zaman güvenli bir yerde olmasını sağlamak zaten yeterince zordu ama Korey bütün gün evde amaçsızca oturuyor, saatlerce televizyon izliyor, sonra bir telefon gelince arabayı isteyip gecenin bir yarısı arkadaşlarını görmeye gidiyordu. Patricia'nın onu evde istemediği bugün hariç.

"Kitap kulübüyle bizim evde toplanıyoruz," dedi Patricia. "Kamptan geldiğinden beri Laurie'yi görmedin."

Toplantıyı onun evinde yapmalarının bir nedeni Patricia'nın Carter'a, Blue'yu Quincy Biftek Evi'ne yemeğe götürmesi sonra da sinemaya gitmeleri (*Bir Baltalı Katille Evlendim* adlı bir şeye karar vermişlerdi) yönünde yumuşak bir baskı yapmasıydı. Korey de geceyi şehirde geçirecekti.

"İptal etti," dedi Korey. "Annesiyle babası boşanıyor, babası onunla kaliteli zaman geçirmek istiyormuş. O etek çok dar."

Eteği kesinlikle fazla dar olmasa da Patricia, "Ne giyeceğime henüz karar vermedim," dedi. "Eğer evde olacaksan odandan çıkmaman gerekiyor."

"Peki ya tuvaletim gelirse?" diye sordu Korey. "Odamdan o zaman çıkabilir miyim anne? Ailelerin çoğu çocuklarının onlarla daha fazla vakit geçirmesinin harika olduğunu düşünür."

Ninova

"Sadece üst katta kalmanı istiyorum," dedi Patricia.

Korey, "Peki ya canım televizyon izlemek isterse?" diye sordu.

"O zaman Laurie Gibson'ın evine gidersin."

Korey sarsak sarsak uzaklaştı, Patricia da eteğini değiştirdi çünkü dar gibi geldi, sonra makyajını tamamladı ve saçına sprey sıktı. Yiyecek bir şey çıkarmayacaktı ama belki polis ister diye kahve demleyip termosa koymuştu. Kafeinsiz isterlerse ne olacaktı? Evde kafeinsiz kahve yoktu ve Patricia bunun polislerin ruh hâlini etkilemesinden endişe etti.

Gergindi. Bu yazdan önce polisle hiç işi olmamıştı ve şimdi sanki tüm yaptığı buymuş gibi geliyordu. Bunlar onu geriyordu ama eğer bu akşamı atlatırsa James Harris artık onun problemi olmayacaktı. Tek yapması gereken onun uyuşturucu satıcısı olduğu konusunda polisi ikna etmekti; sonra polis onun yaptıklarına derinlemesine bakacak ve James Harris'in tüm sırları ortaya dökülecekti. Üstelik Patricia bunu yaparken yalnız değildi; yanında kitap kulübü vardı.

Patricia onlara James Harris'in vampir –ya da ona benzer bir şey– olduğunu düşündüğünü söylerse arkadaşlarının ne diyeceğini merak etti. Tam olarak hangi terimi kullanacağından emin değildi ama daha iyi bir isim bulana kadar bu işini görürdü. Suratından çıkan o şeyi başka nasıl açıklayabilirdi ki? Gün ışığında dışarı çıkmaktan kaçınmasını, içeri davet edilme ısrarını, çocukların ve Bayan Savage'ın vücudundaki yaraların ısırığa benziyor olmasını başka nasıl açıklayabilirdi?

Patricia ona kalp masajı yapmaya çalışırken James Harris hasta, zayıf ve en az on yaş daha ihtiyar görünüyordu. Patricia onu sonraki hafta gördüğünde adamın yüzü sağlıkla ışıl ışıl parlıyordu. Arada ne olmuştu? Francine kaybolmuştu. James Harris onu yemiş miydi? Kanını mı emmişti? Bir şey yaptığı kesindi.

Patricia önyargılarını bir kenara bırakıp gerçekleri değerlendirdiğinde, duruma en çok uyan teori onun vampir olma-

sıydı. Neyse ki Patricia bunu kimseye yüksek sesle söylemek zorunda kalmadan bu iş bitmek üzereydi. Onu kasabadan nasıl kovaladıkları önemli değildi, Patricia'nın tek istediği onun gitmesiydi.

Alt kata indi ve sokak kapısının penceresinden ona el sallayan Kitty'yi gördüğünde korkuyla sıçradı. Kitty'nin arkasında Slick vardı.

Patricia onları içeri davet ederken, "Yarım saat erken geldiğimizi biliyorum," dedi Kitty. "Ama evde hiçbir şey yapmadan daha fazla duramadım."

Slick diz boyunda mavi eteği, beyaz bluzu ve onun üzerindeki mavi batik yeleğiyle muhafazakâr şekilde giyinmişti. Diğer tarafta Kitty belli ki giyinmeye başlamadan önce kafayı yemişti. Kırmızı taşlar işlenmiş kırmızı bir bluz ve çiçek desenli kocaman bir etek giymişti. Ona bakmak bile Patricia'nın gözlerini acıtıyordu.

Patricia onları küçük odaya aldı, sonra Korey odasının kapısını kapatmış mı diye bakmaya gitti, ardından garaj yolunu kontrol etti ve tam küçük odaya dönerken Maryellen sokak kapısını açtı.

"Hu huuu? Çok mu erken geldim?" diye seslendi Maryellen.

Patricia, "Mutfaktayız," dedi.

Maryellen içeri geldi ve çantasını masanın üstüne koyarak, "Ed dedektifleri almaya gitti," dedi. Ajandasından iki kartvizit çıkardı. "Dedektif Claude D. Cannon ve Dedektif Gene Bussell. Ed, Gene'in Georgia'lı, Claude'un buralı olduğunu söyledi; ikisi de işinde iyiymiş. Bizi dinleyecekler. Ed onların nasıl yanıt vereceklerine dair bir söz vermedi ama en azından dinleyecekler."

Yapacak başka işleri olmadığından kartvizitleri incelediler.

Grace küçük odaya girdi.

"Kapı açıktı," dedi. "Umarım sorun olmamıştır."

"Kahve ister misiniz?" diye sordu Patricia.

Grace. "Hayır, teşekkürler," dedi. "Bennett bir kalp derneği toplantısına gitti. Geç dönecek."

"Horse da Leland'la birlikte yat kulübünde," dedi Kitty. "Yine."

Temmuzda hava gittikçe ısınırken Leland, Horse'u bulabildiği tüm parayı Şirin Ada'ya yatırmaya ikna etmişti. Sonra borsa yükselmiş ve Carter, Patricia'nın babasının onlara düğün hediyesi olarak verdiği AT&T hisselerinin bir kısmını satmış ve o da o parayı Şirin Ada'ya yatırmıştı. Üç adam birlikte akşam yemeği yemek ve yat kulübünün barında içki içmek için buluşmaya başlamışlardı. Patricia, Carter'ın nasıl vakit bulduğunu bilmiyordu ama erkeklerin birlikte takılmaları bu ara çok modaydı.

Grace çantasından bir kâğıt çıkararak, "Patricia," dedi. "Eğer düşüncelerini toparlamak gerekirse diye maddeler hâlinde bütün konu başlıklarını sıraladım."

Patricia, Grace'in dikkatli el yazısıyla numaralandırılmış ve yazılmış listeye baktı.

"Teşekkürler," dedi.

"Üzerinden bir kez daha geçmek ister misin?" diye sordu Grace.

Kitty: "Bunu daha kaç kez duymak zorundayız?" diye sordu.

"Doğru yapana kadar," dedi Grace. "Bu hayatımız boyunca yapuğımız en ciddi şey."

"O çocukların başına gelenleri tekrar dinleyemem," diye inledi Kitty. "Çok korkunç."

Maryellen, Patricia'ya doğru uzanarak, "Bir bakayım," dedi.

Patricia kâğıdı uzattı ve Maryellen göz attı.

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi. "Bizim bir avuç deli olduğumuzu düşünecekler."

Patricia'nın mutfak masasının etrafına oturdular. Oturma odasında taze toplanmış çiçekler vardı, mobilyalar yeniydi ve

ışıklandırma iyiydi. Zamanı gelmeden sahneye çıkmak istemiyorlardı. Kimsenin söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Patricia zihninden listesini tekrar gözden geçirdi.

"Saat sekiz," dedi Grace. "Oturma odasına geçelim mi?"

Sandalyelerini geriye doğru ittiler ama Patricia kendini bir şey söylemek zorundaymış gibi hissediyordu, bu işi yapmaya başlamadan önce bir çeşit moral konuşması yapmalıydı.

"Herkesin bilmesini isterim," dedi Patricia ve hepsi onu dinlemek için durdu. "Polis buraya geldikten sonra artık geri dönüş yok. Umarım hepiniz buna hazırsınızdır."

"Ben sadece kitaplar hakkında konuşmaya dönmek istiyorum," dedi Kitty. "Artık bunun sona ermesini istiyorum."

"Her ne yapmışsa," dedi Grace, "James Harris'in bu geceden sonra kendi üzerine dikkat çekmek isteyeceğini sanmıyorum. Polis ona soru sormaya başlayınca eminim Old Village'ı sessizce terk edecektir."

"Umarım haklısındır," dedi Slick.

Omuzları düşen Slick, "Keşke başka bir yolu olsaydı," dedi.

"Hepimiz bunu isterdik," dedi Patricia. "Ama yok."

"Polis gizlilik içinde hareket edecektir," dedi Maryellen. "Her şey hızlıca sona erecek."

Slick, "Benimle bir dakika dua etmek ister misiniz?" diye sordu.

Hepsi, hatta Maryellen bile, başlarını eğdi ve el ele tutuştu.

"Cennetteki babamız," dedi Slick. "Bize hedefimize ulaşma gücü ver, senin yolunda bizi doğrudan ayırma. Senin adınla dua ediyoruz. Amin."

Tek sıra hâlinde yemek odasına, oradan da oturma odasına doğru yürümeye başladılar; diğerleri kendilerine çekidüzen verirken Patricia hatasının farkına vardı.

"Suya ihtiyacımız olacak," dedi. "Buzlu suyu çıkarmayı unuttum."

Grace, "Ben alırım," dedi ve mutfağa döndü.

Sekizi beş gece elinde suyla geri döndü. Herkes eteğini, yakasını, kolyesini ve küpelerini tekrar tekrar düzeltti. Slick üç yüzüğünü çıkardı, sonra geri taktı, sonra tekrar çıkardı ve bir kez daha taktı. Saat önce 8:10, sonra 8:15 oldu.

Maryellen kendi kendine, "Nerede kaldılar?" diye homurdandı.

Grace bileğinin iç tarafındaki saatine baktı.

"Ed'in araba telefonu yok, değil mi?" diye sordu Patricia. "Çünkü varsa arayıp nerede olduğunu öğrenebiliriz."

Maryellen, "Biraz daha bekleyelim," dedi.

Saat 8:30'da bir arabanın, sonra başka bir arabanın daha garaj yoluna girdiğini duydular.

"Bunlar Ed ve dedektifler olmalı," dedi Maryellen.

Herkes canlandı, sırtını dikleştirdi, düzgün olduğundan emim olmak için saçına dokundu. Patricia pencereye doğru yürüdü.

"Onlar mı?" diye sordu Kitty.

Arabanın kapısının kapanma sesi duyulurken Patricia, "Hayır," dedi. "Carter gelmiş."

21. BÖLÜM

Maryellen arkadan, "Bir şey mi unutmuş?" diye sordu.

Patricia pencereden dışarı baktı ve çevresindeki her şeyin yıkıldığını hissetti. Carter ve Blue Buick'ten inerken Leland'ın BMW'si onların arkasına park etti. Bennett'in ufak Mitsubishi pikapı onların garaj yolunun yanından geçip kendi evinin önüne park etti, sonra Bennett arabadan çıktı ve Patricia'nın evinin garaj yoluna gelerek Carter ve Blue'ya katıldı. Ed, kot pantolonuna soktuğu kısa kollu gömleği ve örme kravatıyla Leland'ın altın sarısı BMW'sinin arka koltuğundan indi. Hırpani görünüşlü ihtiyar Horse, Leland'ın yanındaki yolcu koltuğundan indi ve pantolonunu çekti. Leland arabadan indi, yazlık polyester ceketini giydi.

Kitty koltuktan, "Kim geldi?" diye sordu.

Maryellen kalktı ve Patricia'nın yanına geldi ve Patricia onun gerildiğini hissetti.

"Patricia?" diye sordu Grace. "Maryellen? Kim gelmiş?"

Adamlar tokalaştılar, Carter, Patricia'nın pencereden ona baktığını gördü, geri kalanlara bir şey söyledi ve hep birlikte tek sıra hâlinde ön verandaya doğru ilerlediler.

"Hepsi," dedi Patricia.

Sokak kapısı açıldı ve Carter, Blue'yla birlikte hole girdi. Sonra Ed geldi, merdivenin yanında dikilen Maryellen'ı gördü ve durdu. Adamların geri kalanı onun arkasında biriktiler, içeri sıcak hava giriyordu.

"Ed," dedi Maryellen. "Dedektif Cannon ve Bussell nerede?"

Ed kravatıyla oynayarak, "Gelmiyorlar," dedi.

Ninova

Omzuna dokunmak ya da yanağını okşamak için Maryellen'a doğru ilerledi ama Maryellen merdivenin korkuluğuna iki eliyle tutunarak kendini geri çekti.

"Hiç geliyorlar mıydı?" diye sordu.

Ed ona bakarak başını iki yana salladı. Patricia bir elini Maryellen'ın omzuna koydu ve elinin altındaki eklem yüksek gerilim hattıymışçasına vızıldadı. Carter, Blue'yu üst kata gönderirken ikisi kenara çekildi ve adamlar da yanlarından geçip oturma odasına doluştular. Carter herkes içeri girene kadar bekledi, sonra masa gösteren bir garson gibi Patricia'ya işaret etti.

"Patty," dedi. "Maryellen. Bize katılacak mısınız?"

İkisi Carter'ın onları içeri götürmesine izin verdi. Suratı kıpkırmızı olan Kitty, yanaklarındaki yaşları sildi. Slick onunla Leland arasında kalan zemine bakıyordu, Leland kaşlarını çatmış ona bakıyordu ve ikisi de kıpırtısızdı. Grace şöminenin üstünde asılmış olan Patricia'nın çerçeveli aile fotoğrafını dikkatle inceliyordu. Bennett hepsinin ilerisine, kış evinin penceresinin ötesindeki bataklığa doğru bakıyordu.

"Hanımlar," dedi Carter. Belli ki diğer erkekler sözcü olarak onu seçmişlerdi. "Ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Patricia soluk alışını yavaşlatmaya çabaladı. Derin olmayan sık nefesler almaya başlamıştı ve sanki boğazı şişerek kapanmış gibi hissediyordu. Carter'a bir bakış attı ve gözlerinde nasıl bir öfke taşıdığını gördü. "Herkese yetecek kadar sandalye yok," dedi. "Yemek odasındaki sandalyelerden getireyim."

Horse, "Ben getiririm," dedi ve yemek odasına gitti.

Bennett de onunla birlikte gözden kayboldu ve ikisi sandalyeleri oturma odasına taşıdı; herkes otururken duyulan tek ses mobilyaların tıkırtısıydı.

Horse koltukta Kitty'nin yanına otururak onun elini tuttu ve Leland da hole açılan kapının çerçevesine yaslandı. Ed, tıpkı televizyonda polisi oynayan biri gibi sandalyeye ters otur-

Ninova

du. Carter, Patricia'nm karşısına oturdu, kumaş pantolonunu, ceketinin düğmelerini düzeltti, gerçek suratının üstüne meslek bir ifade takındı.

Maryellen konuşma önceliğini elde etmeye çabaladı.

"Eğer dedektifler gelmiyorsa," dedi, "hepinizin neden burada olduğundan emin değilim."

"Ed bize geldi," dedi Carter. "Çünkü endişe verici bazı şeyler duymuş ve hepinizin polisin önünde kendinizi rezil edip hem kendinize hem de ailenize zarar vermenizdense sağduyulu davrandı ve konuyu bize açtı."

"James Harris hakkında söylediklerinizi bakaretamiz ve karalayıcı şeyler," diye araya girdi Leland. "Sizin yüzünüzden mahkemelik olabilirdim. Aklımdan ne geçiyordu, Slick? Her şeyi mahvedebilirdin. Yatırımcılarını çocuklara uyuşturucu satmakla suçlayan bir müteahhitle kim çalışmak ister?"

Slick başını eğdi.

"Üzgünüm Leland," dedi kucağına bakarak. "Ama çocuklar–"

"'Size diyorum ki,'" diye alıntıladı Leland, "'insanlar söyledikleri her boş söz için yargı gününde hesap verecekler.' Matta 12:36."

"Ne söyleyeceğimizi duymak bile istemiyor musunuz?" diye sordu Patricia.

Carter, "Konuyu biliyoruz," diye karşılık verdi.

"Hayır," dedi Patricia. "Eğer ne söyleyeceğimizi dinlemiyorsanız, o zaman bize kiminle ne konuşabileceğimizi söylemeye hakkınız da yok. Biz annelerimiz değiliz. Ve 1920'lerde de değiliz. Biz bütün gün oturup dikiş diken ve dedikodu yapan sersem ihtiyarlar da değiliz. Biz de en az sizin kadar Old Village'da yaşıyoruz ve burada çok yanlış bir şeyler var. Eğer bize biraz saygınız olsaydı bizi dinlerdiniz."

"O kadar çok boş zamanınız varsa gidin de Beyaz Saray'daki haydutların peşine düşün," dedi Leland. "Bizim mahallemizde suçlu yaratmayın."

Ninova

"Hepimiz sakin olalım," dedi Carter, dudağında hafif bir gülümsemeyle. "Dinleyeceğiz. Bunun bir zararı olmaz, hem kimbilir, belki bir şeyler de öğreniriz."

Patricia onun sesindeki sakin, tıbbi uzman tonunu duymazdan geldi. Eğer blöfü buysa, Patricia bunu görecekti.

"Teşekkürler Carter," dedi. "Ben konuşmak istiyorum."

"Herkes adına mı konuşuyorsun?" diye sordu Carter.

Kitty, Horse'un güvenli kollarından, "Bu Patricia'nın fikriydi," dedi.

"Evet," dedi Grace.

Carter, "O zaman söyle," dedi. "Neden James Harris'in azılı bir suçlu olduğuna inanıyorsun?"

Patricia'nın nabzının kulaklarındaki zonklamasının azalıp daha hafif bir mırıltıya dönmesi için bir süre geçmesi gerekti. Derin bir nefes aldı ve odadakilere baktı. Leland'ın gergin bir suratla, burnundan soluyarak, elleri cebinin derinliklerinde ona baktığını gördü. Ed onu televizyondaki polislerin, suçluların mahvolmalarını izlediği gibi izliyordu. Bennett ifadesiz bir suratla onun arkasındaki pencereden dışarıdaki bataklığa bakıyordu. Carter en hoşgörülü gülümsemesiyle ona bakıyordu ve Patricia sandalyesinde gittikçe küçüldüğünü hissetti. Ona sevecenliğe en yakın gözlerle süzen kişi Horse'tu.

Patricia nefes verdi ve elleri titreyerek Grace'in listesine baktı.

"James Harris, hepinizin bildiği gibi buraya nisan civarında taşındı. Büyük halası Ann Savage'ın sağlık durumu kötüydü ve James Harris onunla ilgilendi. Bayan Savage bana saldırdığında, James Harris'in ona verdiği uyuşturucunun etkisi altında olduğuna inanıyoruz. Onları Six Mile'da sattığını düşünüyoruz."

"Neye dayanarak?" diye sordu Ed. "Hangi kanıta? Hangi tutuklamalara? Onu orada uyuşturucu satarken gördünüz mü?"

"Bırak da bitirsin," dedi Maryellen.

Ninova

Carter elini kaldırdı ve Ed sustu.

"Patricia," diye gülümsedi Carter. Patricia ona baktı. "Elindeki kâğıdı indir. Bize kendi kelimelerinle anlat. Rahatla, söylediklerinle hepimiz ilgileniyoruz."

O elini uzatınca Patricia karşı koyamadı. Carter'a Grace'in listesini verdi. Carter kâğıdı üçe katladı ve ceketinin cebine koydu.

Patricia, Grace'in listesini zihninde canlandırmaya çalışarak, "Bu uyuşturucuyu," dedi, "Orville Reed ve Destiny Taylor'a verdiğine inanıyoruz. Orville Reed kendini öldürdü. Destiny Taylor hâlâ hayatta, şimdilik. Ama ölümlerinden önce ormanda beyaz bir adamla tanıştıklarını ve adamın onlara, onları hasta eden bir şey verdiğini iddia etmişler. Bir de Orville'in kuzeni Sean Brown var, polise göre uyuşturucuya bulaşmış bir çocuk. Aynı zamanlarda, diğer çocukların da gittiği ormanda ölü bulunuyor. Dahası tüm bunlar olurken Bayan Greene Six Mile'da James Harris'in plakasına sahip beyaz bir kamyonet görmüş."

"Plakası bire bir aynı mıymış?" diye sordu Ed.

"Bayan Greene sadece son kısmını yazabilmiş, X 13S, fakat James Harris'in plakası TNX 13S," dedi Patricia. "James Harris o kamyonetten kurtulduğunu iddia ediyor ama onu 17. Otobandaki Pak Rat depolama alanında tutuyor ve onu birkaç kez, çoğunlukla geceleri oradan çıkarmış."

"Inanılmaz," dedi Leland.

"Sean Brown da uyuşturucu ticaretine bulaşmış ve biz de James Harris'in diğer uyuşturucu satıcılarına ibret olsun diye onu korkunç bir şekilde katlettiğini düşünüyoruz," dedi Patricia. "Ann Savage öldüğünde uyluğunun iç tarafında şırınga izleri vardı. Destiny Taylor'da da benzer bir şey vardı. James Harris onlara bir şey enjekte etmiş olmalı. Eğer Orville Reed'in cesedini incelerseniz, aynı izi onda da bulacağınıza inanıyoruz."

"Bu çok enteresan," dedi Carter ve Patricia onun her ke-

Ninova

limesiyle biraz daha küçüldüğünü hissetti. "Ama bunun bize bir şey ifade ettiğinden emin değilim."

Patricia, prova sırasında Maryellen'ın tavsiye ettiklerini hatırladı ve, "Şırınga izleri Destiny Taylor ve Ann Savage'ı birbirine bağlıyor," dedi. "James Harris Six Mile'a hiç gitmediğini söylese de kamyoneti Six Mile'da görülmüş. Kamyonet artık evinin önünde değil ama onu Pak Rak Depolama alanında tutuyor. Orville Reed'in kuzeni tüm bu yaşananlar yüzünden öldürüldü. Destiny Taylor, Orville Reed'in kendini öldürmeden önce gösterdiği semptomları gösteriyor. Destiny Taylor'ın sonunun da onun gibi olmasını beklememeniz gerektiğini düşünüyoruz. Bu kanıtlar ikinci derece olsa da, yine de kuvvetli kanıtlar olduğuna inanıyoruz."

Maryellen, Kitty ve Slick, tepkilerini görmek için erkeklere baktılar. Erkeklerde tepki yoktu. Kendini yenilmiş hisseden Patricia bir yudum su içti, sonra daha önce prova etmediği bir şey denemeye karar verdi.

"Francine, Ann Savage'a temizliğe gidiyordu," dedi. "Bu yılın mayıs ayında kayboldu. Kaybolduğu gün, onun temizlik yapmak için James Harris'in evine gittiğini gördüm."

"İçeri girdiğini gördün mü?" diye sordu Ed.

Patricia, "Hayır," diye yanıt verdi. "Kayıp olduğu bildirilmiş ve polis bir erkekle birlikte gittiğini düşünüyor ama, şey, Francine'i tanıyor olsanız bunun–"

Leland'ın sesi yeterince yüksek ve sertti. "Seni burada durduracağım. Bu saçmalığı daha fazla dinlemek isteyen var mı?"

"Ama Leland..." dedi Slick.

Leland, "Hayır, Slick," diye kestirip attı.

"Siz hanımlar başka bir bakış açısını duymak ister misiniz?" diye sordu Carter.

Patricia onun bu psikiyatrik ses tonundan ve yanıt beklemeyen sorularından nefret ediyordu ama alışkanlıktan başını salladı.

"Elbette," dedi.

Ninova

"Ed?" dedi Carter.

"Bana verdiğin plaka numarasını araştırdım," dedi Ed, Maryellen'a. "James Harris'e ait, adresi Teksas, birkaç ufak trafik cezası dışında suç kaydı yok. Bana Horse ve Kitty'nin kızlarının çıktığı bir adama ait olduğunu söylemiştin."

Horse şaşkınlıkla, "Honey o adamla mı çıkıyormuş?" diye sordu.

"Hayır, Horse," dedi Maryellen. "Ed'in plakayı araştırması için bunu ben uydurdum."

Horse şaşkınlıkla başını iki yana sallarken Kitty onun sırtını okşadı.

"Size şunu söyleyeyim," dedi Ed. "Arkadaşlarıma her zaman seve seve yardım ederim ama James Harris'le tanıştığımda onun bir çıtır düşkünü olduğunu düşündüğüm için epey utandım. Kandırıldığımı anlayana kadar onunla ters ters konuştum."

"Onunla tanıştın mı?" diye sordu Patricia.

Ed, "Sohbet ettik," dedi.

"Bunu konuştunuz mu?" diye soru Patricia, uğradığı ihanet sesini iyice zayıflatmıştı.

"Biz haftalardır konuşuyoruz," dedi Leland. "James Harris Şirin Ada'nın en büyük yatırımcılarından biri. Son birkaç ayda koyduğu para, şey, ne kadar para koyduğunu size söylemeyeceğim ama çok büyük bir miktar ve geçen bu zaman içinde onu adam gibi biri olduğunu anlayacak kadar tanıdım."

"Bana hiç anlatmadın," dedi Slick.

Leland, "Çünkü bu seni ilgilendirmez," dedi.

"Ona kızma," dedi Carter. "Horse, Leland, James Harris ve ben Şirin Ada'ya yatırım yapmak için bir nevi konsorsiyum oluşturduk. Birkaç iş toplantısı yaptık ve artık tanıdığımız bu adam sizin tarif ettiğiniz katil, uyuşturucu satıcısı adamdan epey farklı. Bence bu noktada onu sizden çok daha iyi tanıdığımızı rahatlıkla söyleyebiliriz."

Patricia bir kazak ördüğünü sanmıştı ama elindeki tek

şey bir iplik yığınıydı ve herkes ona gülüyor, sırtına vuruyor, onun çocukluk etmesiyle dalga geçiyordu. Patricia panik yapmak istiyordu. Onun yerine Carter'a döndü.

"Biz sizin eşleriniziz. Bir çocuklarınızın anneleriyiz ve burada gerçek bir tehlike olduğuna inanıyoruz," dedi. "Bunun hiçbir anlamı yok mu?"

Carter, konuşmaya başladı: "Olmadığını kimse söylemedi-"

"Sizden çok şey istemiyoruz," dedi Maryellen. "Sadece şu depo alanını kontrol edin. Eğer orada bir kamyonet varsa bir arama izni çıkarıp onu çocuklara bağlıyor mu anlayabilirsiniz."

"Kimse böyle bir şey yapmayacak," dedi Leland.

Ed, "Ona bu konuyu sordum," dedi. "Bunu yapmasının sebebinin Old Village'daki hanımların kamyonetin bahçede durmasından hoşlanmaması, mahallenin görünüşünü bozduğunu düşünmesi olduğunu söyledi. Grace, bana onun bahçesindeki çimenleri öldürdüğünü söylemiştin. O da Corsica'yı almış ve kamyoneti depoya koymuş çünkü onu elinden çıkarmaya yüreği elvermemiş. Mahalleye uyum sağlamak için ayda fazladan seksen beş dolar harcıyor."

"Ve siz de," dedi Leland, "onun adını lekeleyip adamı uyuşturucu satıcısı olmakla suçluyorsunuz."

"Biz bu toplumun saygıdeğer üyeleriyiz," dedi Bennett. Henüz konuşmadığı için sesinde fazladan bir ağırlık vardı. "Çocuklarımız okula burada gidiyor, biz saygınlığımızı yaratmak için bir ömür harcadık ve siz az kalsın hepimizi gülünç duruma düşürecektiniz çünkü siz fazla boş zamanı olan bir avuç deli ev kadınından başka bir şey değilsiniz."

"Sizden sadece o depo alanına bakmanızı istiyoruz," dedi Grace, Patricia'yı şaşırtarak. "Hepsi bu. Onunla yat kulübünde iki içki içmeniz adamın hamurunun saf altından yoğrulduğu anlamına gelmiyor."

Bennett gözlerini ona dikti. Normalde arkadaş canlısı olan suratı kıpkırmızı oldu.

"Benimle tartışıyor musun?" diye sordu. "Benimle herkesin içinde tartışıyor musun?"

Sesindeki öfke odadaki havanın bir anda çekilmesine yol açmış gibiydi.

Horse kendinden pek emin olmayan bir sesle, "Bence hepimiz sakinleşmeliyiz," dedi. "Kızlar sadece endişelenmişler, tamam mı? Patricia çok şey yaşadı."

"Çocuklar için endişeleniyoruz," dedi Slick.

"Bu doğru, Patricia son zamanlarda duygusal olarak çok yıprandı," dedi Carter. "Ve benim tahmin ettiğimden daha çok sarsılmış gibi görünüyor. Bunu bilmiyor olabilirsiniz ama sadece birkaç hafta önce James Harris'i çocuk tacizcisi olmakla suçladı. Siz hanımların hepsinin ince zekâları var ve böyle bir yerde sizi zihinsel olarak tatmin edecek bir şey bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Buna bir de kitap kulübünde okuduğunuz o korkunç kitapları da eklersek, işte karşınızda toplu histeri için mükemmel bir birleşim."

"Kitap kulübü mü?" dedi Leland. "Onlarınki Kitab-ı Mukaddes çalışma grubu."

Odaya sessizlik çöktü, sonra Carter kıkırdadı.

"Kitab-ı Mukaddes çalışma grubu mu?" dedi. "Ona öyle mi diyorlar? Hayır ayda bir kez kitap kulübü için toplanıyorlar ve marketlerde gördüğünüz korkunç fotoğraflarla dolu gerçek suç kitapları okuyorlar."

Kadınların yüzündeki kan çekildi. Slick'in elleri kucağında büküldü, eklemleri bembeyazdı. Leland odanın diğer ucundan ona baktı. Horse, Kitty'nin elini sıktı.

"Karıyla koca arasında," dedi Leland, "bir yemin bozuldu."

"Neler oluyor?" dedi Korey oturma odasının kapısından.

Patricia, hissettiği tüm utançla kızına patladı. "Sana üst katta kalmanı söylemiştim!"

"Sakin ol, Patty," dedi Carter, sonra şefkatli baba figürünü oynayarak Korey'ye döndü. "Sadece yetişkinler olarak sohbet ediyoruz canım."

"Annem neden ağlıyor?" diye sordu Korey.

Patricia, Blue'nun da yemek odasının kapısından gizlice içeri baktığını gördü.

"Ağlamıyorum. Sadece canım sıkkın," dedi.

"Üst katta bekle canım," dedi Carter. "Blue? Ablanla git. Birazdan gelip size her şeyi açıklayacağım, tamam mı?"

Korey ve Blue hole doğru gittiler. Patricia onların fazla gürültülü ve belli ederek basamakları çıktıklarını duydu ve içinden basamakları saydı. Çocuklar basamakların tepesine varmadan durdular, Patricia onların sahanlığa oturup dinlediklerini anladı.

"Bence söylenebilecek her şey söylendi," diye ilan etti Carter.

Patricia, "Benim polise gitmemi engelleyemezsin," dedi.

"Seni engelleyemem, Patty," dedi Carter. "Ama polise eşimin psikolojik açıdan pek iyi durumda olmadığını söyleyebilirim. Çünkü arama izni çıkarmak için arayacakları ilk kişi savcı olmayacak; kocan olacak. Ed bunu ayarladı."

"Polisi böyle olmayacak işlerin peşinde koşturamazsınız," dedi Ed.

Carter saatine baktı.

"Sanırım tek kalan şey özür kısmı."

Patricia buz kesmişti. Bu tutunacağı bir şey, bırakmayacağı bir direkti.

"Eğer o adamın evine gidip ondan özür dileyeceğimi sanıyorsan, fena hâlde yanılıyorsun," dedi sırtını dikleştirip, elinden geldiğince Grace'e benzemeye çalışarak. Grace'le göz göze gelmeye çalıştı ama Grace kimseye bakmıyordu, gözlerini üzücü bir şekilde soğuk şömineye dikmişti.

"Senin bir yere gitmene gerek yok," dedi Carter kapı zili çalarken. "O buraya gelmeyi kabul etti."

Bu cümlenin ardından Leland hole çıktı ve yanında James Harris'le geri döndü. Adam inanılmaz bir şekilde, gülümsüyordu. James Oxford gömleğini yeni haki pantolonunun içine

sokmuştu, kahverengi mokasen ayakkabı giymişti. Bu hâliyle Charleston'lı herhangi birine benziyordu.

Ed ayağa kalkıp onun elini sıkarak, "Tüm olanlar için özür dilerim Jim," dedi.

Bütün erkekler onunla tokalaştı ve Patricia omuzlarının gevşediğini, yüzlerindeki gerilimin dağıldığını gördü. Onu kendilerinden biri gibi gördüklerini anladı. James Harris kadınlara döndü, hepsinin yüzünü inceledi, Patricia'da durdu.

"Fazlasıyla üzüntü ve endişeye sebep olduğumu görüyorum," dedi.

"Sanırım kızların sana söylemek istedikleri bir şey var," dedi Leland.

James, "Tüm bu kargaşaya yol açtığım için kendimi çok kötü hissediyorum," dedi.

"Patricia?" dedi Carter.

Patricia kocasının, o diğerlerine örnek olsun diye önce konuşmasını beklediğini biliyordu ama o kendi istediğini yapacaktı ve istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değildi. Carter onu bir kez özür dilemeye zorlamıştı. Bir daha olmazdı.

"Bay Harris'e söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi. "Bence o olduğunu söylediği kişi değil ve haklı olduğumu görmek için o depoya bakmanız yeterli olacak."

"Patricia–" dedi Carter.

"Eğer Patricia hazırsa ben de tüm yaşananları geride bırakmaya hazırım," dedi James ve elini uzatarak ona doğru bir adım attı. "Her şeyi unutup birbirimizi affedelim mi?"

"Patricia onun elini gördü ve aniden onun dışındaki her şey bulanıklaştı. Patricia herkesin ona baktığını hissedebiliyordu.

"Bay Harris," dedi. "Eğer o elinizi hemen gözümün önünden çekmezseniz, üstüne tüküreceğim."

Carter sertçe, "Patricia!" dedi.

James mahcup bir sırıtışla elini geri çekti.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi. "Seni üzecek her ne yapmışsam özür dilerim."

"Hemen, şu an, bir yetişkin gibi onunla el sıkış," dedi Carter. "Senden özür dilemeni istiyorum."

Sonra Grace onu kurtardı.

"Bay Harris," dedi ayağa kalkıp ona doğru yürüyerek. "Lütfen özrümü kabul edin. Görünüşe bakılırsa hayal gücümüz biraz fazla çalışmış."

James Harris onun elini sıktı, sonra tüm kadınlar, teker teker ayağa kalktılar, özür dilediler, onun elini sıktılar, yapmacık yapmacık gülümsediler, reverans yaptılar, el etek öptüler, bu arada Patricia önce öfkeden önce yanarak, sonra üşüyerek, oturdu.

"Eğer fazla olmazsa size bir şey sormak istiyorum," dedi James Harris.

Carter, "Bu noktada, sanırım bunu geride bırakmak için ne gerekirse yapmaya hazırız," dedi.

"Beni tanıdıkça," dedi James Harris, "bir tür süper suçlu olmadığımı fark edeceksiniz. Ben sadece bu mahalleye âşık olmuş sıradan bir adamım ve buranın bir parçası olmak istiyorum. İnsan sadece bilmediği şeyden korkar. Patricia'yı fazlasıyla endişelendirdiğimin farkındayım ve eminim endişelenen tek kişi o değil. Kimsenin benden korkmasını istemiyorum. Ben sizin arkadaşınız ve komşunuz olmak istiyorum. Yani, eğer herkes için uygunsa kitap kulübünüze tam üye olarak katılmak istiyorum. Beni daha önce bir kere misafir etmiştiniz ve bence kitap kulübü gerçek beni tanımanız için iyi bir yer olur."

Patricia duyduklarına inanamıyordu.

"Bu son derece cömert ve düşünceli bir teklif," dedi Carter. "Patty? Kızlar? Ne düşünüyorsunuz?"

Patricia tek kelime etmedi. Ne düşündüğünün artık önemli olmadığını biliyordu.

"Sanırım bu evet demek," dedi Carter.

22. BÖLÜM

Patricia o gece konuşmak istemedi, Carter da mantıklı davranıp onu zorlamadı. Patricia yatağa erken gitti. Carter hiçbir şeyin yanlış olmadığını mı düşünüyordu? Bırak da Korey ve Blue için o endişelensin. Bırak da onları o büyütsün ve korusun. Alt kattan Carter'ın çıkıp çocuklar için dışarıdan aldığı Çin yemeğiyle geri döndüğünü, sonra da yemek odasından gelen ciddi bir konuşmanın yükselip alçalan seslerini duydu. Korey ve Blue yatağa gittikten sonra Carter küçük odadaki koltukta uyudu.

Ertesi gün gazetede Destiny Taylor'ın fotoğrafını gördü ve hikâyesini hissiz bir teslimiyetle okudu. Dokuz yaşındaki kız bakıcı ailenin evinde banyo sırası kendine gelene kadar beklemiş, sonra diş ipini almış boynuna defalarca dolamış ve kendini havlu askısına asmıştı. Polis bunun bir istismar vakası olup olmadığını araştırıyordu.

Carter küçük odaya açılan kapıdan, "Seninle yemek odasında konuşmamız gerekiyor," dedi.

Patricia gazeteden başını kaldırdı. Carter'ın tıraş olması gerekiyordu.

"O çocuk kendini öldürmüş," dedi. "Söylediğim kız, Destiny Taylor, tıpkı sizi uyardığımız gibi kendini öldürmüş."

"Patty, benim bakış açıma göre bir linç ekibinin masum bir adamı kasabadan kovmasını engelledik."

"Six Mile'da geldiğin prefabrik evde yaşayan kadındı," dedi Patricia. "O küçük kızı gördün. Dokuz yaşında. Dokuz yaşında bir çocuk neden kendini öldürür ki? Bunu yapmasına ne sebep olmuş olabilir?"

Ninova

"Çocuklarımızın sana ihtiyacı var," dedi Carter. "Kitap kulübünüzün Blue'ya neler yaptığını görüyor musun?"

"Bizim kitap kulübünün mü?" diye sordu Patricia; hazırlıksız yakalanmıştı.

"Okuduğunuz o korkunç şeyler," dedi Carter. "Televizyonun üstündeki videokasetleri gördün mü? Kütüphaneden *Gece ve Sis*'i almış. Soykırım görüntüleri. On yaşındaki normal bir çocuk böyle olmaz."

"Dokuz yaşında bir kız kendini diş ipiyle astı ve sen neden diye sorma zahmetine bile girmiyorsun," dedi Patricia. "Bunun Blue'yla yaşadığın son anı olduğunu hayal etsene; havlu askısına asılmış, diş ipi boynuna gömülmüş..."

"Tanrı aşkına Patty, bu şekilde konuşmayı nereden öğrendin?"

Carter yemek odasına doğru yürüdü. Patricia onun peşinden gitmemeyi düşündü ama sonra bunun, anbean Carter'ın planladığı gibi gitmediği sürece asla sona ermeyeceğini fark etti. Kalktı ve onu takip etti. Sabah güneşi yemek odasının sarı duvarlarını aydınlatıyordu. Carter masanın karşı tarafında, yüzü ona dönük, elleri arkasında, durdu; önünde Patricia'nın günlük tabaklarından biri vardı.

"İşlerin bu kadar kötüye gitmesinde benim de sorumluluğum olduğunu fark ettim," dedi. "Annemin başına gelenler yüzünden uzun süredir büyük stres altındasın, ayrıca yaralanmanın travmasını da doğru düzgün atlatamadın. Eşim olduğun gerçeği benim yargımı bulandırdı ve semptomları göremedim."

"Bana neden böyle davranıyorsun?" diye sordu Patricia.

Carter onu duymazdan gelerek konuşmasına devam etti.

"İzole bir hayat yaşıyorsun," dedi Carter. "Kitap zevkin korkunç. Çocuklarının ikisi de zor dönemlerden geçiyor. Benim de uzun saatlerimi alan stresli bir işim var. Senin sınıra ne kadar yakın olduğunu fark edemedim."

Tabağı aldı, masanın ucuna doğru taşıdı ve bir tıkırtıyla masanın üstüne bıraktı. Ortasında yeşil-beyaz bir hap vardı.

"Bunun insanların hayatlarını değiştirdiğini gördüm," dedi Carter.

Patricia, "İstemiyorum," dedi.

"Dengeni geri kazanmana yardımcı olacak," dedi Carter.

Patricia kapsülü işaretparmağıyla başparmağının arasma aldı. Yan tarafında *Dista Prozac* yazıyordu.

"İlacı almazsam beni terk mi edeceksin?" diye sordu.

"Bu kadar dramatik olma," dedi Carter. "Sana yardım öneriyorum."

Elini cebine attı ve beyaz bir şişe çıkardı. Masaya koyduğunda şişe tıkırdadı.

"Günde iki kere birer hap, tok karnına," dedi. "Hapları saymayacağım. Seni ilacı alırken izlemeyeceğim. Eğer istersen tuvalete atabilirsin. Üstünde hâkimiyet kurmaya çalışmıyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Sen benim eşimsin ve iyileşebileceğine inanıyorum."

En azından evden çıkmadan önce onu öpmeye çalışmayacak kadar sağduyuluydu.

O gittikten sonra Patricia telefonu aldı ve Grace'i aradı. Telesekreter çıktı, o da Kitty'yi aradı.

"Konuşamam," dedi Kitty.

"Bugünkü gazeteyi gördün mü?" diye sordu Patricia. "Destiny Taylor var, sayfa B-6'da.

Kitty, "Artık böyle şeyleri duymak istemiyorum," dedi.

"Polise gittiğimizi biliyor," dedi Patricia. "Bize neler yapacağını bir düşünsene."

Kitty, "Bize geliyor," dedi.

"Oradan çıkmalısın," dedi Patricia.

Kitty, "Akşam yemeğine," dedi. "Aileyle tanışmak için. Horse aramızda kırgınlık olmadığını bilmesini istiyor."

"Ama neden?" diye sordu Patricia.

"Çünkü Horse böyle biri," dedi Kitty.

"Erkekler birdenbire onun en iyi arkadaşları olduğunu düşünmeye başladı diye pes edemeyiz."

"Neler kaybedebileceğimizi biliyor musun?" diye sordu Kitty. "Slick ve Leland'ın işini. Ed'in işini. Evliliklerimizi, ailelerimizi. Horse bütün parasını Leland'la yaptıkları bu projeye yatırdı."

"O kız çocuğu öldü," dedi Patricia. "Sen onu görmedin ama sadece dokuz yaşındaydı."

"O konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Kitty. "Biz kendi ailelerimizle ilgilenelim, bırakalım da kendi aileleri için başkaları endişe etsin. Eğer biri o çocuklara zarar veriyorsa, polis onu durdurur."

"Grace'i aradığında bir kez daha telesekreter çıktı, Patricia sonra Maryellen'ı aramayı denedi.

"Konuşamam," dedi Maryellen. "Bir işin tam ortasındayım."

"Sonra beni ara," dedi Patricia.

Maryellen, "Bütün gün meşgul olacağım," dedi.

"O küçük kız kendini öldürmüş," dedi Patricia. "Destiny Taylor."

Maryellen, "Gitmeliyim," dedi.

"Sayfa B-6'da," dedi Patricia. "Bundan sonra bir tane daha olacak, daha sonra bir tane daha ve bir tane daha."

Maryellen fısıldamaya başladı.

"Patricia," dedi. "Dur artık."

"Ed olmak zorunda değil," dedi Patricia. "Şu diğer iki dedektifin adları neydi? Cannon ve Bussell miydi?"

"Hayır!" dedi Maryellen, sesini yükselterek. Patricia onun soluklarını duydu ve Maryellen'ın ağladığını fark etti. Maryellen, "Bekle," dedi ve burnunu çekti. Patricia onun telefonu masanın üstüne bıraktığını duydu.

Birkaç saniye sonra Maryellen telefonu geri aldı.

"Odanın kapısını kapattım," dedi. "Patricia, beni dinle.

New Jersey'de yaşarken Alexa'nın dördüncü yaş günü için eve geldik ve kapının ardına kadar açık olduğunu gördük. Biri eve girip oturma odamızdaki kilime işemişti, bütün kitaplıkları devirmiş, evlilik fotoğraflarımızı üst kattaki küvete doldurmuş ve evi su basması için suyu açık bırakmıştı. Giysilerimiz paramparçaydı. Yataklarımız ve halılarımız kesilmişti. Ve bebeğin odasında duvara *Domuzlara Ölüm* yazılmıştı. Dışkıyla."

Maryellen nefesini toplarken Patricia hattın mırıltısını dinledi.

"Ed bir polis memuruydu ve kendi ailesini koruyamamıştı," diye devam etti Maryellen. "Bu onu yiyip bitirdi. İşte olması gereken zamanlarda bile arabayı evin karşısına park edip evimizi izliyordu. Vardiyalarını kaçırdı. Ona birkaç hafta izin vermek istediler ama paraya ihtiyacı vardı, o yüzden işe gitmeye devam etti. Onun suçu yoktu Patty ama onu bir alışveriş merkezindeki bir hırsızı almaya göndermişler, oğlan küfretmiş, Ed de ona vurmuş. Bunu yapmak istememiş ve çok hızlı da vurmamış ama çocuğun sol kulağında duyma kaybı oldu. O tuhaf olaylardan biriydi bu. Ed daha sakin bir yer istediği için buraya taşınmadık. Buraya taşındık çünkü bulabildiği tek yer burasıydı. Ed tayin edilebilmek için sahip olduğu tüm krediyi kullandı."

Burnunu sildi. Patricia bekledi.

"Eğer biri polisle konuşursa," dedi Maryellen, "ipin ucunu Ed'e kadar takip ederler. Vurduğu çocuk on bir yaşındaydı. Bir daha asla iş bulamaz. Bana söz ver Patricia. Bu işi bırak."

"Yapamam," dedi Patricia.

"Patricia, lütfen..."

Patricia telefonu kapattı.

Bir kez daha Grace'i aramayı denedi. Yine telesekreter cevap verince Slick'i aradı.

"Bu sabah gazetede gördüm," dedi Slick. "Zavallı kızın annesi kimbilir nasıldır."

Patricia'nın yüreği gevşeyiverdi.

"Kitty bir şey yapamayacak kadar korkmuş," dedi. "Kafasını kuma gömmüş durumda. Maryellen da Ed yüzünden epey kötü bir hâlde."

"O adam şeytan," dedi Slick. "Bizi nasıl da simit gibi yuvarladı ve aptal gibi görünmemizi sağladı. Leland'ın güvenini nasıl kazanacağını çok iyi biliyordu."

"Şirin Ada'ya yatırdığı parayı Ann Savage'dan aldığını söylüyor," dedi Patricia. "Ama o kesinlikle kirli para."

Slick, "Biliyorum ama adam artık Leland'ın iş ortağı," diye devam etti. "Ve ben de kendi ailemi mahvetmeden onu böyle bir şeyle suçlayamam. Daha önce bunu yaşadık, Patricia. Bunu bir kez daha yaşamayacağım. Çocuklarıma bunu yapmayacağım."

"Ama konu çocukların hayatı," dedi Patricia. "Bu paradan çok daha önemli."

"Sen hiç evini kaybetmedin," dedi Slick. "çocuklarına neden büyükannelerinin yanına taşınmak zorunda olduklarını ya da yiyecek kuponları köpek mamasını kapsamadığı için köpeğinizi neden barınağa bırakmak zorunda olduğunuzu açıklaman gerekmedi."

"Eğer Destiny Taylor'la tanışmış olsaydın yüreğin böyle katı olmazdı," dedi Patricia.

Slick," Benim dayanağım ailem," dedi. "Sen hiç her şeyini kaybetmedin. Ben ettim. Bırak Destiny için annesi üzülsün. Bunun beni kötü bir insan yaptığını düşündüğünü biliyorum ama kendi içime dönüp şu an ailemi iyi yönetmeliyim. Üzgünüm."

Bir kez daha denediğinde yine telesekreter çıkınca Patricia çantasını aldı ve asfalt eriten sıcakta evden çıkıp onun evine gitti. Grace'in zilini çaldığında bluzu çoktan ter yüzünden ıslanmaya başlamıştı. Zil sesi evin içinde yankılanıp sustuktan sonra Patricia zili bir kez daha çaldı. Zil sesi kuvvetlenirken kapıyı Bayan Greene açtı.

"Bugün Grace'e yardıma geldiğinizi bilmiyordum," dedi Patricia.

"Evet hanımefendi," dedi Bayan Greene, Patricia'ya yukarıdan yukarıdan bakarak. "Kendini iyi hissetmiyor."

Patricia içeri girmeyi denerken, "Buna üzüldüm," dedi.

Bayan Greene yerinden kımıldamadı. Patricia, bir ayağı kapının eşiğinde, durdu.

"Sadece bir dakikalığına girip merhaba diyeceğim," dedi.

Bayan Greene burun deliklerinden uzun uzun nefes verdi. "Kimseyi görmek istediğini sanmıyorum."

"Sadece bir dakika sürer," dedi Patricia. "Size dün olanları anlattı mı?"

Bayan Greene'in gözlerinden öfkeyle karışık bir ışıltı geçti, sonra, "Evet," dedi.

"Ona duramayacağımızı söylemeliyim."

"Destiny Taylor öldü," dedi Bayan Greene.

Patricia, "Biliyorum," dedi. "Çok üzgünüm."

"Onu annesine geri getireceğinize söz vermiştiniz ama şimdi öldü," dedi Bayan Greene, sonra eve girerek gözden kayboldu.

Patricia serin, loş eve girdi. Derisi karıncalandı ve tüyleri diken diken oldu. Klimanın bu kadar soğuğa ayarlandığını daha önce görmemişti.

Holden geçerek yemek odasına gitti. Tepedeki avize yanıyordu ama bu sanki odayı daha da loş hâle getirmiş gibiydi. Grace pantolonu ve mavi boğazlı kazağının üstüne giydiği gri süveteriyle masanın başında oturuyordu. Masanın üstü çöp doluydu.

"Patricia," dedi Grace. "Misafir kabul etmeye hazır değilim."

Ağzının köşesinde kurumuş çilek reçeli vardı ve Patricia yaklaştıkça bunun dudağının kenarında kabuk bağlamaya başlamış bir yara olduğunu fark etti.

Parmağıyla kendi dudağının aynı yerini göstererek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ah," dedi Grace ve mutlu bir ifade takındı. "Çok saçma bir şey. Arabayla kaza yaptım."

"Ne?" diye sordu Patricia. "İyi misin?"

Grace'i daha dün gece görmüştü. Arabayla kaza yapacak vakti ne zaman bulmuş olabilirdi?

"Bu sabah Harris Teeter'a gittim," dedi Grace gülümseyerek. Kabuk çatladı ve Patricia yaradan sızan taze kanı gördü. "Tam park yerinden çıkarken cipteki bir adama çarptım."

"Kimdi?" diye sordu Patricia. "Sigorta numarasını aldın mı?"

Grace o daha cümlesini bitirmeden onu duymazdan geldiğini belli etmişti.

"Gerek yoktu," dedi. "Sadece saçma bir kazaydı. O benden daha çok sarsıldı."

Patricia'ya bir kez daha coşkuyla gülümsedi. Bu Patricia'nın kendini çok kötü hissetmesine yol açtı ve düşüncelerini toplamak için masaya baktı. Bir uçta mukavva bir kutu vardı, içi beyaz porselen kırıklarıyla doluydu. Bir seramik kıvrımdan narin bir sap çıkmıştı ve Patricia turuncu-sarı kelebeği tanıdı, sonra birden tüm masayı gördü.

"Düğün porselenlerin," dedi.

Kendine engel olamamıştı. Kelimeler ağzından dökülüvermişti. Tüm takım parçalanmıştı. Kırıklar, kemik parçaları gibi masanın üstüne yayılmıştı. Patricia sanki yaralı bir ceset görmüş gibi dehşete düştü.

"Kazaydı," dedi Grace.

Patricia, "Bunu James Harris mi yaptı?" diye sordu. "Seni korkutmaya mı çalıştı? Buraya gelip seni tehdit mi etti?"

Masanın üstündeki kırıklardan başını kaldırdı ve Grace'in yüzünü gördü. Öfkeyle doluydu.

"O adamın adını bir daha asla söyleme," dedi Grace. "Ne bana, ne de başkasına. Eğer ilişkimizin devam etmesini istiyorsan tabii."

"O yapmış," dedi Patricia.

Grace sertçe, "Hayır," dedi. "Ne dediğimi dinlemiyorsun. O adamın elini sıktım ve ondan özür diledim çünkü sen hepimizi aptal yerine koydun. Bizi kocalarımızın önünde, bir yabancının önünde, çocuklarının önünde küçük düşürdün. Sana daha önce söylemeye çalıştım ama beni dinlemedin; fakat şimdi bir kez daha söylüyorum. Bu... dağınıklığı temizler temizlemez" –sesi çatladı– "kitap kulübünün her bir üyesini arayıp onlara kesin bir dille bu meselenin kapandığını ve bir daha asla bundan bahsetmeyeceğimizi söyleyeceğim. Ve bu adamı kitap kulübümüze kabul edip, bunu geride bırakmak için elimizden geleni yapacağız."

"Sana ne yaptı?" diye sordu Patricia.

"Bunu bana sen yaptın," dedi Grace. "Sana güvenmemi sağladın. Ve tam bir aptal gibi göründüm. Beni kocamın önünde küçük düşürdün."

Patricia konuşmaya çalıştı: "Ama ben..."

"Beni oyununa alet ettin," dedi Grace. "Oturma odanda bu amatör tiyatro sahnesini hazırladın ve nasıl olduysa beni de katılmaya ikna ettin; aklımı yitirmiş olmalıyım."

Sabah kara bir balçık gibi Patricia'nın uzuvlarına aktı, Grace konuştukça içini doldurdu.

"Sen ve James Harris arasında hayal ettiğin bu bayağı pembe dizi," dedi Grace. "Neredeyse... cinsel olarak hayal kırıklığına uğradığından şüpheleneceğim."

Patricia kendini tutamadı. Bu onun öfkesi değildi. O sadece bir kanaldı. Bu başka bir yerden geliyordu, öyle olmalıydı çünkü çok fazlaydı.

"Bütün gün ne yapıyorsun, Grace?" diye sordu ve sesinin yemek odasının duvarlarında yankılandığını duydu. "Ben üniversiteye gitti. Bennett işte. Tek yaptığın hepimize tepeden bakmak, bu evde saklanmak ve temizlik."

"Ne kadar şanslı olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordu Grace. "Kocan sana ve çocuklarına bakmak için tüm gün çalışıyor. Kibar biri, öfkeyle sesini yükseltmiyor. Tüm ihtiyaçla-

rınız karşılanıyor ama yine de sen sıkıntıdan tuhaf fanteziler icat ediyorsun."

"Gerçeği gören tek kişi benim," dedi Patricia. "Burada çok yanlış giden, büyükannenin porselenlerinden, gümüş cilandan, havalı tavırlarından, gelecek ayın kitabından çok daha büyük bir şey var ve sen onunla yüzleşmekten korkuyorsun. O zaman evinde otur ve iyi bir eş gibi temizlik yap."

"Bunu hiçbir önemi yokmuş gibi söylüyorsun," diye inledi Grace. "Ben iyi bir insanım, iyi bir eşim ve iyi bir anneyim. Ve evet, evimi temizliyorum çünkü işim bu. Benim bu dünyadaki yerim burası. Bunu yapmak için buradayım. Ve bundan son derece memnunum. Ve mutlu olmak için... Nancy Drew olduğumu hayal etmek zorunda değilim. Yaptığım şey ve olduğum kişi mutlu olmama yetiyor."

"İstediğin kadar temizlik yap," dedi Patricia. "Ama Bennett ne zaman içse, yine senin ağzına vuracak."

Grace şaşkınlıktan donakalmış hâlde ayağa kalktı. Patricia bunu söylediğine inanamıyordu. Uzun bir süre o buz gibi yemek odasında öylece dikildiler, Patricia arkadaşlıklarının artık asla eskisi gibi olmayacağını artık biliyordu. Döndü ve odadan çıktı.

Bayan Greene'i holdeki korkulukların tozunu alırken buldu.

"Buna inanmıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Patricia. "Onun aslında kim olduğunu biliyorsunuz."

Bayan Greene son derece sakin bir ifadeyle ona baktı.

"Bayan Cavanaugh'la konuştum ve sizin bana neden yardım edemeyeceğinizi açıkça anlattı," dedi Bayan Greene. "Six Mile'daki herkesin kendi başının çaresine bakması gerektiğini söyledi. Her şeyi tüm detayıyla anlattı."

"Bu doğru değil," dedi Patricia.

"Sorun değil," dedi Bayan Greene, belli belirsiz gülümseyerek. "Anlıyorum. Bu andan itibaren hiçbirinizden bir şey beklemiyorum."

"Ben senin tarafındayım," dedi Patricia. "Sadece her şeyin yoluna girmesi için biraz zamana ihtiyacım var."

"Siz kendi tarafınızdasınız hanımefendi," dedi Bayan Greene. "Bu konuda kendinizi kandırmayın."

Sonra Patricia'ya sırtını döndü ve Grace'in evinin tozunu almaya devam etti.

Patricia'nın beyninde kara-kızıl bir şeyler patladı ve bir anda kendini evine dönmüş, kış evinde dikilmiş, büyük koltukta oturmuş televizyon izleyen Korey'ye bakarken buldu.

"Lütfen şunu kapatıp şehre ya da sahile veya başka bir yere gider misin?" dedi Patricia sertçe. "Saat öğleden sonra bir."

"Babam senin sözünü dinlemek zorunda olmadığımı söyledi," dedi Korey. "Bir dönemden geçiyormuşsun."

Bu, içindeki ateşi körükledi ama Patricia o an Carter'ın onun etrafına nasıl ustalıkla tuzak döşediğini açıkça gördü. Yapacağı her şey onu haklı çıkaracaktı. Onun, o yumuşak psikiyatrik tonuyla, *Ne kadar hasta olduğunu görememen senin ne kadar hasta olduğunu gösteriyor*, diyen sesini duyabiliyordu.

Derin bir nefes aldı. Tepki vermeyecekti. Artık buna alet olmayacaktı. Yemek odasına gitti ve tabak içindeki Prozac'ı ve yanındaki ilaç dolu kutuyu gördü. Hepsini kaptı ve mutfağa götürdü.

Lavabonun yanında durarak suyu açtı ve hapı lavaboya attı. Şişenin kapağını açtı ve bir süre şişeye baktı. Sonra bir bardak aldı, suyla doldurdu, tezgâha koydu ve birer birer şişedeki tüm ilaçları yutmaya başladı.

23. BÖLÜM

Tatlı ve mide bulandırıcı kaynamış ketçap kokusu Patricia'nın burun deliklerini doldurdu, sinüslerine sızdı ve boğazını kapladı. Dilini ağzının içinde gezdirdi ve dişlerini kaplayan acı bir tat aldı. Vücudu öne doğru silkelenince kafatası sarsıldı ve gözlerini açtığında bir hemşirenin yatağını kaldırdığını gördü. Çarşaf beyazdı ve yatağın yanında bej bir parmaklık vardı. Hastane yatağının ayakucunda Carter duruyordu.

"Ona gerek yok," dedi hemşireye.

Patricia önündeki katlanan masada şarap rengi bir plastik tepsi olduğunu gördü ve üstü örtülü bir tabaktan kaynamış ketçap kokusu geliyordu. Hemşire tabağın üstündeki kapağı kaldırdı ve Patricia ketçapla kaplı sarı spagettinin üstünde duran üç gri köfte gördü.

"Yemeği bırakmak zorundayım," dedi hemşire.

Carter, "O zaman şuraya bırakın," dedi ve hemşire tepsiyi kapının yanındaki sandalyenin üstüne koydu.

"Bana dozu karıştırdığını söyle," dedi Carter. "Bir hata yaptığını söyle."

Patricia şu an bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Döndü ve pencereden bakınca Temel Bilimler binasının üst katlarından yansıyan ikindi güneşini gördü; psikiyatri bölümünde olduğunu fark etti.

"Beynimde hasar oluşmuş mu?" diye sordu.

"Seni kim buldu biliyor musun?" diye sordu Carter, elini yatağın korkuluğuna koyarak. "Blue. O on yaşında bir çocuk ve annesini mutfak zemininde nöbet geçirirken buldu; ayrıca akıllılık edip hemen 911'i aramasaydı büyük ihtimalle

Ninova

beynin hasar görürdü. Ne düşünüyordun Patty? Düşünüyor muydun?"

Sıcak gözyaşları birer birer Patricia'nın gözlerinden aktı, burnundan süzüldü, dudaklarına döküldü.

"Blue burada mı?" diye sordu.

"Senin ne sorunun var bilmiyorum, Patty ama yemin ederim bunu çözeceğiz."

Carter onun kendini çocukların sınavlarındaki bir paragraf sorusu gibi hissetmesine neden oluyordu ama itiraz etmeye hakkı yoktu. Blue onu mutfakta debelenirken bulduğunda dehşete düşmüş olmalıydı. Bunu büyük ihtimalle hayatı boyunca hatırlayacaktı. Köftelerin sıcak, kıkırdağımsı kokusu Patricia'nın midesini kaldırdı.

Dişlerini sıkarak, "Kendimi öldürmeye çalışmıyordum," dedi.

"Seni artık kimse dinlemiyor," dedi Carter. "Nasıl açıklamaya çalışırsan çalış, ciddi bir intihar girişiminde bulundun. Seni yirmi dört saat mecburi gözleme aldılar ama sabah ilk iş gelip seni kontrol edeceğim. Evde, birlikte çözemeyeceğimiz bir sorunun yok. Ama bunlara geçmeden önce şunu bilmem gerek: Bunun sebebi James Harris miydi?"

Patricia, "Ne?" dedi ve kocasına döndü.

Carter'ın yüzü gergin, içten ve hassas görünüyordu. Parmaklarıyla sertçe yatağın korkuluğuna vuruyordu.

"Sen benim bütün hayatımsın," dedi Carter. "Sen ve çocuklar. Senle ben birlikte büyüdük. Sonra birdenbire şu Jim'e taktın, onu düşünmeden, onun hakkında konuşmadan duramaz oldun, sonra da bunu yaptın. Benim evlendiğim kadın asla kendin öldürmeye çalışmazdı. Bu onun kişiliğinde yoktu."

"Ben..." dedi Patricia gerçekten açıklamaya çabalayarak. "Ben ölmek istemedim. Sadece çok öfkeliydim. O hapları almamı öyle çok istiyordun ki, ben de aldım."

Carter'ın suratı aniden karardı, yüzüne demir bir perde indi.

"Bunu sakın benim üzerime atmaya kalkma," dedi.

"Bunu yapmıyorum. Lütfen."

"Neden Jim'e bu kadar takıntın?" diye sordu Carter. "İkiniz arasında ne var?"

Patricia, "O tehlikeli biri," dedi, Carter'ın omuzları düştü ve başını başka yöne çevirdi. "Onun çok iyi biri olduğunu düşündüğünü biliyorum ama o tehlikeli biri, çok tehlikeli."

Bir an için onca haftadır okuduğu şeyleri ona anlatmayı düşündü. *Dracula*'da, bir eve girmek için davet edilmesi gerektiğini söyleyen kısmı okuduktan sonra oturup tüm kitabı yeniden okumuştu ve kitabın yarısında tüylerini diken diken eden ve ellerinin buz kesmesine neden olan bir cümleye denk gelmişti.

Van Helsing, Harker'lara Dracula'nın güçlerini açıklarken, *Tüm kötü şeylere hükmedebilir*, diyordu. Farelere, baykuşlara, yarasalara...

Fareler.

O an Bayan Mary'nin ölümünden kimin sorumlu olduğunu anlamıştı. Patricia bir şeyi böyle bir kesinlikle nadir olarak bilirdi. Acaba Carter annesini, bir elinin derisi neredeyse kalmamış, yüzündeki yumuşak dokunun neredeyse tamamı yenmiş şekilde hastaneye düşüren kişinin kendi arkadaşı olduğunu bilse ne derdi? Patricia aynı kesinlikle, Carter'a bunları söylerse kocasının odasından çıkmasına bir daha asla izin vermeyeceğini de biliyordu.

"Keşke onunla ilişki yaşıyor olsaydın," dedi Carter. "O zaman bu takıntın daha kolay anlaşılabilirdi. Ama bu çok rahatsız edici."

"O sandığın kişi değil," dedi Patricia.

"Burada nelerin tehlikede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Carter. "Bu takıntının ailene neye mal olacağını anlayabiliyor musun? Eğer böyle devam edersen birlikte inşa ettiğimiz her şeyi kaybedeceksin. Her şeyi."

Patricia, Blue'nun bir şeyler atıştırmak için mutfağa girdi-

gini ve onu sarı muşambanın üstünde kıvranırken bulduğunu hayal etti; o an Patricia'mn tek yapmak istediği bebeğine sıkı sıkı sarılıp oğluna iyi olduğunu söylemekti. Her şeyin yoluna gireceğini söylemekti. Ama James Harris sokağın aşağısında yaşarken hiçbir şey iyi olmayacaktı.

Carter kapıya doğru yürüdü. Oraya vardığında durdu ve son derece dramatik bir tavırla Patricia'ya dönmeden konuşmaya başladı.

"Umurunda mı bilmiyorum," dedi. "Ama Haley'yi başa getirmek için bir araştırma komitesi kurdular."

Patricia çatlak bir sesle, "Ah, Carter," dedi. Onun için gerçekten üzülmüştü.

"Psikiyatri bölümünde olduğunu herkes duydu," dedi Carter. "Haley bu sabah gelip şu anda kariyerime değil aileme odaklanmam gerektiğini söyledi. Hareketlerin başkalarını da etkiliyor, Patricia. Dünya senin etrafında dönmüyor."

Carter onu odada yalnız bıraktı ve Patricia güneşin Temel Bilimler binasının arkasında kaybolmasını izlerken hayatının bundan sonra normale dönüp dönmeyeceğini düşündü. Her şeyi mahvetmişti. Herkesin onun hakkında bildiği her şey yaptığı şey yüzünden yerle bir olmuştu. Bundan sonra ne yaparsa yapsın hep *dengesiz* olacaktı. Çocukları bir daha ona nasıl güveneceklerdi? Köftelerin kokusu midesini bulandırdı.

Kapıdan bir tıkırtı geldi ve Patricia o tarafa bakınca Carter'ın Korey'yle Blue'yu içeri soktuğunu gördü. Korey sırtını kamburlaştırmıştı, saçı yüzüne düşmüştü, batik boyalı bir tişört ve dizleri yırtık, beyaz bir kot pantolon giyiyordu. Blue'nun üstünde mavi şortu ve *Irak-na-fobi* tişörtü vardı. Elinde kalın bir kütüphane kitabı taşıyordu: *Auschwitz: Bir Doktorun Tanıklıkları*. Korey odadaki tek sandalyeyi oda boyunca sürükledi ve Patricia'dan en uzak olan noktaya götürüp bıraktı. Blue onun yanında duvara yaslandı.

Patricia bebeklerine sarılmayı öyle çok istiyordu ki onlara doğru uzandı ama bir şey onu bileklerinden geri çekti. Patri-

cia şaşkınlıkla kollarına baktı ve bileklerinin kalın, siyah bağlarla yatağa bağlandığını gördü.

"Carter?"

"Kaçmaya çalışıp çalışmayacağını bilmiyorlardı," dedi Carter. "Doktoru gördüğüm zaman çıkarılmasını isteyeceğim."

Ama Patricia onun bunu özellikle yaptığını biliyordu. Patricia'nın bilinci yerinde değilken Carter onun kaçabileceğini söylemişti çünkü çocuklarının onu böyle görmelerini istiyordu. İyi, Carter istediği oyunu oynayabilirdi ama Patricia hâlâ onların annesiydi.

"Blue," dedi. "Senin için sakıncası yoksa sana sarılmak istiyorum."

Blue kitabını açtı ve duvara yaslanarak okuyormuş gibi yaptı.

"Beni o hâlde gördüğün için üzgünüm," dedi Patricia alçak, sakin bir sesle. "Aptalca bir şey yaptım ve çok fazla hap içtim, bu da beni hasta etti. Eğer 911'i arayacak kadar cesur olmasaydın beynim hasar görebilirdi. Bunu yaptığın için çok teşekkürler Blue. Seni seviyorum."

Blue kitabını daha da çok açtı, öyle çok açtı ki ön kapağıyla arka kapağı neredeyse birbirine değecekti ve Patricia odanın diğer tarafından kitabın sırtının çatladığını duydu.

"Blue," dedi. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama kitaplara böyle davranmıyoruz."

Blue kitabı gürültüyle yere bıraktı, sonra almak için eğildi ve kitabı sayfalarından kaldırınca pek çok sayfa yırtılıp elinde kaldı.

"Kızgınlığın bana oğlum," dedi Patricia. "Acısını kitaptan çıkarma."

Sonra Blue haykırmaya başladı, suratı kıpkırmızıydı, sayfalarından tutup salladığı kitabın kapakları öne arkaya savruluyordu.

Blue, "Sus!" diye haykırdı ve Korey parmaklarıyla kulak-

larını tıkayarak kamburunu çıkardı. "Senden nefret ediyorum! Nefret ediyorum! Kendini öldürmeye çalıştın çünkü sen delisin ve şimdi de seni yatağa bağlamışlar ve seni akıl hastanesine gönderecekler. Sen hiçbirimizi sevmiyorsun. Tek umurunda olan şey şu aptal kitaplar!"

Kitabının sayfalarını tutarak deli gibi yırtmaya ve yerlere atmaya başladı. Sayfalar odaya dağıldı, yatağın, sandalyenin altına yayıldı. Sonra Blue elinde kalan karton kapağı Patricia'ya fırlattı. Kapak Patricia'nın bacağına çarptı.

Carter, "Bu kadar YETER!" diye bağırdı ve Blue durdu; yüzü öfkeyle çarpılmış, yanakları al al olmuştu, burnu akıyordu, yumruk yaptığı elleri iki yanındaydı, vücudu titriyordu; bir anda sessizliğe gömülmüştü.

Patricia'nın gidip onu kollarına alması ve bu öfkeyi onun üstünden alması gerekiyordu ama yatağa bağlanmıştı. Carter kapının yanında kıpırtısız, kolları göğsünde bağlı hâlde dikiliyor, yarattığı manzarayı izliyordu; oğlunu teselli etmiyor, bunu Patricia'nın yapabilmesi için onun kollarını da serbest bırakmıyordu ve Patricia, *Seni bu yüzden asla affetmeyeceğim*, diye düşündü. *Asla. Asla. Asla.*

"Otomat için para alabilir miyim?" diye mırıldandı Korey.

"Tatlım," dedi Patricia. "Sen de kardeşin gibi mi hissediyorsun?"

Korey, Patricia'yı duymazdan gelerek, "Baba?" dedi. "Otomat için bir dolar alabilir miyim?"

Carter başını Patricia'dan çevirdi ve başını sallayarak elini cebine attı, cüzdanını çıkardı. Odadaki tek ses, ağlayan Blue'dan geliyordu.

"Korey?" dedi Patricia.

Carter birkaç banknot çıkararak, "İşte," dedi. "Kardeşini de al. Birazdan yanınıza geleceğim."

Korey ayağa kalktı ve Blue'yu omzundan tutarak odadan çıktı. Patricia'ya bir kez bile bakmadı.

"İşte Patty," dedi Carter onlar çıktıktan sonra. "Çocukları-

Ninova

mıza bunu yapıyorsun. Peki nasıl olacak? Neredeyse hiç tanımadığın birini takıntı hâline getirmeye devam mı edeceksin? Tam olarak ne yaptı bu adam? Ah, hatırladım: hiçbir şey. Tek bir şey bile yapmadı. Hiçbir şeyle suçlanmadı. Onun yanlış bir şey yaptığını düşünen tek kişi sensin ve senin de elinde bir kanıt, ispat, hislerin dışında hiçbir şey yok. Ona olan takıntın devam edebilir ya da dikkatini olması gereken yere, ailene verebilirsin. Sana kalmış. Ben terfimi kaçırdım ama çocuklar için hâlâ geç değil. Bu hâlâ telafi edilebilir ama bir partnere ihtiyacım var, durumu sürekli kötüleştirecek birine değil. Yani, işte yapman gereken seçim bu: Jim mi, biz mi? Hangisini seçeceksin, Patty?"

Ninova

ÜÇ YIL SONRA

BEYAZ TEHLİKE

Ekim 1996

Ninova

24. BÖLÜM

Carter'ın araba sürerken cep telefonunu kullanması Patricia'yı geriyordu ama iyi şoför olan oydu ve kitap kulübü toplantısına geç kalıyorlardı, yani arabayı park edecek yer bulmakta zorlanacaklardı.

Bir elini direksiyondan kaldırıp sinyal vermek için kullanan Carter, "Siz de beni kral dairesine geçireceksiniz," dedi.

Koyu kırmızı BMW Creekside virajını kolayca döndü. Patricia kocasının bu şekilde araba kullanmasından hoşlanmıyordu ama bu, teypte Rush Limbaugh dinlemedikleri ender zamanlardandı, o yüzden Patricia bir yandan da şükrediyordu.

"Çeki Campbell Klinik Danışmanlık'a gönderebilirsiniz," dedi. "Adres size faksladığım faturada var."

Telefonu kapattı ve bir melodi mırıldanmaya başladı.

"Bu altıncı telefon," dedi. "Bu sonbahar epey yoğun olacak. Evden bu kadar uzakta kalmam seni rahatsız etmeyecek mi?"

"Seni özleyeceğim," diye karşılık verdi Patricia. "Ama üniversite bedava değil."

Carter, Creekside'ın ağaçlarının oluşturduğu tünellerin içinde yol alırken, batan güneşin ışıkları yaprakların ve dalların arasından arabanın kaputunu ve ön camını aydınlatıyordu.

"Eğer hâlâ mutfağı yenilemek istiyorsan," dedi Carter. "Yeterli paramız var."

Patricia ileride, bir dizi Saab, Audi ve Infiniti'nin arkasına park etmiş olan Horse'un Chevy Blazer'ının tamponunu gör-

Ninova

dü. Hâlâ Slick ve Leland'ın evinden bir sokak ötedelerdi ama park etmiş arabalar buraya kadar uzanmıştı.

"Emin misin?" diye sordu Patricia. "Korey'nin nereye gitmeyi düşündüğünü hâlâ bilmiyoruz."

"Ya da düşünüp düşünmediğini," dedi Carter, Horse'un Chevy'sinin arkasına park ederken; elbette arabaların arasında biraz mesafe bırakmayı unutmamıştı. Bugünlerde Horse'un arabasına yakın park etmek insana pek bir şey kazandırmıyordu.

Patricia emniyet kemerini çözerken, "Peki ya NYU ya da Wellesley gibi bir yer seçerse?" diye sordu.

"Korey'nin NYU ya da Wellesley'ye girme ihtimalini düşünürsek, bu riski alacağım," dedi Carter onun yanağına dokunarak. "Endişelenmeyi bırak. Kendini hasta edeceksin."

Arabadan indiler. Patricia arabadan inmekten nefret ediyordu. Banyodaki tartıya göre beş kilo almıştı ve fazla kilolarının kalçasıyla karnından sarktığını hissediyordu, kiloları dengesini bozuyordu. Saçını spreyle biraz daha büyük gösterdiği sürece daha dolgun bir suratın onda kötü durmadığını düşünüyordu ama arabaya binip inmek bütün zarafetini yok ediyormuş gibi hissediyordu.

Carter'la birlikte sokakta paytak paytak yürürken, ekim serinliği ürpermesine neden oluyordu. Bu ayki kitap hakkında cevap bilmecelerini gözden geçirdi –Tom Clancy neden bir hikâye anlatmak için Kitab-ı Mukaddes'ten daha fazla sayfaya ihtiyaç duyuyordu?– ve Carter, Slick ile Leland'ın bahçesini çevreleyen beyaz tahta çitinin kapısını açtı. Birlikte ön bahçedeki çeşmeli çeşmenin yanını geçerek, Paley'lerin New England'a özgü güzel, alçak kırmızısı Cape Cod tarzı evine doğru yürüdüler.

Carter'ın çaldığı kapı hemen açıldı ve Slick göründü. Saçını şekillendirmiş ve makyajını biraz fazla kaçırmıştı ama onları görünce gerçekten mutlu olmuştu.

Ninova

"Carter! Patricia!" diye haykırdı kocaman bir gülümsemeyle. "Harika görünüyorsunuz."

Patricia kısa süre önce, kitap kulübüne gelmesinin asıl nedeninin Slick olduğunu fark etmiş ve buna kendisi de şaşırmıştı.

Patricia içten bir gülümsemeyle, "Sen de muhteşem olmuşsun," dedi.

"Yeleğim çok güzel, değil mi?" Slick kollarını açtı. "Leland, Kerrison'dan çok ucuza aldı."

Paley Emlak tabelalarının Mt. Pleasant'ın her tarafını kaplıyor olmasının, Slick'in durmadan para hakkında konuşmasının, sürekli Leland'ın ona aldığı şeyleri göstermesinin, Tiger'ın en sonunda girmeyi başardığı Albemarle Akademisi hakkına dedikodu yapmaya çalışmasının bir önemi yoktu. Patricia'ya göre o varlıklı bir kişiydi.

Slick, "İçeri gelin!" dedi ve onları kitap kulübünün klostrofobik, tıklım tıkış gürültüsüne götürdü.

İnsanlar Slick'in yemek odasından taşıyorlardı ve Slick onların önünde merdivenlerin ve camekânlar içindeki koleksiyonlarının –Lenox Garden kuş bibloları, minik seramik köy evleri, minyatür gümüş mobilyalar–, artık daha da dini mesajlar taşıyan yeni duvar süslerinin, ahşap çerçeveli camekânların içindeki koleksiyon kol saatlerinin yanından geçerken, Patricia hiçbir şeye çarpmamak için kalçasını yan çevirdi.

Yanlarından geçerken Patricia, Louise Gibbes'e, "Merhaba, merhaba!" dedi.

Loretta Jones'a, "Harika görünüyorsun Loretta," dedi.

Carter, Arthur Rivers'ın yanından geçerken hiç yavaşlamadan onun omzuna dokunup, "Sizin Gamecock'lar cumartesi günü yıktı geçti," dedi.

Holden çıkıp evin arka tarafına yeni eklenen kısma doğru ilerlediler ve aniden başlarının üstündeki çatıda bir dizi tavan penceresi göründü. Neredeyse Paley'lerin arsa sınırına kadar

Ninova

uzanan bu eklenti, eğlence için ayrılmış koca bir ahırdı ve şu an tıklım tıklım doluydu. Bugünlerde kırk üyesi olmalıydı ve hepsini misafir edebilecek kadar büyük bir eve sahip tek kişi Slick'ti.

"Oturacak bir yer bulun," dedi Slick, yüksek tavandan ve uzaktaki, üzerine güzel bahçe aletleri asılmış duvarlardan yankılanan konuşma seslerini bastırarak. "Ben gidip Leland'ı bulmalıyım. Bunu gördünüz mü? Bana Mickey Mouse'lu saat almış. Ne kadar eğlenceli, değil mi?"

Parıldayan saati Patricia'ya doğru salladı, sonra sırtlar ve kiralanmış bardak ve tabaklar tutan kollar denizinin arasında uzaklaştı; herkesin kolunun altında ya da kucağında bir *Beyaz Tehlike* kitabı vardı.

Patricia tanıdık bir yüz arandı ve açık büfenin yanında Marjorie Fretwell'i gördü. İnsanların bugünlerde yaptığı gibi iki yanaktan öpüştüler.

"Harika görünüyorsun," dedi Marjorie.

Patricia, "Sen kilo mu verdin?" diye sordu.

"Saçına farklı bir şey mi yaptın?" diye sordu Marjorie de karşılık olarak. "Bayıldım."

Bazen uzun uzun birbirlerine iltifat etmeleri, ne kadar iyi göründüklerini, ne kadar harika olduklarını söyleyip durmaları Patricia'nın canını sıkıyordu. Patricia üç yıl önce Carter'ın herkesi arayıp onun moralini yüksek tutmak için böyle şeyler söylemelerini rica ettiğinden şüpheleniyordu ama şimdi herkesin bunu sürekli yaptığını fark ediyordu.

Fakat onların iltifatlarından keyif almanın neresi yanlıştı? Hayatlarında öyle güzel şeyler olmuştu ki. Neden bunu kutlamasınlardı?

"Hey, dostum!" dedi yüksek bir ses ve Patricia Marjorie'nin omzunun üstünde Horse'un kırmızı suratını gördü. "Kocan buralarda mı?"

Dengesizce yaklaşarak Patricia'yı yanağından öpmek için uzandı. Tıraş olmamıştı, başının çevresinde mayalı bir bira bulutu dolaşıyordu.

Carter, Patricia'nın arkasından gelerek, "Bir at her zaman attır, elbette," dedi.

Horse dengesini bulmak için bir elini Carter'ın omzuna koydu. "Buna inanmayacaksın, yeniden zengin olduk," dedi. "Kulübe bir dahaki gidişimizde içkiler benden."

Kitty çembere katıldı ve Patricia'ya tek koluyla sarılarak, "Unutma," dedi. "Üniversiteye gitmek isteyen dört çocuğumuz daha var."

"Pinti olma kadın!" diye inledi Horse.

"Belgeleri bugün imzaladık da," diye açıkladı Kitty.

"Jimmy H.'yi gördüğümde onu öpeceğim," dedi Horse. "Hem de dudaklarından!"

Patricia gülümsedi. James Harris, Kitty ve Horse'un hayatlarını tamamen değiştirmişti. Seewee Çiftliği'nin yönetimini düzeltmiş, işleri halletmesi için genç adamlar tutmuş ve Horse'u bir yatırımcıya 450 dönümünü satmaya ikna etmişti. Bugün hallolan iş işte buydu.

Yalnızca onlar değildi. Patricia ve Carter dahil herkes Şirin Ada'ya daha çok yatırım yapmış ve dışarıdan yatırımcı geldikçe hepsi hisseleri karşılığı kredi limitlerini artırmışlardı. Sanki havadan para yağıyor gibiydi.

Horse Carter'a, "Bu cumartesi benimle gelmelisin," dedi. "Biraz tekne alışverişi yaparız."

"Çocuklar nasıl?" diye sordu Patricia, Kitty'ye çünkü böyle şeyler söylenirdi.

"Pony'yi en sonunda Citadel'e bakma konusunda ikna ettik," dedi Kitty. "Onun Carolina ya da Wake Forest'a gitmesi düşüncesi bile korkunç. Çok uzakta olacak."

"Burada kalmaları hep daha iyidir," diye onayladı Marjorie.

"Ayrıca Horse ailede bir Citadel mezunu daha olmasını istiyor," dedi Kitty.

"O okul bütün kapıları açıyor," dedi Marjorie. "Gerçekten öyle."

Marjorie ve Kitty konuşurlarken, oda Patricia'nın üstüne

üstüne gelmeye başladı. Neden herkesin sesinin bu kadar gürültülü gelmeye başladığını ya da ensesinden neden soğuk terler damlamaya başladığını veya koltuk altlarının neden karıncalandığını anlamadı. Sonra yanındaki açık büfe masasındaki gümüş bir şefindişte kaynayan İsveç köftelerinin kokusunu aldı.

Carter ve Horse gürültüyle bir şeye gülüyorlardı, Horse birasını açık büfe masasının üstüne koymuş ve eline çoktan yenisini almıştı, Kitty, Korey hakkında bir şey söyledi, kaynayan tanıdık ketçap kokusu Patricia'nın ciğerlerine doldu ve boğazını kapladı.

Kendini bunu düşünmeyi bırakmaya zorladı. En iyisi bunu düşünmemekti. Hayatı artık normaldi. Hayatı normalden daha iyiydi.

"Haberlerde New York'taki şu okulu gördün mü?" diye sordu Kitty. "Çocuklar sabahın beşinde okulda olmak zorundalarmış çünkü metal dedektörlerinden geçmeleri iki buçuk saati buluyormuş."

"Güvenliğe paha biçemezsin," dedi Marjorie.

Patricia, "Affedersiniz," dedi.

Kokudan uzaklaşmak için önüne gelen omuzları ve sırtları iterek kendine yol açtı, birinin elindeki içkiyi devirmekten korkarak kalçasını yana çevirdi, sohbet parçalarının arasında ilerlemeye çalıştı.

"... kampüs turuna götürecekler..."

"... kilo mu verdin..."

"... Netscape'ten çıkmışlar..."

"... başkanı iyi bir adam ama karısı..."

Kitty onu hastanede ziyaret etmemişti.

Patricia bunların hesabını tutmak istemiyordu ama yıllar sonra ilk kez bu aklına gelivermişti.

Kitty telefonda Patricia'ya, "O kadar hızlı girip çıktın ki," demişti. "İşlerimi halleder etmez gelecektim ama benim işim bittiğinde sen eve dönmüştün bile."

Kitty'nin onu temin etmesi için yalvardığını hatırladı. "O kadar çok hapın vardı ki ilaçları karıştırdın, değil mi?"

Patricia öyle olduğunu söylemişti ve Kitty buna öyle minnettar olmuştu ki bir daha bu konu hakkında tek kelime etmemişti ve Patricia da herkesin bu konunun peşini bırakıp hiç konuşmamasına öyle minnettardı ki hiçbirinin hastaneye gelmemiş olmasına ne kadar üzüldüğünü hiç fark etmemişti. O zaman minnettardı. Hiç kimse buna intihar demediği ve ona farklı davranmadığı için minnettardı. Eski hayatına kolaylıkla geri dönebildiği için minnettardı. Yeni iskele, Londra gezisi, kulağını düzeltme ameliyatı, arka bahçedeki toplantılar ve yeni arabası için minnettardı. Pek çok şey için minnettardı.

Bar tezgâhının arkasındaki beyaz eldivenli siyah adama, "Buzlu su lütfen," dedi.

Hastaneye gelen tek kişi Slick'ti. Sabahın yedisinde gelmiş, açık kapıyı kibarca tıklatmış ve girip Patricia'nın yanına oturmuştu. Fazla konuşmamıştı. Tavsiyesi, önerisi, fikri ya da görüşü yoktu. Bunun bir kaza olduğu konusunda ikna edilmek istemiyordu. Sessiz bir duayla Patricia'nın elini tutup öylece oturmuş ve saat yedi kırk beş civarı, "Hepimiz iyileşmeni istiyoruz," dedikten sonra gitmişti.

Onların içinde artık Patricia'nın umurunda olan tek kişi oydu. Kitty ve Maryellen'a karşı bir his beslemiyordu ve görüşmeye devam ediyorlardı ama Grace'i artık sadece kitap kulübünde görüyordu. Grace'i gördüğünde aklına ona söylediği şeyler geliyor ve bunları hatırlamak istemiyordu.

Elinde soğuk bardak, köfte kokusunu duymadığı için şükrederek döndü ve Grace'le Bennett'ın tam arkasında durduklarını fark etti.

"Merhaba Grace," dedi. "Bennett."

Grace hareket etmedi, Bennett da kıpırdamadı. Kimse sarılmak için öne hamle yapmadı. Bennett'ın elinde bira yerine buzlu çay vardı. Grace kilo vermişti.

Grace etrafa bakarak, "Ne kalabalık," dedi.

"Bu ayın kitabını sevdin mi?" diye sordu Patricia.

"Uyuşturucu savaşları hakkında pek çok şey öğrendim," dedi Grace.

Patricia, "Ben hiç sevmedim," demek istedi. Herkes aynı şıklıkla konuşuyor, savaş hakkında hayaller kuran bir sigortacıdan beklenecek erkeksi cümleler kuruyordu. Her cümlede DDO, DDI, LPI, E-2, F-15, MH-53J ve C-141 gibi isimler geçiyordu. Patricia okuduğunun yarısını anlamamıştı, aptallar ve fahişeler dışında hiç kadın yoktu, hayatları hakkında hiçbir şey söylemiyordu ve daha çok askere alım reklamına benziyordu.

"Çok aydınlatıcıydı," diye katıldı Patricia.

James Harris onların kitap kulübünü buna dönüştürmüştü. Önce kocalarının da katılmasını sağlamış, sonra daha çok Pat Conroy ("Yerel bir yazar"), Michael Crichton ("İnanılmaz kavramlar"), *Atlara Fısıldayan Adam, Vahşi Aşk* ve *Bravo İki Sıfır* okumaya başlamışlardı ve Patricia bazen kara kara bir sonraki kitabın ne olduğunu düşünmeye başlamıştı –*Dokuz Kehanet* mi? *Tavuk Suyuna Çorba* mı?– ama çoğunlukla bu kadar çok insan gelmesine şaşırıyordu.

En iyisi fazla kurcalamamaktı. Her şey değişiyordu ve daha çok insanın kitaplar hakkında konuşmak istemesi kötü bir şey miydi?

"Oturacak yer bulmalıyız," dedi Grace. "İzninle."

Patricia onların kalabalığın içinde kaybolmalarını izledi. Hava karardıkça spot lambalar içeriyi daha da çok aydınlatıyordu ve Patricia kendi grubunun yanına döndü. Yaklaştıkça sandal ağacı ve deri kokusu almaya başladı. İnsanlar ona yol verince Carter'ın biriyle heyecanlı heyecanlı konuştuğunu fark etti, önündeki son insanı da geçince James Harris'i gördü. James Harris Oxford gömleğinin kollarını her zamanki gibi sıvamıştı, haki pantolonu mükemmel şekilde ütülenmiş-

ti, saçı uzmanlar tarafından yapılmış gibiydi ve cildi sağlıkla ışıldıyordu.

"Bu sonbaharda bana verdikleri programa inanamazsın," diyordu Carter. "Ocaktan önce altı konuşma. Eski çiftlik evine senin göz kulak olman gerekecek."

James Harris, "Buna bayıldığını sen de biliyorsun," dedi ve ikisi de güldü.

Patricia adımlarını yavaşlattı ve onlar için o kadar çok şey yapmış olan James Harris'i görmek istemediği için kendine küfretti; kendini, yüzünde büyük bir gülümsemeyle ona doğru yürümeye zorladı. James Harris bugünlerde Leland'ın danışmanlığını yapıyordu. Kendine böyle diyordu. Gündüzleri dışarı çıkmamasını gece boyunca çalışarak telafi ediyordu. Şirin Ada planlarını incelemiş, evinde verdiği akşam yemekleriyle dışarıdan yatırımcılar getirmişti ve Patricia bazen erken vakitte Middle Sokağı'na çıktığında onun evinin çevresine sinen puro kokusunu alabiliyordu. Telefonlar ediyor, insanları risk almaları için cesaretlendiriyordu, hatta Leland'ı saçını atkuyruğu yapmaya ikna etmişti. Onları geleceğe taşıyordu.

"Bağlı olmanın nasıl olduğunu anlayasın diye seni evlendirmek zorunda kalacağız," dedi Carter, James Harris'e.

James, "Henüz özgürlüğümü feda edebileceğim biriyle tanışmadım," dedi.

O ve Carter artık kardeş gibiydiler. Carter'ı özel muayenehane açması için teşvik eden oydu. Carter'ın konuşmacı olmasını sağlayan da oydu; Carter Hilton Head, Myrtle Beach ve Atlanta'da, Eli Lilly ve Novartis tarafından karşılanan tatillerde, doktorlara Prozac ve Ritalin'in nimetlerini anlatıyordu. Korey'nin okula gönderilmesini, mutfağın yenilenmesini ve BMW taksitlerinin ödenmesini sağlayacak olan paranın bankada birikmesinin nedeni de oydu. Ve evet, bazen gezilerin ardından telefon çalıyor, genç bir kadın Doktor Campbell'la, hatta bazen Carter'la görüşmek istediğini söylüyor ama Pat-

ricia onlara hep Carter'm iş numarasını veriyordu ve onların kim olduğunu sorduğunda Carter hep "Kahrolası sekreterler," ya da, "Seyahat acentesindeki o gıcık kız," diyordu ve Patricia'nın artık sormayı bırakıp aradıklarında sadece Carter'ın iş numarasını vermesi kocasını çok sinirlendiriyordu ve Patricia bunu düşünmemeye çalışıyordu çünkü bazı düşüncelerin beynine nasıl hızla sızıp dallanıp budaklandığını biliyordu.

James Harris kocaman bir gülümsemeyle, "Patricia!" dedi. "Harika görünüyorsun!"

James ona sarılırken Patricia, "Merhaba, James," dedi.

Sarılmaya hâlâ alışamamıştı o yüzden James ona sarılırken kıpırdamadan durdu.

"Bu arkadaş da tam tüm sonbahar boyunca sizinle yemek yiyeceğimi söylüyordu," dedi James Harris. "O kasaba dışındayken size göz kulak olacağım."

"İple çekiyoruz," dedi Patricia.

"Bu ayki kitabı anladın mı?" diye sordu Kitty. "Tüm o askeri dil benim başımı döndürdü."

Horse birasını kaldırarak, "Başı dönmüş!" diye bağırdı.

Sonra erkekler uyuşturucu savaşları, orta bölgelerdeki şehirler ve metal dedektörleri hakkında konuşmaya başladılar ve James Harris bağımlı bebekler hakkında bir şey söyleyince Patricia bir an için onu, çenesinden kara kanlar damlarken, ağzından insana ait olmayan bir uzantıyla gördü, sonra o görüntüyü zihninden uzaklaştırdı ve onu genelde gördüğü gibi gördü; akşamları mahallede yürürken el sallayan, kitap kulübünde, Carter'ın onu akşam yemeğine davet ettiğindeki hâliyle. Kamyonetinin arkası karanlıktı. Çok uzun zaman önceydi. Patricia artık ne gördüğünden emin bile değildi. Büyük ihtimalle hiçbir şey görmemişti. James onlar için o kadar çok şey yapmıştı ki.

En iyisi bunu düşünmemekti.

25. BÖLÜM

"Peki o ne dedi?" diye sordu Carter.

Yatağın ucundaki bavula iç çamaşırlarını ve çoraplarını koymayı bıraktı.

"Müdür Blue'nun önümüzdeki iki ay boyunca cumartesi okulunun olduğunu söyledi," dedi Patricia. "Ayrıca yıl sonuna kadar bir hayvan barınağında on iki saat gönüllü çalışmak zorundaymış."

"Şimdi başlarsa bu haftada neredeyse bir saat demek," dedi Carter. "Bir de üstüne cumartesi okulu var. Onu hepsine kim götürecek?"

Bavulu yatağın kenarından kaydı ve yere düştü. Carter küfrederek eğildi ama dizleri çıtırdayarak tuhaf bir pozisyonda eğilen Patricia yere ondan önce vardı. Carter yola çıkmadan önce hep gergin olurdu ve eğer Blue konusunda yardımcı olacaksa Patricia'nm onu sakinleştirmesi gerekiyordu. Patricia bavulu topladı ve yatağın üstüne geri koydu.

"Slick ve ben oğlanları dönüşümlü götüreceğiz," dedi Carter'ın dağılmış iç çamaşırlarını katlayarak.

Carter başını iki yana salladı.

"Blue'nun Paley'lerin çocuğuyla görüşmesini istemiyorum," dedi. "Dürüst olmak gerekirse senin de Slick'le görüşmeni pek istemiyorum. Gevezenin biri."

"Ama bu pratik olmaz," dedi Patricia. "İkimizin de onları cumartesi günü hem götürüp hem getirmeye vakti yok."

"İkiniz de ev kadınısınız," dedi Carter. "Bütün gün başka ne yapıyorsunuz ki?"

Patricia damarlarının gerildiğini hissetti ama bir şey de-

medi. Eğer Carter için o kadar önemliyse Patricia bir şekilde vakit bulabilirdi. Damarları tekrar gevşedi. Onu asıl rahatsız eden Carter'ın Slick hakkındaki yorumlarıydı.

Son atleti de katlayıp Carter'ın bavuluna yerleştirdi.

"Blue'yla konuşmalıyız," dedi.

Carter derin bir nefes aldı.

"Hadi yapalım şunu," dedi.

Patricia, Blue'nun kapısını çaldı. Carter onun arkasındaydı. Yanıt gelmedi. Patricia kapıyı yeniden tıklattı, bir "evet" ya da "hı-hı" hatta bir "ne?" duymaya çalıştı, sonra Carter onun yanından uzandı ve kapıyı sertçe tıklatırken kapının kolunu çevirdi, kapıyı çalmaya devam ederken içeri girdi.

"Blue?" dedi Patricia'nın yanında durarak. "Annenle birlikte seninle konuşmak istediğimiz bir şey var."

Blue sanki bir şey yaparken yakalanmış gibi başım hızla masasından kaldırdı. Geçen yıl yaz kampına gittiğinde ona sarı ahşap bir İskandinavya tipi genç odası almışlardı; duvarlarını kaplayan kitaplıkları, pencerenin altında gömme dolapları, kitaplıklarla birleşik bir masası ve masanın yanında bir yatağı vardı. Blue odasını gazeteden kestiği korku filmi reklamlarıyla süslemişti: *Yavaş Ölüm, Etini Yiyeceğim, Kanını İçeceğim.* Tepedeki vantilatör, reklamların sanki iğnelenmiş kelebekler gibi titreşmesine neden oluyordu. Çoğu Naziler hakkında birçok kitap yerde yığınlar hâlinde duruyordu ama ayrıca yığınların birinin tepesinde *Anarşistin Yemek Kitabı* adlı bir şey ve Patricia'nın arayıp durduğu *Yanımdaki Yabancı* vardı.

Yatağının üstünde *Nazi İnsan Deneyleri ve Sonuçları* adlı bir kütüphaneden alınmış kitabı ve pencere pervazında kolu bacağı kopmuş Yıldız Savaşları oyuncakları duruyordu. Patricia onları yıllar önce aldığı zamanı hatırladı ve evdeki, arabadaki maceraları bir film şeridi gibi gözünün önünden geçti. Şimdiyse Blue izci çakısını almış, yüzlerini bıçakla oyup onları biçimsiz yaratıklara dönüştürmüştü. Sıcak tutkal tabancasıyla ellerini eritmişti. Kibritle gövdelerini yakmıştı.

Ve bu Patricia'nın hatasıydı. Patricia'yı mutfakta çırpınırken o bulmuştu. 911'i o aramıştı. Hayatı boyunca bu anıyla yaşayacaktı. Patricia kendi kendine, zaten oyuncaklar için yaşının büyük olduğunu söyledi. Ergen çocukların oyunları hep böyleydi.

Blue, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu ve sona doğru sesi biraz kalınlaştı.

Patricia onun sesinin değişmeye başladığını fark etti ve kalbi birazcık sızladı.

"Şey," dedi Carter oturacak bir yer arayarak. Blue'nun odasına son zamanlarda yeterince uğramadığından bunun imkânsız olduğunu bilmiyordu. Yatağın ucuna ilişti. "Bana bugün okulda olanları anlatır mısın?"

Blue oflayarak iyice arkaya yaslandı.

"Tanrım," dedi. "Önemli bir şey değildi."

"Blue," dedi Patricia. "Bu doğru değil. Bir hayvana eziyet etmişsin."

Carter, "Bırak da o konuşsun," dedi.

"Ah, Tanrım," dedi Blue, gözlerini devirerek. "Söyleyeceğiniz bu muydu? Ben hayvanlara eziyet ederim. Beni hapse atın! Dikkatli ol, Ragtag."

Bu, yatağının altındaki bir dergi yığınının tepesinde uyuyan köpeğe söylenmişti.

"Hepimiz sakin olalım," dedi Carter. "Blue, sence ne oldu?"

Blue, "Sadece aptal bir şakaydı," dedi. "Tiger bir yerden sprey boya almış ve Rufus'u boyamanın eğlenceli olacağını söyledi ama sonra bir türlü durmadı."

"Müdürün ofisinde söylediğin bu değildi," dedi Patricia.

Carter, gözlerini Blue'dan ayırmadan, "Patty," diye onu uyardı.

Patricia fazla üstelediğini fark etti ve çok geç olmamasını umarak durdu. Daha önce de üstelediği olmuştu ve Blue Philadelphia uçağında sinir krizi geçirmiş, Korey yemek tep-

sisini yere atıp birkaç tabak kırmış, Carter burnunun kemerini ovmaya başlamış ve Patricia da o haplardan almıştı. Ne zaman üstelese işler hep kötüye gitmişti. Ama artık çok geçti.

Blue kendini öne atarak, "Neden benim dışımda herkesin tarafını tutuyorsunuz?" dedi.

"Herkesin sakinleşmesi lazım," diye söze başladı Carter.

"Rufus bir köpek," dedi Blue. "İnsanlar her gün ölüyor. İnsanlar kürtaj oluyor. Soykırımda altı milyon insan öldü. Kimsenin umurunda değil. O sadece aptal bir köpek. Yıkayıp boyayı çıkaracaklar."

"Herkesin bir nefes alması lazım," dedi Carter, avuç içlerini Blue'ya çevirip sakinleşmesini işaret ederek. "Gelecek hafta senle ben oturacağız ve sana Conner Ölçeği adlı bir test vereceğim. Dikkatini diğer insanlara göre daha zor toparlayıp toparlamadığını belirlemek için bunu yapacağız."

"Yani?" dedi Blue.

"Eğer toparlayamıyorsan," diye açıkladı Carter, "o zaman sana Ritalin adlı bir şey vereceğiz. Eminim arkadaşlarının çoğu kullanıyordur. Senin hiçbir şeyini değiştirmiyor, sadece beynin için bir gözlükmüş gibi düşün."

"Ben beynim için gözlük falan istemiyorum," diye bağırdı Blue. "Teste falan girmeyeceğim!"

Ragtag başını kaldırdı. Patricia buna son vermek istiyordu. Carter bunu daha önce Patricia'yla konuşmamıştı. Bu ikisinin birlikte vermesi gereken bir karardı.

"Bu yüzden sen çocuksun, ben de yetişkinim," dedi Carter. "Sana ne gerektiğini senden daha iyi biliyorum."

Blue, "Hayır, bilmiyorsun!" diye haykırdı.

"Bence hepimiz birkaç dakika sakinleşelim," dedi Carter. "Yemekten sonra tekrar konuşabiliriz."

Patricia'yı dirseğinden tutup odadan dışarı çıkardı. Patricia dönüp Blue'ya baktı; masasının önünde kamburu çıkmış, omuzları titriyordu. Patricia tüm benliğiyle onun yanına koş-

mak istiyordu ama Carter onu hole doğru ittirdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"O asla..." dedi Carter.

Korey odasının kapısından dışarı fırlayarak, "Neden bağırıyor?" diye sordu. "Ne yapmış?"

"Seni ilgilendiren bir şey değil," dedi Carter.

"Ben sadece onu ara sıra gerçekten gören birinin fikrini öğrenmek istersiniz diye düşünmüştüm," dedi Korey.

"Fikrini öğrenmek isteseydik sorardık," dedi Carter.

Korey sertçe, "İyi!" dedi ve kapısını çarptı. Kapının çerçevesi titredi. Diğer taraftan boğuk bir ses geldi. "Çok da umurumda."

Korey yıllar boyunca hep kolay bir çocuk olmuştu, okuldan sonra aerobiğe giderdi, futbol takımından aynı kız grubuyla *Beverly Hills 90210*'u izlemek için çarşamba günleri bir arkadaşının evinde kalırdı, yazları Princeton futbol kampına giderdi. Ama bu sonbaharda kapısını kapatıp odasında gittikçe daha çok zaman geçirmeye başlamıştı. Dışarı çıkıp arkadaşlarıyla buluşmayı bırakmıştı. Ya yarı baygın dolaşıyor ya da öfke patlamaları yaşıyordu ve Patricia onu nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu.

Carter muayenehanesinde bunu her zaman gördüğünü söylemişti: Korey son sınıftaydı, SAT sınavları yaklaşıyordu, üniversitelere başvurması gerekiyordu, Patricia endişelenmemeliydi, Patricia anlamıyordu, Patricia durumu merak ediyorsa Carter'ın ona verdiği okul stresi hakkındaki makaleleri okumalıydı.

Korey'nin kapısının arkasında, müzik gittikçe yükseldi.

Patricia'nın peşinden merdivenleri inen Carter, "Onun davranışının suçunu ben üstlenmeyeceğim," dedi. "Kendi üzerinde hiç hâkimiyeti yok. Duygularıyla baş etmeyi ona öğretmiş olman gerekirdi."

Patricia'nın peşinden küçük odaya girdi. Patricia şu an

elektrik süpürgesini çalıştırmayı, makinenin herkesin sesini bastırmasını, her şeyi silmesini ne çok isterdi. Blue'nun sorun çıkardığını düşünmek istemiyordu çünkü bunun onun hatası olduğunu biliyordu. Patricia'yı mutfakta o hâlde bulduğu andan itibaren davranışları değişmişti. Carter onun peşinden mutfağa geldi. Tavandan, Korey'nin dinlediği müziği, armonika ve gitarların boğuk sesini duyabiliyordu.

"Daha önce hiç böyle davranmamıştı," dedi Carter.

Patricia, "Belki de yeterince yanında olmuyorsundur," dedi.

"İşlerin bu kadar kötü olduğunu biliyorsan, neden daha önce bir şey söylemedin?" diye sordu Carter.

Patricia'nın verecek yanıtı yoktu. Mutfağın ortasında dikildi ve etrafa baktı. Blue ve Tiger o köpeği sprey boyayla boyadıkları için müdürü görmesi gerektiğini söyleyen telefon geldiğinde Patricia mutfağı yenileyeceği için ölçü almakla meşguldü. Dolaplarda atılacak öyle çok şey vardı ki: hiç kullanmadığı bir sürü yemek kitabı, hâlâ kutusunda duran dondurma makinesi. Priz bulamadıkları için kullanmadıkları mısır patlatma makinesi. Patricia köpek maması için ayırdıkları dolabın kollarındaki paket lastiklerini çıkardı ve içeri baktı. Köşede, benzincilerden alınmış olan bir ayakkabı kutusu dolusu harita vardı. Bunlara gerçekten ihtiyaçları var mıydı?

"Kafanı kuma gömerek yaşamaya devam edemezsin, Patty," dedi Carter.

Ivır zıvır çekmecesini düzenlemeliydi. Çekmeceyi açtı. Tüm bu minik parçalar ne işe yarıyordu? Patricia hepsini çöpe atmak istiyordu ama içlerinde pahalı bir şeyin parçaları varsa?

"Sen beni dinliyor musun?" diye sordu Carter. "Ne yapıyorsun?"

Patricia, "Mutfak dolaplarını temizliyorum," diye yanıt verdi.

"Hiç zamanı değil," dedi Carter. "Oğlumuza ne olduğunu anlamak zorundayız."

"Ben çıkıyorum," dedi Blue.

İkisi ona döndü. Blue küçük odanın kapısında, sırtında çantasıyla dikiliyordu. Bu, okul çantası değil, dolabındaki sapı kopmuş sırt çantasıydı.

"Hava karardı," dedi Carter. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Beni nasıl durduracaksın?" diye sordu Blue.

Patricia, "Bir saat içinde akşam yemeği yiyeceğiz," dedi.

"Bunu ben hallederim," dedi Carter. "Blue, annen seni akşam yemeğine çağırana kadar üst katta kal."

"Beni odama mı kilitleyeceksin?" diye sordu Blue. "Çünkü kilitlemeyeceksen ben gidiyorum. Artık bu evde olmak istemiyorum. Sen bana bir avuç ilaç verip beni zombiye çevirmek istiyorsun."

Carter iç geçirdi ve daha iyi bir açıklama yapmak için öne doğru bir adım attı. "Kimsenin zombiye çevirdiği yok," dedi. "Biz–"

"Beni durduramazsın," diye bağırdı Blue.

"Eğer o kapıdan çıkarsan polisi arayıp evden kaçtığını söylerim," dedi Carter. "Seni kelepçeleyip eve geri getirirler ve bu da siciline işlenir. Bunu mu istiyorsun?"

Blue onlara öfkeyle baktı.

"İğrençsiniz!" diye bağırdı ve öfkeyle küçük odadan çıktı.

Onun üst kata çıkıp odasının kapısını çarptığını duydular. Korey müziğin sesini daha da çok açtı.

"Durumun bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim," dedi Carter. "Uçak biletimi değiştirip bir gün erken döneceğim. Belli ki bu bizi epey uğraştıracak."

O konuşmaya devam ederken Patricia eski yemek kitaplarını düzenlemeye koyuldu. "Carter ona Ritalin konusundaki seçenekleri anlatırken –salınma süresi, dozaj, kaplaması– Blue, elleri arkasında, tekrar küçük odaya geldi.

"Evden çıkarsam polisi mi çağıracaksın?" diye sordu.

"Bunu yapmak istemiyorum, Blue," dedi Carter. "Ama bana başka seçenek bırakmamış olacaksın."

"Telefonun kablosu olmadan polisi aramada bol şans," dedi Blue.

Ellerini öne uzattı ve Patricia bir an için onun elinde spagetti tuttuğunu sandı, sonra bunların telefon kablosu olduğunu fark etti. Diğerleri daha ne olduğunu bile anlamadan Blue koşarak küçük odadan çıktı ve Carter onun peşinden gitti fakat sokak kapısının çarptığını duydu. Patricia ve Carter verandaya çıktıklarında Blue alacakaranlıkta gözden kaybolmuştu.

Patricia içeri gitmek için dönerek, "Ben el fenerini getireyim," dedi.

"Hayır," dedi Carter. "Üşüyüp acıkınca eve dönecektir."

"Peki ya Coleman Bulvarı'na giderse ve biri onu arabasına almak isterse?" diye sordu Patricia.

"Patty," dedi Carter. "Hayal gücüne hayranım ama öyle bir şey olmayacak. Blue Old Village'da dolanacak ve bir saat içinde eve dönecek. Üstünde ceketi bile yok."

"Ama..." dedi Patricia.

"Benim işim bu, unuttun mu?" dedi Carter. "Kmart'a gidip yeni telefon kablosu alacağım. O ben dönmeden dönmüş olur."

Blue dönmedi. Akşam yemeğinin ardından Patricia mutfak dolaplarını boşaltmaya devam etti, bir yandan da mikrodalganın saatinin 6:45'ten 7:30'a, oradan da sekizi bir geçeye gelmesini izledi.

"Carter," dedi. "Bence gerçekten bir şeyler yapmalıyız."

Carter, "Disiplin için disiplin gerekir," dedi.

Patricia çöp kutularını ön verandaya çıkardı ve patlamış mısır makinesiyle dondurma makinesini çöpe koydu, sonra tuzlu su akvaryumunun tüm kablolarını toplayıp kuruması için çamaşır odasındaki lavaboya koydu. En sonunda mikrodalga fırının saati 10:00 oldu.

Patricia eski yemek kitaplarını plastik Harris Teeter poşetlere doldururken kendi kendine, *Saat 10:15'e kadar bir şey söylemeyeceğim*, dedi.

Saat 10:11'de, "Carter," dedi. "Ben arabayı alıp onu arayacağım."

Carter iç geçirdi ve gazetesini bıraktı.

"Patty," dedi ve o sırada telefon çaldı.

Carter telefona Patricia'dan önce vardı.

"Evet?" dedi ve Patricia onun omuzlarının gevşediğini gördü. "Tanrı'ya şükür. Elbette... hı-hı, hı-hı... eğer sorun olmazsa... tabii ki..."

Telefonu kapatmıyor ve neler olduğunu da anlatmıyordu, Patricia da oturma odasına koştu ve paralel telefonu aldı.

"Korey, telefonu kapat," dedi Carter.

"Benim," dedi Patricia. "Alo?"

Yumuşak, alçak bir ses, "Merhaba Patricia," dedi.

"James," dedi Patricia.

James, "Endişelenmenizi istemedim," dedi. "Blue benimle birlikte. Birkaç saat önce geldi ve biraz konuştuk. Onu sakinleşmesi için eve davet ettim ama annesiyle babasına haber vermesi gerektiğini söyledim. Epey endişelendiğinizi tahmin ediyorum."

"Çok... kibarsın," dedi Patricia. "Hemen geliyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi James Harris. "Aile işlerinize burnumu sokmak istemem ama geceyi burada geçirebileceğini söyledim. Misafir odam var."

James Harris ve Carter haftada bir gün yat kulübünde içki içiyorlardı. Horse'la birlikte güvercin avlamaya gidiyorlardı. Blue ve Korey'yi Seewee Çiftliği'nde gece karides avına götürmüşlerdi. Hatta Carter kasaba dışındayken onlarla beş ya da altı kez akşam yemeği de yemişti ve Patricia onu her görüşünde daha önce gördüğü şeyler aklına gelmemişti. Uzak duruyor ve çok sıcak davranmıyor olsa da durumdan memnundu. Çocuklar ona bayılıyordu ve James Noel için Blue'ya

Command isimli bir bilgisayar oyunu almıştı. Carter onunla kariyeri hakkında konuşuyordu ve müzik hakkındaki fikirlerini Korey dayanılabilir buluyordu, o yüzden Patricia da ona katlanmayı denemişti. Ama yine de Blue'nun gece boyunca o evde James Harris'le yalnız kalmasını istemiyordu.

"Sana yük olmak istemeyiz," dedi Patricia, zorlukla konuşarak.

"Belki de en iyisi budur," dedi Carter. "Biraz zaman hepimize iyi gelebilir."

James Harris, "Hiç sorun değil," dedi. "Misafirim olmasına sevinirim. Bir dakika."

Önce sessizlik, sonra bir tıkırtı geldi, sonra Patricia oğlunun soluklarını duydu.

"Blue?" diye sordu. "İyi misin?"

"Anne," dedi Blue. Patricia onun yutkunduğunu duydu. "Özür dilerim."

Patricia'nın gözlerine yaşlar doldu. Oğluna sarılmak istiyordu. Şimdi.

Blue zorlukla yutkunup nefes alarak, "Size bağırdığım ve Rufus'u boyadığım için özür dilerim," dedi. "Ve baba, eğer o teste girmemi istiyorsan, James girmemin iyi olacağını söyledi."

"Ben senin için en iyi olanı istiyorum," dedi Carter. "Annen de ben de bunu istiyoruz."

Blue hızlıca, "Sizi seviyorum," dedi.

Carter, "James Amcanın sözünü dinle," dedi ve telefonu tekrar James Harris aldı.

"İçinize sinmeyecek bir şey yapmak istemiyorum," dedi. "İkiniz için de sorun yok, değil mi?"

"Elbette yok," dedi Carter. "Sana minnettarız."

Patricia bir şey söylemek için nefes aldı, sonra vazgeçti.

"Evet," dedi. "Elbette sorun yok. Teşekkürler."

Bu ailesi için en iyisiydi. James Harris kendini birçok defa ispatlamıştı. Blue'yla konuşarak, öfkeden kuduran oğlunun

Ninova

onu sevdiğini söylemesini sağlamıştı. Patricia artık yıllar öncesinden belli belirsiz hatırladığı bir şeyi kurcalamayı bırakmalıydı.

Büyütecek bir şey yok, dedi kendi kendine. *Bir zamanlar emin olduğun delice, korkunç bir fikir yerine yeni bir iskele, araba, Londra gezisi, kulağın, çocukların okulu, Korey'nin aerobik dersleri, Blue'nun bir arkadaşı ve daha pek çok şeyin var. Bu hiç de kötü bir takas değil.*

Ninova

26. BÖLÜM

Carter sabah olunca Blue'yu James Harris'in evinden aldı.

"Her şey yoluna girecek, Patty," dedi.

Patricia karşı çıkmadı. Onun yerine donmuş kurabiye ısıttı, Korey'ye okula boğazını sıkan o kolyeyi takıp gidemeyeceğini söyledi ve Korey ona bir rahibe olduğunu söylerken onu dinlemek zorunda kaldı; sonra kızı gitti ve Patricia evinde yalnız kaldı.

Aylardan ekim olmasına rağmen güneş odaları ısıtıyor ve Patricia'nın uykusunu getiriyordu. Ragtag yemek odasında kendine güneşli bir köşe bulmuş ve oraya çökmüştü; gözleri kapalıydı, göğüs kafesi inip kalkıyordu.

Patricia'nın bir sürü işi vardı –mutfak dolaplarını halledecek, tüm gazete ve dergileri kış evine taşıyacak, çamaşır odasındaki tuzlu su akvaryumunun çaresine bakacak, garaj odasını süpürecek, küçük odadaki dolabı temizleyecek, çarşafları değiştirecekti– ve nereden başlayacağını bilemiyordu. Beş fincan kahve içmişti ve evin sessizliği üstüne üstüne geliyordu, dahası güneş etrafı ısıtıp duruyor havayı yoğunlaştırıp uyutucu bir sise dönüştürüyordu.

Telefon çaldı.

"Campbell'ların evi," dedi Patricia.

James Harris, "Blue okula rahat gitti mi?" diye sordu.

Patricia'nın dudağının üst tarafını ince bir ter tabakası kapladı ve ne yanıt vereceğini bilemediğinden kendini sersem gibi hissetti. Nefes aldı. Carter, James Harris'e güveniyordu. Blue da güveniyordu. Patricia onu üç yıldır bir kol mesafesi uzağında tutuyordu, peki eline ne geçmişti? O oğlu

için önemli biriydi. Ailesi için de önemliydi. Patricia'nın onu kendinden uzak tutmayı bırakması gerekiyordu.

"Gitti," dedi ve sesine de yansısın diye gülümsedi. "Onu dün gece eve aldığın için teşekkürler."

"Geldiğinde epey üzgündü," dedi James Harris. "Neden buraya gelmeyi seçtiğini hiç bilmiyorum."

"Orayı gidebilecek bir yer olarak düşünmesi beni mutlu etti," dedi Patricia kendini zorlayarak. "Sokaklarda dolaşmasındansa orada olmasını tercih ederim. Old Village eskisi gibi güvenli bir yer değil artık."

James Harris'in sesi uzun uzun sohbet etmeye zamanı olan birinin sesi gibi rahat çıkmaya başladı. "Yan komşuya gidip polisi aramanızdan korktuğunu söyledi, o yüzden bir süre Alhambra'nın arkasındaki çalıların arasında saklanmış. Yemek yiyip yemediğini bilmiyordum, o yüzden ona Fransız ekmek pizzalardan ısıttım. Umarım sorun olmamıştır."

"Sorun değil," dedi Patricia. "Teşekkürler."

James Harris, "Evde bir şey mi oldu?" diye sordu.

Mutfak penceresinden giren güneş Patricia'nın gözünü aldı, o yüzden küçük odanın serin karanlığına doğru döndü.

"Sadece bir ergene dönüşüyor," dedi.

James Harris, "Patricia," dedi ve Patricia onun sesindeki samimiyeti duydu. "Buraya ilk taşındığımda üzerinde iyi bir etki bırakmadığımı biliyorum ve ne düşünürsen düşün ama inan bana çocuklarını umursuyorum. Onlar iyi çocuklar. Carter çok fazla çalışıyor ve ben de neredeyse her şeyi sen yapmak zorunda kaldığın için endişeleniyorum."

"Şey, özel muayenehanesi onu epey meşgul ediyor," dedi Patricia.

"Dünyadaki bütün parayı kazanmasına gerek olmadığını ona söyledim," dedi James Harris. "Çocuklarının büyümesini kaçıracaksan çalışmanın ne anlamı var ki?"

Patricia, Carter'ın arkasından konuştuğu için kendini vefasız gibi hissetti ama aynı zamanda bu rahatlatıcı da bir şeydi.

Ninova

"Kendini çok zorluyor," dedi.

"Asıl zorlanan sensin," dedi James Harris. "İki ergen çocuğu tek başına yetiştiriyorsun, bu çok fazla."

Patricia, "En çok Blue etkileniyor," dedi. "Derslere yetişmekte öyle zorlanıyor ki. Carter onda dikkat eksikliği olduğunu düşünüyor."

"Konu İkinci Dünya Savaşı olunca dikkat eksikliği falan yok," dedi James Harris.

Blue'yu anlayan biriyle onun hakkında konuşmanın samimiyeti Patricia'yı rahatlatmıştı.

"Bir köpeği sprey boyayla boyamış," dedi.

"Ne?" James Harris güldü.

Bir saniye sonra Patricia da gülmeye başladı.

Kendini suçlu hissederek, "Zavallı köpek," dedi. "Adı Rufus ve okulun gayriresmi maskotu. Blue ve Slick Paley'nin en küçük oğlu onu gümüş rengine boyamışlar, şimdi ikisi de yıl sonuna kadar cumartesi okuluna gidecek."

Bunu yüksek sesle söylemek bile absürttü. Patricia gelecek yıl bunun komik bir aile hikâyesine dönüşeceğini düşündü.

"Köpek iyi miymiş?" diye sordu James Harris.

Patricia, "İyileşeceğini söylediler," diye yanıt verdi. "Ama bir köpeğin üzerinden sprey boyayı nasıl çıkarabilirsin?"

"Yeni bir disk değiştirici aldım," dedi James Harris. "Blue'ya bağlamama yardım etmesi için bana gelmesini rica edeceğim. Eğer gelirse ona neler olduğunu sorarım ve söylediklerinden seni de haberdar ederim."

"Gerçekten mi?" dedi Patricia. "Çok sevinirim."

"Tekrar böyle konuşmamız ne güzel," dedi James. "Kahve için bana gelmek ister misin? Arayı kapatırız."

Patricia neredeyse kabul etmek üzereydi çünkü her durumdaki ilk tepkisi uyumlu olmaktı ama sonra burnuna temiz, serin ve ilacı andıran bir koku geldi, bir anlığına onu aydınlık, güneşli mutfaktan çıkardı. Patricia bir anda kendini

dört yıl öncesinde buldu; garaj kapısı açıktı ve Bayan Mary için kullandıkları plastik yetişkin bezlerinin kokusu burnuna doldu. Patricia bir an için kendini onca sene önce olduğu kadın gibi, her şey için sürekli özür dilemeyen o kadın gibi hissetti ve, "Hayır, teşekkürler," dedi. "Mutfak dolaplarını temizleme işini bitirmeliyim."

James, "O zaman başka sefere," dedi ve Patricia onun sesindeki değişimi fark edip etmediğini merak etti.

Telefonu kapattılar ve Patricia garaj odasının kilitli kapısına baktı. Eskiden Bayan Mary'nin odasında kullandığı halı şampuanının ve Bayan Mary'nin başına bir kaza geldikten sonra Bayan Greene'in odaya sıktığı çam kokulu spreyin kokusunu aldı. Sanki kapı bir anda açılacak ve Bayan Greene üzerinde beyaz pantolonu ve bluzu, elinde bir çarşaf topağıyla basamakları tırmanacaktı.

Patricia kendini kalkıp kapıya doğru gitmeye zorladı; Bayan Mary'nin odasının kokusu her adımında daha da kuvvetleniyordu. Kapının yanındaki çengelde asılı olan anahtarı aldı ve elinin, sanki kolundan bağımsız hareket eder gibi uzanıp anahtarı kilide sokmasını seyretti. Anahtarı çevirdi, kapı tıkırdayarak açıldı ve karşısında boş garaj odası belirdi. Serin hava ve tozdan başka bir şeyin kokusu yoktu.

Patricia kapıyı kilitledi, bütün gazeteleri kış evinden çıkarmaya, sonra da mutfak dolaplarını halletmeye karar verdi. Yemek odasının içinden geçti, Ragtag burada yatıyordu ve o geçerken bir kulağını oynattı. Kış evinde gazetelerden ve parlak dergilerden yansıyan ışık onun gözünü kamaştırdı. Carter'ın minderin üstünde bıraktığı gazeteleri kaldırdı ve yine yemek odasından geçerek mutfağa doğru yürüdü.

Küçük odaya adımını attığı anda yemek odasının kapısının arkasından bir ses geldi:

patricia

Patricia döndü. Kimse yoktu. Sonra, yemek odası kapısı-

nın menteşelerinin arasındaki boşluktan ona bakan mavi bir göz ve beyaz bir kaş gördü, bir an sonra kapının arkasındaki sarı duvardan başka bir şey yoktu.

Patricia bir an için, tüyleri diken diken, omuzları titreyerek dikildi. Bir yanağının seğirdiğini hissetti. Orada hiçbir şey yoktu. Burnuna gelen koku yüzünden halüsinasyon görmüş ve bu da Bayan Mary'nin sesini duyduğuna inanmasına neden olmuştu. Hepsi buydu işte.

Ragtag, gözü yemek odasının açık kapısında, ayağa kalktı. Patricia gazeteleri çöpe attı ve kendini yemek odasından geçerek kış evine gitmeye zorladı.

Redbook ve *Ladies' Home Journal* dergilerini aldı, kısa bir süre tereddüt etti, sonra yine yemek odasından geçerek küçük odaya girdi. Açık yemek odası kapısının yanından bir kez daha geçerken, Bayan Mary kapının arkasından fısıldadı:

patricia

Patricia'nın nefesi kesildi. Dergileri tutan parmaklarına kramp girdi. Hareket edemiyordu. Bayan Mary'nin ensesine baktığını hissetti. Bayan Mary'nin yemek odasının kapısının arkasında olduğunu, deli gözlerle aralıktan baktığını hissetti, sonra bir fısıltı fırtınası başladı.

çocuklar için geliyor, çocuğu aldı, benim torunumu aldı, torunum için geldi, gece yürüyen adam, hoyt pickens bebeklerle besleniyor, tombul bacaklı tatlı tombul bebeklerle, kene gibi gömülüyor, kene gibi gömülüyor ve içindeki her şeyi emiyor patricia, benim torunum için geldi, uyan patricia, uyan, gece yürüyen adam senin evinde, benim torunumun üzerinde, uyan patricia, patricia uyan, uyan, uyan...

Ölü kelimeler, soğuk dudakların arasından süzülen deli bir harfler nehri.

"Bayan Mary?" dedi Patricia ama sanki dili kalınlaşmıştı ve kelimeleri birer fısıltıdan ibaretti.

o şeytanın oğlu gece yürüyen adam ve benim torunumu alı-

Ninova

yor, uyan uyan uyan, ursula'ya git, benim fotoğrafım onda, onun evinde, ursula'ya git...

"Yapamam," dedi Patricia ve bu sefer sesi küçük odanın duvarlarında yankılanacak kadar kuvvetli çıktı.

Fısıltılar kesildi. Patricia döndü, kapıdaki aralıkta hiçbir şey yoktu. Patricia tırnakların çıkardığı tıkırtıları duyunca sıçradı ama bu sadece kalkıp odada dolaşmaya başlayan Ragtag'den geliyordu.

Patricia hayaletlere inanmıyordu. Bayan Mary'nin mutfak masası büyüsünün ancak bölgedeki bir üniversitede çalışan bir sosyoloğa ilginç gelebilecek bir şey olduğunu düşünmüştü hep. Tanıdığı kadınlar büyükannelerinin rüyalarına girip onlara kayıp bir alyansın yerini ya da Kuzen Eddie'nin öldüğünü söylediğini anlattıklarında Patricia rahatsız olurdu. Onlar gerçek değildi.

Ama bu gerçekti. Patricia'nın son üç yıldır yaşadığı her şeyden daha gerçekti. Bayan Mary bu odaya gelmiş, yemek odasının kapısının arkasında durmuş ve James Harris'in çocukları istediğini, James Harris'in Blue'yu istediğini söylemişti. Onu uyarmıştı. Hayaletler gerçek değildi. Ama bu gerçekti.

Patricia bir an kafasının tekrar karışmış olmasından endişelendi. Muhakemesi hassas durumdaydı ve ona güvenme konusunda tereddüt ediyordu. Ama bu gerçekti. Bundan emin olmasının kimseye zararı olmazdı. Ne de olsa o sadece bir ev kadınıydı. Başka ne yapabilirdi ki?

uyan patricia

"Nasıl?"

uyan patricia

"Nasıl?"

ursula'ya git

"Kime?"

ursula greene'e

Ninova

27. BÖLÜM

Patricia avuçlarının bu kadar çok terleyebildiğini bilmiyordu ama Rifle Range Yolu'nu takip ederek Six Mile'a giderken teri direksiyonda izler bırakmıştı. Bayan Greene'e Noel kartları göndermişti ve ikisinin de telefonu çalışıyordu, belki Bayan Greene onu görmek istememişti, belki de sadece onun kişisel alanına saygı duyuyordu. Patricia yanlış bir şey yapmamıştı. Bazen biriyle bir süre görüşmeyebilirdiniz. Patricia avuçlarını sırayla pantolonuna silip kurutmaya çalıştı.

Bayan Greene büyük ihtimalle evde değildi çünkü vakit henüz ikindiydi. Herhalde işteydi. *Eğer arabası garaj yolunda değilse dönüp eve gideceğim*, dedi kendi kendine ve bu karar onu epey rahatlattı.

Rifle Range Yolu değişmişti. Yolun kenarındaki ağaçlar kesilmiş ve banketler kel kalmıştı. Işıltılı, yeni, siyah asfaltlı sapakta görünen yeşil-beyaz tabelada modern bir çiftlik evinin resmi ve *Şirin Ada 1999'da Sizlerle – Paley Emlak* yazısı göze çarpıyordu. Onun arkasında, kalan birkaç ağacın ilerisinde Şirin Ada'nın çıplak, sarı iskeletleri yükseliyordu.

Patricia eyalet yoluna döndü ve Six Mile'a doğru ilerledi. Evler boştu, birkaçının kapısı yoktu ve çoğunun bahçesinde *Satılık* tabelası vardı. Dışarıda çocuklar oynamıyordu.

Patricia Grill Flame Yolu'nu buldu ve arabayı Six Mile'a girene kadar yavaş yavaş sürdü. Pek bir şey kalmamıştı. Mt. Zion AME Kilisesi'nin arkasında bir tel örgü, onun da arkasında sapsarı iş makineleri ve inşaat molozuyla kocaman bir toprak düzlük vardı. Basketbol sahaları yok edilmiş, ormandan geriye sadece birkaç ağaç kalmış ve Wanda Taylor'ın yaşadığı kısım-

daki prefabrik evlerin tamamı gitmişti. Kilisenin bu tarafında sadece yedi ev kalmıştı.

Bayan Greene'in Toyota'sı garaj yolundaydı.

Patricia arabayı park etti, kapısını açtı ve bir anda kulaklarına Şirin Ada'dan gelen masa testerelerinin tiz çığlıkları, kamyonların gümbürtüsü, tuğla ve buldozerlerin kulakları sağır eden sesi doldu. Bu inşaat karmaşası onu bir an için sersemletti ve Patricia kısa süreliğine düşünemedi. Sonra kendini topladı ve Bayan Greene'in kapısını çaldı.

Kapı açılmayınca Patricia Bayan Greene'in onu bu gürültüde duymamış olabileceğini düşünüp pencereyi tıklattı. Evde kimse yoktu. Belki de Bayan Greene'in arabası bozulmuştu ve onu işe başka biri bırakmıştı. Rahat bir nefes alan Patricia döndü ve Volvo'suna yürüdü.

İnşaat sesleri o kadar yüksekti ki Patricia ilk seferinde duymadı ama ikincisini duydu. "Bayan Campbell."

Döndü ve Bayan Greene'in evinin kapısında durduğunu gördü, saçını bir eşarpla toplamıştı, üstünde geniş, pembe bir tişört ve kot pantolon vardı. Patricia sanki midesi oyulmuş ve içi köpükle dolmuş gibi hissetti.

Patricia, "Evde..." dedi, sonra söylediklerinin inşaat sesleri arasında kaybolduğunu fark etti. Bayan Greene'e doğru yürüdü. Yaklaşınca Bayan Greene'in cildinin hafifçe grileşmiş, uykudan gözlerinin şişmiş ve saç diplerinin kepeklenmiş olduğunu gördü. "Evde kimse yok sandım," diye bağırdı gürültüyü bastırmak için.

Bayan Greene karşılık olarak, "Kestiriyordum," diye bağırdı.

"Ne güzel," diye bağırdı Patricia.

Bayan Greene, "Sabahları temizlik yapıyorum, geceleri de Walmart'ta raflara mal diziyorum," diye bağırdı. "Sonra sabah doğruca işe gidiyorum."

"Efendim?" dedi Patricia.

Bayan Greene önce etrafa, sonra evine, daha sonra da Patricia'ya baktı ve başını sertçe salladı. "İçeri gel," dedi.

Kapıyı arkalarından kapatınca inşaat gürültüsü yarı yarıya azaldı ama Patricia odunları kesen testerenin yüksek ve hararetli inlemesini hâlâ duyabiliyordu. Ev hiç değişmemişti, sadece Noel ışıkları yanmıyordu. Boşmuş hissi veriyor ve uyku kokuyordu.

"Çocuklar nasıl?" diye sordu Bayan Greene.

"Ergen oldular," dedi Patricia. "Nasıl olduklarını bilirsiniz. Sizinkiler nasıl?"

"Jesse ve Aaron hâlâ Irmo'da kız kardeşimin yanında yaşıyorlar," dedi Bayan Greene.

"Ah," dedi Patricia. "Onları yeterince sık görebiliyor musunuz?"

Bayan Greene, "Ben onların annesiyim," dedi. "Irmo iki saatlik yolda. Yeterince sık diye bir şey olamaz."

Dışarıdan gelen gümbürtü yüzünden Patricia yüzünü buruşturdu.

"Taşınmayı düşündünüz mü?" diye sordu.

"Pek çok kişi çoktan taşındı," dedi Bayan Greene. "Ama ben kilisemi bırakmayacağım."

Dışarıdan geri vitese takmış bir kamyonun bip bip sesleri geldi.

"Daha fazla temizlik işi arıyor musunuz?" diye sordu Patricia. "Eğer müsaitseniz temizlik için biraz yardım çok işime yarar."

Bayan Greene, "Artık bir temizlik şirketi için çalışıyorum," dedi.

"Güzel olmalı," dedi Patricia.

Bayan Greene omuzlarını silkti.

"Evler büyük," dedi. "Parası da iyi ama eskiden tüm gün insanlarla konuşurdum. Şirket evlerin sahipleriyle konuşmamızı hoş karşılamıyor. Eğer bir sorumuz olursa diye elimize portatif bir telefon veriyorlar, biz müdürü arıyoruz, o da bizim için ev sahibini arıyor. Ama zamanında ödeme yapıyor ve vergiyi dahil etmiyorlar."

Patricia derin bir nefes aldı.

"Otursam sorun olur mu?" diye sordu.

Bayan Greene'in yüzünden bir şey geçti; Patricia bunun iğrenme olduğunu düşündü ama kadın misafirperverlik sorumluluğundan kaçamayarak ona koltuğu işaret etti. Patricia oturdu, Bayan Greene de kendi koltuğuna oturdu. Koltuğun kolları Patricia'nın en son gördüğü zamankine göre biraz daha yıpranmıştı.

"Sizi daha önce ziyaret etmek isterdim," dedi Patricia, "ama hep bir şeyler çıktı."

Bayan Greene, "Hı-hı," diyerek karşılık verdi.

"Hiç Bayan Mary'yi düşünüyor musunuz?" diye sordu Patricia. Bayan Greene'in ellerinin yerini değiştirdiğini fark etti. Ellerinin arkası ufak, parlak yara izleriyle doluydu. "O gece yanında olduğunuz için size hep minnettar olacağım."

"Bayan Campbell, ne istiyorsunuz?" diye sordu Bayan Greene. "Yorgunum."

Patricia, "Özür dilerim," dedi ve kalkmaya karar verdi. Ellerini koltuğun kenarına koyarak kendini ittirdi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, özellikle de işe gitmeden önce dinlenirken. Ve daha önce uğrayamadığım için de özür dilerim, o kadar yoğundum ki. Özür dilerim. Sadece merhaba demek istedim. Bir de Bayan Mary'yi gördüm."

Uzakta düşen kütüklerin çatırtısı pencere pervazlarını titretti. İkisi de kımıldamıyorlardı.

"Bayan Campbell..." dedi Bayan Greene.

"Bana sizde bir fotoğraf olduğunu söyledi," dedi Patricia. "Uzun zaman önceden kalan bir şeymiş ve sizdeymiş. Ben de geldim. Konunun çocuklar olduğunu söyledi. Konu başka bir şey olsaydı gelmezdim. Ama konu çocuklar."

Bayan Greene kötü kötü baktı. Patricia kendini aptal gibi hissetti.

"Keşke," dedi Bayan Greene. "Keşke arabana binip evine dönseydin."

"Efendim?" dedi Patricia.

"Dedim ki," diye tekrarladı Bayan Greene. "Keşke evine dönseydin. Seni burada istemiyorum. Kocan öyle söylediği için beni ve çocuklarımı ortada bıraktın."

"Bu..." Patricia bu suçlamadaki adaletsizliğe nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu. "Bu çok acı."

"Üç yıldır bebeklerimle yaşamıyorum," dedi Bayan Greene. "Jesse futboldan eve sakatlanıp geliyor ve annesi ona bakmak için yanında değil. Aaron'un trompet gösterisi oluyor ama orada olup izleyemiyorum. Pisliklerini temizlemeleri gerekmediği sürece bizi burada kimse umursamıyor."

"Anlamıyorsunuz," dedi Patricia. "Onlar bizim kocalarımızdı. Bizim ailelerimizdi. Her şeyimi kaybedebilirdim. Başka seçeneğim yoktu."

"Benden daha çok seçeneğin vardı," dedi Bayan Greene.

"Kendimi hastanede buldum."

"O senin kendi hatandı."

Patricia kahkahayla hıçkırık arası bir ses çıkardı, sonra eliyle ağzını örttü. Tüm emniyeti, tüm rahatını, son üç yılda dikkatle inşa ettikleri her şeyi tehlikeye atarak buraya gelmişti ve tüm bulduğu şey ondan nefret eden bir kadındı.

"Geldiğim için özür dilerim," dedi. Gözlerinde yaşlarla ayağa kalktı, çantasını aldı sonra ne tarafa gideceğini bilemedi çünkü Bayan Greene'in bacakları sokak kapısına giden yolu tıkamıştı. "Buraya geldim çünkü Bayan Mary yemek odamın kapısının arkasında durup bana buraya gelmemi söyledi. Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini şimdi fark ediyorum, özür dilerim. Lütfen, benden nefret ettiğinizi biliyorum ama ne olur buraya geldiğimi kimseye söylemeyin. Buraya gelip bunları söylediğimi birilerinin öğrenmesine dayanamam. Aklımdan ne geçiyordu, bilmiyorum."

Bayan Greene ayağa kalktı, Patricia'ya sırtını döndü ve odadan çıktı. Patricia Bayan Greene'in ondan, onu kapıya kadar geçirmeyecek kadar nefret ettiğine inanamıyordu, fakat elbet-

te nefret diyordu işte. Patricia ve kitap kulübü onu ortada bırakmıştı. Tökezleyerek kapıya doğru giderken kalçasını Bayan Greene'in koltuğuna vurdu, sonra arkasından gelen sesi duydu.

"Onu çalmadım," dedi Bayan Greene.

Patricia döndü ve Bayan Greene'in elinde parlak, kare şeklinde, beyaz bir kâğıt parçası tuttuğunu gördü.

"Bunu bir gün sehpanın üzerinde buldum," dedi Bayan Greene. "Belki Bayan Mary öldükten sonra onu buraya getirip unutmuşumdur ama elime aldığım anda bütün tüylerim diken diken oldu. Arkamı döndüm ve bir an için o zavallı ihtiyar kadının şu kapının arkasında durduğunu gördüm."

Oturma odasının loşluğunda göz göze geldiler ve inşaat gürültüsü bir anda uzaklarda kaldı, Patricia kendini sanki çok uzun süredir taktığı güneş gözlüğünü çıkarmış gibi hissetti. Fotoğrafı aldı. Eskiydi ve kalitesiz bir kâğıda basılmıştı, kenarları kıvrılmıştı. Ortasında iki adam vardı. Biri Bayan Mary'nin gençliğine benziyordu ama erkekti. Tulum giymişti ve elleri cebindeydi. Başında şapkası vardı. Yanındaki adam James Harris'ti.

Bu James Harris'e benzeyen biri ya da onun dedelerinden veya akrabalarından biri değildi. Saçı briyantinle yapıştırılmış ve keskin bir çizgiyle yandan ayrılmış olsa da, bu James Harris'ti. Üç parçalı beyaz bir takım giymiş, geniş bir kravat takmıştı.

"Arkasını çevir," dedi Bayan Greene.

Patricia titreyen parmaklarla fotoğrafı çevirdi. Arkasına dolmakalemle *162 Wisteria Lane, 1928 Yazı*, yazılmıştı.

"Altmış yıl," dedi Patricia.

James Harris hiç değişmemişti.

Bayan Greene, "Bayan Mary'nin bu fotoğrafı neden bana verdiğini bilmiyorum," dedi. "Neden doğrudan sana vermediğini bilmiyorum. Ama buraya gelmeni istedi, bunun bir anlamı olmalı. Eğer seni bu kadar umursuyorsa, ben de sana katlanabilirim."

Patricia korkuyordu. Bayan Mary ikisine de görünmüştü.

Ninova

James Harris yaşlanmıyordu. Bunların hiçbiri gerçek olamazdı fakat öyleydiler ve bu Patricia'yı dehşete düşürüyordu. Vampirler de yaşlanmazdı. Patricia başını iki yana salladı. Tekrar böyle şeyler düşünmeye başlayamazdı. Bunları düşünmesi her şeyi mahvedebilirdi. Kitty, Slick, Carter, Sadie Funche'yle aynı dünyada yaşamak istiyordu, burada tek başına Bayan Greene'le değil. Fotoğrafa tekrar baktı. Ona bakmayı bırakamıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Bayan Greene kitaplığa gitti ve en üst raftan yeşil bir dosya aldı. Tekrar tekrar kullanılmış, üzerine atılan başlıkların üstü çizilip pek çok kez yeniden başlık atılmıştı. Bayan Greene dosyayı sehpaya koyup açtı ve ikisi koltuğa oturdular.

Bayan Greene dosyanın içindekileri Patricia'ya gösterirken, "Bebeklerimin artık eve dönmesini istiyorum," dedi. "Ama onun yaptıklarını görüyorsun."

Patricia dosyadakileri incelemeye başladı, gördüğü her bir gazete kupürü onun kanını dondurdu.

"Hepsini o mu yaptı?" diye sordu.

"Başka kim olacak?" dedi Bayan Greene. "Şirketim onun evini ayda iki kez temizliyor. Her zaman giden kızlardan biri işten ayrıldı. Ben de bu hafta onun yerine temizliğe gitmeye gönüllü oldum."

Patricia'nın kalbi buz kesti.

"Neden?" diye sordu.

"Bayan Cavanaugh bana sizin okuduğunuz bir kutu dolusu cinayet kitabı verdi. Onları artık evinde istemiyormuş. Bay Harris her ne ise normal değil ama bence kitaplarınızdaki o kötü adamlarla ortak bir noktası var. Hepsi hatıralık bir şey alıyor. Birine zarar verdikleri zaman ondan bir şey almayı seviyorlar. O adamla sadece birkaç kez karşılaştım ama kendini beğenmişin teki olduğunu anladım. Bahse girerim onlardan alıp sakladığı bir şey vardır, böylece canı istediğinde onları çıkarıp kendini yeniden büyük biri gibi hissediyordur."

"Peki ya yanılıyorsak?" dedi Patricia. "Onu yıllar önce Des-

tiny Taylor'a bir şey yaparken gördüğümü sanmıştım ama karanlıktı. Ya yanılmışsam? Ya annesinin gerçekten de erkek arkadaşı varsa ve bu konuda yalan söylemişse? İkimiz de Bayan Mary'yi gördüğümüzü düşünüyoruz, ikimiz de bunun James Harris'in fotoğrafı olduğuna inanıyoruz ama ya ona benzeyen başka biriyse?"

Bayan Greene iki parmağıyla fotoğrafı kendine doğru çekti ve tekrar baktı.

"İşe yaramaz bir adam sana değişeceğini söyler," dedi. "Sen ne duymak istersen onu söyler ama eğer gördüğüne inanmıyorsan ahmağın tekisin demektir. Bu fotoğraftaki o. Bayan Mary'nin bize fısıldadığı da buydu. Herkes bana öyle olmadığını söyleyebilir ama ben gördüğüme inanırım."

"Peki ya hatıralık bir şey saklamıyorsa?" diye sordu Patricia, işleri yavaşlatmaya çalışarak.

"O zaman bir şey bulamam," dedi Bayan Greene.

Patricia, "Seni hapse atarlar," dedi.

"İkimiz olursak daha hızlı hallederiz," dedi Bayan Greene.

"Bu kanunlara aykırı," dedi Patricia.

Bayan Greene, "Beni bir kez yarı yolda bıraktın," dedi ve gözleri öfkeyle parladı. Patricia gözlerini kaçırmak istedi ama hareket edemedi. "Sen bana sırt çevirdin ve şimdi o çocuklarının peşine düştü. Zamanın kalmadı. Artık bahane bulmak için çok geç."

"Özür dilerim," dedi Patricia.

Bayan Greene, "Özrünü istemiyorum," dedi. "Onun evine girip araştırma yapmaya gelip gelmeyeceğini bilmek istiyorum."

Patricia evet diyemedi. Hayatı boyunca tek bir kanunu bile çiğnememişti. Bu yaratılışındaki her şeye tersti. Bu kırk yıldır yaşadığı her şeye tersti. Eğer yakalanırsa bir daha Carter'ın yüzüne bakamazdı, Blue'yu kaybederdi ve Korey'yi de kaybederdi. Eğer kendisi kanunlara uymazsa çocuklarını nasıl yetiştirir, onlara kanunlara uymalarını nasıl tembih edebilirdi?

"Ne zaman?" diye sordu.

"Önümüzdeki hafta sonu Tampa'ya gidecekmiş," dedi Bayan Greene. "Ciddi olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Özür dilerim," dedi Patricia.

Bayan Greene yüzünü buruşturdu.

Ayağa kalkarken, "Uyumam lazım," dedi.

"Hayır, bekleyin, geleceğim," dedi Patricia.

Bayan Greene, "Senin oyunlarına ayıracak zamanım yok," dedi.

"Geleceğim," dedi Patricia.

Bayan Greene sokak kapısına doğru yürüdü. Patricia kapıda durdu.

"Bayan Mary'yi nasıl görebildik?" diye sordu.

"O cehennemde yanıyor," dedi Bayan Greene. "Rahibe sordum ve o da hayaletlerin oradan geldiğini söyledi. Bu dünyayı bırakmadıkları sürece cehennemde yanıyorlar ve Ürdün Nehri'nin serin, şifalı sularına giremiyorlarmış. Bayan Mary seni uyarmak istediği için cehennem azabı çekiyor. Yanıyor çünkü torunlarını seviyor."

Patricia damarlarındaki kanın ağırlaştığını hissetti.

"Ben de o olduğunu düşünüyorum," dedi Patricia ve son bir kez daha hayaletleri, yaşlanmayan adamları düşünmemeye, James Harris'in o kamyonetin arkasındaki görüntüsünü, ağzından çıkan ve insana ait olmayan o şeyi, Destiny Taylor'ın üstündeki hâlini unutmaya çabaladı. "Belki de bunu fazla zorlaştırıyoruzdur. Belki de ona gidip buna bir son vermesini istesek... ona bildiğimizi söylesek..."

"Hiç doymayan üç şey," dedi Bayan Greene ve Patricia bu cümleyi bir yerden hatırladığını fark etti. "Yeter demeyen dört şey vardır. Sülüğün iki kızı vardır, adları 'Ver, Ver'dir."

Patricia'nın bir fikri vardı.

"Eğer iki kişi işi daha hızlı bitirebilirsek," dedi, "üç kişiyle daha da hızlı bitirebiliriz."

28. BÖLÜM

"Patricia!" diye bağırdı Slick. "Tanrı'ya şükür!"

"Gelmeden önce aramadığım için özür dilerim," dedi Patricia.

"Ne zaman istersen gelebilirsin," dedi Slick, onu içeri doğru çekerek. "Cadılar Bayramı partime kafa yoruyordum, belki içinden çıkmama yardım edersin. Bu işlerde öyle iyisin ki!"

Slick'in peşinden mutfağa giren Patricia, "Cadılar Bayramı partisi mi veriyorsun?" diye sordu.

Çantasını vücuduna yakın tutuyor, içindeki dosya ve fotoğrafın sıcaklığını kumaşın üstünden hissedebiliyordu.

Paslanmaz çelik buzdolabının kapağını açıp yarım yağlı sütü çıkaran Slick, "Satanizm yüzünden Cadılar Bayramı'na ve tüm türlerine karşıyım," dedi. "O yüzden bu yıl, Cadılar Bayramı arifesinde Reform Partisi düzenliyorum. Biraz son dakika olduğunu biliyorum ama Tanrı'ya şükretmek için asla geç değildir."

Kahve koydu, yarım yağlı sütü ekledi ve siyah-sarı Bob Jones Üniversitesi kupasını Patricia'ya uzattı.

"Ne partisi?" diye sordu Patricia.

Fakat Slick çoktan, arka taraftaki ek yapıya açılan sallanan kapıdan çıkmıştı bile. Patricia bir elinde kupası, diğer elinde çantasıyla onu takip etti. Slick 'sohbet alanı' adı verdiği koltuklardan birine oturdu, Patricia da onun karşısına oturdu ve kupayı koyacak bir yer arandı. Aralarında duran sehpanın üstü fotokopiler, kesilmiş dergi makaleleri, spiralli dosyalar ve kalemlerle doluydu. Yanındaki zigon sehpanın üzerinde bir enfiye kutusu koleksiyonu, birkaç mermer yumurta ve bir

kâse kuru yaprak vardı. Slick, Leland'ın spora olan tutkusunu da unutmayarak kurumuş çiçeklerin, yaprakların ve tahta parçalarının yanına birkaç golf topu ve çivisi koymuştu. Patricia kupayı kucağında tutmaya karar verdi.

"Sirke yerine şeker kullanırsan daha çok sinek avlarsın," dedi Slick. "O yüzden pazar günü herkese Cadılar Bayramı'nı unutturacak bir parti vereceğim: Reform Partisi. Bu fikri yarın St. Joseph Kilisesi'nde paylaşacağım. Çocukları Cemaat Salonu'na alacağız –elbette Blue ve Korey de davetli– ve gençler için etkinlikler olacak. Ne de olsa en büyük risk altında olanlar onlar ama canavar kostümleri giymek yerine Reform kahramanları gibi giyinecekler."

"Kim gibi?" diye sordu Patricia.

"Bilirsin işte," dedi Slick. "Martin Luther King, John Calvin. Ortaçağ dansları ve Alman yemekleri olacak, konulu yiyecekler olmasının eğlenceli olacağını düşündüm. Sen ne dersin? Bu bir Solucan Meclisi pastası."

"Solucan pastası mı?" diye sordu Patricia.

"Solucan Meclisi Pastası," diye onu düzeltti Slick. "Kutsal Roma İmparatorluğu, 95 maddelik tezini kilise kapısına çaktığı için Martin Luther'ı kaçak ilan etmişti? Worms Meclisi?"*

"Ah," dedi Patricia.

"Bunu jelibon solucanlarla süslüyorsun," dedi Slick. "Harika değil mi? Böyle şeyleri hem eğlenceli hem de eğitici olacak şekilde yapmalısın." Dergiden kesilmiş sayfayı Patricia'nın elinden aldı ve inceledi. "Bence kutsal bir şeye hakaret etmiyoruz, sen ne dersin? Belki yeterince insan John Calvin'in kim olduğunu bilmiyordur, değil mi? Ayrıca 'şaka mı, şeker mi' kısmını da ters çevirmeye çalışacağız."

"Slick," dedi Patricia. "Konuyu değiştirmek hiç hoşuma gitmiyor ama yardıma ihtiyacım var."

---

* Worms Meclisi: Luther, Worms kentindeki meclise çağırılmış ve orada kiliseye meydan okumuştur. "Worms" sözcüğü İngilizcede ise "solucanlar" anlamına gelir. *–ylın*

Ninova

"Sorun ne?" diye sordu Slick, elindeki resmi bırakıp koltuğun kenarına doğru kaydı, gözleri Patricia'daydı. "Konu Blue mu?"

"Sen ruhani bir insansın, değil mi?" diye sordu Patricia.

Slick, "Ben Hıristiyan'ım," dedi. "Arada fark var."

"Ama bu dünyada bizin görebildiğimizin ötesinde şeyler olduğuna inanıyorsun, değil mi?" diye sordu Patricia.

Slick'in gülümsemesi biraz soldu.

"Konunun gittiği yer beni endişelendiriyor," dedi.

Patricia, "James Harris hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Slick, "Ah," dedi; sesi gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Patricia, bunları daha önce de yaşadık."

"Bir şey oldu," dedi Patricia.

"Tekrar oraya dönmeyelim," dedi Slick. "Bunları geride bırakmıştık."

Patricia, "Ben de bunu bir daha yapmak istemiyorum," dedi. "Ama bir şey gördüm ve fikrini almam lazım."

Çantasına uzandı.

Slick, "Hayır!" dedi. Patricia donakaldı. "Ne yaptığını iyi düşün. Geçen sefer kendini çok hasta etmiştin. Hepimizi korkutmuştun."

"Bana yardım et, Slick," dedi Patricia. "Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum. Bana delirdiğimi söylersen bu konuyu bir daha hiç açmayacağım. Yemin ederim."

"Çantandaki her neyse onu çıkarma," dedi Slick. "Ya da bana ver, ben de Leland'ın kâğıt öğütücüsüne atayım. Sen ve Carter çok iyi gidiyorsunuz. Tam üç yıl oldu. Eğer kötü bir şey olacak olsaydı, şimdiye çoktan olurdu."

Patricia'yı bir faydasızlık hissi sardı. Slick haklıydı. Son üç yılda ileri gitmişlerdi, oldukları yerde daireler çizmemişlerdi. Eğer fotoğrafı Slick'e gösterirse Patricia başladığı yere geri dönmüş olacaktı. Hayatının üç yılı boyunca yerinde saymış

olacaktı. Bu düşünce onu öyle bitkin düşürdü ki yere uzanıp uyumak istedi.

"Bunu yapma, Patricia," dedi Slick yumuşak bir sesle. "Benimle birlikte gerçekliğin içinde kal. Artık her şey o zamana göre daha iyi. Herkes mutlu. Hepimiz iyiyiz. Çocuklar güvende."

Patricia'nın çantasının içindeki parmakları, Bayan Greene'in kullanılmaktan yumuşamış olan dosyasını okşadı.

"Denedim," dedi Patricia. "Son üç yıldır gerçekten deniyordum, Slick. Ama çocuklar güvende değil."

Elini dosyayla birlikte çantadan çıkardı.

"Yapma," diye inledi Slick.

Patricia, "Artık çok geç," dedi. "Zamanımız kalmadı. Sadece şuna bak ve delirdiğimi söyle."

Dosyayı Slick'in kâğıtlarının üzerine koydu ve fotoğrafı da üstüne bıraktı. Slick fotoğrafı aldı ve Patricia onun parmaklarının sıkıldığını, yüzünün gerildiğini gördü. Sonra Slick fotoğrafı ters çevirip masanın üstüne bıraktı.

"Kuzeni olmalı," dedi. "Ya da kardeşi."

"O olduğunu biliyorsun," dedi Patricia. "Arkasına bak. 1928. Hiç değişmemiş."

Slick derin bir nefes aldı, sonra bıraktı.

"Bu bir tesadüf," dedi.

"Bu fotoğraf Bayan Mary'nindi," dedi Patricia. "Bu onun babası. Bayan Mary küçük bir çocukken James Harris, Kershaw'a gelmiş. Adının Hoyt Pickens olduğunu söylemiş ve hepsini, çok para kazandıran bir dolandırıcılığın içine çekmiş, sonra da tüm kasaba iflas etmiş. Ve çocuklarını çalmış. İnsanlar ondan şüphelendiğinde o siyah bir adamı suçlamış, adamı öldürmüşler, James Harris de ortadan kaybolmuş. Bence bunun üstünden çok uzun süre geçtiğinden ve Kershaw da buraya çok uzak olduğu için döndüğünde onu kimsenin tanıyacağını düşünmemişti."

Slick dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana sallayarak, "Hayır, Patricia," dedi. "Bunu yapma."

Patricia yeşil dosyayı açarak, "Bunları Bayan Greene toplamış," dedi.

"Bayan Greene'in inancı kuvvetlidir," dedi Slick. "Ama bizim gibi eğitimli değil. Geldiği yer çok farklı. Kültürü çok farklı."

Patricia Mt. Pleasant Kasabası'ndan gelen dört tane matbu mektup çıkardı.

"Francine'in arabasını 1993'te Kmart'ın otoparkında bulmuşlar," dedi. "Francine'i hatırlıyor musun? James Harris buraya taşındığında ona temizliğe gidiyordu. Francine'i onun evine girerken gördüm ve ondan sonra onu bir daha gören olmadı. Arabasını birkaç gün sonra Kmart'ın otoparkında terk edilmiş olarak bulmuşlar. Arabasını gelip alması için çekici şirketinden ona mektuplar yazmışlar ama hepsi posta kutusunda öylece durmuş. Bayan Greene de onları orada bulmuş."

"Başkasının mektubunu çalmak federal bir suçtur," dedi Slick.

"Kedisini beslemek için evine girmek zorunda kalmışlar," dedi Patricia. "Kardeşi onun öldüğünü ilan edip evi satışa çıkarmış. Parayı emanet hesaba koymuşlar. Paranın ödenmesi için kaybolmasının üzerinden beş sene geçmesi gerektiğini söylemişler."

"Belki de biri arabasını çalmıştı," dedi Slick.

Patricia, tıpkı Bayan Greene'in yaptığı gibi bir yığın gazete kupürü çıkardı ve onları iskambil kâğıtları gibi masaya dizdi. "Bunlar da çocuklar. Orville Reed'i hatırlıyor musun? O ve kuzeni Sean, Francine'in kaybolmasının ardından ölmüşlerdi. Sean öldürülmüştü, Orville de kendini bir kamyonun önüne atarak intihar etmişti."

Slick, "Bunları daha önce de yaptık," dedi. "Bir de küçük kız vardı..."

Ninova

"Destiny Taylor."

"Ve Jim'in kamyoneti, bir de gerisi." Slick ona anlayışla baktı. "Bayan Mary'yle ilgilenmek seni çok yormuştu."

"Orada durmamış," dedi Patricia. "Destiny Taylor'dan sonra Six Mile'dan Chivas Ford gelmiş. Mayıs 1994'te öldüğünde dokuz yaşındaymış."

"Çocuklar türlü sebeplerden ölebilir," dedi Slick.

Patricia parmağıyla bir polis raporunun kopyasına dokunarak, "Sonra bu gelmiş," dedi. "Ondan bir yıl sonra, 1995'te. Kuzey Charleston'da Latasha Burns adında bir kız çocuğu bir kasap bıçağıyla kendi boğazını kesmiş. Eğer korkunç bir şeyden kaçmaya çalışmıyorsa dokuz yaşında bir çocuk bunu nasıl yapabilir?"

"Bunları duymak istemiyorum," dedi Slick. "Korkunç bir şekilde ölen çocukların hepsinin suçlusu Jim mi? Neden Kuzey Charleston'da durmuş? Neden Summerville'e ya da Columbia'ya kadar gitmemiş?"

Patricia, "Şirin Ada inşaatı başladığı için herkes Six Mile'ı terk etmeye başladı," dedi. "Belki de kimsenin özlemeyeceği çocuklar bulmak zorlaşmıştır."

"Leland o evler için iyi para verdi," dedi Slick.

Patricia, "Sonra, bu sene," diye devam etti, "Awendaw'dan Carlton Borey. On bir yaşında. Bayan Greene onun halasını tanıyormuş. Onun ormanda, soğuktan ölmüş hâlde ormanda bulunduğunu söylemiş. Nisanın ortasında kim donarak ölür ki? Onun tıpkı diğer çocuklar gibi aylardır hasta olduğunu söylemiş."

"Bunların hiçbiri mantıklı değil," dedi Slick. "Saçmalıyorsun."

"Üç yıl boyunca, yılda bir çocuk," dedi Patricia. "Evet, bizim çocuklarımız değil ama onlar çocuk. Fakir ve siyah oldukları için onları umursamamamız mı gerekiyor? Daha önce bunu yaptık ve şimdi o Blue'yu istiyor. Ne zaman duracak? Belki ondan sonra Tiger'ı isteyecek, ya da Merit'i veya Maryellen'ın çocuklarından birini."

"Cadı avları işte böyle başlar," dedi Slick. "İnsanlar hiçbir şey yokken ayaklanır ve sen daha ne olduğunu anlamadan birinin başı yanar."

Patricia, "Sen ikiyüzlü müsün?" diye sordu. "Çocuklarını Cadılar Bayramı'ndan korumak için Reform Parti'ni kullanacaksın ama onları bu canavardan korumak için parmağını bile kıpırdatmayacak mısın? Şeytana ya inanırsın ya inanmazsın."

Sesinin kabalaşan tonundan hiç hoşlanmamıştı ama konuştukça bu soruları sormak zorunda olduğuna daha çok emin oluyordu. Slick gözünün önünde olanları inkâr ettikçe Patricia yıllar önce nasıl davrandığını daha çok anımsıyordu.

"Ailelerimize karşı bu kadar iyi davranan biri için canavar çok kuvvetli bir kelime," dedi Slick.

Patricia Bayan Mary'nin fotoğrafının yüzünü çevirdi.

"O nasıl yaşlanmıyor, Slick?" dedi. "Bana bunu açıkla, soru sormayı keseceğim."

Slick dudağını ısırdı. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Patricia, "Erkeklerin hepsi bu hafta sonu kasaba dışında olacak," diye karşılık verdi. "Bayan Greene'in çalıştığı temizlik şirketi cumartesi günü onun evini temizleyecekmiş ve Bayan Greene orada olacak, beni de içeri alacak. O temizlik yaparken ben de bazı yanıtlar bulmaya çalışacağım."

Slick dehşet içinde, "Birinin evine izinsiz giremezsin," dedi.

"Eğer bir şey bulamazsak," dedi Patricia, "o zaman vazgeçeceğim ve her şey bitmiş olacak. Bunu bitirmeme yardım et. Bir şey bulsak da bulmasak da bu iş bitmiş olacak."

Slick parmak uçlarını ağzına bastırdı ve uzun süre kitaplığının raflarına baktı, sonra fotoğrafı alıp bir kez daha inceledi. En sonunda fotoğrafı bıraktı.

"İzin ver bunun için dua edeyim," dedi. "Leland'a söylemeyeceğim ama izin ver fotoğraf bende kalsın ve dua edeyim."

Patricia, "Teşekkürler," dedi.

Slick'e güvenmemek aklının ucundan bile geçmedi.

29. BÖLÜM

Slick perşembe sabahı 10:25'te aradı.

"Geleceğim," dedi. "Ama sadece bakacağım. Kapalı olan hiçbir şeyi açmayacağım."

"Teşekkürler," dedi Patricia.

Slick, "Bu bana hiç doğru gelmiyor," dedi.

"Bana da," diye karşılık verdi Patricia, sonra telefonu kapatıp iyi haberi vermek için Bayan Greene'i aradı.

"Bu büyük bir hata," dedi Bayan Greene.

Patricia, "Üçümüz daha hızlı bitiririz," dedi.

"Olabilir," dedi Bayan Greene. "Ama bence bu bir hata."

Cuma sabahı 7:30'da Carter'ı öperek yolcu etti ve Carter Charleston Havaalanı'ndan kalkan Atlanta aktarmalı, 1237 numaralı Delta uçuşuyla Tampa'ya gitmek üzere evden çıktı. Patricia cumartesi 9:30'da Blue'yu cumartesi okuluna bıraktı. Korey'ye birlikte üniversite listesinin üstünden geçebileceklerini söyledi ama öğlen olup Blue'yu cumartesi okulundan alma vakti geldiğinde Korey daha kataloglara bakmaya başlamamıştı bile.

12:05'te Albemarle'nin önüne park ettiğinde oradaki tek araba Slick'in beyaz Saab'ıydı. Patricia arabadan indi ve sürücü koltuğunun yanındaki cama tıklattı.

"Merhaba Bayan Campbell," dedi Greer, pencereyi indirerek.

"Annen iyi mi?" diye sordu Patricia.

Greer, "Kiliseye bir şey götürmeye gitti," dedi. "Daha sonra da sizinle görüşebileceğini söylemişti."

Ninova

"Reform Partisi'ni planlamasına yardım ediyorum da," dedi Patricia.

"Eğlenceli olmalı," dedi Greer.

O ve Blue 12:40'ta eve vardılar. Korey tezgâhın üstüne bir not bırakıp step aerobik yapmaya gittiğini, sonra da Laurie Gibson'la sinemaya gideceklerini yazmıştı. 2:15'te Patricia Blue'nun odasının kapısını çaldı.

"Ben biraz dışarı çıkacağım," diye seslendi.

Blue yanıt vermedi. Patricia onun duymuş olduğunu varsaydı.

Kimsenin arabasını görmesini istemiyordu ve zaten o öğleden sonra hava da ılıktı, bu yüzden Middle Sokağı'ndan yürüyerek geçti. Bayan Greene'in arabasının James Harris'in garaj yolunda, yeşil-beyaz bir Yeşil Temizlik kamyonetinin yanında park etmiş olduğunu gördü. James Harris'in Corsica'sı gitmişti.

Patricia bu evden nefret ediyordu. James Harris iki yıl önce Bayan Savage'ın kulübesini yıkıp araziyi ikiye bölmüş, arsanın Henderson'lara yakın olan kısmını kuzeyde bir yerden gelen bir dişçiye satmıştı; sonra da arsa sınırlarına kadar uzanan dev bir ev yaptırmıştı. Garaj yolunun ucundaki beton ananaslarıyla dev bir güneyli yığını olan bu yapı, kapalı araba garajıyla, çirkin sütunların üstünde yükseliyordu. Pas kırmızısına boyanmış alüminyum çatılarıyla beyaza boyanmış bu beyaz adam çirkinliği, dev bir verandayla çevrelenmişti.

Patricia buraya bir kez geçen yaz, yeni evini kutlamak için düzenlenen partiye gelmişti ve hasır halıları, devasa, ağır, seri üretim mobilyalarıyla bu yerin hiçbir kişiliği olmadığını görmüştü. Her şey, bej, krem, kırık beyaz ve arduvazdı, her şey kişiliksizdi. Harap bir Güneyli sahil evinin mumyalanmış ve şişmiş cesedinin biraz makyaj ve merkezi klima görmüş hâli gibiydi.

Patricia McCants Sokağı'na döndü, sonra tekrar dönerek

Pitt Sokağı'nda, James Harris'in evinin tam arkasına gelene kadar geri geri yürüdü. Sokağın bu tarafından iki arsanın arasındaki ufak drenaj kanalının sonundaki ağaçları ve evin onların üstünde uzanan kırmızı çatılarını görebiliyordu. Yağmur yağdığında bu kanal fazla suyu Pitt Sokağı'na gönderiyor, su da oradan limana akıyordu. Ama haftalardır yağmur yağmamıştı ve kanal şu an susuz bir bataklığı andırıyordu, hemen yanında çocukların sokaktan sokağa geçmek için kullandığı bir patika oluşmuştu.

Patricia sanki yol boyunca birileri sürekli onu izliyormuş gibi hissederek, elinden geldiği kadar hızlı hareket edip çatlak kaldırımdan bu patikaya yöneldi. James Harris'in arka bahçesine evinin koyu gölgesi düşüyordu ve burası bir gölün dibindeki su kadar serindi. Çimleri yeterince güneş almıyordu ve sararmış saplar Patricia'nın ayaklarının altında çıtırdıyordu.

James Harris'in arka verandasına giden basamakları çıkarken durdu ve Slick'i görebilmek için arkasına baktı ama Slick henüz gelmemişti. Bir an önce insanların onu görmeyeceği bir yere geçmek isteyen Patricia yürümeye devam etti. Arka kapıyı çaldı.

İçeriden gelen elektrik süpürgesi sesinin kesildiğini duydu ve birkaç saniye sonra kapı arasındaki sünger gıcırdadı, kapı açıldı ve yeşil polo tişörtüyle Bayan Greene göründü.

"Merhaba Bayan Greene," dedi Patricia yüksek sesle. "Anahtarlarımı aramak için gelmiştim. Burada bırakmışım."

Bayan Greene de yüksek sesle, "Bay Harris evde değil," diye yanıt verdi, bu da Bayan Greene'le birlikte çalışan diğer kadının yakınlarda olduğunu anlamasını sağladı. "Belki de daha sonra gelseniz iyi olur."

"Anahtarlarım bana gerçekten çok lazım," dedi Patricia.

Bayan Greene, "Bay Harris'in onları aramanıza bir şey diyeceğini sanmam," diye karşılık verdi.

Bayan Greene kenara çekildi ve Patricia içeri girdi. Mutfağın ortasında geniş bir ada vardı ve adanın yarısı bir tür

paslanmaz çelik ızgaraya ayrılmıştı. Duvarlarda koyu kahverengi dolaplar vardı; buzdolabı, bulaşık makinesi ve lavabo paslanmaz çeliktendi. Oda soğuktu. Patricia, *keşke hırka getirseydim*, diye düşündü.

Patricia alçak sesle, "Slick geldi mi?" diye sordu.

"Henüz gelmedi," dedi Bayan Greene. "Ama onu bekleyemeyiz."

Holden içeri Bayan Greene'le aynı tişörtü giymiş bir kadın girdi. Elinde sarı plastik bulaşık eldivenleri, belinde parlak, deri bir bel çantası vardı.

"Lora," dedi Bayan Greene. "Bu sokağın aşağısında oturan Bayan Campbell. Anahtarlarını burada unutmuş ve onları arayacakmış."

Patricia ona dost canlısı olduğunu umduğu bir gülümsemeyle baktı.

"Merhaba Lora," dedi. "Tanıştığımıza sevindim. Ben işinize engel olmayayım."

Lora'nın iri, kahverengi gözleri Patricia'dan Bayan Greene'e, sonra yeniden Patricia'ya çevrildi. Elini beline atıp bir cep telefonu çıkardı.

"Buna gerek yok," dedi Bayan Greene. "Bayan Campbell'ı tanıyorum. Ona temizliğe gidiyordum."

Patricia granit tezgâhların üstüne bakar gibi yaparak, "Sadece birkaç dakika sürer," dedi. "O anahtarların burada bir yerde olduğunu biliyorum."

Lora kocaman kahverengi gözlerini Bayan Greene'den ayırmadan telefonun kapağını açtı ve bir düğmeye bastı.

"Lora, hayır!" dedi Patricia, biraz fazla yüksek sesle.

Lora döndü ve Patricia'ya baktı. Telefon, sarı plastik eldiveninin içinde, gözlerini kırpıştırdı.

"Lora," dedi Patricia. "Anahtarlarımı gerçekten bulmak zorundayım. Her yerde olabilirler ve bu biraz zaman alabilir. Ama yaptığım şey yüzünden senin başın belaya girmeyecek, yemin ederim. Sana endişen için ödeme de yapabilirim."

Çantasını evde bırakmıştı ama Bayan Greene ne olur ne olmaz diye yanına para almasını söylemişti. Elini cebine attı ve getirdiği beş tane on dolarlık banknotun dördünü çıkarıp mutfak adasının üstüne, Lora'nın yanına bıraktı ve geri çekildi.

"Bay Harris yarına kadar dönmeyecek," dedi Bayan Greene.

Lora öne doğru bir adım attı, parayı aldı ve bel çantasına attı.

"Çok teşekkürler, Lora," dedi Patricia.

Bayan Greene ve Lora mutfaktan çıktılar ve elektrik süpürgesi tekrar çalışmaya başladı. Patricia, Slick'i görebilir mi diye arka pencereden baktı ama patika boştu. Döndü, geniş ön hole doğru yürüdü ve kapının yanındaki pencereden dışarı baktı. Cam eski görünmesi için ustalıkla dalgalandırılmıştı. Slick'in Saab'ı garaj yolunda değildi. Geç kalmak huyu değildi ama eğer son anda panik yapıp da gelmemişse bu dünyanın en kötü şeyi de sayılmazdı. Patricia evi iki kişi araştırırlarsa Lora'nın nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Zaten içeride çok bir şey de yoktu. Mutfaktaki çekmeceler boştu. Dolaplarda neredeyse yiyecek hiçbir şey yoktu. Ivır zıvır çekmecesi yoktu. Buzdolabının kapağında pizzacı ya da böcek ilaçlama şirketi magneti yoktu. Üst raflarda tost makinesi, blender, waffle makinesi, George Foreman ızgarası yoktu. Evin her tarafı aynıydı. Patricia üst kata çıkmaya karar verdi. Eğer kişisel bir şeyi varsa James Harris'in onu üst katta tutuyor olma ihtimali daha yüksekti.

Halı kaplı merdivenleri tırmanırken elektrik süpürgesinin sesi gittikçe uzaklaşıyordu. Kapalı kapıların dizili olduğu üst kat holünde durdu ve aniden korkunç bir hata yapmak üzere olduğunu hissetti. Burada olmamalıydı. Hemen dönüp buradan gitmeliydi. Aklından ne geçiyordu ki? *Mavisakal*'ı düşündü; kocası yeni gelinine ne yaparsa yapsın o kapının arkasına bakmamasını tembihlemişti ve gelin elbette o kapının

ardına bakıp önceki gelinlerin cesetlerini bulmuştu. Annesi Patricia'ya bu masalın ana fikrinin kocana güvenmek ve asla meraklı olmamak olduğunu söylemişti. Ama doğruyu öğrenmek daha iyi değil miydi? Patricia ana yatak odasına doğru ilerledi.

Ana yatak odası sıcak muşamba ve yeni halı kokuyordu ama bu halı artık iki senelik olmalıydı. Yatak özenle yapılmıştı ve her birinde birer ananas kabartması olan dört direği vardı. Pencerenin yanında bir koltuk ve masa vardı. Masanın üstünde bir defter duruyordu. Patricia büyük gömme dolabın içine baktı. Tüm kıyafetler, hatta kot pantolonlar bile kuru temizleme torbalarının içinde asılmışlardı ve hepsi temizlik için kullanılan kimyasallar gibi kokuyordu.

Banyoyu araştırdı. Taraklar, fırçalar, diş macunu ve diş ipi vardı ama ilaç yoktu. Yara bandı ve gazlı bez vardı ama ev sahibi hakkında bir şey söyleyen hiçbir şey yoktu. Dolgu macunu ve alçıpan kokuyordu. Lavabo ve duş kuruydu. Patricia geri döndü ve bir kez daha denedi.

Oda oda dolaşarak kapalı dolapları açtı, bütün çekmecelere baktı. Her şey yeni boya kokuyordu. Her odada sesi yankılanıyordu. Bütün yataklar güzelce düzeltilmiş, antika kırlentler ve dekoratif yastıklarla süslenmişti. Ev terk edilmiş gibiydi.

Bir ses, "Bir şey bulabildin mi?" deyince Patricia olduğu yerde sıçradı.

Elini göğsüne götürerek, "Aman Tanrım," dedi. "Korkudan ölecektim."

Bayan Greene kapının ağzında duruyordu.

"Bir şey bulabildin mi?" diye tekrar etti.

Patricia, "Hepsi boş," dedi. "Slick gelmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Bayan Greene. "Lora mutfakta öğle yemeği yiyor."

Patricia, "Burada hiçbir şey yok," dedi. "Boşuna uğraşıyoruz."

"Koca evde hiçbir şey yok mu?" dedi Bayan Greene. "Hiçbir yerde yok mu? Iyice baktın mı?"

"Her yere baktım," dedi Patricia. "Lora fikrini değiştirmeden gideceğim."

"Buna inanmıyorum," dedi Bayan Greene.

Onun inatçılığı Patricia'yı bir anda rahatsız etmeye başlamıştı. "Eğer benim kaçırdığım bir şey bulacağınızı düşünüyorsanız, buyurun," dedi.

İkisi karşılıklı dikilip birbirlerine kötü kötü baktılar. Hayal kırıklığı Patricia'nın sinirini bozuyordu. Buraya kadar gelmiş ama hiçbir şey elde edememişti. Buraya kadardı.

"Denedik," dedi en sonunda. "Eğer Slick gelirse ona aklımın başına geldiğini söylersiniz."

Bayan Greene'in yanından geçerek merdivene doğru yürüdü.

Bayan Greene, arkasından, "Peki ya bu?" dedi.

Patricia bitkin hâlde geri döndü ve Bayan Greene'in başını geriye atmış hâlde holün tavanına baktığını gördü. Aslında tam olarak tavandaki ufak, siyah bir kancaya bakıyordu. Patricia kancanın etrafında, menteşeleri beyaza boyanmış bir kapağın dörtgen şeklini gördü. Mutfaktan bir süpürge getirdi ve süpürgenin sapındaki halkayı kancaya taktı. İkisi birden süpürgeyi çektiler, yayların gıcırtıları ve boyanın çıtırtıları arasında dörtgen kenarlar gittikçe genişledi ve tavan arasına açılan kapak indi ve ona bağlı metal basamaklar açıldı.

Kuru bir terk edilmişlik kokusu holü doldurdu.

"Ben çıkarım," dedi Patricia.

Kenarlarından sıkı sıkı tuttuğu merdiven, o yukarı çıkarken gıcırdadı. Kendini çok ağır hissediyordu, sanki bastığı yeri kıracaktı. Sonra başı tavan arasının zemininin hizasını geçti ve karanlığa girdi.

Gözleri alışınca içerinin zifiri karanlık olmadığını fark etti. Tavan arası ev boyunca uzanıyordu ve iki ucunda havalandırma delikleri vardı. Deliklerden içeri güneş ışığı sızıyor-

du. İçerisi sıcak ve havasızdı. Tavan arasının caddeye bakan tarafında sadece kirişler ve pembe izolasyon malzemesi vardı. Arka tarafta belli belirsiz görünen bir yığın şey vardı.

"El feneri var mı?" diye aşağı seslendi.

"Al," dedi Bayan Greene.

Anahtarlığından bir şeyi çıkardı ve Patricia da birkaç basamak indi; bu, çakmak büyüklüğünde turkuaz bir kauçuk dikdörtgendi.

"Köşelerine basıyorsun," dedi Bayan Greene.

Ucundaki lambadan cılız bir ışık yayıldı.

Hiç yoktan iyiydi.

Patricia tekrar tavan arasına çıktı.

Yerler pütürlüydü, hamamböceği zehri, fare dışkısı, kurumuş yarasa dışkısı, güvercin tüyü, ölmüş ve sırtüstü yatan hamamböcekleri ve rakuna benzer bir hayvana aitmiş gibi görünen daha büyük dışkılarla doluydu. Patricia eşyaların yığılı olduğu tarafa doğru ilerledi. İki taraftaki havalandırma delikleri kuvvetli bir esinti yaratıyordu. Patricia'mn ayağının altındaki kontrplakta beyaz bir toz vardı.

Burası ölü böcek gibi, çürümüş kumaş gibi, kuruyup küflenmiş ıslak mukavva gibi kokuyordu. Alt kattaki her şey titizlikle cilalanmış, iyice fırçalanarak organik her şeyden temizlenmişti. Burada evin gerçek hâli gözler önüne serilmişti: kıymıklı kirişler, pis kontrplak zemin, şıngılların altındaki kontrplakların üzerinde kalemle yapılmış inşaat hesaplamaları. Patricia el fenerinin ışığını arka taraftaki yığının üzerinde gezdirdi ve bunun Bayan Savage'ın hayatının mezarlığı olduğunu fark etti.

Bir keresinde ihtiyar kadının salonunda gördüğü kutuların, sandıkların ve bavulların üstüne battaniyeler, örtüler ve çarşaflar örtülmüştü. Hamamböceği yumurtalarıyla lekelenmiş, her tarafı kaplayan örümcek ağlarıyla yapış yapış olmuş çarşaflar ve battaniyeler sertleşmişti ve kötü kokuyordu.

Patricia pembe bir battaniyenin yırtık pırtık ucunu kal-

dırınca etrafa çürümüş odun tozu dağıldı. Örtünün altında, yerdeki mukavva bir kutunun içinde su yüzünden hasar almış aşk romanları vardı. Fareler kutunun bir köşesini kemirmiş, parlak renkli kitaplar yere dağılmıştı. James Harris bütün bu çöpleri neden yeni evine koymuştu ki? Bu hiç mantıklı değildi. Yeni, tertemiz, bomboş evinde bu bir hata gibi görünüyordu.

Patricia'nın cildinin örtülere değen yerleri tiksintiyle ürperiyordu. Hepsi pis, beyaz hamamböceği zehri ve fare dışkısıyla kaplıydı. Patricia kutuların etrafından dolaşıp örtülerin bittiği yere geldi; burada yerden yükselen tuğla baca, çatıya çıkıyordu. Patricia bacanın yanında duran bir dizi eski bavulu ve onları çevreleyen, eski evden hatırladığı mobilyaları gördü: yumurtalarla dolu örümcek ağlarıyla kaplanmış ayaklı lambalar, minderi farelerce kemirilip yuvaya dönüştürülmüş sallanan sandalye, tepesi yamulup çatlamış olan yemek masası.

Patricia nereden başlayacağını bilemeden, bütün bavulları teker teker kaldırdı. Sondan ikinci dışında hepsi boştu. Onu kaldıramadı. Patricia tekrar denedi. Bavul sanki yere yapışmış gibiydi. Kahverengi, sert kenarlı Samsonite bavulu, burnundan terler damlayarak kendine doğru çekti. Kullanılmamaktan sertleşmiş mandallarından önce birini, sonra diğerini açtı ve içindekinin ağırlığıyla bavul açılıverdi.

Kimyasal naftalin kokusu Patricia'nın suratına çarptı ve gözlerini yaşarttı. Bayan Greene'in verdiği minik ışığı sıktı ve bavulun içinde siyah bir plastik örtü, bir de yerlere yuvarlanan beyaz naftalin topaklarıyla dolu olduğunu gördü. Plastiği kenara çekti ve ışık bir çift beyaz gözden yansıdı.

Patricia'nın parmakları uyuştu ve plastik örtünün üstüne düşürdüğü ışık söndü. Geriye doğru birkaç adım attı, kontrplak kaplamanın bittiği yeri kaçırdı ve ayağı iki kirişin arasındaki boşluğa denk geldi. Kollarını sallayarak geri geri düşmeye başladı, son anda tavandaki pütürlü bir kirişi yakaladı ve ayakta kalmayı başardı.

İçinden yükselen paniği zorlukla kontrol ederek bavula uzandı, parmakları el fenerini buldu ve sıktı. Patricia gözleri bir kez daha gördü, bu sefer onları çevreleyen yüzü de fark etmişti. Şeffaf, plastik bir kuru temizleme poşetine sarılmıştı ve Patricia zaman içinde sarı ve kahverengiye dönmüş beyaz topaklar gördü. Bunun tuz olduğunu fark etti. Naftalin kokuyu yok etsin diye konmuştu, tuz da cesedi korumak için. Cesedin suratındaki deri koyu kahverengiydi ve iyice gerilmiş, dudakları dişlerden ayırarak korkunç bir sırıtış yaratmıştı. Ama öyle olsa bile Patricia, Francine'i tanıdı.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarak, nabzı ellerinde atarak kendini ışığı kapatmaya zorladı. El fenerini cebine koydu ve epey uğraş verdikten sonra Samsonite bavulu tekrar kapatmayı başardı. Sertleşmiş mandalları kapattı, bavulun sapını iki eliyle kavradı ve merdivene doğru sürükledi. Bavulu sürükledikçe yüksek bir sürtünme sesi çıkıyordu.

Bavulu çekiyor, bir adım atıyor, bir daha çekiyor, bir adım daha atıyordu ve bavulu adım adım tavan arası merdivenine giden yolun yarısına kadar sürüklemeyi başardı. Omuzları yanıyordu, beli kırılmış gibi ağrıyordu ama en sonunda bavulu kapağın ağzına kadar getirmeyi başardı ve aşağıdaki temiz odayı görünce epey rahatladı.

Bavulu orada bırakacak ve Bayan Greene'i getirecekti, sonra ikisi birlikte onu evden çıkaracaklardı. Tereddüt etmeyecekti. Bunu doğruca polis merkezine götürecekti. Arkasını döndü ve ilk basamağa bastı. İşte o an alt kattan gelen sesleri duydu ve içgüdüsel olarak ayağını geri çekti.

"Bayan Greene," dedi uzaktan gelen bir erkek sesi. Patricia sonraki kısmı duymadı ama duyduğu kısım şuydu: "... sürpriz."

Bayan Greene'in bir şeyler söylediğini duydu ama ne dediğini anlamadı, sonra James Harris'in yanıtının sonunu duydu: "... eve erken döndüm."

30. BÖLÜM

Patricia'nın kollarından ve bacaklarından bir elektrik dalgası geçti ve sanki olduğu yere çivilendi.

James Harris'in, "... bitirebilirsiniz," dediğini duydu. "... üst kata çıkıp dinlenmek istiyorum."

Patricia'nın beyninden korkunç bir düşünce geçti: Slick her an arka kapıda belirip kapıyı çalabilirdi. Slick hayatı söz konusu olsa bile yalan söyleyemezdi. Oraya Patricia'yla buluşmak için geldiğini söyleyecekti.

Bir ses, duyamadığı bir şeyler söyledi, sonra James Harris, "Lora bugün burada mı?" diye sordu.

Patricia aşağı baktı ve kalbi öyle kuvvetle çarptı ki kaburgasını acıttı. Lora misafir odasının kapısında durmuş, elinde bir toz beziyle Patricia'ya bakıyordu.

"Lora," diye fısıldadı Patricia.

Lora yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

"Merdiveni kapat," diye yalvardı Patricia. Lora sadece baktı. "Lütfen. Merdiveni kapat."

Patricia, James Harris'in Bayan Greene'e söylediklerini duyamadı çünkü her şeyiyle Lora'ya dönmüş, onun anlayış göstermesi için dua ediyordu. Sonra Lora hareket etti: sarı eldivenli ellerinden birini uzattı, evrensel bir hareketle avuç içi yukarı doğru dönüktü. Patricia diğer on dolarlık banknotu hatırladı. Elini cebine sokarken işaretparmağının tırnağı ters döndü ve parayı çıkardı. Parayı bıraktı ve banknot yavaşça süzülerek Lora'nın avucuna düştü.

Alt kattan James Harris'in, "Uğrayan oldu mu?" dediğini duydu.

Ninova

Lora öne eğildi, merdiveni dibinden tuttu ve yukarı doğru itti. Yaylar bu sefer gıcırdamadı ama merdiven fazla hızlı kapanıyordu. Patricia çömelerek ellerini uzattı, kapağı yakaladı ve hafif bir sesle, yavaşça kapanmasını sağladı.

James Harris üst kata çıkmadan önce Patricia'nın bavulun yerini değiştirmesi gerekiyordu. Ayağa kalktı ve sağ ayağını bavulun altına soktu, bavulun ezici ağırlığını kemiklerinin üstünde hissetti ve ayakkabısını destek olarak kullanıp bavulu kaldırdı, her seferinde bir adım ilerleterek taşıdı. Bu da ses çıkarıyordu ama sürüklemek kadar gürültülü değildi. Deli gibi topallayarak, her adımda kaval kemiğini inciterek, nabzı bileklerinde atarak, bavul ayağının üstünü sıyırarak yavaşça tavan arasının ucuna kadar geldi ve Samsonite bavulu yerine geri koydu. Yerlere dağılmış, loş ışıkta inci gibi parıldayan naftalin topaklarını gördü.

Onları avuçladı ve koyacak bir yer bulamadığından ceplerine doldurdu. Başı dönüyordu, bayılacağını sandı. James Harris'in nerede olduğunu bilmek zorundaydı. Kirişlerin üstüne basarak tavan arasının kapağına geri döndü, önündeki üç ölü hamamböceğini süpürerek dizlerinin üstüne çöktü, kulağını tozlu kontrplağa yaklaştırdı.

Odaların açılıp kapanan kapılarının boğuk gürültüsünü duydu. Lora'nın tavan arası kapağının olduğu kapının kapatmış olması için dua etti, sonra kapının açıldığını duydu, hemen altında ayak sesleri işitti ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Merdivenin halıda iz bırakıp bırakmadığını merak etti. Sonra tekrar ayak sesleri duyuldu ve kapı kapandı.

Her şey sessizliğe büründü. Patricia kendini iterek kalktı. Bedenindeki her eklem ağrıyordu. Buradan nasıl çıkacaktı? Ve James Harris neden hava aydınlıkken yolculuk etmişti? Patricia onun bunu yapabileceğini biliyordu ama bunu sadece çaresizlikten yapmayı göze alırdı. Onu aceleyle eve getiren neydi? Patricia'nın orada olduğunu biliyor muydu? Peki ya Slick geldiğinde ne olacaktı?

Alt kattan gelen zayıf sesleri duydu:

"... bir daha gelin..."

James Harris onları gönderiyordu. Uzaktan son bir gürültü duydu ve sokak kapısının kapandığını anladı. Evde tek başına kalmıştı. James Harris'le birlikte. Birkaç dakika boyunca hiç ses yoktu, sonra, tavan arası kapağının hemen altında melodik bir ses duydu.

"Patricia," dedi James Harris şarkı söyler gibi. "Burada olduğunu biliyorum."

Patricia donup kaldı. James Harris yukarı gelecekti. Patricia bağırmak istedi ama çığlığı dudaklarından çıkmadan kendini tutmayı başardı.

"Seni bulacağım, Patricia," dedi James Harris melodik bir sesle.

Merdiveni tırmanacaktı. Patricia her an yayların gıcırtısını duyabilir, kapağın kenarlarından sızan ışığın arttığını görebilirdi; James Harris'in basamakları tırmandığını duyacak ve başıyla omuzlarının tavan arası zemininden yükselip doğruca ona baktığını görecekti. James Harris'in dudaklarında geniş bir gülümseme belirecek ve o şey, o uzun siyah şey, kıvrılarak ağzından dışarı uzanacaktı. Patricia tuzağa düşmüştü.

Altında bir odanın kapısı açıldı, sonra bir kapı daha açıldı. Patricia dolap kapaklarının açılıp kapandığını, sesin uzaklaşıp yakınlaştığını duydu, sonra bir odanın kapısı gürültüyle çarptı ve Patricia'nın ödü koptu.

James Harris'in aklına tavan arasının gelmesi an meselesiydi. Patricia saklanacak bir yer bulmalıydı.

Ufak el fenerini sıktı ve yere bakarak kendini ele verecek kadar iz bırakmış mı diye görmeye çalıştı. Beyaz hamamböceği zehri tabakasının üzerinde hem onun ayak izleri hem de bavulun sürüklenme izleri vardı. Yere çömelip kendini yavaş ve dikkatle hareket etmeye zorlayarak zehir üzerinde bıraktığı izleri silmek, sanki üzerine basılmamış gibi görünen düz bir yüzey yaratmak için avuç içlerini kullandı. Yerleri hafifçe

süpürerek, çömelmiş şekilde geri geri gitti. Bavulların oraya varıp ayağa kalktığında ensesi alev almış gibi yanıyordu. Yaptığı işi görmek için el fenerini yaktı, çıkardığı işten memnun kaldı.

Bavulları kontrol etti ve Francine'in cesedinin olduğu bavulun üstündeki tozların silindiğini fark etti. Hamamböceği tozu ve fare dışkılarını avuçlayarak bavulu yeniden kirletmek için kullandı. James Harris yakından bakmazsa bu kadarı iş görürdü.

Ayakta durunca kendini fazla açıkta hissediyordu, o yüzden kendini Bayan Savage'ın eşyalarından oluşan yığının yanına uzanmaya zorladı. Kulağını pis kontrplak zemine dayadı ve evin, altında titreştiğini duydu. Kapıların açılıp kapandığını duydu. Ayak sesleri duydu. Sonra hiçbir şey duymamaya başladı. Sessizlik onu geriyordu.

Saatine baktı: 4:56. Sessizlik onu transa sokuyordu. Burada kalabilirdi, James Harris onu burada aramayabilirdi, Patricia gerektiği kadar burada bekler, sonra etrafı dinler, karanlık çöktüğünde James Harris evden çıkar, Patricia da kaçabilirdi. Güçlü olacaktı. Akıllıca davranacaktı. Güvende olacaktı.

Yayların gıcırdadığını duydu. Tavan arasının kapağı açıldı ve odanın diğer ucu aydınlandı.

"Patricia," dedi James yüksek sesle, basamakları çıkarken yaylar ayaklarının altında çılgınca gıcırdıyordu. "Burada olduğunu biliyorum."

Patricia kutuların üstüne örtülmüş kirli battaniyelere baktı ve onların altına girmenin bile işe yaramayacağını anladı. Mobilyalar onu saklayamayacak kadar azdı. James Harris eğer yığının bu tarafına doğru gelirse Patricia'yı görürdü. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

James Harris son basamağı çıkarken, "Seni bulmaya geliyorum, Patricia," diye seslendi neşeyle.

O anda Patricia tavan arasının kenarında, kontrplak döşemenin bittiği yerde bir giysi yığını gördü. Birkaç mukavva

kutu yırtılmış ve içindekiler saçılarak koca bir öbek oluşturmuştu.

Patricia kendini o yığının içine gömmeyi başarırsa saklanabilirdi. Sürünerek yığına yaklaştı, çürüyen kumaşın kötü kokusu sinüslerine doldu. Midesi ağzına geldi. Merdiveni tırmanan ayak sesleri kesildi.

"Patty," dedi James'in sesi tavan arasının ortasından. "Konuşmamız gerek."

Patricia, James'in ağırlığıyla gıcırdayan kontrplağın sesini duydu.

Kıyafet yığınının sertleşmiş bir köşesini kaldırdı ve kafasını daldırıp içine doğru süründü. Rahatsız olan örümcekler kaçışıyor, kumaştan düşen böcek yumurtaları suratına yağıyordu. Birkaç kırkayak düştü ve boynunun hemen üstünde kıvranmaya başladı. James Harris'in o tarafa doğru geldiğini duydu ve mide bulantısını yenmeye çabalayarak kumaşların altına süzüldü, tepesindeki battaniyelerin oynamaması için çok dikkatli hareket ediyordu. James Harris'in ayak sesleri yaklaştı; artık kutuların yanındaydı; Patricia ayaklarını da pis kumaş yığınının altına soktu ve nefes bile almamaya çalışarak hareketsiz yattı.

Vücudunun üstünde böcekler dolaşıyordu ve bir fare yuvasını bozduğunu fark etti. Pençeli ayaklar karnında geziyor, kalçasının yanında debeleniyorlardı. Patricia çığlık atmak istedi. Ağzını sıkıca kapattı, çevresindeki pis kokulu kumaşın böcekler, örümcekler ve farelerle kaynadığını hissederken burnundan kısa nefesler almaya çalıştı.

Suratında kurumuş böcek kabukları vardı ama onları süpürmeye cesaret edemiyordu. Eklemlerinin üstünde örümcekler geziyordu. Patricia kendini hiç kıpırdamadan yatmaya zorladı. James'in bir adım daha attığını duydu ve Ann Savage'm kutularının üstündeki battaniyeleri kaldırdığını, altına baktığını anladı; Patricia görünmez olduğunu hayal etti.

James Harris, hoşsohbet bir tavırla, "Patricia," dedi. "Neden tavan aramda saklanıyorsun? Burada ne arıyorsun?"

Patricia onun, Francine'in cesedini bavula nasıl koyduğunu düşündü; herhalde onu o kocaman ellerinin arasına alıp bacaklarını kırmış, omuzlarını parçalamış, bileklerini bükmüş, bacaklarını eklemlerinden çıkarmış ve bavula sığması için parçalara ayırmıştı. O kadar kuvvetliydi işte. Ve şu anda Patricia'nın tam tepesindeydi.

Pis kokulu kumaş hareket etti ve Patricia o an elinden geldiğince küçülüp yok olmayı diledi. Bir şey nazik, ince bacaklarını onun çenesine uzattı, sonra dudaklarına ulaşarak tüylü bacaklarıyla onu nazikçe gıdıkladı. Patricia hamamböceğinin anteninin dalgalanan, uzun bir kıl gibi burun deliğine değdiğini hissetti. Çığlık atmayı çok istese de sanki taş bir heykelmiş gibi hareketsiz kaldı.

"Patricia," dedi James Harris. "Seni görebiliyorum."

Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen burnuma girme, diye içinden hamamböceğine yalvardı Patricia.

"Patricia," dedi James Harris onun tam yanında durarak. Ya bacakları örtünün dışındaysa? Ya James Harris onları görebiliyorsa? "Oyun oynamayı bırak artık. Gün içinde dışarı çıkmanın canımı ne kadar acıttığını biliyorsun. Şu an kendimi hiç iyi hissetmiyorum ve oyun oynayacak havada değilim."

Hamamböceği Patricia'nın burnunun yanından geçti ve elmacık kemiğinin üstünde ilerledi. Patricia üstüne yağan çürümüş kumaş tozlarıyla dolmuş olan gözlerini sıkıca yumdu, yüzünde yürüyen böcek onu öyle fena gıdıklıyordu ki onu yanağından atmazsa delirecekti. Böcek yüzünün yan tarafına geçti, kulağının üstüne tırmandı ve antenleriyle kulak kanalına dokundu, sonra içerinin sıcaklığı hoşuna gitmiş olacak ki, bacaklarını Patricia'nın kulağının içine sokmaya başladı.

Ah, Tanrım, diye inlemek istiyordu Patricia.

Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen...

Antenin titreşerek kulağının içini keşfettiğini hissetti ve

tüm vücudu ürperdi; sonra midesi ağzına geldi, safra boğazına kadar yükseldi, dilini damağının tavanına bastırdı ve safranın sinüslerine dolduğunu hissetti; hayvanın bacakları artık kulağının içindeydi ve gövdesini de içeri sığdırmaya çalışıyordu.

James Harris, "Patricia!" diye bağırdı ve bir şey şiddetle yerinden oynadı, bir şeye çarptı. Patricia neredeyse çığlık atacaktı ama kendini tuttu; hamamböceği artık kulağının derinliklerine ilerliyordu, yarısından fazlası içerideydi ve ilerlemeye devam ediyordu, biraz daha geçse Patricia artık onu oradan çıkaramayacaktı ve James Harris mobilyaları tekmeliyor, Patricia battaniyelerin hareket ettiğini hissediyordu.

Sonra gürültülü ayak sesleri ondan uzaklaştı ve Patricia yayların gıcırdadığını duydu; hamamböceği kanatlarını titreştirerek daha da içeri girmeye çabalıyordu ama sıkışmıştı ve Patricia'ya sanki hayvanın ayakları beynine değiyormuş gibi geldi; James Harris'in sadece aşağı inmiş gibi yaptığını biliyordu, sonra bir gümbürtü oldu ve yer sarsıldı; sonra sessizlik oldu ama Patricia, James Harris'in onu beklediğini biliyordu.

Sol elini, böcek kulağına iyice girmeden onu arka bacaklarından yakalamaya hazırladı ve James Harris'in hâlâ orada olduğuna dair bir işaret duymak için etrafı dinledi ama sonra, uzaklardan, evin derinliklerinden bir kapının çarpıldığını duydu.

Patricia üzerinden fare dışkıları döküldüğünü hissederek olduğu yerden çıktı, elini hemen kulağına attı, böceği yakalayamadı ve hayvan korkup kıvranarak kulağın daha da içine girmeye çalıştı, sonra Patricia kulağının, hayvanı saran kısmını tuttu ve sıkıştırdı. Bir çıtırtı duydu ve kulağının içine ılık bir sıvı aktı; Patricia hamamböceğinin ezilmiş cesedini çıkardı ve ılık sıvıyı küçük parmağıyla sıyırmaya çalıştı.

Örümcekler saçından boynuna doğru indiler. Patricia onların karadul olmaması için dua ederek hayvanları eliyle ezdi.

En sonunda durdu. Eski giysi yığınına baktı; James Harris geri gelse bile artık onların altına bir daha giremeyeceğini biliyordu.

Tavan arasının evin arka bakan tarafındaki havalandırma deliğindeki ışığın azalmasını ve limana bakan taraftakinin aydınlanmasını, sonra ışığın pembe, kırmızı, turuncuya dönmesini ve en sonunda yok olmasını izledi. Titremeye başladı. Buradan nasıl çıkacaktı? James Harris bütün gece evde kalırsa ne olacaktı? Patricia uyuyakaldıktan sonra yukarı gelirse ne olacaktı? Peki ya Carter evi ararsa? Blue ve Korey onun nerede olduğunu biliyorlar mıydı?

Saatine baktı. 6:11. Kafasından binlerce düşünce geçerken güneş battı ve tavan arasından ısı çekildi. Patricia susamıştı, acıkmıştı, korkmuştu ve kirliydi. En sonunda ısınmak için ayaklarını çürümüş kıyafet yığınının altına soktu.

Birkaç kez uyuyakaldı ve başı düştüğü için korkuyla uyandı. James Harris'i dinliyor, kontrolsüzce titriyordu ve saatine bakmayı bırakmıştı çünkü bir saat geçtiğini düşünüp saate bakıyor ve her seferinde sadece beş dakika geçtiğini görüyordu.

Slick'e ne olduğunu, James Harris'in eve niye erken döndüğünü, gün ışığında dışarı çıkma riskini neden aldığını merak etti ve üşümüş, bulanık zihninde bu düşünceler gittikçe yavaşlayarak birbirine karıştı, Patricia en sonunda, aniden, hepsinin nedeninin Slick olduğunu anladı.

Burada olduğunu ona Slick söylemişti. Slick bu yüzden gelmemişti. Florida'daki James Harris'i aramıştı çünkü dini değerleri kuralları esnetmesine göz yummamıştı ve Patricia bir şey bulmuştu, Patricia o şeyi bulmuştu, Francine'i bulmuştu ama bu Slick'in umurunda değildi, Patricia'nın ona James Harris'in tehlikeli biri olduğunu söylemiş olması umurunda değildi, onun için önemli olan tek şey kıymetli, pamuk beyazı ruhuydu.

Saatine baktı. 10:31. Tam yedi saattir buradaydı. En az bir

o kadar daha da burada kalacaktı. Slick neden ona ihanet etmişti? Hani onlar arkadaştı? Fakat Patricia bir kez daha tek başına kaldığını anladı.

Aşağıdan bir ses geldiğini anlaması birkaç dakika sürdü, ses alt kattan geliyordu ve sürekli tekrarlanıyordu. Patricia burnunu sildi ve kulaklarını dört açtı ama bunun ne sesi olduğunu anlayamadı. Sonra ses kesildi.

"Ne?!?" diye haykırdı James Harris. Çok uzaktan ve aradaki duvarlar yüzünden boğuk gelse de bu ses Patricia'nın sıçramasına neden oldu.

O ses çalan telefondan gelmişti. Patricia hızla alt kata inen ayak sesleri duydu, sokak kapısı açıldı ve gürültüyle çarptı, sonra sessizlik oldu.

Patricia kalbi gümbür gümbür atarak, dişleri birbirine vurarak oturdu. Sonra tüyleri diken diken oldu; biri tavan arası kapağının diğer tarafını tırmalıyordu. James Harris geri gelmişti, kancayı tutturmuş, kapağı aşağı doğru çekiyordu. Patricia çok yorgundu, çok üşümüştü; saklanamadı, hareket bile edemedi. Sonra kapak açılırken, yaylar haykırırken dünyanın sonunu andıran bir ses geldi; James Harris merdiveni tırmandı.

31. BÖLÜM

"Patricia?" diye fısıldadı Kitty.

Patricia, Kitty'nin James Harris'in yanında ne aradığını anlayamadı.

Kitty sesini biraz yükseltti. "Patricia?"

Patricia önce dirseklerinin, sonra ellerinin üstünde doğruldu ve kutuların üstünden o tarafa baktı. Kitty beline kadar tavan arasına çıkmıştı, yalnızdı.

"Kitty?" dedi Patricia, kurumuş dili yüzünden zorlukla konuşuyordu.

"Ah, Tanrı'ya şükür," dedi Kitty. "Ödümü patlattın. Gel."

Kafasını toparlamakta zorluk çeken Patricia, "O nerede?" diye sordu.

"Gitti," dedi Kitty. "Şimdi acele et. O dönmeden buradan çıkmalıyız."

Patricia yerden kalktı ve dizleri çıtırdayarak, beli tıkırdayarak, kan hücum eden ayaklarına iğneler batarak Kitty'ye doğru yürüdü.

"Nasıl?" diye sordu Patricia.

"Şirin Ada'da yangın çıktı," dedi Kitty. "Bayan Greene beni aradı ve gelip seni buradan çıkarmam gerektiğini söyledi."

Tavan arası kapağına ulaşan Patricia, "O nerede?" dedi dili dolanarak.

Kitty, Patricia'nın belini tuttu ve onun dengesini bulmasını sağladı.

"Yaptığım ilk şey Blue ve Korey'yi Seewee'ye götürmek oldu," dedi Kitty, Patricia'nın ilk basamağa basmasına yardım ederek. "Onlara senin kuzeye, hastalanan kuzeninin yanına

gittiğini söyledik. Honey'yle birlikte sızlanıp duruyorlardı, biz de onlar için bir sürü film kiraladık. Yataklarını da hazırladık. İyi vakit geçiriyorlar."

Patricia'nın iki ayağını da ilk basamağa koydu, sonra onun arkasını dönüp basamaklardan inmesine yardım etti. Yarı yolda, Patricia'nın başı alt katın hizasına geldi ve öyle temiz kokuyordu ki Patricia neredeyse ağlayacaktı.

"Sirin Ada'da nasıl yangın çıktı?" diye sordu Patricia; oda yavaşça döndüğü için merdivene sıkı sıkı tutunmuştu. "Bayan Greene nerede?"

"İki sorunun da cevabı aynı," dedi Kitty. "Sanırım kanundan bir kez çığnemiyor. Devam et."

"Hayır," dedi Patricia. "Bunu görmelisin."

Kendini zorlayarak merdiveni yeniden tırmandı.

Kitty onun peşinden. "Daha önce de tavan arası gördüm," diye söylendi. "Patricia! Zamanımız yok."

Patricia diz çökerek tavan arası kapağından baktı ve Kitty'yle göz göze geldi.

"Eğer bunu görmezsen her şey boşa gider," dedi. "Hepiniz ölebilirsiniz."

"Kimse ölmeyeceğini düşünmüyor," dedi Kitty.

Patricia yeniden kayboldu. Bir dakika sonra basamaklara ayaklarını koydu ve Kitty göründü.

"Daha önce de yangın gördüm," dedi Kitty.

"Bu farklı," Patricia ışığı ona verdi. "Şuraya doğru tut ve bak."

Kitty ışığı aldı ve Patricia mandalları açtı. Bavulu açtı ve ışığı içeriye tuttu. Fransine'in lal taşı gibi açık gözleri onları korkutmamış, sadece üzmüştü. Yine de onlarla son bir süre tek başına kalmıştı.

Kitty bağırdı ve "Ah!" diye bağırdı ve ışık söndü. Patricia

onun bir kez, sonra iki kez derin derin nefes aldığını duydu, ardından Kitty öğürdü. Birkaç saniye sonra ışık tekrar yandı ve bavulun içinde dolaştı.

"Bu Francine," dedi Patricia. "Onu aşağı indirmeme yardım et."

Bavulu kapattı ve tekrar kilitledi.

"Delilleri yerinden oynatamayız," dedi Kitty ve Patricia kendini aptal gibi hissetti. Elbette. Polis, Francine'i burada bulmalıydı.

"Ama onu gördün, değil mi?" diye sordu.

"Gördüm," dedi Kitty. "Onu kesinlikle gördüm. Mahkemede buna şahitlik ederim. Ama şimdi gitmeliyiz."

Bavulu yerine koydular ve Kitty, Patricia'nın tavan arasından inmesine yardım etti. Tavan arasının kapağını kapattılar, üst katın holünden geçtiler, merdivenden alt kata indiler ama son basamakta aniden Patricia'nın aklına endişe verici bir şey takıldı ve arkasına baktı. Tavan arasında pislenmişti. Halılar beyazdı.

"Ah olamaz," diye inledi, bacaklarındaki güç tükendi ve yere çöktü.

"Bunun için zamanımız yok," dedi Kitty. "Her an geri dönebilir."

Patricia, "Bak!" dedi ve halıyı işaret etti.

Yerler açıkça görünüyordu. Ayak izi değildi ama ona yakın bir izdi. Her adımında iz bırakmıştı ve Patricia bu izlerin en üste tavan arası kapağının açıldığı noktaya kadar gittiğini biliyordu.

"Ben olduğumu bilecek... ve tavan arasına çıktığımı da" dedi. "Biz polisle buraya geri dönemeden o bavuldan kurtulacak. Her şey boşa gidecek."

Kitty onu mutfağa ve arka kapıya doğru çekiştirerek, "Zamanımız yok," dedi.

Patricia sokak kapısında bir anahtar sesi duyduğunu, kapının açıldığını, hepsinin bir an donup birbirlerine bak-

Ninova

tıklarını, sonra James Harris'in onlara saldırdığını gözünde canlandırdı. Tavan arasında Francine'in olduğu bavulun yanında üç tane boş bavul vardı; onların parçalanmış bedenlerini bekleyen üç boş bavul. Kitty'nin onu arka kapıya doğru sürüklemesine izin verdi.

Ama ya polis tavan arasını araştırmazsa? Ya Kitty korkup onun hikâyesini desteklemezse? Ya eve izinsiz girmiş olmak bir çeşit teknik ihlal yaratmışsa ve bu yüzden kimse arama izni çıkaramazsa? Gerçek suç kitaplarında böyle şeyler hep oluyordu. Ya Bayan Greene bu yüzden işini kaybederse? Bunun daha iyi bir yolu olmalıydı.

Patricia'nın zihninden sırayla pek çok fikir geçti, sonra tanıdık gelen bir fikirde durdu. Patricia bu fikri hızlıca düşündü ve tutarlı buldu.

"Bekle," dedi Patricia ve durdu.

Kitty onun kolunu çekiştirmeye devam etti ama Patricia onun elinden kendini kurtardı ve mutfağın hemen dışında durdu.

"Çok ciddiyim," dedi Kitty. "Gitmeliyiz."

"Sen fırçayla elektrik süpürgesini getir," dedi Patricia merdivene yönelerek. "Sanırım merdivenin altındaki dolaptalar. Halı şampuanına da ihtiyacımız olacak. Ben yukarı çıkıyorum."

"*Neden???*" diye sordu Kitty.

"Eğer gelip birinin tavan arasına çıktığını anlarsa o bavulu alır, Francis'i Marion Milli Ormanı'na götürür ve asla bulamayacağımız bir yere gömer," dedi Patricia. "Birilerinin onu James Harris'in tavan arasında bulmasını sağlamalıyız, o yüzden izlerimizi silmeliyiz. Merdivenleri temizlemeliyiz."

Kitty başını şiddetle iki yana sallayarak, ellerini sallayıp bileziklerini şıkırdatarak, "I-ıh," dedi. "Hayır efendim. Gidiyoruz."

Patricia, Kitty'yle aynı hizaya gelene kadar basamakları indi.

"Tavan arasında ne olduğunu ikimiz de gördük," dedi.

"Bana bunu yaptırma," diye yalvardı Kitty. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Patricia gözlerini sıkı sıkı yumdu. Alnından yukarı doğru çıkmaya çalışan baş ağrısını hissetti.

"James Harris onu öldürdü," dedi. "Onu durdurmalıyız. Tek yolu bu."

Kitty'ye itiraz etme fırsatı vermeden arkasını döndü ve yukarı çıkmaya başladı.

Kitty alt katın holünden, "Patricia," diye inledi.

Patricia korkuluğun üzerinden, "Temizlik dolabı merdivenin altında," diye seslendi.

Tavan arasının kapağını bir kez daha çekip yukarı çıktı. Bavulu açmak onu artık o kadar da rahatsız etmiyordu. Yapışkan plastiğin içini araştırmaya başladı, birkaç kez elinin tersinin yumuşak bir şeye değdiğini ya da parmaklarının bir bacak ya da kol kemiğini kavradığını hissetti ama bir dakika sonra aradığını buldu: Francine'in cep defteri. Tarçın ve deri kokan defteri siyah plastiğin içinden çıkardı.

Francine'in cüzdanını çıkardı, ehliyetini aldı ve her şeyi tekrar dikkatle bavulun içine koydu.

Francine'e, "Senin için geri döneceğiz," diye fısıldadı ve mandalları tekrar kapattı.

Alt kattaki Kitty fırçayı, elektrik süpürgesini ve halı şampuanını bulmuştu. Bir rulo kâğıt havlu ve Lysol yüzey temizleyici sprey de çıkarmıştı.

"Eğer bunu yapacaksak, acele edelim," dedi Kitty.

Henüz halıya işlememiş olan kiri fırçayla aldılar ve merdivenlerden hole, oradan da tavan arası kapağına kadar köpüklü halı şampuanı sıktılar. Beş dakika boyunca kurumasını beklerlerken Kitty sabırsızlıkla, "Hadi... hadi..." deyip durdu, sonra hepsini süpürdüler. Elektrik süpürgesini çalıştırmak işin en zor kısmıydı çünkü garaj yoluna giren bir arabanın ya da ön kapının açılıp James Harris'in eve girme sesini

Ninova

duymalarını engelliyordu. Patricia basamakları süpürürken Kitty'yi dışarıyı gözlemesi için kapının yanına dikti.

En sonunda süpürgeyi kapattı, tavan arası merdiveninin halıda iz bırakmadığından emin oldu ve elektrikli süpürgeyi alt kata geri götürdü. Patricia süpürgenin kordonunu toplarken Kitty fısıldadı:

"Araba!"

İkisi de olduğu yerde kaldı.

Kitty, Patricia'ya doğru koşarak, "Park ediyor," dedi. "Gidelim! Gidelim!"

Arabanın farları holü aydınlatırken Patricia bilekleri acı içinde, kordonu hızla sarıyordu. Fırçayla süpürgeyi holdeki dolaba koyup kapağını kapattılar. Dışarıda bir araba kapısının kapandığını duydular.

Birbirlerine çarpa çarpa mutfağa, oradan da mutfak dolaplarının altındaki ışıkların aydınlattığı arka kapıya koştular. Ayak sesleri artık verandadaydı.

"Kâğıt havlu!" dedi Patricia ve durdu.

Hole doğru baktı ve kâğıt havlu rulosunun tırabzanın sonunda, tırabzan babasının üstünde olduğunu gördü. Çok, çok uzakta görünüyordu. Ayak sesleri verandada ilerliyordu. Patricia düşünmeden kâğıt havluya doğru koştu. Holün sonunda, kapının diğer tarafında ayak seslerini, anahtar şıkırtılarını duyarak kâğıt havluyu kaptı, James Harris anahtarını gürültüyle düşürdü, Patricia geri koştu, anahtarın kilide girdiğini duydu, kâğıt havluyu yerine koydu, Kitty arka kapıyı açık tutuyordu, sokak kapısının açıldığını duyduğu anda arka kapıdan hızla çıktı, kapıyı arkalarından yavaşça kapattılar ve arkadaki basamaklardan ellerinden geldiği kadar sessizce indiler.

Arkalarından, evin ışıkları birer birer yanmaya başladı.

Arka bahçeye indikten sonra drenaj kanalının yanındaki patikada koştular. Öyle karanlıktı ki Patricia az kalsın düşüyordu; sonra Kitty'nin Pitt Sokağı'nda park etmiş Cadillac'ına

ulaştılar. Ön koltuklara oturdular ve çalışan motorun gürültüsü Patricia'yı sıçrattı. Kendi kendine, James Harris'in bu sesi kesinlikle duyamayacağını söyleyip durdu.

Vücudundaki adrenalin yavaş yavaş çekilirken, yapış yapış, sarsılmış, midesi bulanan Patricia elini cebine attı ve Francine'in ehliyetini çıkardı. Ehliyeti kaldırdı.

"Kazandık," dedi. "En sonunda kazandık."

Ninova

32. BÖLÜM

"Fazla içmişti," dedi Patricia nefes nefese, telefonun ahizesine: gözleri irileşmişti, sesi afallamış bir masumiyetle doluydu. "Ve erkeklerin partide yaptıklarını yapıyor, büyük laflar ediyor, hava atıyordu. Kocamdan o kadar uzaklaşmak istememiştim ama o beni kendinden uzaklaştırıp durmuştu."

Patricia, kendi performansının etkisinde kalarak durdu ve yutkundu. Francine'in ehliyetini cebinden çıkarıp elinde çevirdi. Bayan Greene'in hattın diğer tarafında dikkatle onu dinlediğini duyabiliyordu.

"Beni sakin bir köşede yakalayınca," diye devam etti Patricia, "bana, hiç kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, yıllar önce ona temizliğe gelen kadına sinirlendiğini anlattı. Sanırım kadın onun parasını çalmıştı, o tarafını gerçekten çok anlayamadım, dedektif. Ama onu 'hallettiğini' söyledi. Şey, ilk başta ne demek istediğini anlamadım ve kadını bir daha gördüğümde bunu ona soracağımı söyledim ama evinin tavan arasına çıkıp bavullarının içine bakmadığım sürece onu bir daha asla görmeyeceğimi söyledi. Elimde değildi, bu o kadar saçmaydı ki, güldüm. Erkeklerin biri onlara güldüğünde ne tepki verdiğini söylememe gerek yok sanırım. Yüzü kıpkırmızı oldu, sonra cüzdanını çıkardı ve bir şey çıkarıp suratıma doğru salladı ve o hâlde bunu nasıl açıklayacağımı sordu. Ve dedektif, işte o zaman korktum. Çünkü bu Francine'in ehliyetiydi. Yani, kim yanında öyle bir şey taşır ki? Eğer ona zarar vermemişse, ehliyeti nasıl almış olabilir?" Sanki yanıtı dinliyormuş gibi durakladı. "Ah, evet efendim. Hemen cüzdanına geri koydu. Öyle çok içmişti ki onu bana gösterdiğini hatırlamıyor bile olabilir."

Ninova

Durdu ve bekledi.

"Sence işe yarayacak mı?" diye sordu Bayan Greene.

"Arama emri falan çıkarmalarına gerek yok. Sadece evine uğrayıp cüzdanına bakmak isteyecekler. James Harris onun cüzdanında olduğunu bilmeyecek bile, o yüzden elbette deyip gösterecek. Ehliyeti bulduktan sonra tavan arasını aramak isteyecekler, James Harris reddedecek, onun yanında birini bırakıp arama izni almaya gidecekler ve Francine'i bulacaklar."

"Ne zaman?" diye sordu Bayan Greene.

"Scrugg'lar önümüzdeki cumartesi günü çiftliklerinde bir istiridye partisi verecek," dedi Patricia. "Daha altı gün var ama kalabalık olacak, herkes gelecek ve içki de içilecek. Elimizdeki en iyi fırsat bu."

Patricia ehliyeti onun cüzdanına nasıl koyacağını bilmiyordu; hatta cüzdanı olup olmadığını bile bilmiyordu ama gözlerini açık tutup fırsat kollayacaktı. Kitty'nin istiridye partisi 1:30'da başlayacaktı. Eğer ehliyeti James Harris'in cüzdanına erkenden koyabilirse polisi o öğleden sonra bile arayabilirdi, hatta istiridye partisine gelip cüzdanına orada bile bakabilirlerdi ve her şey bir haftadan kısa süre içinde bitmiş olurdu.

"Pek çok şey yanlış gidebilir," dedi Bayan Greene.

Patricia, "Zamanımız tükeniyor," dedi.

Ayın sonu gelmişti bile. O gece Cadılar Bayramı'ydı.

Cadılar Bayramı'nda kapı dört civarında çalmaya başladı ve Patricia sonu gelmeyen Alaaddin'ler, Jasmine'ler, Ninja Kaplumbağalar ve sırtlarındaki kanatlar inip kalkan tütülü periler arasında ahlayıp oflayıp durdu.

Çocuklar için küçük boy Butterfinger ve ufak kutularda Sun-Maid kuru üzüm; ellerinde kırmızı plastik bardaklarıyla onların arkasında bekleyen babaları için de Jack Daniels almıştı. Bu bir Old Village geleneğiydi: Cadılar Bayramı'nda anneler evde kalıp şeker dağıtırken babalar çocukları *şaka* mı

şeker mi turuna çıkarırdı. Herkes sokak kapısının yanında babaların bardağına ekleme yapardı. Old Village'da gölgeler uzayıp güneş batınca babalar gittikçe daha gürültücü ve mutlu olurlardı.

Carter onların arasında değildi. Patricia Korey'ye şaka mı şeker mi turuna çıkmak isteyip istemediğini sorduğunda kızı ona gözlerini devirerek bakmış ve küçümseme dolu bir ifadeyle burun kıvırmıştı. Blue da şeker için dolaşmanın bebeklere göre olduğunu söylemişti, o yüzden, Carter çocukların hiçbiri çıkmayı istemediğinden havaalanından doğruca ofise gidip pazartesi günü için biraz çalışacağını söylemişti.

Yedi civarı Blue alt kata indi, köpek maması dolabını açtı ve bir kesekâğıdı aldı.

"Şeker turuna mı çıkacaksın?" diye sordu Patricia.

Blue, "Tabii," dedi.

Patricia ona ulaşmaya çalışarak, "Kostümün nerede?" diye sordu.

"Ben bir seri katilim," dedi Blue.

"Daha eğlenceli bir şey olmak istemez misin?" diye sordu Patricia. "Birkaç dakikada bir şey hazırlayabiliriz."

Blue döndü ve küçük odadan çıktı.

Sokak kapısı kapanırken Patricia, "Onda evde ol," diye seslendi.

Butterfinger'lar bitmişti ve Patricia ilk kuru üzüm kutusunu son derece hayal kırıklığına uğramış bir Beavis ve Butthead çiftine verdiği sırada telefon çaldı.

"Campbell'ların evi," dedi Patricia.

Yanıt gelmedi. Patricia bunun bir telefon şakası olduğunu düşündü ve telefonu kapatmak üzereyken, ıslak ve yapış yapış bir nefes duydu, sonra korkunç bir ses konuştu:

"... çıkarmadım..."

"Alo?" dedi Patricia. "Burası Campbell'ların evi?"

"Çıkarmadım..." dedi ses bir kez daha, sersemlemiş bir hâlde; Patricia bunun bir kadın olduğunu anladı.

"Eğer kim olduğunuzu söylemezseniz telefonu kapatacağım," dedi.

"Çıkarmadım..." dedi kadın. "... ses bile çıkarmadım..."

"Slick?" diye sordu Patricia.

"Ses bile çıkarmadım... ses bile çıkarmadım... ses çıkarmadım," diye geveledi Slick.

Patricia, "Ne oluyor?" diye sordu.

Slick ne özür dilemek ne de onun nasıl olduğunu öğrenmek için aramıştı; bu da Patricia'ya, Slick'in James Harris'e Patricia'nın onun evine gireceğini söylediğini kanıtlamıştı. James Harris'in eve erken dönmesinin nedeni Slick'ti. Patricia'ya göre artık Slick ne hâli varsa görebilirdi.

Sonra Slick ağlamaya başladı.

Art arda, "... ses bile çıkarmadım..." diye fısıldıyordu ve Patricia'nın tüyleri diken diken oldu.

"Kes şunu," dedi Patricia. "Beni korkutuyorsun."

"Çıkarmadım," diye inledi Slick. "Çıkarmadım..."

Patricia, "Neredesin?" diye sordu. "Evde misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Patricia artık Slick'in soluklarını telefonda duyamıyordu. Telefonu kapattı ve onu geri aradı ama telefon meşguldü. Hiçbir şey yapmamayı düşündü ama bunu yapamazdı. Slick'in sesi onu korkutmuştu ve karanlık bir şeyler içini bulandırdı. Çantasını aldı ve Korey'yi kış evinde, gözlerini televizyona dikmiş hâlde buldu, ekranda Bounce Narin Esinti kurutma kâğıdı reklamı vardı.

"Benim Kitty'ye gitmem lazım," dedi ve yalan söylemenin onun için gittikçe kolaylaştığını fark etti. "Kapıya sen bakabilir misin?"

Korey ona bakmadan, "Hı-hı," dedi.

Patricia bunun on yedi yaş dilinde evet demek olduğunu varsaydı.

Old Village'ın sokakları çocuklar ve aileleriyle doluydu, Patricia onların arasından yavaş yavaş ilerledi. Babalar epey

çakırkeyif olmuş gibi görünüyordu, adımları ağırlaşmıştı, elleri şeker torbalarına gittikçe daha sık giriyordu. Patricia, Slick'e ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Hemen onun evine gitmeliydi. Kalabalıkların arasında saatte yirmi kilometre hızla ilerledi, önünde iki balkabağı olan James Harris'in evinin önünden geçti, McCants'a dönüp frene bastı.

Cantwell'lar Pitt ve McCants Sokağı'nın köşesinde yaşıyordu ve her Cadılar Bayramı'nda bahçelerini ağaçlardan sarkan sahte cesetler, strafor kafalar ve çalılıklarına bağlanmış iskeletlerle dolduruyorlardı. Bay Cantwell yarım saatte bir Dracula gibi giyinmiş olarak tabuttan çıkıyor ve aile on dakikalık bir gösteri sergiliyordu. Kurt Adam ön taraftaki çocukları yakalıyordu, Mumya çığlıklar atarak kaçışan kızların arasında dolaşıyordu; sahte, siğilli bir burun takan Bayan Cantwell, kuru buzla dolu kazanını karıştırıyor ve insanlara yenebilir yeşil sümük ve solucan şeker ikram ediyordu. Gösteri şeker dağıtımının ardından hepsinin canavar dansı yapmasıyla son buluyordu.

Evlerinin etrafındaki kalabalık kaldırıma dağıldı ve yolu kapadı. Patricia yüzünü buruşturdu. Sadece Slick mi vardı? Ailesinin geri kalanına ne olmuştu? Ters giden bir şeyler vardı. Patricia'nın ilerlemesi gerekiyordu. Ayağını frenden çekti ve insanların önünden çekilmesi için farlarını yakıp söndürerek, Simmonses'lerin bahçesinin McCants'tan uzak olan kısmına doğru ilerledi. Dörtyoldan geçmesi beş dakika sürdü, sonra Coleman Bulvarı'na doğru ilerlerken hızlandı, Johnnie Dodds'ta hızı seksene varmıştı. Bu bile yeterince hızlı değildi.

Arabasını Creekside'a doğru sürdü ve şeker toplayanların yanından elinden geldiği kadar hızla geçti. İki araba da Paley'lerin garaj yolundaydı. Her ne olmuşsa tüm aileye olmuştu. Ön verandadaki bir mutfak iskemlesinde beyaz bir mum yanıyordu. Yanında, turuncu harflerle yazılmış bir tomar broşür duruyordu: *Şaka? Evet. Şeker? Sadece Tanrı isterse!*

Patricia kapı ziline uzandı, sonra durdu. Ya bunu James Harris yapmışsa? Ya hâlâ içerideyse?

Kapının kolunu çevirdi, kilit tıkırdadı ve kapı sessizce açıldı. Patricia kapıyı arkasından kapadı, gözlerini ve kulaklarını dört açarak bir hayat belirtisi duymayı, neler olduğuna dair bir ipucu yakalamaya çalıştı: yerde bir damla kan, devrilmiş bir tablo, vitrinlerde bir çatlak. Hiçbir şey yoktu. Holdeki kalın kilimin üstünden arka taraftaki eklentiye geçti. İnsanlar haykırmaya başladı.

Patricia'nın vücudundaki her kas harekete geçti. Yüzünü korumak için ellerini kaldırdı. Çığlık atmak için ağzını açtı. Sonra haykırışlar sona erdi ve yerini kahkahalara bıraktı. Patricia parmaklarının arasından bakınca Leland, en büyük çocukları Lj, Greer ve Tiger'ın odanın ortasındaki yemek masasına, sırtları ona dönük oturduklarını ve hepsinin güldüğünü gördü. Yüzü Patricia'ya dönük olan tek kişi Greer'dı.

Greer onu gördü ve gülmeyi kesti. Lj ve Tiger döndüler.

"Aman Tanrım," dedi Greer. "İçeri nasıl girdin?"

Masanın üstünde bir Monopoly kartonu duruyordu. Slick orada değildi.

Leland, şaşırmış hâlde, gülümsemeye çalışarak, "Patricia?" dedi.

"Hiç kalkmayın," dedi Patricia. "Slick beni aradı, ben de evde olduğunu düşündüm."

"Üst katta," dedi Leland.

Onlar yanıt veremeden odadan çıktı ve halı kaplı basamakları hızla tırmandı. Üst katın sahanlığına çıkınca ne tarafa gideceğini bilemedi. Ana yatak odasına açılan kapı aralıktı. Odanın ışığı kapalıydı ama banyonun ışığı yanıyordu. Patricia içeri girdi.

Yumuşak bir sesle, "Slick?" dedi.

Duş perdesi titreşti ve Patricia o tarafa bakınca Slick'in küvette yattığını gördü; ruju dağılmış, rimeli yol yol akmış, saçı

darmadağın olmuştu. Eteği yırtılmıştı ve sadece bir kulağında küpe vardı.

Aralarında olan her şey bir anda unutulup gitti ve Patricia küvetin yanına çömeldi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Gözleri panikten fal taşı gibi açılmış olan Slick, "Ses bile çıkarmadım," diye inledi.

Ağzı oynasa da ses çıkmıyor, kelimeleri oluşturamıyordu.

"Slick?" diye tekrar etti Patricia. "Ne oldu?"

"Çıkarmadım..." dedi Slick, sonra dudaklarını yaladı ve tekrar konuşmaya çalıştı. "Ses bile çıkarmadım."

Patricia ayağa kalkarak, "Ambulans çağırmamız lazım," dedi. "Ben gidip Leland'ı getireyim."

Slick, "Ben..." dedi, sonra sesi fısıltıya dönüştü. "Çıkarmadım..."

Patricia banyonun kapısına doğru gitti ve Slick'in küvette debelendiğini duydu. "Hayır!" diye inledi Slick.

Patricia ona döndü. Slick iki eliyle küvetin kenarına tutunmuştu, eklemleri bembeyaz olmuştu; başını iki yana sallıyor, tek küpesi de sağa sola sallanıyordu.

"Onlar öğrenmemeli," dedi.

"Yaralanmışsın," dedi Patricia.

Slick tekrarladı. "Onlar öğrenmemeli."

Leland alt kattan, "Slick!" diye seslendi. "Her şey yolunda mı?"

Slick, Patricia'nın gözlerinin içine baktı ve başını yavaşça salladı. Patricia, bakışlarını Slick'ten ayırmadan yatak odasına geçti.

"Biz iyiyiz," diye seslendi.

Leland, "Slick?" dedi ve Patricia onun merdivenleri çıktığını anladı.

Slick başını daha da kuvvetli sallamaya başladı. Patricia ona doğru elini uzattı, sonra sahanlığa koştu ve Leland'ı merdivenin başında yakaladı.

Leland onun iki basamak altında durarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

Patricia, "Slick biraz hastalanmış," dedi. "Kendini iyi hissedene kadar onunla kalacağım. Partinizi bölmek istemedi."

"Bu çok saçma," dedi Leland. "Onca yolu gelmene gerek yoktu. Biz alt kattayız."

Bir adım atmaya çalıştı ama Patricia önüne geçerek onu durdurdu.

"Leland," dedi gülümseyerek. "Slick bu gece çocuklarla birlikte eğlenmenizi istiyor. Çocukların... Cadılar Bayramı'yla ilgili dini bağlantılarının olması çok önemli. Bırak da bunu ben halledeyim."

Leland elini tırabzana koyarak, eğer gerekirse Patricia'yı ezip geçeceği mesajını vererek, "Nasıl olduğunu görmek istiyorum," dedi.

"Leland." Patricia sesini alçalttı. "Kadınsal bir sorun."

Patricia kadınsal sorunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama Leland'ın vücudu gevşedi.

"Tamam," dedi. "Ama gerçekten kötüyse bana haber vereceksin, tamam mı?"

"Elbette," dedi Patricia. "Sen çocukların yanına git."

Leland döndü ve alt kata indi. Patricia onun ek yapıya geçmesini bekledi, sonra koşarak banyoya döndü. Slick hareket etmemişti. Patricia küvetin yanında diz çöktü, öne eğildi ve Slick'e sarıldı. Ayağa kalkarak onu da kaldırırken Slick'in bacaklarının bu kadar güçsüz olmasına şaşırdı. Her seferinde bir ayağını çıkararak, onun küvetten çıkmasına yardım etti.

"Asla öğrenmemeliler," dedi Slick.

Patricia, "Tek kelime etmedim," dedi.

Slick'in tek küpesini aldı ve banyo tezgâhının üstüne koydu.

"Öbür teki de buralarda bir yerdedir," diye teselli etti onu.

Patricia banyonun kapısını kilitledi, sonra Slick'in kazağını başından çekerek çıkardı ve sutyenini açtı. Slick'in memeleri ufak ve soluktu; kambur duruşu, kaburgalarının sa-

Ninova

yılabilmesi, memelerinin ölü, sarkık hâli Patricia'nın aklına yolunmuş bir tavuğu getirdi.

Slick'i klozete oturttu ve parmaklarını eteğin beline attı. Kumaş arkaya kadar yırtılmıştı, o yüzden fermuarı açmaya gerek yoktu. Süet kumaş dikiş yerinden sökülmemişti, kumaşın kendisi yırtılmıştı. Patricia bunu yapacak kadar kuvvetli olan şeyin ne olduğunu bilemedi.

Patricia onun eteğini çıkarırken Slick irkildi ve elleriyle kasıklarını sakladı.

"Ne oldu?" diye sordu Patricia. "Slick, ne oldu?"

Slick başını öne arkaya salladı ve Patricia'nın yüreği sızladı. Sesinin titrememesi için çabalamaya odaklandı.

"Göster bana," diye ısrar etti ama Slick başını daha da hızlı sallamaya başladı. "Slick?"

"Asla öğrenmemeliler," diye inledi Slick.

Slick'in incecik bileklerini tutarak açtı. Slick başta direndi, sonra vücudu gevşedi. Patricia onun eteğini indirdi. Slick'in iç çamaşırı yırtılmıştı. Patricia, Slick'in kalçasını kaldırarak iç çamaşırını çıkardı. Slick bacaklarını birbirine yapıştırdı.

"Slick," dedi Patricia hemşire sesini kullanarak. "Görmem lazım."

Slick'in dizlerini ayırdı. Patricia ilk başta Slick'in seyrek, sarı kasık tüylerinin arasından ne geldiğini anlayamadı, sonra Slick'in karın kaslarının kasıldığını gördü ve cinsel organından oluk oluk siyah, jölemsi bir sıvı akmaya başladı. Kötü kokuyordu, kokusu yazın yol kenarında çürüyüp kalmış bir hayvanı andırıyordu. Ve durmuyordu; kötü kokulu, siyah sıvı akmaya devam ediyor, klozetin kapağında kara bir gölet oluşturuyordu.

"Slick?" diye sordu Patricia. "Ne oldu?"

Slick, gözlerinde biriken yaşlarla ona baktı; öyle zavallı görünüyordu ki Patricia öne doğru eğilerek ona sarıldı. Kollarındaki Slick kıpırtısızdı.

"Ses bile çıkarmadım," dedi Slick bir kez daha.

Patricia banyoya o kadar çok oda spreyi sıktı ki gözleri yaşardı, sonra küvete gitti. Kendi bluzunu çıkardı ve onu tekrar küvete sokup, sıcak duşun altında tuttu. Banyo lifiyle Slick'in yüzündeki makyajı temizledi, Slick'in derisi pembeleşene kadar keseledi, sonra çok fazla sabun kullanarak onun bacaklarının arasını temizledi.

"Çömel," dedi suyu tutmaya devam ederken. "Tuvaletini yaparmış gibi."

Son birkaç damla siyah sıvının suya damladığını, girdaplar oluşturarak gidere aktığını gördü. Slick'in saçını yıkamak için bir şişe St Ives şampuanı bitirdi; işleri bittiğinde banyo buhar ve çiçek kokuyordu. Slick çırılçıplak hâlde titrerken Patricia kendini kuruladı ve üstünü tekrar giydi, sonra ona bornozunu giydirdi ve onu yatağa yatırdı. Yatağının yanındaki sehpaya bir bardak su koydu.

"Şimdi," dedi, "bana ne olduğunu anlatmalısın."

Slick kocaman gözlerle ona baktı.

"Konuş benimle, Slick," dedi Patricia.

"Bana bunu yaptıysa," diye fısıldadı Slick, "sana kimbilir ne yapacak?"

"Kim?" diye sordu Patricia.

"James Harris."

33. BÖLÜM

"Senin fotoğrafın için dua ettim," diye fısıldadı Slick. "O gazete kupürleri ve fotoğrafa bakarak oturdum ve doğru yolu bulmak için dua ettim. O adam Şirin Ada'ya bir sürü para yatırdı, Leland'ın arkadaşı oldu ve ailemle birlikte kiliseye geldi ama o fotoğrafı görmüştüm... o kupürleri de... ve ne yapacağımı bilmiyordum. Fotoğraftaki oydu. Baktığın anda bunu anlıyordun zaten."

Çenesi titremeye başladı ve yanağından süzülen bir damla yaş, gece lambasının ışığında pırıldadı.

"Tampa'dayken onu aradım," dedi Slick. "Tanrı'nın benden bunu istediğini düşünmüştüm. Bu kupürlerin ve fotoğrafın bende olduğunu bilirse korkacağını ve onu Old Village'ı terk etmeye zorlayabileceğimi sanmıştım. Ne aptalmışım. Onu tehdit etmeye çalıştım. Ona kasabayı hemen terk etmezse fotoğrafı ve gazete kupürlerini herkese göstereceğimi söyledim."

"Bunu benim yaptığımı biliyor mu, Slick?" diye sordu Patricia.

Slick gözlerini kaçırarak Patricia'nın ona uzattığı bardağa baktı. Sesli sesli iki yudum aldı ve bardağı geri verdi, sonra gözlerini yumarak başını salladı.

"Özür dilerim," dedi Slick. "Çok özür dilerim. Onu dün sabah aradım ve onun evine gireceğini söyledim. Her ne saklıyorsa onu bulacağını söyledim. Ona tek seçeneğinin asla geri dönmemek olduğunu söyledim. Bana gittiği yerin adresini verebileceğini ve Şirin Ada'dan gelecek kârdan payını ona gönderebileceğimi ama Tampa'dan buraya hiç uğramadan gi-

Ninova

dip bir daha asla geri dönmemesini söyledim. İstediği şeyin para olduğunu sandım, Patricia. İsminin lekelenmesini istemediğini sandım. Ona fotoğraf ve kupürlerin, bir daha asla dönmemesi için sigorta olarak bende duracağını söyledim. Bu konuyu çözdüğüm için mutlu olacağını düşünmüştüm. Öyle gururlanmıştım ki."

Slick birdenbire kendi suratını tokatladı. Patricia onun elini yakalamaya çalıştı ama başaramadı ve Slick kendine bir tokat daha attı. Patricia bu sefer onun elini yakaladı.

"Fazla gurur," diye fısıldadı Slick, beyaz bir surat ve öfke dolu gözlerle. "Kilise benim Reform partimi yapmak istemedi, biz de ailecek vakit geçirmek için çocukları evde tutmaya karar verdik. Monopoly oynuyorduk, Tiger ve Lj ilk defa didişmiyordu ben de Park Caddesi'ne otel dikmek üzereydim. Kendimi öyle güvende hissediyordum ki. İzin isteyip kalktım ve bırakırsam Leland'ın paramı çalacağını söyleyerek Monopoly paramı da yanıma aldım. Çocuklar buna bayıldı. Tuvalete gitmek için üst kata çıktım çünkü alt katın tuvaleti akıtıyor."

Kapının ve pencerelerin kapalı, perdeleri çekili olduğundan emin olmak için etrafa baktı. Kendini zorlayarak ellerini serbest bıraktı ve Patricia onun bileklerini daha da çok sıktı.

"Kitab-ı Mukaddes'im," dedi Slick.

Patricia kitabın yatağın başucundaki sehpada olduğunu gördü ve onu Slick'e uzattı. Slick oyuncak ayısını tutan bir çocuk gibi ona sarıldı. Ancak bir dakika sonra tekrar konuşabildi.

"Üst katın penceresinden girip beni beklemiş olmalı," dedi Slick. "Ne olduğunu anlamadım bile. Sahanlıktan odaya giriyordum ve bir anda kendimi yüzükoyun yerde buldum, bir şey sırtıma oturup beni yere bastırdı; bir ses, ufacık bir ses bile çıkarırsam... o kim? Bütün ailemi öldüreceğini söyledi. O kim, Patricia?"

"Hayal edebileceğinden daha kötü bir şey," dedi Patricia.

"Belimin kırılacağını sandım. O kadar acıdı ki." Slick elini

Ninova

dudaklarına götürdü ve parmaklarını sertçe bastırdı. Alnında derin kırışıklar belirdi. "Leland dışında hiç kimseyle beraber olmamıştım."

Kitabı iki eliyle sıkı sıkı tuttu ve gözlerini kapadı. Tekrar konuşmaya başlamadan önce sessizce dua etti. Sesi sadece fısıltıdan ibaretti.

"Bana vurunca Monopoly param yere saçıldı," dedi. "Ve sadece burnumun dibindeki turuncu beş yüz dolarlık banknota baktım. O işini görürken tek yaptığım buydu. Bana ses çıkarmamamı söyleyip durdu, ben de ses çıkarmadım ama birinin bana bakmaya gelmesinden çok korkuyordum; tek istediğim bir an önce işini bitirip gitmesiydi. Tek istediğim bunun bir an önce sona ermesiydi. O yüzden direnmedim. O da işini bitirdi. İşini içimdeyken bitirdi."

Kitabı öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri kızarmış ve beyazlamıştı; yüzü allak bullaktı. Patricia bu soruyu sorduğu için kendinden nefret ediyordu ama sormak zorundaydı.

"Fotoğraf?" diye sordu. "Kupürler?"

"Bana nerede olduklarını zorla söyletti," dedi Slick. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Gururum. Aptal, aptal gururum."

"Senin suçun yok," dedi Patricia.

"Bunu tek başıma halledebileceğimi sandım," dedi Slick. "Ondan kuvvetli olduğumu sandım. Ama hiçbirimiz değiliz."

Slick'in kâküllerinin ucu terden ıslanmıştı. Yanakları titriyordu. Kesik kesik nefes aldı.

"Neren acıyor?" diye sordu Patricia.

"Oram," dedi Slick.

Patricia yorganı kaldırdı. Bornozda, Slick'in kasıklarının üzerinde koyu bir leke vardı.

"Seni hastaneye götürmeliyiz," dedi Patricia.

Slick, "Eğer birine söylersem onları öldürür," dedi.

"Slick..." dedi Patricia.

"Onları öldürür," dedi Slick. "Lütfen. Öldürür."

Patricia, "Sana ne yaptığını bilmiyoruz," dedi.

"Eğer kanama sabah da devam ederse hastaneye gideceğim," dedi Slick. "Ama ambulans çağıramam. Ya dışarıdan beni izliyorsa? Ya ne yapacağımı görmek için bekliyorsa? Lütfen, Patricia, bebeklerime zarar vermesine izin verme."

Patricia gidip ılık bir sabun bezi aldı ve Slick'i elinden geldiğince temizledi, lavabonun altında ped buldu ve onun geceliğini giymesine yardım etti. Alt kata inince Leland'ı bir kenara çekti.

"Ne oluyor?" diye sordu Leland. "O iyi mi?"

"Karnına kramp giriyor," dedi Patricia. "Ama sabaha daha iyi olacağını söyledi. Bu gece misafir odasında yatsan daha iyi olur. Biraz yalnız kalmak istiyormuş."

Leland elini Patricia'nın omzuna koydu ve onun gözlerine baktı.

"Daha önce canını sıktığım için özür dilerim," dedi. "Ama Slick'e bir şey olursa ne yaparım, hiç bilmiyorum."

Dışarıda hava durgun ve karanlıktı. Verandadaki mum tükenmişti ve Creekside'da şeker turuna çıkmış olan herkes çoktan eve dönmüş olmalıydı. Patricia evin yan tarafından hızlıca dolaştı ve Slick'in iç çamaşırını, bornozunu ve mahvolmuş kıyafetlerini çöpe atarak hepsini çöp torbalarının altına doğru itti. Sonra Volvo'suna koştu ve tüm kapıları kilitledi. Slick haklıydı. O hâlâ dışarıda bir yerde olabilirdi.

Patricia yola çıktıktan sonra kendini daha güvende hissetti ve içinde yükselmeye başlayan öfke yüzünden derisinin gerildiğini hissetti. Hareketleri ona telaşlı ve aceleci geldi. Kendine hâkim olamıyordu. Başka bir yerde olmalıydı.

James Harris'i görmeliydi.

Onun karşısına dikilip onu yaptığı şey yüzünden suçlamak istiyordu. Şu an ona mantıklı gelen tek hareket buydu. Dikkatle Creekside boyunca yol aldı, kalan son birkaç şeker toplayıcısının etrafından yeterince geniş daireler çizerek geçmek için elinden geleni yaptı, sonra Johnnie Dodds'a vardı ve gazı kökledi.

Old Village'a geldiğinde yeniden yavaşladı. Sokaklar neredeyse bomboştu. Evlerin verandalarında sönmüş balkabağı fenerler duruyordu. Volvo'sunun havalandırmasından serin bir esinti geliyordu. Pitt ve McCants'ın köşesinde durdu. Cantwell'ların bahçesi boşalmış, tüm ışıklar sönmüştü. James Harris'in evine doğru dönerken esen rüzgâr, ağaçlara asılmış cesetlerin hareketlenerek, sargılı kollarının geçen arabaya uzanmasına neden oldu.

James Harris'in devasa, kötücül evi solda göründü ve Patricia'nın aklına onun tavan arası ve Francine'in yapayalnız cesedinin bulunduğu bavul geldi. Slick'in gözlerindeki vahşi, yitik bakışı düşündü. Slick'in fısıldadığı şeyi hatırladı:

Bana bunu yaptıysa, sana kimbilir ne yapacak?

Hemen, o an, çocuklarının nerede olduğunu öğrenmeliydi. Güvende olup olmadıklarını öğrenme ihtiyacı tüm bedenini kontrol altına aldı ve hızla eve gitmesini sağladı.

Arabayı garaj yoluna çekti ve sokak kapısına koştu. Balkabağı fenerlerden biri sönmüş, diğerini de biri ön basamaklarda parçalamıştı. Patricia ona basarak kaydı ve hızla verandanın basamaklarını tırmandı. Kapıyı açtı ve kış evine koştu. Korey orada değildi. Üst kata koştu ve Korey'nin odasının kapısını açtı.

Korey, önünde bir SPIN dergisi, yatağında bağdaş kurmuş, oturuyordu. "Ne?" diye bağırdı.

Güvendeydi. Patricia tek kelime etmedi. Hemen Blue'nun odasına koştu. Oda boştu.

Alt kattaki bütün odalara, hatta karanlık garaj odasına bile baktı ama Blue hâlâ eve dönmemişti. Patricia çıldırmıştı. Arka kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti, arabasının anahtarını aldı ama ya o Blue'yu ararken Blue eve dönerse ne olacaktı? Ayrıca James Harris dışarıda bir yerlerdeyken Korey'yi nasıl yalnız bırakacaktı?

Carter'ı aramalıydı. Carter'ın hemen eve gelmesi gerekiyordu. İkisi birlikte bu işi halledebilirdi. Sokak kapısının açıl-

dığını duyunca sıçradı ve hole koştu. Blue kapıyı arkasından kapatıyordu.

Patricia onu tuttu ve göğsüne bastırdı. Blue bir an için donakaldı sonra annesinin ellerinden kurtuldu.

"Ne var?" diye sordu.

"Güvende olduğuna sevindim," dedi Patricia. "Neredeydin?"

Blue, "Jim'deydim," diye yanıt verdi. Patricia'nm bunu anlaması birkaç saniye sürdü.

"Nerede?" diye sordu.

"Jim'de," dedi Blue savunmaya geçerek. "Jim Harris'in evinde. Neden?"

"Blue," dedi Patricia. "Bana şu an doğruyu söylemen gerekiyor, bu çok önemli. Bütün akşam boyunca neredeydin?"

Blue, "Jim'in evindeydim," diye tekrar etti. "Jim'le beraber. Sana ne ki bundan?"

"O da orada mıydı?"

"Evet."

"Bütün gece?"

"Evet!"

"Hiç evden çıktı mı ya da bir dakikalığına bile olsa yanından ayrıldı mı?"

"Sadece şeker toplayanlar kapıyı çaldığı zaman," dedi Blue. "Bekle, neden?"

"Bana karşı dürüst olman gerekiyor," dedi Patricia. "Oraya saat kaçta gittin?"

Blue, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Buradan çıkıp doğruca oraya gittim. Canım sıkılmıştı. Hiç kimse bana doğru düzgün şeker vermedi çünkü gerçek bir kostümüm olmadığını söylediler. O da beni görünce pek eğleniyor gibi görünmediğimi söyledi ve beni evinde Playstation oynamaya davet etti. Ben de onunla takılmak istiyordum zaten."

James Harris'in Slick'e yaptıkları yüzünden Blue'nun söyledikleri doğru olamazdı.

"İyi düşünmeni istiyorum," dedi Patricia. "Onun evine tam olarak saat kaçta gittin?"

Blue, "Yedi buçuk falandı," diye karşılık verdi. "Tanrım, neden soruyorsun? Bütün gece Resident Evil oynadık."

Yalan söylüyordu, durumun vahametini anlamıyordu, bunun sprey boyalı köpekten farklı bir durum olmadığını düşünüyordu. Patricia sesinin daha anlayışlı çıkması için çabaladı.

"Blue," dedi onun gözlerinin içine bakarak. "Bu çok ama çok önemli. Büyük ihtimalle hayatın boyunca söyleyebileceğin en önemli şey. Yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum!" diye bağırdı Blue. "İstersen ona sor! Oradaydım. O da oradaydı. Neden yalan söyleyeyim ki? Neden hep yalan söylediğimi düşünüyorsun? Tanrım!"

Patricia daha yavaş nefes almaya çalışarak, "Senin yalan söylediğini düşünmüyorum," dedi. "Ama bence kafan karışmış."

"Benim! Kafam! Karışmadı!" diye bağırdı Blue.

Patricia işlerin iyice karıştığını hissetti, her kelimesi durumu sadece daha da kötüleştiriyordu.

"Bu gece çok korkunç bir şey oldu," dedi. "Ve James Harris de işin içindeydi, onun bütün gece seninle birlikte olduğuna inanmıyorum."

Blue sesli sesli soluk verdi ve sokak kapısına döndü. Patricia onu bileğinden yakaladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Blue, "Jim'e geri gidiyorum!" diye bağırdı ve Patricia'yı bileğinden yakaladı. "O bana sürekli bağırmıyor!"

Oğlu, Patricia'dan daha kuvvetliydi ve Blue'nun parmaklarının derisine iyice bastırıp, bileğini morarttığını hissedebiliyordu. Onun da aynısını yapmasını umarak oğlunun bileğini bıraktı.

"Bana doğruyu söylemelisin," dedi.

Blue onun bileğini bıraktı ve annesine tiksinerek baktı.

"Söylediğim hiçbir şeye inanmayacaksın zaten," dedi. "Seni hastaneye geri kapatmalılar."

Nefreti vücudundan ısı gibi yayılıyordu. Patricia geriye doğru ufak bir adım attı. Blue öne doğru ilerledi ve Patricia olduğu yerde büzüldü. Blue döndü ve merdivene koştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Patricia.

Blue omzunun üstünden, "Ödevimi bitirmeye!" diye bağırdı.

Patricia onun odasının kapısını çarptığını duydu. Carter hâlâ eve gelmemişti. Saate baktı, neredeyse yedi olmuştu. Patricia bütün kapıları kontrol etti ve pencerelerin hepsini kilitledi. Arka bahçenin ışıklarını açtı. Yapabileceği başka bir şey bulmaya çalıştı ama yapılacak bir şey yoktu. Korey ve Blue'yu bir kez daha kontrol etti, sonra yatağa gitti ve kitap kulübünün kasım kitabını okumaya çalıştı.

Kitaplar kendinizi daha çok sevmeniz için size ilham verebilir, yazıyordu. *Dinleyerek, yazarak, ya da kendinizi sözlü olarak ifade ederek.*

Üç sayfadır okuduğu tek bir kelimeyi bile hatırlamadığını fark etti. Gerçekten bir şey anlatan kitaplar okumayı özlemişti. Bir kez daha denedi.

Kendinize odaklanmak için vakit ayırın, yazıyordu. *Böylece daha fazla anlayış, kabullenme, doğrulama ve onayla kendinizi gerçekleştirebilirsiniz.*

Kitabı odanın karşı köşesine fırlattı ve *Helter Skelter* kitabını buldu. Son bölümdeki duruşmalar kısmını açtı ve sanki bir masal gibi Charles Manson'ın idama mahkûm edilişini defalarca okudu. Bütün erkeklerin her zaman paçayı sıyıramadığı konusunda kendini ikna etmek istiyordu. Gözleri acıyıp uyuyakalana kadar Charles Manson'ın ceza alışını okudu.

ERKEKLER MARS'TAN
KADINLAR VENÜS'TEN

Kasım 1996

Ninova

34. BÖLÜM

Slick'i salı günü tıp fakültesi hastanesine götürdüler. Çarşamba günü ziyaretçilerin kâğıt kıyafetler giymesini ve maske takmasını istemeye başladılar.

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz," dedi doktoru. "Otoimmün bir hastalığı var ama bizim tahminimizden daha hızlı ilerliyor. Bağışıklık sistemi vücuttaki akyuvarlara saldırıyor ve beklediğimizden daha fazla alyuvar hücresi yıkıma uğruyor. Fakat ona oksijen veriyoruz ve seyrini sıkı şekilde takip ediyoruz. Paniğe kapılmak için henüz çok erken."

Bu teşhis Patricia'yı hem heyecanlandırmış hem de dehşete düşürmüştü. Bu, James Harris'in ne olursa olsun, insan olmadığını kanıtlıyordu. Kendinden bir parçayı Slick'in içine yerleştirmişti ve o şey Slick'i öldürüyordu. James Harris bir canavardı. Diğer taraftan Slick iyileşmiyordu.

Leland her gün saat altı civarında onu ziyaret ediyor ama her seferinde daha içeri girdiği anda hemen gitmesi gerekiyordu. Patricia nasıl olduğunu sormak için koridorda ona yaklaştığında, Leland ona iyice yaklaşıp fısıldadı:

"Teşhisi kimseye söylemedin, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla henüz teşhis koyamadılar," dedi Patricia.

Leland daha da yaklaştı. Patricia geri çekilmek istedi ama zaten duvara dayanmıştı.

"Otoimmün bir hastalık olduğunu söylediler," diye fısıldadı Leland. "Bunu başkalarına söyleyemezsin. İnsanlar onun AIDS olduğunu düşünecek."

"Kimse öyle bir şey düşünmeyecektir Leland," dedi Patricia.

Ninova

Leland, "Kilisede öyle söylemeye başlamışlar bile," dedi. "Çocukların kulağına gitmesini istemiyorum."

Ona yanlış gelen bir şeye dahil olmaya zorlandığı için keyfi kaçan Patricia, "Kimseye bir şey söylemedim," dedi.

Cuma sabahı Slick'in kapısına, kimbilir kaç kez fotokopi çekildiği için her tarafı siyah beneklerle kaplı bir kâğıt yapıştırdılar. Kâğıtta eğer ateşiniz varsa veya grip olan biriyle temasta bulunduysanız odaya giremeyeceğiniz yazıyordu.

Slick solgun görünüyordu, derisi kâğıt gibiydi ve özellikle de geceleri, yalnız kalmak istemiyordu. Hemşireler battaniye getiriyor ve Patricia onun yatağının yanındaki sandalyede uyuyordu. Leland eve gittikten sonra Patricia, Slick'in çocuklarıyla birlikte uyku duası edebilmesi için telefonu tutuyordu ama Slick çoğu zaman, örtü çenesine kadar çekili, incecik kalmış kolları iğneler ve serumlar yüzünden delik deşik hâlde, kıpırdamadan yatıyordu. Çoğu öğleden sonrayı ateşlenip terden sırılsıklam olmuş hâlde geçiriyordu. Daha canlı olduğu bir zaman Patricia ona *Erkekler Mars'tan Kadınlar Venüs'ten*'i okumayı denedi ama bir paragraf okuduktan sonra Slick'in bir şey söylediğini fark etti.

"Ne dedi?" diye sordu Patricia ona doğru eğilerek.

"Başka... bir şey," dedi Slick. "Başka... bir şey."

Patricia çantasından son Ann Rule kitabını çıkardı.

"21 Eylül 1986 günü," diye okudu, "Portland'da, hatta işin aslı bütün Oregon'da, ılık ve güzel bir pazar günüydü. Biraz da şansın yardımıyla, kuzeybatının kış yağmurlarının başlamasına daha en az iki ay vardı..."

Gerçekler ve katı coğrafya sayesinde sakinleşen Slick gözlerini kapamış, dinliyordu. Uyumuyordu, sadece uzanmış, hafifçe de gülümsüyordu. Dışarısı kararıp içerisi aydınlanırken Patricia, kâğıt maskesi yüzünden normalden biraz daha yüksek sesle, okumaya devam etti.

"Çok mu geç kaldım?" dedi Maryellen ve Patricia kafasını kaldırdığında onun kapıyı açtığını gördü.

Maryellen kâğıt maskenin gerisinden, "Uyudu mu?" diye fısıldadı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Slick gözlerini açmadan.

"Herkes nasıl olduğunu merak ediyor," dedi Maryellen. "Kitty de gelmek istiyordu."

"Bu ayın kitabını okuyor musunuz?" diye sordu Slick.

Maryellen yatağın ayakucuna ağır, kahverengi bir koltuk çekti.

"Kapağını bile açmadım," dedi. "Erkekler Mars'tan mı? Bence onları gözlerinde büyütmüşler."

Slick öksürmeye başladı ve Patricia'nın onun güldüğünü anlaması birkaç saniyesini aldı.

"Ben..." diye fısıldadı Slick ve Patricia'yla Maryellen onu duyabilmek için kulaklarını dört açtılar. "Ben Patricia'ya okuma dedim."

"Eskiden okuduğumuz kitapları özlüyorum, içlerinde en azından bir cinayet oluyordu," dedi Maryellen. "Kitap kulübünün sorunu içinde artık çok fazla erkek olması. Hayatları söz konusu olsa bile kitap seçmeyi beceremiyorlar ve kendi konuşmalarını dinlemeye bayılıyorlar. Bütün gün varsa yoksa fikirler..."

"Bu çok... cinsiyetçi," diye fısıldadı Slick.

Maskesi olmayan tek kişi oydu ve sesi en az çıkan o olsa da, en çok onun sesi duyuluyordu.

"Dünyanın en önemli fikri onlarda olsa bile dinlemem," dedi Maryellen.

Üçü birlikte Slick'in küçük hastane odasındayken, diğer ikisi Patricia'nm burnunda tüttü. Bu sanki bir çeşit hayatta kalma kulübüydü ve onlar son kalan üç kişiydi.

Maryellen'a, "Cumartesi günü Kitty'nin istiridye partisine gidecek misin?" diye sordu.

"Yaparsa giderim," dedi Maryellen. "Böyle davranmaya devam ederse, iptal edebilirler."

"Onunla Cadılar Bayramı'ndan beri konuşmadım," dedi Patricia.

Maryellen, "Fırsat bulunca ara," dedi. "Ters giden bir şeyler var. Horse onun bir haftadır evden çıkmadığını söyledi, hatta dün odasından bile çıkmamış. Kitty için endişeleniyor."

"Ne sorun olduğunu söyledi mi?" diye sordu Patricia.

"Kitty'nin kâbus gördüğünü söyledi," dedi Maryellen. "Bir de içiyormuş, hem de çok. Her saniye çocukların nerede olduğunu bilmek istiyormuş. Onlara bir şey olmasından korkuyormuş."

Patricia daha fazla insanın öğrenmesinin zamanının artık geldiğine karar verdi.

"Maryellen'la konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Slick'e. "Ona söylemen gereken bir şey yok mu?"

Slick başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi çatlak sesiyle. "Doktorlar bile henüz bir şey bilmiyor."

Patricia öne eğildi.

"O adam sana burada zarar veremez," dedi sessizce. "Ona anlatabilirsin."

Kapıdan gelen nazik, ilgi dolu bir erkek sesi, "Nasıl oldu?" diye sordu.

Patricia sanki omuzlarının arasına bıçak yemiş gibi kamburlaştı. Slick'in gözleri kocaman oldu. Patricia döndü; kâğıt maskenin ardındaki gözleri ya da gövdeyi başka biriyle karıştırmanın imkânı yoktu.

James Harris odanın ortasına doğru yürürken maskesinin ardından, "Daha önce gelemediğim için üzgünüm," dedi. "Zavallı Slick. Sana oldu böyle?"

Patricia ayağa kalktı ve James Harris'le Slick'in yatağının arasında dikildi. James Harris onun önüne gelince durdu ve iri elini onun omzuna koydu. Patricia irkilmemek için elinden geleni yaptı.

James Harris, "İyi ki sen buradasın," dedi, sonra onu nazikçe kenara itti ve Slick'in üstüne doğru eğildi, bir eli yatağın korkuluğundaydı. "Kendini nasıl hissediyorsun, güzellik?"

Yaptığı şey tiksindiriciydi. Patricia imdat diye bağırmayı, polisin gelmesini, onu tutuklamasını istiyordu ama onlara kimsenin yardım edemeyeceğini biliyordu. Sonra Maryellen ve Slick'in de hiçbir şey söylemediklerini fark etti.

James Harris, "Konuşmak istemiyor musun?" diye sordu Slick'e.

Patricia sessizliği ilk önce kimin bozacağını, kimin hoşluk yaparak sohbet başlatacağını merak etti, fakat herkes gergin görünüyor, ellerine, ayaklarına, pencereden dışarıya bakıyordu ve hiçbiri tek kelime etmedi.

"Sanırım bir şeyi böldüm," dedi James Harris.

Sessizlik uzadı ve Patricia korkusundan daha büyük bir şeyin varlığını hissetti: dayanışma.

"Slick yorgun," dedi Maryellen en sonunda. "Uzun bir gün geçirdi. Bence hepimiz çıkalım da biraz dinlensin."

Herkes birbirinin etrafından dolaşıp kapıya ulaşmaya, eşyalarını toplamaya çalışırken Patricia kurumuş ağzını tükürüğüyle ıslatmaya çalıştı. Yapmak üzere olduğu şeyi yapmayı hiç istemiyordu ama Slick'e veda etmeden hemen önce, elinden geldiğince yüksek sesle konuştu.

"James?"

James Harris, maskesinin ardında bir kaşını kaldırarak döndü.

"Korey benim arabamı aldı," dedi Patricia. "Beni eve bırakır mısın?"

Slick kendini yataktan kalkmaya zorladı.

"Yarın yine geleceğim," dedi Slick'e. "Ama eve gidip buzdolabına koyacak bir şeyler almalıyım ve çocukların hâlâ hayatta olduğundan emin olmalıyım."

"Elbette," dedi James Harris. "Seve seve seni bırakırım."

Patricia, Slick'in üzerine eğildi.

"Yakında görüşeceğiz," dedi ve onu alnından öptü.

Maryellen onlarla birlikte, James Harris'in, otoparkın üçüncü katında olan arabasına kadar yürümekte ısrar etti.

Patricia bu hareketi takdir etti ama sonra ayrılmak zorunda oldukları zaman geldi.

"Şey," dedi Maryellen televizyondaki kötü oyuncular gibi. "Ben de buraya park ettiğimi sanmıştım ama galiba gene yanıldım. Siz gidin, ben arabayı nereye koyduğumu hatırlamaya çalışayım."

Patricia, Maryellen'ın merdivene doğru gitmesini izledi, bir süre sonra sadece ayak sesleri duyulur oldu, sonra o da kesildi ve otopark sessizliğe büründü. Arabanın kilitleri açılınca Patricia yerinden sıçradı. Kapının kolunu çekti, sakince ön koltuğa oturdu, kapıyı kapattı ve emniyet kemerini taktı. James Harris motoru çalıştırdı, vitesi boşa aldı, sonra Patricia'nın kafasına doğru uzandı. Patricia irkildi, James Harris elini onun koltuğunun tepesine koydu, omzunun üstünden geriye baktı ve geri geri çıkmaya başladı. Rampaları sessizlik içinde indiler, James otopark görevlisine ödeme yaptı, sonra karanlık Charleston sokaklarına çıktılar.

"Böyle bir günde birlikte zaman geçirdiğimize sevindim," dedi James Harris.

Patricia bir şey söylemeye çalıştı ama boğazından yeterince hava çıkaramadı.

James Harris, "Slick'in nesi olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu.

"Bir otoimmün hastalıkmış," diyebildi Patricia.

"Leland onun AIDS olduğunu düşünüyor," dedi James Harris. "İnsanlar öğrenecek diye ödü kopuyor."

Calhoun Caddesi'ne doğru sola dönerken arabanın sinyali gürültüyle tıkırdadı. Eski Charleston Müzesi'nin kolonlarının hâlâ durduğu caddede ilerlediler. Bu kolonlar Patricia'ya mezar taşlarını anımsattı.

"Sen ve ben birbirimiz hakkında pek çok varsayımda bulunuyoruz," dedi James Harris. "Bence konuşup işleri düzeltmemizin zamanı geldi.

Patricia tırnaklarını avuçlarına bastırdı ve sesini çıkarma-

Ninova

maya çalıştı. Onun arabasına binmişti. Konuşmasına gerek yoktu.

"Ben kimseyi asla incitmem," dedi James Harris. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ne kadarını biliyordu? Merdivenleri iyice temizleyebilmişler miydi? James Harris onun tavan arasına çıktığını biliyor muydu, yoksa sadece şüpheleniyor muydu? Patricia bir noktayı atlamış, geride bir şey bırakmış, bir şekilde kendini ele mi vermişti?

"Biliyorum," dedi.

James Harris, "Slick bu şeyi nereden kaptığını biliyor mu?" diye sordu.

Patricia yanaklarının içlerini ısırdı, dişlerinin yumuşak, süngerimsi dokuya gömüldüğünü hissetti, bu onun daha tetikte olmasını sağladı.

"Hayır," dedi.

"Peki ya sen?" diye sordu James Harris. "Sen ne düşünüyorsun?"

Eğer James Harris, Slick'e saldırmışsa, şimdi ikisi yalnızken ona ne yapardı? Patricia kendini soktuğu durumun farkına yeni yeni varıyordu. Kendisinin onun için tehlike oluşturmadığına onu inandırmalıydı.

Kendini zorlayarak, "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi.

"Aklından geçen bir şeyler vardır," dedi James Harris. "Ben de benzer bir konumdayım."

"Nasıl yani?" diye sordu Patricia.

Şehrin üzerinde yumuşak bir yay çizen, karayı aşağıda bırakan, karanlık limanın üzerinde yükselen Cooper Nehri Köprüsü'ne geldiler. Trafik yoktu, köprüde sadece birkaç araba vardı.

Patricia'nın korktuğu an yaklaşıyordu. Köprünün sonunda yol ikiye ayrılıyordu. İki şerit Old Village'a gidiyordu. Diğer iki şerit sola kıvrılıyor ve Johnny Dodds Bulvarı'na

bağlanıyordu; alışveriş merkezlerinin yanından, Creekside'ın içinden geçiyor, sokak lambalarının ve komşuların olmadığı taşraya, gizli açıklıklar ve çamurlu yollar barındıran, polisin dönem dönem kasasında ceset olan arabalar ya da plastik poşetlere sarılmış veya ağaçların altına gömülmüş bebek iskeletleri bulduğu yerlerle dolu olan Francis Marion Milli Ormanı'nın derinliklerine uzanıyordu.

James Harris'in seçeceği yol, onun Patricia'yı tehdit olarak görüp görmediğini gösterecekti.

"Bunu ona Leland yaptı," dedi James Harris. "Onu Leland hasta etti."

Patricia'nın kafası allak bullak oldu. Ne diyordu bu adam? Patricia dikkatini vermeye çalıştı ama James Harris durmadan konuşuyordu.

"Her şey o kahrolası gezilerle başladı," dedi. "Eğer bilseydim bunu onlara asla teklif etmezdim. Geçen şubatta Atlanta'ya yaptığımız geziyi hatırlıyor musun? Carter'ın Ritalin konferansı vardı, Leland'la ben de doktorların birkaçıyla golf oynamak ve onları Şirin Ada'ya yatırım yapmaya ikna etmek için pazar günü gitmiştik. Yemekte Reno'lu bir doktor birkaç kız görmek isteyip istemediğimizi sordu. Eski bir New York Yankees oyuncusunun işlettiği Gold Club diye bir yerden bahsetti, biz de düzgün bir yer olduğunu düşündük. Pek bana göre bir yer değildi ama Leland orada neredeyse bin dolar harcadı. İlki o zamandı. Ondan sonra oraya gidip gelmeye başladı."

"Bana bunu neden anlattın?" diye sordu Patricia.

James Harris, "Çünkü gerçeği bilmen lazım," dedi ve köprünün sonuna geldiler. İleride yol ikiye ayrılıyordu: sağ mı sol mu? "Kızlardan geçen yaz haberim oldu. Leland her gezide başka biriyle birlikte oluyordu. Bazen Atlanta ya da Miami gibi daha önce birkaç kez gittiğimiz yerlerde aynı kızla da görüşüyordu. Bazıları profesyoneldi, bazıları değildi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

James Harris bekledi. Patricia, gözü yolda, sert bir baş ha-

reketiyle onayladı. James Harris orta şeritten gidiyordu, iki tarafa da dönebilirdi. Patricia bunların, artık başkasına söyleyemeyeceği için, son itiraflar mı olduğunu merak etti.

"Onların birinden hastalık kapıp Slick'e bulaştırmıştır," dedi James Harris. "Tam olarak ne olduğunu bilmenin imkânı yok. Ama ben böyle olduğunu biliyorum. Bir keresinde ona korunup korunmadığını sordum, sadece güldü ve 'Eğlence bunun neresinde?' diye cevap verdi. Birinin doktora bunu anlatması gerek."

James Harris şerit değiştirirken sinyal vermedi; araba köprüden çıktı ve öyle hafifçe döndü ki Patricia neredeyse fark etmedi bile; Old Village yoluna girmişlerdi. Patricia'nın sırtındaki kaslar gevşedi.

Bir süre sonra, "Peki ya Carter?" diye sordu.

Coleman Bulvarı'nın hafif kıvrımlarını aşarak Old Village'a doğru ilerlediler; evlerin, sokak lambalarının, sonra mağazaların, restoranların, insanların yanından geçtiler.

"O da," dedi James Harris. "Üzgünüm."

Patricia bunun onu bu kadar çok incitmesini beklemiyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Carter seni kandırdı," dedi James Harris. "O ne kadar harika bir ailesi olduğunu görmüyor ama ben görüyorum. Hep gördüm. Kayınvaliden hayatını kaybettiğinde oradaydım, o iyi bir kadındı. Blue'nun büyümesini izledim, zor zamanlar geçiriyor ama büyük bir potansiyeli var. Sen iyi bir insansın. Ama kocan bunların hepsini çöpe attı."

Yolun ortasındaki Oasis adlı benzinliği geçtiler ve Old Village'a girdiler; sokak lambalarının arası açıldıkça arabanın içi gittikçe kararıyordu.

"Eğer Leland, Slick'e bir şey bulaştırdıysa," dedi James Harris, "Carter da sana bulaştırmış olabilir. Bunu sana söyleyen kişi olduğum için üzgünüm ama bilmen gerekiyordu. İyi olmanı istiyorum. Seni önemsiyorum. Blue ve Korey'yi de önemsiyorum. Siz hayatımın büyük bir parçasısınız."

Ninova

Pitt Sokağı'ndan McCants'a dönerken James Harris, ağırbaşlılıkla, bir talipli gibi ondan gelini olmasını istiyordu.

Dudakları uyuşan Patricia, "Ne diyorsun?" dedi.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun," dedi James Harris. "Sen ve çocukların, değerinizi bilecek birini hak ediyorsunuz."

Patricia'nın midesi kasılmaya başladı. James Harris Alhambra Hall'un yanından geçerken Patricia kapıyı açıp arabadan atlamak istiyordu. Asfaltın ona çarpıp, onu yaralayıp derisini sıyırmasını istiyordu. Bu kâbus gibi olmazdı, gerçekliği hissederdi. Kendini James Harris'e bakmaya zorladı ama konuşma konusunda kendine güvenemedi. James Harris evinin önüne park edene kadar Patricia sessizliğini korudu.

En sonunda, "Düşünmem lazım," dedi.

"Carter'a ne söyleyeceksin?" diye sordu James Harris.

Patricia, "Hiçbir şey," dedi ve ifadesiz bir yüz ifadesi takındı. "Henüz olmaz. Bu ikimizin arasında."

El yordamıyla kapının kolunu buldu ve Francine'in ehliyetini James Harris'in arabasına düşürüp ayağıyla koltuğun altına doğru itti.

Cüzdanına ulaşamamıştı ama ondan sonraki en iyi şeyi yapmıştı.

Patricia karanlıkta uyandı. Yatağının yanındaki lambayı bir noktada kapatmış olmalıydı, hatırlamıyordu. Şimdi hareket etmeye korkarak, bir tahta gibi dimdik, öylece yatıyor, dinliyordu. Onu ne uyandırmıştı? Kulaklarını dört açarak karanlığı taradı. Keşke Carter burada olsaydı ama Hilton Head'de bir başka ilaç şirketi gezisindeydi.

Patricia'nın kulakları karanlık evi dinledi. Havalandırmadan gelen tiz sesli sıcak havayı, alüminyum boruların çıkardığı, derinlerden gelen tıkırtıları duydu. Tıkırtının yanında hücum eden sıcak havanın tiz sesini ve banyo lavabosuna damlayan suyu duydu.

Blue'yu düşündü. James Harris onu daha fazla etkisi al-

tına almadan, bir şekilde ona ulaşmalıydı. Blue bir tecavüz hakkında yalan söylemişti ama Patricia onun için hâlâ geç olmadığını düşünüyordu. Ona, James Harris'in onayından daha çok istediği bir şey vermeliydi.

Sonra, evin tüm seslerinin arasında, açılan bir pencerenin sesini duydu. Ses karanlık holden, Korey'nin kapısının arkasından gelmişti ve Patricia bir anda Korey'nin evden gizlice çıktığını fark etti.

Kendine lanet etti. Korey'nin sabahları bu kadar bitkin olmasının sebebi belli olmuştu. Dikkatinin bu kadar dağınık olması normaldi. Bir oğlanla görüşmek için geceleri evden kaçıyordu. Patricia'nın zihni Slick, James Harris ve tüm diğer şeylerle öyle meşguldü ki evde sadece Blue değil iki ergen olduğu gerçeğini görmezden gelmişti. Ve endişelenecek öyle çok normal, günlük tehlike vardı ki.

Patricia üstündeki örtüyü attı, ayağına terliklerini geçirdi ve hole çıktı. Korey'nin kapısının arkasından sessiz, ritmik bir gürültü geliyordu ve Patricia belki de Korey'nin evden çıkmadığını, bir oğlanın gizlice eve girdiğini fark etti. Holün ışığını yaktı ve Korey'nin odasının kapısını açtı.

Holden odaya süzülen ışıkta, ilk başta neye baktığını anlayamadı.

Yatakta iki solgun, çıplak beden yatıyordu ve Patricia ona yakın olan bedenin James Harris'e ait olduğunu fark etti, kaslı sırtı kalçası hafifçe, ritmik şekilde, nabız atışını andırırcasına hareket ediyordu. Düz bir karnı, sıkı, dik, gelişmemiş ergen göğüsleri olan bir kızın düzgün, uzun bacaklarının arasında diz çökmüştü. Ağzını onun uyluğunun iç tarafında, cinsel organının hemen yanında bir noktaya yapıştırmıştı. Kızın saçları yastığa yayılmıştı, gözleri keyiften yarı kapalıydı ve pervasızca gülümsüyordu, bu Patricia'nın daha önce Korey'nin suratında hiç görmediği bir gülümsemeydi.

35. BÖLÜM

Patricia kızının üstüne atılarak omuzlarını sarsmaya, yanaklarını tokatlamaya başladı.

"Korey!" diye haykırdı. "Korey! Uyan!"

İğrenç şekilde, birbirlerine kenetli hâlde, tıkalı bir kan kesesi gibi ritmik hareketlerle, yaptıkları şeye devam ettiler. Korey ufak bir zevk iniltisiyle bir elini aşağı doğru kaydırdı, karnının üstünü okşayarak kasık tüylerine doğru ilerledi ve Patricia onun bileğini yakalayıp çekince Korey kıvranmaya başladı; Patricia, James'in başını kızının bacaklarının arasından çekip çıkarmalıydı. Oraya baktığında midesi kalktı, kusacaktı.

Patricia dudaklarını birbirine bastırdı, Korey'nin telaşlı elini bıraktı ve James Harris'i omuzlarından tutarak geri çekmeye çabaladı ama James Harris kızının bedeninden ayrılmamak için direniyordu. Patricia kendini aptal gibi hissederek yerden bir krampon aldı ve topuğuyla James Harris'in kafasına vurdu. İlk darbesi saçma, etkisiz bir vuruştu ama ikincisi daha kuvvetliydi; üçüncüsü vuruşunda kemiğe çarpan krampondan bir tak sesi geldi.

Korey'nin kramponuyla onun kafasına defalarca vururken bir yandan da kendi sesini duyuyordu: "Çekil! Çekil! Çekil kızımın üstünden!"

Sessiz odada bir emme sesi, çiğ bifteğin ikiye ayrılması gibi bir ses duyuldu ve James Harris başını kaldırıp Patricia'ya baktı; ağzı açıktı, ağzının alt tarafındaki delikten siyah ve insana ait olmayan, üzerinden kanlar damlayan bir şey sarkıyordu; James Harris'in gözleri donuktu. Ayakkabıyı başının üstüne

Ninova

kaldırmış, tekrar vurmaya hazır olan Patricia'ya odaklanmaya çalıştı.

"Ah." dedi boğuk bir sesle.

Geğirdi ve çenesinin altında sallanan hortumdan birkaç damla kan geldi. Sonra hortum katlanarak, yavaşça kanlı ağzına doğru çekildi.

Tanrım, diye düşündü Patricia, *delirmiş olmalıyım* ve kramponu bir kez daha indirdi. James Harris ayağa kalktı bir eliyle Patricia'nın bileğini kavradı, diğer eliyle de boğazını sıktı ve onu karşı duvara fırlattı. Patricia'nın sırtı şiddetle duvara çarptı. Bir anda ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Dilinin kökü gevşeyiverdi. Bir an sonra James Harris onun üstündeydi, nefesi sıcak ve nemliydi; kolunu onun boğazına dayadı, Patricia'dan daha kuvvetli, daha hızlıydı ve Patricia onun altında, kaderine teslim olmuş bir av hayvanı gibi kendini bıraktı.

James Harris, "Bunların hepsi senin suçun," dedi; sesi kalındı ve dili dolanıyordu.

James Harris'in dudakları kanla kaplıydı ve sıcak damlalar Patricia'nın suratına sıçrıyordu. Patricia onun haklı olduğunu biliyordu. Hepsi. Onun. Suçuydu. Çocuklarını tehlikeye açık hâle getirmiş, onu evine davet etmişti. Six Mile'daki çocuklara ve Blue'ya kafayı öyle takmıştı ki Korey'nin nasıl tehlike altında olduğunu fark etmemişti bile. İki çocuğunu da James Harris'in ellerine teslim etmişti.

Patricia, James Harris'in boğazında bir yumrunun gittikçe aşağı indiğini gördü; kan emdiği araç her neyse onu yutuyordu. Sonra, "Bunun ikimizin arasında olduğunu söylemiştin," dedi.

Patricia bunu daha önce, arabadayken söylediğini hatırladı ama bunu sadece onu oyalamak, zaman kazanmak, James Harris'in gardım düşürmek için yapmıştı. Fakat söylemişti işte ve bu James Harris için bir başka davet anlamına geliyordu. Onu Patricia teşvik etmişti. Bunu hak etmişti. Ama kızı bunu hak etmiyordu.

Sıkılan boğazı yüzünden söyleyebildiği tek şey, "Korey." oldu.

James Harris, "Ona ne yaptığına bir bak," diye tısladı ve yatakta yatan kızını görebilmesi için Patricia'nın başını o tarafa çevirdi.

Korey kolları ve bacaklarını vücuduna doğru çekerek fetüs pozisyonu almıştı, kasları seğiriyordu, şoka giriyordu. Altındaki yatakta kan vardı. Patricia mide bulantısının geçmesi için gözlerini yumdu.

Blue koridordan seslendi: "Anne?"

Patricia ve James Harris göz göze geldiler; James Harris çırılçıplaktı, önü kan içindeydi Patricia geceliğiyleydi, sutyeni bile yoktu, kapı neredeyse ardına kadar açıktı. İkisi de yerinden kıpırdamadı.

"Anne?" diye yeniden seslendi Blue. "Ne oluyor?"

James Harris sadece dudaklarını oynatarak, *Bir şey yap*, dedi.

Patricia elini uzattı ve onun boğazını sıkan ele parmaklarıyla dokundu. James Harris onu bıraktı.

Patricia odadan dışarı çıkarak, "Blue," dedi. Yüzünde hissettiği, Korey'ye ait kan damlacıklarının görünmüyor olması için dua ediyordu. "Yatağına dön."

"Korey'ye bir şey mi oldu?" diye sordu Blue holün ortasında durarak.

"Ablan hastalandı," dedi Patricia. "Lütfen. Bir süre sonra daha iyi olacak. Ama şimdi yalnız kalması gerekiyor."

Onu ilgilendiren bir durum olmadığına karar veren Blue tek kelime etmeden döndü, odasına girdi ve kapısını kapattı. Patricia, Korey'nin odasına geri döndü ve ışığı açtığı anda James Harris'in çıplak hâlde pencere pervazına çıktığını gördü. Eski tip bir komedide, sevgilisinin öfkeli kocasına yakalanan bir âşık gibi kıyafetlerini topak yapmış, karnına bastırıyordu.

James Harris, "Bunu sen istedin," dedi ve gitti, pencere artık geceye açılan siyah bir dörtgenden ibaretti.

Korey yatakta inledi. Bu kâbus gördüğünde çıkardığı ses-

ti. Patricia bu sesi daha önce o kadar çok defa duymuştu ki kendisi de anlayışla aynı sesi çıkardı. Kızının yanına gitti ve uyluğunun iç tarafındaki yarayı inceledi. Yara mikrop kapmış ve şişmişti ve bacağındaki tek iz bu değildi. Yaranın çevresinde birbirinin üstüne binmiş pek çok yara ve morluk vardı, hepsinin de kenarları pürüzlüydü ve kabuk bağlamıştı. Patricia bunun daha önce de olduğunu fark etti. Hem de pek çok kez.

Kafasında binlerce yarasa uçuyor gibiydi; ciyaklıyor, birbirlerine çarpıyor, mantıklı düşünceleri yok ediyorlardı. Patricia fotoğraf makinesini nereden bulduğunu, o fotoğrafları nasıl çektiğini, banyoya nasıl gittiğini, lavabonun önünde durup bir bezi ılık suyla nasıl ıslattığım, Korey'nin yarasını nasıl temizleyip antibiyotikli kremi ne zaman sürdüğünü hatırlamıyordu bile. Yarayı sarmak istedi ama bunu yapamadı, Korey onun bu iğrenç şeyi gördüğünü anlamadan bunu yapamazdı. Kızıyla o çizgiyi aşamazdı. Henüz olmazdı.

Her şey fazla normal görünüyordu. Patricia evin patlamasını, arka bahçenin limana düşmesini, Blue'nun Avustralya'ya gitmek üzere, elinde bavuluyla odasından çıkmasını bekledi ama Korey'nin odası her zamanki gibi dağınıktı, Patricia alt kata indiğinde holdeki tekne şeklindeki gece lambası normalde olduğu gibi yanıyordu, Ragtag normalde yaptığı gibi küçük odada uyuduğu koltuktan başını kaldırıp kuyruğunu salladı ve elektrik düğmesine bastığında veranda ışıkları normalde olduğu gibi söndü.

Patricia banyoya gitti ve yüzünü bir lifle, uzun uzun keseleyerek, iyice yıkadı ve bunu yaparken aynaya bakmamaya çalıştı. Cildi pembeleşinceye kadar yüzünü keseledi. Acıyana kadar keseledi. Güzel. Elini uzattı ve canı acıyana kadar sol kulağını sıktı, büktü ve bu da güzel bir hisli. Yatağa gitti ve karanlıkta, tavana bakarak, asla uyuyamayacağını bilerek, uzandı.

Hepsi onun suçuydu. Hepsi onun suçuydu. Hepsi onun suçuydu.

Suçluluk, ihanet hissi ve tiksinti midesini kaldırdı; kusmak için banyoya ucu ucuna yetişti.

***

Ninova

Patricia ertesi sabah Korey'ye her zamankinden farklı davranmamak için elinden geleni yaptı ve Korey de her zaman olduğundan farklı görünmüyordu: asık suratlı ve ketum. Korey ve Blue'yu okula gönderirken elleri uyuşuyordu, sonra telefonun yanında oturup bekledi.

İlk telefon dokuzda geldi ve Patricia kendini zorlasa da telefonu açacak gücü kendinde bulamadı. Telesekreter çalıştı.

"Patricia," dedi James Harris'in sesi. "Orada mısın? Konuşmamız gerekiyor. Sana neler olduğunu açıklamalıyım."

Bulutsuz, güneşli bir ekim günüydü. Masmavi gökyüzü Patricia'yı koruyordu. Ama James Harris hâlâ telefon edebiliyordu. Telefon bir kez daha çaldı.

James Harris telesekretere, "Patricia," dedi. "Neler olduğunu anlamak zorundasın."

Üç kere daha aradı ve Patricia üçüncüde telefonu açtı.

"Ne kadar süredir?" diye sordu.

"Gel ve söyleyeceklerimi dinle," dedi James Harris. "Her şeyi anlatacağım."

Patricia, "Ne kadar süredir?" diye tekrarladı.

"Patricia," dedi James Harris. "Konuşurken gözlerime bakmanı istiyorum, böylece dürüst olduğumu anlayabilirsin."

"Bana bunun ne kadar süredir devam ettiğini söyle," dedi Patricia, sesinin çatlak çıkmasına kendi de şaşırmıştı, sonra alnı kırıştı ve çenesinden yaşlar süzüldüğünü hissetti. Ağzını kapatamadı; dışarı çıkmak isteyen bir inilti vardı.

"En sonunda öğrendiğine sevindim," dedi James Harris. "Ailene değer veriyorum. Ben hâlâ senin arkadaşınım."

Patricia, "Kızıma ne yaptın?" diyebildi.

"Onu gördüğün için üzgünüm," dedi James Harris. "Şaşırmış ve korkmuş olmalısın ama bu gözlerimle ilgili sorundan farklı değil; bu bir hastalık. Organlarımdan bazıları doğru çalışmıyor ve zaman zaman başka birinin dolaşım sistemini ödünç alıp kanımı onların kanını kullanarak filtre ediyorum. Ben vampir değilim, kanı içmiyorum ve bu da diyaliz makinesi

kullanmaktan farklı değil, sadece daha doğalı. Ve sana yemin ederim kimsenin canı acımıyor. Aslında gördüğüm kadarıyla karşı taraf kendini iyi bile hissediyor. Şunu anlamalısın, asla Korey'ye zarar verecek bir şey yapmam. Bunu yapmaya o razı oldu. Bunu bilmeni istiyorum. Ona durumumdan bahsedince bana geldi ve yardım etmeye gönüllü oldu. Bana inanmak zorundasın, onun istemediği bir şeyi asla yapmam."

"Sen nesin?" diye sordu Patricia.

James Harris, "Ben yalnızım," diye yanıt verdi. "Çok uzun zamandan beri yalnızım."

Patricia onun sesindeki şeyin pişmanlık olmadığını fark etti; James Harris kendine acıyordu. Carter'm kendisi için üzüldüğü anlara o kadar çok şahit olmuştu ki bunu başka bir şeyle karıştırma ihtimali yoktu.

"Bizden ne istiyorsun?"

"Seni önemsiyorum," dedi James Harris. "Aileni de önemsiyorum. Carter'ın sana nasıl davrandığını görüyorum ve bu beni çok sinirlendiriyor. Benim kıymet verdiğim bir şeyi o kaldırıp çöpe atıyor. Blue zaten bana hayranlık duyuyor ve Korey de bana yardım etmek için o kadar çok şey yaptı ki sonsuza kadar ona minnettar olacağım. Ortak bir karara varabileceğimizden eminim."

James Harris onun ailesini istiyordu. Patricia bir anda bunu anladı. Carter'm yerine geçmek istiyordu. Bu adam bir vampirdi ya da Patricia'nın gördüğü kadarıyla ona en yakın şeydi. Bayan Mary'nin yıllar önce karanlıkta söylediklerini hatırladı.

Gece yürüyenler her zaman açtır. Almayı asla bırakmazlar ve yeterin ne olduğunu bilmezler. Onlar ruhlarını sattı, şimdi yiyorlar, hiç durmadan yiyorlar ve nasıl duracaklarını bilmiyorlar.

James Harris yakınlarında yemek kaynağı olan, uyum sağlayabileceği bir yer bulmuş ve toplumun saygıdeğer bir üyesi olmuştu, şimdi de bir ailesi olsun istiyordu çünkü nasıl duracağını bilmiyordu. Hep daha fazlasını istemişti. Bu bilgi Patricia'nın zihninde bir kapıyı açtı ve yarasalar kara bir öbek

hâlinde oraya akarak onun kafatasını boşalttılar; zihni artık sessiz ve berraktı.

James Harris ihtiyar Bayan Savage'ın evini istemiş, onu kadıncağızdan almıştı. Bayan Mary onu elindeki fotoğrafla tehlikeye atmış, James Harris de onu yok etmişti. Kendini korumak için Slick'e saldırmıştı. İstediğini elde etmek için her şeyi söyleyebilirdi. Sınırı yoktu. Ve Patricia'nın onun ne istediğini bildiğini fark ettiği anda, çocuklar tehlikeye girerdi.

Sessizliğin içinde James, "Patricia?" dedi.

Patricia derin bir nefes aldı.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedi. Eğer telefonu hızlıca kapatırsa James Harris onun ses tonundaki değişimi fark etmeyebilirdi.

"Bırak da oraya geleyim," dedi James Harris daha sabırsız bir ses tonuyla. "Bu gece. Yüz yüze özür dilemek istiyorum."

Patricia, "Hayır," dedi ve telefonu aniden terleyen avucunda sıktı. Kendini gırtlağını gevşetmeye zorladı. "Zamana ihtiyacım var."

"Beni affedeceğine söz ver," dedi James Harris.

Telefonu kapatmalıydı. Bir anda neşelendi ve hemen polisi araması gerektiğini fark etti. Onun evine gidip ehliyeti bulacaklar ve gün bitmeden bu iş bitmiş olacaktı.

"Söz veriyorum," dedi Patricia.

James Harris, "Sana güveniyorum, Patricia," dedi. "Kimseye zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Patricia.

James Harris, "Benim hakkımda her şeyi öğrenmeni istiyorum," dedi. "Hazır olduğunda seninle bir sürü zaman geçirmek istiyorum."

Patricia sakin ve titremeyen bir ses tonuyla konuşabildiği için kendiyle gurur duydu.

"Ben de," dedi.

"Ah," dedi James Harris. "Kapatmadan önce söyleyeceğim bir şey daha var, bu sabah çok tuhaf bir şey oldu."

Patricia duygusuz bir sesle, "Ne?" dedi.

James Harris, merakla, "Arabamda Francine Chapman'ın ehliyetini buldum," dedi. "Francine'i hatırlıyor musun? Hani bana temizliğe geliyordu? Ehliyet oraya nasıl gelmiş bilmiyorum ama icabına baktım. Çok tuhaf, değil mi?"

Patricia tırnaklarını kendi suratına geçirip aşağı kadar indirmek, kendi derisini yırtmak istedi. Tam bir aptaldı.

"Gerçekten de tuhaf," dedi, sesinde hiç can kalmamıştı.

"Eh," dedi James Harris. "İyi ki buldum. Bunu açıklamak çok zor olabilirdi."

"Evet," dedi Patricia.

"Senden haber bekleyeceğim," dedi James Harris. "Ama beni fazla bekletme."

Telefonu kapattı.

Bir ebeveyn olarak Patricia'nın görevi çocuklarını canavarlardan korumaktı. Yatağın altındakilerden, dolabın içindekilerden, karanlıkta gizlenenlerden. Onun yerine Patricia canavarı kendi evine davet etmişti ve onun istediğini elde etmesini engelleyemeyecek kadar güçsüzdü. Canavar onun kayınvalidesini öldürmüş, kocasını baştan çıkarmış, kızını ve oğlunu almıştı.

Patricia onu tek başına durduramayacak kadar zayıf olabilirdi ama onun durdurulması gerekiyordu. Güvenebileceği çok insan kalmamıştı.

Telefonu kaldırdı ve Bayan Greene'i aradı.

"Evet?" dedi Bayan Greene.

Patricia, "Bayan Greene," dedi ve boğazını temizledi. "Pazartesi akşamı kasabaya gelebilir misiniz?"

"Neden?" diye sordu Bayan Greene.

"Kitap kulübüme gelmeniz lazım."

36. BÖLÜM

Pazartesi günü öğlene doğru sıcaklık aniden düştü ve gökyüzünde kara bulutlar belirmeye başladı. Old Village'ın boş sokakları yapraklarla doldu. Köprüde esen ani ve güçlü rüzgârlar arabalara yandan vuruyor ve şoförleri birdenbire şerit değiştirmeye zorluyordu. Saat dört gibi hava kararda, pencere çerçeveleri tıkırdamaya, kapılar cereyandan açılmaya başladı, sonra rüzgâr meşelerin dallarını koparıp caddenin ortasına savurdu.

Kara rüzgâr Slick'in hastane odasının camlarına vuruyor ve camı titretiyorken, içerinin havası bir buzdolabı kadar soğuk geliyordu.

"Bu uzun sürecek mi?" diye sordu Maryellen. "Monica'nın Latince projesinin teslim tarihi yarın ve tuvalet kâğıdı rulolarından bir Parthenon yapmasına yardım etmem lazım."

Kitty ısınmak için ellerini kâğıt önlüğünün altına sokarak, "Evden uzakta olmak hoşuma gitmiyor," dedi.

Kitty'nin önlüğü yarım yamalak bağlanmıştı ve Patricia kâğıdın arkasından, göğsünde gümüş pullarla işlenmiş iki el izi olan kahverengi kazağını görebiliyordu. Maryellen çubuklu bluz giymiş ve kâğıt önlüğü özenle bağlamıştı. Tepedeki ışık söndürülmüştü ve sadece Slick'in yatağının başındaki floresan, bir de lavabonun üstündeki lambadan gelen ışık, odayı gölgelerle doldurmuştu. Slick omuzlarından dökülen ve üzerinde açık mavi üçgenler olan lacivert bir hırka giymiş, yatakta oturuyordu. Patricia ona elinden geldiğince makyaj yapmıştı ama Slick, peruk takmış bir iskelete benziyordu.

Kapı çalındı ve içeri Bayan Greene girdi.

Ninova

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Patricia.

"Merhaba... Bayan Greene." Slick gülümsedi.

Bayan Greene'in onu tanıması için bir süre geçmesi gerekti ve Patricia onun gözlerinin dehşetle açıldığını, sonra kadının kendini sevimli bir ifade takınmaya zorladığını gördü.

"Nasılsınız Bayan Paley?" dedi. "Geçmiş olsun."

Slick," Teşekkürler," dedi.

Bayan Greene, çantası elinde, bir sandalyeye oturdu ve odaya sessizlik çöktü. Rüzgâr pencerelere vuruyordu.

"Slick," dedi Maryellen. "Seni ziyaret etmemizi istedin ama aklından başka bir şeyler geçtiğini hissediyorum."

"Hepinizden özür dilerim," dedi Slick. "Ama bunu hızlıca halledebilir miyiz?"

Kapı tekrar açıldı, herkes başını çevirdi ve Grace'i gördüler. Patricia birden içinde bir fırtına koptuğunu hissetti.

Grace başıyla Slick'e selam verdi, sonra Bayan Greene ve Patricia'yı gördü.

"Arayıp uğramamı istemiştin," dedi Slick'e. "Ama şu an içerisi epey kalabalık görünüyor. Başka zaman gelirim."

Gitmek için dönünce Patricia bağırdı: "Hayır!"

Grace boş gözlerle ona baktı.

Slick oturduğu yerden, "Gitme," dedi cılız sesiyle. "Lütfen..."

Olay çıkarmak ve istemediği bir şeyi yapmak arasında kalınca Grace istemediği bir şeyi yapmayı tercih etti. Maryellen'la Kitty'nin arasından geçip, yatağın hemen yanında duran ve boş olan tek sandalyeye oturdu. Slick ve Patricia, Grace orada otururşa gitmesinin daha zor olacağını düşünmüşlerdi.

Uzun bir sessizliğin ardından Grace, "Eee?" dedi.

"Bakın," dedi Maryellen. "Sanki eski kitap kulübümüz yeniden toplanmış gibi. Sanki biri her an çantasından bir Ann Rule kitabı çıkaracakmış gibi geliyor."

Patricia uzandı ve çantasından *Şafakta Ölüm*'ü çıkardı. Espriyi anlamayan Grace ve Bayan Greene dışında herkes

gergin gergin güldü. Slick'in kahkahası öksürük krizine dönüştü.

"Herhalde burada olmamızın bir sebebi var," dedi Kitty, Slick'e.

Slick başıyla Patricia'yı işaret ederek sözü ona verdi.

"James Harris hakkında konuşmamız gerek," dedi Patricia.

Grace ayağa kalktı. "Şimdi hatırladım, benim bir işim vardı."

"Grace, bunu duyman gerekiyor," dedi Patricia.

Grace çantasını omzuna asarak, "Buraya Slick çağırdığı için geldim," dedi. "Bunu bir kez daha yapmayacağım. Şimdi izninizle."

Patricia, "Ben yanılmışım," dedi. Bu Grace'i durdurdu. "James Harris konusunda yanılmışım. Onun bir uyuşturucu satıcısı olduğunu sandım ve hepinizi yanlış yönlendirdim. Özür dilerim."

Grace'in bedeni hafifçe gevşedi ve sandalyesine geri yaslandı.

"Özrün için teşekkürler," dedi Maryellen. "Ama hepimiz sorumluyuz. O kitapların zihnimizi bulandırmasına izin verdik."

"O uyuşturucu satıcısı değil," dedi Patricia. "O bir vampir."

Kitty sanki kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. Grace'in suratı kararmış ve çirkinleşmişti. Maryellen bir kahkaha attı ve "Ne?" dedi.

"Slick," dedi Patricia. "Onlara olanları anlat."

"Ben... saldırıya uğradım," dedi Slick, gözleri hemen kızardı ve sulandı. "James Harris bana saldırdı... Patricia ve Bayan Greene... bir fotoğraf vardı... Carter'ın annesinin fotoğrafı... Onda James Harris vardı... 1928'de çekilmiş... tıpkı... bugünkü gibi görünüyordu."

"Gitmeliyim," dedi Grace.

"Grace," dedi Slick. "Eğer arkadaşın olarak... bana birazcık bile değer veriyorsan... beni dinlemelisin."

Grace yanıt vermedi ama yerinden kalkmaktan vazgeçti.

"Bayan Greene'in topladığı... fotoğraf ve kupürler... bendeydi," diye devam etti Slick. "Patricia bana geldi... çünkü o ve Bayan Greene... onun şeytanın sureti olduğunu anlamışlardı... onun evine girmek istiyorlardı... çocuklara zarar verdiğine dair kanıt bulacaklardı... ama benim gururum öyle büyüktü ki... ona gidip pazarlık etmeye kalktım... eğer kasabayı terk ederse... fotoğrafı yakıp sırrını saklayacağımı söyledim... bana saldırdı... bana zorla sahip oldu... O... affedersiniz." Gözyaşları yüzünden makyajı akmasın diye başını kaldırdı. Patricia ona buruşmuş bir mendil uzattı, Slick de onunla gözlerinin altını sildi. "İçime boşalttığı şey... beni hasta etti. İçime ne yaptığını kimse bilmiyor... doktorlar da bilmiyor... bana yaptıklarını kimseye anlatmadım... çünkü... kimseye anlatmazsam... çocuklarıma zarar vermeyeceğini söyledi."

Patricia sözü ondan alarak, "Bayan Greene ve ben onun evine girdik," dedi. "Francine'in bir bavula tıkılıp tavan arasına atılmış cesedini bulduk. Şimdiye kadar ondan kurtulduğundan eminim."

"Bu zavallıca," dedi Grace. "Francine bir insandı. Onun ölümünü fantezinin bir parçası olarak kullanman çok tuhaf."

Patricia bir gece önce çektiği fotoğrafı açtı. Fotoğrafta Korey'nin uyluğu görünüyordu. Fotoğraf makinesinin flaşı Korey'nin solgun cildinin üstündeki yara ve morluğu iyice belirginleştirmişti. Patricia fotoğrafı Grace'e gösterdi.

"Korey'ye bunu yaptı," dedi.

Kitty görmeye çalışarak, alçak sesle, "Ne yapmış?" diye sordu.

"Kızımı baştan çıkardı," dedi Patricia. "Aylardır kızımı baştan çıkarıyor, onu kullanıyor, ondan besleniyor ve kızımın bundan hoşlandığını düşünmesini sağlıyormuş. Diyaliz gibi, kanını temizlemek için bir insana ihtiyaç duyduğu bir hastalığı olduğunu söylüyor. Belli ki bu karşıdaki insanda bir mutluluk hissi yaratıyormuş. İnsanlar ona bağımlı oluyormuş."

"Bu Six Mile'daki çocuklarda buldukları izin aynısı," dedi Bayan Greene.

"Ann Savage öldükten sonra Ben'in bulduklarını söylediği izin de aynısı," dedi Patricia.

Slick, "Sesimi çıkarmazsam çocuklarımızı rahat bırakır sanmıştım," dedi. "Ama Korey'yi aldı. Ondan sonra herhangi birimizin peşine düşebilir. Açlığının sınırı yok."

"Biz daha ondan şüphelenmeye başlamadan Francine gitti," dedi Patricia. "Orville Reed kendini öldürdü, Destiny Taylor da kendini öldürdü. Ama Kitty ve ben Francine'in cesedini onun tavan arasında gördük. Slick'e saldırdı. Kızıma saldırdı. Blue'yu kendine bağlıyor. Beni istiyor."

Maryellen, Kitty'ye, "Gerçekten de onun tavan arasında Francine'in cesedini gördünüz mü?" diye sordu.

Kitty, kâğıt önlüğün kapladığı dizlerine baktı.

"Anlat ona," dedi Patricia.

"Onu bavula sığdırmak için kollarını ve bacaklarını kırmıştı," dedi Kitty.

"Hiçbirimizin güvende olmadığını göstermek için daha ne kadar kanıt gerekiyor?" diye sordu Patricia. "Erkekler onun en iyi arkadaşları olduğunu düşünüyor ama o almak istediği her şeyi onların gözünün önünde aldı. Daha ne kadar hiçbir şey yapmadan bekleyeceğiz? Artık bizim çocuklarımızı avlıyor."

"Eski kafalı olduğumu söyleyebilirsin," dedi Grace sertçe. "Ama önce polise onun bir çocuk tacizcisi olduğunu söyledin. Sonra bize onun uyuşturucu satıcısı olduğunu söyledin. Şimdi de Kont Dracula olduğunu söylüyorsun. Senin fantezilerin hepimize pahalıya patladı, Patricia. Bana ne olduğunu biliyor musun?"

Patricia sıkılmış dişlerinin arasından, "Biliyorum," dedi. "Her şeyi batırdığımı biliyorum. Ah, Tanrım, Grace, her şeyi batırdığımı biliyorum ve şu an bunun cezasını çekiyorum ama işler zorlaştığı anda kaçtık. Ve o kadar çok bekledik ki

bence artık ondan normal yollarla kurtulmamıza imkân yok. Ben onun Old Village'a iyice yerleştiğini düşünüyorum."

"Ben yokum," dedi Grace.

"Dizlerimin üstüne çöküp sana yalvarıyorum," dedi Patricia.

Grace, "Geri kalanınızın da bu saçmalığa inandığını söylemeyin," dedi.

Maryellen ve Kitty gözlerini kaçırdılar.

"Kitty," dedi Patricia. "Senle ben onun Francine'e ne yaptığını gördük. Ne kadar çok korktuğunu biliyorum ama sence senin de o tavan arasında olduğunu anlaması ne kadar sürecek? Senin ailenin de peşine sürmesi ne kadar sürecek?"

"Öyle şeyler söyleme," dedi Kitty.

"Ama bu doğru," dedi Patricia. "Artık ondan saklanamayız."

Maryellen, "Ne yapmamızı istediğinden emin değilim," dedi.

"İnsanların birbirine göz kulak olduğu bir yerde yaşamak istediğini söylemiştin," dedi Patricia ona. "Ama harekete geçmeyeceksen göz kulak olmanın ne anlamı var ki?"

"Biz bir kitap kulübüyüz," dedi Maryellen. "Ne yapabiliriz ki? Ölene kadar ona kitap mı okuyacağız? Azarlayacak mıyız? Tekrar Ed'e gidemeyiz."

"Bence... onu geçeli çok oldu," dedi Slick.

"O zaman ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Maryellen.

Patricia, "Geçen sefer buna kalkıştığımızda bir şey öğrendik," dedi. "Erkekler birbirine arka çıkıyor. Üstelik şimdi onunla çok daha iyi arkadaşlar. Tek başımızayız."

Grace çantasının sapını düzeltti ve odadakilere baktı.

"Her şey daha da saçma olmadan önce ben gidiyorum," dedi, başıyla Kitty ve Maryellen'ı işaret ederek. "Bence siz ikiniz de pişman olacağınız bir şey yapmadan benimle gelmelisiniz."

Kitty, alçak ve sakin bir sesle, dizlerine bakmaya devam ederek, "Grace," dedi. "Bana aptal muamelesi yapmaya devam edersen, sana vuracağım. Ben, tıpkı senin gibi yetişkin bir kadınım ve o tavan arasında bir ceset gördüm."

Grace kapıya yönelerek, "İyi geceler," dedi.

Patricia başıyla Bayan Greene'e işaret verdi, o da Grace'in önüne çıkarak yolunu kesti.

"Bayan Cavanaugh," dedi. "Sizce ben işe yaramaz mıyım?"

Grace ona aval aval baktı, diğerleri onun bunu yaptığını hayatlarında ilk kez görüyorlardı.

Grace, soğuk bir kibirle, "Affedersiniz?" dedi.

Soğuk kibir Bayan Greene'e sökmemiş gibiydi.

"Benim işe yaramazın teki olduğumu düşünüyor olmalısınız," dedi Bayan Greene.

Grace yutkundu, öyle dehşete düşmüştü ki sözcükler toparlayamadı bile.

En sonunda, "Öyle bir şey demedim," dedi.

"Hıristiyan bir kadın gibi davranmıyorsunuz," dedi Bayan Greene. "Size yıllar önce bir kadın ve anne olarak geldim ve sizden yardım istedim çünkü bir adam Six Mile'daki çocukların peşindeydi. Size basit bir şey yapmanız, benimle polise gidip bildiklerinizi anlatmanız için yalvardım. Size gelerek işimi ve karnımı doyuran parayı tehlikeye attım. Peki siz benim çocuklarımın ismini biliyor musunuz?"

Grace'in Bayan Greene'in yanıt beklediğini fark etmesi epey sürdü.

Grace isimlerini hatırlamaya çabalayarak, "Abraham vardı," dedi. "Biri de sanırım Lily'ydi..."

"İlki Harry'ydi," dedi Bayan Greene. "O öldü. Harry Jr., Rose, Heanne, Jesse ve Aaron. Kaç çocuğum olduğunu bile bilmiyorsunuz, ben de bunu bilmenizi beklemiyorum zaten. Ama bana borçlusunuz. Kendinizi korudunuz ama Six Mile'daki çocuklar için hiçbir şey yapmadınız çünkü onların sizin için hiçbir değeri yoktu. Eh, şimdi sizin çocuklarınızın

peşinize düştü işte. Bayan Campbell'in kızı sizden biri. Bayan Paley sizin arkadaşınız değil mi? Bayan Scruggs onun evinde Francine'in cesedini gördü. Siz nasıl bir insansınız ki Bayan Cavanaugh, arkadaşlarınıza sırtınızı dönüyorsunuz?"

Grace'in yüzünden bir düzine ifade ve yüzlerce olası tepki geçtiğini gördüler; çenesini oynatıyor, dişlerini sıkıyor, boynundaki damarlar seğiriyordu. Bayan Greene, çenesini sıkarak ona bakıyordu. Sonra Grace onun yanından geçti, kapıyı açtı ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

Sessizliğin ortasında, kimse kımıldamadı. Tek ses, pencere kenarındaki bir boşluktan ıslık çalarak içeri giren rüzgârın sesiydi.

"O haklı," dedi Slick. "Hepimiz... korktuk... ve Six Mile'ın çocuklarını... kendimizi korumak için kurban verdik. Hepimiz... utanmış ve korkmuştuk. Özdeyişler'de der ki... 'Suyu bulanmış pınar, kirlenmiş kuyu gibidir... Kötünün önünde pes eden doğru kişi.' Biz de pes ettik... Patricia'nın haksız olduğuna... inanmak istedik... çünkü bu bizim zor bir şey... yapmak zorunda kalmamamız demekti."

Patricia artık onları ikinci aşamaya doğru itebileceğine karar verdi.

"Doğru kelime vampir mi, canavar mı bilmiyorum," dedi Patricia. "Ama onu bu hâlde iki kere gördüm ve Slick de buna bir kere şahit oldu. O bizim gibi değil. Çok uzun zaman yaşayabiliyor. Çok kuvvetli. Karanlıkta görebiliyor."

"Hayvanlara hükmetme gücü var," dedi Bayan Greene.

Patricia ona baktı, ikisinin de aklından fareler, günler boyunca eve sinen koku, hastanede, yaraları iyodür lekeleriyle kaplı, bir borudan nefes alan, bilinci olmayan Bayan Mary gelmişti. Patricia başını salladı.

"Sanırım haklısın," dedi. "Ayrıca yaşamak için kanını insanların bedeninden geçirmek zorunda. İnsanlar ona bağımlı hâle geliyor. Şu an Korey, o adam onu tekrar emsin diye beni sırtımdan bıçaklayabilir. O kadar çok zevk alıyorlar. O iste-

diği her şeye sahip, neden kendini durdursun ki? Onu bizim durdurmamız lazım."

"Tekrar söylüyorum," dedi Maryellen. "Biz bir kitap kulübüyüz, dedektif değiliz. Eğer o kadar kuvvetliyse, ne yapsak boşuna."

"Sence... onunla baş edemez miyiz?" diye sordu Slick yataktan. "Benim üç çocuğum var... ve bebeğinin başını hiç hissetmemiş... bir adam benden daha mı güçlü olacak? Senin gibi düşünüyor... Patricia'ya bakıyor ve hepimizin bir avuç narin kadın olduğumuzu düşünüyor... İçinizin de dıştan göründüğümüz gibi olduğunu sanıyor: tatlı güneyli kadınlar. Sana bir şey diyeyim... güneyli kadınların tatlı bir tarafı yoktur."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Patricia konuştu.

"Bir zayıf noktası var," dedi. "Yalnız. Başka insanlarla bağı yok, ailesi ya a arkadaşı yok. Eğer içimizden biri bir gün bile çocuğumuzu okula bırakamasak, herkes iyi miyiz diye bakmak için kapımızda sıra olur. Ama o tek başına. Eğer onu tamamen ortadan kaldırmayı başarabilirsek, soru soracak kimse olmayacaktır. Bir iki gün zor geçebilir ama bunu atlattıktan sonra hiç var olmamış gibi olacak."

Maryellen tavana bakıp omuzlarını silkti. "Öylece oturup nasıl bu normal bir şeymiş gibi konuşabiliyorsun? Biz altı kadınız. Beş kadın... çünkü bence Grace geri dönmeyecek. Yani Kitty, evde kavanozları senin için kocan açıyor."

"Konu... o değil," dedi Slick gözlerinde şimşekler çakarak. "Konu kocalarımız... ya da başka biri değil... konu biziz. Bu bizim bu işi... sonuna kadar götürüp götüremeyeceğimizle ilgili. Önemli olan bu... paramız, görünüşümüz ya da kocalarımız değil... Sonuna kadar gidebilir miyiz?"

"Bir insanı öldüremeyiz," dedi Maryellen.

"O insan değil," dedi Bayan Greene.

"Beni dinle," dedi Slick. "Eğer bu şehirde... kansere se-

bep olan bir zehirli atık alanı olsaydı... onu kapattırana kadar durmazdık. Bu da farklı değil. Ailelerimizin güvende olmasından bahsediyoruz... çocuklarımızın hayatından bahsediyoruz. Tüm bunlar üzerine... kumar oynamak istediğinden emin misin?"

Maryellen öne doğru eğildi ve Kitty'nin dizine dokundu. Kitty gözlerini dizlerinden kaldırıp ona çevirdi.

"Onun tavan arasında gerçekten Francine'i gördün mü?" diye sordu Maryellen. "Bana yalan söyleme. Bir gölge, manken ya da Cadılar Bayramı süsü falan görmediğinden emin misin?"

Kitty, perişan hâlde, başını salladı.

"Gözümü kapattığımda o bavulun içindeki, plastiğe sarılmış hâlini görüyorum," diye inledi. "Uyuyamıyorum Maryellen."

Maryellen onun yüzünü inceledi, sonra arkasına yaslandı.

"Nasıl yapacağız?" diye sordu.

"Daha fazla ilerlemeden," dedi Slick. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım... ve bu konuyu bir daha açmayalım... Hepimizden teker teker duymalıyım... bu noktadan sonra... fikrinizi değiştiremezsiniz."

"Amin," dedi Bayan Greene.

Patricia, "Elbette," dedi.

"Kitty?" diye sordu Slick.

Kitty derin bir nefes aldı. "Tanrı yardımcımız olsun, evet."

"Maryellen?"

Maryellen yanıt vermedi.

"Bundan sonra Caroline'ı alacak," dedi Patricia. "Sonra da Alexa'yı. Daha sonra da Monica'yı. Korey'ye ne yaptıysa aynısını onlara da yapacak. O aç, Maryellen. Hiçbir şey kalmayana kadar da beslenmeye devam edecek."

"Ben yasadışı bir şey yapmam," dedi Maryellen.

Patricia, "O noktayı çoktan geçtik," dedi. "Biz ailelerimizi koruyoruz. Ne gerekirse yapacağız. Sen de annesin."

Ninova

Herkes Maryellen'a bakıyordu. Maryellen'ın sırtı dimdikti, bir süre içten içe verdiği savaş sona erdi ve omuzları düştü.

"Tamam," dedi.

Patricia, Slick ve Bayan Greene bakıştılar. Patricia bunu söze girme fırsatı olarak gördü.

"Herkesin dikkatinin dağınık olduğu bir geceye ihtiyacımız var," dedi. "Gelecek hafta Clemson-Carolina maçı var. Maçın başından sonuna kadar bütün Güney Carolina halkı gözünü televizyondan ayırmayacaktır. İşte o zaman yapacağız."

"Ne yapacağız?" diye sordu Kitty, çok alçak sesle.

Patricia çantasından siyah-beyaz bir Mead yazı defteri çıkardı.

"Onlar hakkında ne bulduysam okudum," dedi. "Vampire benzeyen yaratıklar hakkında. Bayan Greene'le birlikte hepsinin ortaklaştığı özellikleri listeledik. Birini durdurmak ve birini yok etmek üzerine pek çok hurafe var: güneşe çıkarma, kalbine kazık sokma, başını kesme, gümüş..."

"Aslına onun gerçek bir vampir değil de çok kötü biri olduğunu düşünebiliriz," dedi Maryellen. "Belki Sacramento Vampiri Richard Chase gibidir, sadece vampir olduğunu sanan bir insandır."

"Hayır," dedi Patricia. "Kendimizi daha fazla kandıramayız. O insan değil ve onu doğru şekilde öldürmeliyiz, yoksa geri döner. Bizi hafife aldı. Biz onu hafife alamayız."

İçinde plastik bardaklar, suluklar, tavandan sarkan bir televizyon ve pencere pervazında Hallmark geçmiş olsun kartları dizili olan bu steril hastane odasında Patricia'nm sözleri çok tuhaf geliyordu. Düz ayakkabıları, ayaklarının dibindeki kocaman çantaları, okuma gözlükleri, ellerinde defterleri ve tükenmez kalemleriyle birbirlerine baktılar ve bir sınırı aştıklarını fark ettiler.

"Kalbine kazık mı saplayacağız?" diye sordu Kitty. "Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Kazık yok," dedi Patricia.

"Ah, Tanrı'ya şükür," dedi Kitty. "Affedersin Slick."

"Bunun onu öldüreceğini sanmıyorum," dedi Patricia. "Kitaplara göre vampirler gündüz uyur ama o gün içinde uyanık oluyor. Güneş gözlerini acıtıyor ve onu rahatsız ediyor ama hava aydınlıkken gidip bir tabutun içinde yatmak zorunda değil. Hikâyelere olduğu gibi inanamayız."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Kitty.

Patricia, "Bayan Greene bana onu nasıl öldürebileceğimize dair bir fikir verdi," dedi. "Ama işin en zor kısmı bunu yapabileceğimiz noktaya gelmek olacak."

"Muhalefet etmek istemem," dedi Maryellen. "Ama eğer o yaratık Patricia'nın anlattığı gibiyse –şüpheci, duyuları keskin, hızlı, kuvvetli– ona bir şey yapabilecek kadar nasıl yaklaşacağız ki?"

Korku, Patricia'nın sesinin kuvvetli ve berrak çıkmasını sağladı: "Ona istediği şeyi vermeliyim," dedi. "Ona kendimi vermeliyim."

37. BÖLÜM

Patricia, Carter'a Korey'nin uyuşturucu kullandığını söyledi. Korey o kadar hastaydı ve kafası o kadar karışıktı ki Carter eşine hemen inandı. Bunun en büyük kâbuslarından biri olmasının da faydası oldu elbette.

Korey'nin kıyafetlerini bir valize tıkıştırırken Carter, "Bu senin tarafından gelme," dedi. "Ailenin benim tarafımda olan kimsede asla böyle bir problem olmadı."

Tabii, diye düşündü Patricia. *Sadece bir adamı öldürüp cesedini arka bahçeye gömdüler.*

Affedilmek için dua etti. Çok dua etti. Sonra Korey'yi Southern Pines'a, bölgedeki ruh sinir hastalıkları ve madde bağımlılığı tedavi merkezine götürdüler.

Patricia girişteki görevliye, "Yirmi dört saat boyunca gözlemlenecek, değil mi?" diye sordu.

En büyük korkusu Korey'nin diğer çocukların yaptığı şeyi yapmasıydı. Destiny Taylor ve diş ipini düşündü, kendini arabanın önüne atan Orville Reed'i düşündü, Latasha Burns ve bıçağı düşündü. İhtimalleri kendi lehlerine azaltacak paraları vardı ama Patricia, konu kızı olunca ihtimal istemiyordu. O garanti istiyordu.

Korey'yle konuşmayı, özür dilemeyi denedi, ona açıklama yapmaya çalıştı, çok çabaladı ama ya James Harris ya da ona yaptıkları yüzünden, Korey o odada bile değilmiş gibi davrandı.

Kayıt kısmındaki görevli, "Bazıları böyle yapıyor," dedi. "Buraya alırken annesinin burnunu kıran bir çocuk görmüştüm. Bazıları da içe kapanıyor."

Ninova

Döndüklerinde evin sessizliği Patricia'ya ailesine verdiği zararı anımsatarak onu mahvetti. Acele etmesi gerektiğini hissetti. Bu işi bitirmeliydi. Ailesini geri almalı ve işler daha da kötüleşmeden her şeyi düzeltmeliydi. İşlerin hiçbir şeyin düzeltilemeyeceği bir noktaya gelmesi an meselesiydi.

O gece Carter kendini işe gömmek için ofiste gitti. Yarım saat sonra telefon çaldı. Patricia telefonu açtı.

"Korey nerede?" diye sordu James Harris.

Patricia, "Hastalandı," dedi.

"Eğer benimle birlikte olsaydı hastalanmazdı," dedi James Harris. "Onu iyileştirebilirim."

Patricia, "Zamana ihtiyacım var," dedi. "Kafamı toplamak için zamana ihtiyacım var."

"Sen kafanı toplarken ben ne yapacağım?" diye sordu James Harris.

Patricia, "Sabırlı olmalısın," diye karşılık verdi. "Bu benim için zor. Konu benim hayatım. Ailem. Bildiğim her şey."

James Harris, "Hızlı düşün," dedi.

Patricia zaman kazanmaya çalışarak, "Ay sonuna kadar," dedi.

James Harris, "Sana on gün veriyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Patricia elinden geldiğince Blue'nun yanında olmaya çalışıyordu. O ve Carter Blue'ya sorusu var mı diye sormuşlar, olanlarda onun suçunun olmadığını anlatmışlar ve bir iki hafta içinde, doktorlar izin verdiğinde Korey'yi görebileceğini söylemişlerdi ama Blue neredeyse hiçbir şey söylememişti. Blue küçük çalışma odasındaki bilgisayarda oyun oynarken Patricia onun yanına oturdu. Blue klavyeyi tıkırdatarak ekrandaki renkli geometrik şekilleri ve çizgileri hareket ettiriyordu.

Patricia bir düğmeyi göstererek, "Bu ne işe yarıyor?" diye sordu, sonra ekranın üst tarafındaki bir sayıyı gösterdi. "Bu kazandığını mı gösteriyor? Puanına bak, ne kadar yüksek!"

"O aldığım hasar," dedi Blue.

Patricia onu ve ablasını korumadığı için ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Ama ne zaman söze başlasa, sözleri gittikçe veda konuşmasına benziyor, o yüzden yarıda bırakıyordu. Bıraksın da Blue dertsiz bir hafta daha geçirsindi.

Daha kendini hazırlayamadan cumartesi geldi ve Patricia korkuyla uyandı. Kendini meşgul etmek için Korey'nin odasını temizledi, yatağının çarşaflarını aldı, yerdeki bütün giysilerini toplayıp yıkadı, katladı, düzgün sıralar hâlinde çekmecelerine koydu, elbiselerini ütüleyerek askılara astı, dergilerini topladı, bütün CD'lerinin kapaklarını bulup yerleştirdi. Halının üstünden sekiz dolar altmış üç sentlik bozukluk topladı ve Korey eve döndüğü zaman kullanır diye bir kavanoza koydu.

Saat dört civarı Carter kapının ağzında durdu ve onun çalışmasını izledi.

"Maç öncesi eğlencesini kaçırmak istemiyorsak birazdan çıkmalıyız," dedi.

Clemson-Carolina maçını hastanenin yakınında bir yerde Leland ve Slick'in çocuklarıyla birlikte izlemek için plan yapmışlardı.

"Sen git," dedi Patricia. "Benim yapacak işlerim var."

Carter, "Gelmek istemediğine emin isin?" diye sordu. "Normal bir şey yapmak iyi gelir. Evde yapayalnız oturmak ruhsal açıdan iyi değil."

Patricia, "Biraz yalnız kalıp ruhsal açıdan iyi olmamaya ihtiyacım var," dedi ve ona 'cesur asker' gülümsemesiyle baktı. "İyi eğlenceler."

"Seni seviyorum," dedi Carter.

Patricia hazırlıksız yakalandı ve bir an için James Harris'in Carter'ın kasaba dışına yaptığı gezileri ve bunun ne kadarının doğru olduğunu düşündü.

Kendini zorlayarak, "Ben de seni seviyorum," dedi.

Carter evden çıktı ve Patricia onun arabasının garaj yolundan çıktığını duyana kadar bekledi, sonra ölmeye hazırlandı.

Patricia midesinin boşaldığını hissediyordu. Sanki kan bütün vücudundan çekilmişti. Midesi bulanıyordu, başı dönüyordu, titriyordu. Her şey ona yalan gibi geliyordu, sanki hepsi uçup gidecekti.

Banyoda yeni siyah kadife elbisesini giydi. Dardı, korkunçtu, tüm yanlış yerlerine yapışıyordu ve yeni oluşan kıvrımları konusunda kendine güvensizliğini artırıyordu; sonra kumaşı düzeltti, çekiştirdi, gerdi, kemer taktı ve buruşukluklarını giderdi. Elbise vücuduna siyah bir kedinin derisi gibi yapışıyordu. Onu giydiği zaman, kendini giysisi olmadığı zamandan daha çıplak hissediyordu.

Telefon çaldı. Patricia açtı.

"En sonunda," dedi James Harris.

Patricia, "Seni görmek istiyorum," dedi. "Kararımı verdim."

Uzun bir sessizlik oldu.

James Harris en sonunda, "Ve," dedi.

"Bana değer veren birini istediğime karar verdim," dedi. "Saat altı buçukta sana geleceğim."

Göz kalemi, biraz kaş kalemi, rimel, azıcık allık. Kâğıt mendille fazla ruju aldı ve kırmızı kâğıt mendil topaklarını çöpe attı. Saçını taradı, hacim kazandırmak için hafifçe dalgalandırdı, sonra Miss Brecks sprey sıktı. Gözlerini açtı ve aşağı inen saç spreyi zerreleri gözlerini yaktı. Aynaya baktı ve tanımadığı bir kadın gördü. Küpe ya da başka takı takmamıştı. Nikâh yüzüğünü çıkardı. Ragtag'i besledi, Carter'a hastaneye Slick'i görmeye gittiğini ve geceyi orada geçirebileceğini söyleyen bir not bıraktı ve evden çıktı.

Dışarıda soğuk bir rüzgâr ağaçları dövüyordu. Sokakta dizilmiş arabaların hepsi, Grace'in evinde maçı izlemeye giden insanlara aitti. Bennett fanatik bir Clemson taraftarıydı ve her sene maç için büyük bir davet verirdi. Patricia herkes içerken

onun ne yapacağını düşündü. Acaba yeniden içmeye başlar mı diye merak etti.

Limanda kara ve kasvetli bir rüzgâr esti, köpüklü dalgalar yarattı. Patricia Alhambra Hall'u geçti, otoparkın suya yakın olan ucuna baktı ve orada park etmiş olan minivanı gördü. İçeride büzüşmüş birkaç gölgeyi görebiliyordu. Acınacak derecede küçük görünüyorlardı.

Arkadaşlarım, diye düşündü Patricia. *Beni yalnız bırakmayın.*

James Harris'in evi karanlıktı. Verandasının ışıkları kapalıydı ve oturma odasının penceresinden sadece bir lambanın yandığı görülüyordu. Patricia, James Harris'in ışığı onun geldiğini görmek için açık bıraktığını fark etti. Bütün garaj yolları park etmiş arabalarla doluydu ve Patricia yürürken evlerden tezahüratlar yükseldi. Başlama vuruşu yapılmıştı. Maç başlamıştı.

Patricia kapıyı çaldı ve James Harris açtı; evdeki tek ışık, oturma odasının arkadan gelen loş ışığıydı. Radyoda klasik müzik çalıyordu, bir piyano yumuşak bir orkestra melodisi çalıyordu. James Harris kapıyı onun arkasından kilitlerken yüreği göğüs kafesinde pır pır ediyordu.

İkisi de hareket etmedi, oturma odasından yayılan yumuşak ışıkta birbirlerine bakarak holde öylece dikildiler.

"Beni incittin," dedi Patricia. "Beni korkuttun. Kızımı incittin. Oğluma yalan söylettin. Tanıdığım insanlara zarar verdin. Ama sen buraya geldikten sonraki üç yıl bana evliliğimin yirmi beş yılından daha gerçek geliyor."

James Harris elini kaldırdı ve parmağını Patricia'nın çenesinde gezdirdi. Patricia irkilmedi. James'in ona haykırdığı, kızının, onun açlığı yüzünden sonsuza kadar acı çekecek olan kızının kanını suratına püskürttüğü anları hatırlamamaya çalıştı.

"Kararını verdiğini söyledin," dedi James Harris. "Peki. Ne istiyorsun, Patricia?"

Patricia onun yanından geçip oturma odasına girdi. Ardında parfümünün kokusunu bıraktı. Korey'nin odasını temizlerken bulduğu Opium şişesinden biraz sıkmıştı. Patricia neredeyse hiç parfüm sürmezdi. Şöminenin önünde durdu ve James Harris'e döndü.

"Dünyamın bu kadar küçük olmasından sıkıldım," dedi. "Çamaşır, yemek, temizlik, saçma kitaplar hakkında konuşup duran kadınlar. Bunlar artık bana yetmiyor."

James Harris onun tam karşısındaki koltuğa oturdu, bacaklarını açtı, ellerini koltuğun kollarına koydu, onu izlemeye başladı.

"Beni de kendin gibi yapmanı istiyorum," dedi Patricia. Sonra sesini iyice alçaltarak fısıldadı: "Kızıma yaptığın şeyi bana da yapmanı istiyorum."

James Harris ona baktı, gözleriyle resmen onu soyuyor, her şeyini görüyordu; Patricia kendini çıplak hissediyordu, korkmuş ve bir parça da tahrik olmuştu. Sonra James Harris ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve suratına doğru kahkaha atmaya başladı.

James Harris'in attığı kahkaha Patricia'nın suratına tokat gibi çarptı ve geriye doğru sendelemesine neden oldu. Oda onun kahkahasıyla çınlıyor, James Harris'in sesi duvarlarda yankılanıyor, gittikçe kuvvetleniyor, Patricia'nm kulaklarını tırmalıyordu. James Harris o kadar çok güldü ki, koltuğa yığıldı, Patricia'ya suratında delice bir sırıtışla baktı ve tekrar kahkahalara boğuldu.

Patricia ne yapacağını bilemiyordu. Küçük düşmüştü ve utanç doluydu. En sonunda James Harris, nefesi kesilince gülmeyi bıraktı.

"Herhalde," dedi nefes almaya çalışarak, "benim tanıdığın en aptal insan olduğumu sanıyorsun. Buraya bir fahişe gibi giyinip geliyorsun ve bana seni kötü adamlardan biri yapmamı ne kadar çok istediğini anlatıyorsun. Nasıl bu kadar küstah olabiliyorsun? Patricia dâhi, geri kalan herkes ahmak mı?"

"Bu doğru değil," dedi Patricia. "Burada olmak istiyorum. Seninle olmak istiyorum."

Bu sözler çirkin bir kahkaha dalgası daha başlattı.

"Hem kendini rezil ediyor hem de bana hakaret ediyorsun," dedi James Harris. "Bunların tek kelimesine bile inanacağımı mı düşündün?"

"Rol yapmıyorum!" diye bağırdı Patricia.

James Harris sırıttı.

"Erdemli öfkeye ne zaman varacağını merak ediyordum." Gülümsedi. "Kendine bir bak: Patricia Campbell, Doktor Campbell'ın eşi, Korey ve Blue'nun annesi, şerefini lekeliyor çünkü onun en az dört katı kadar yaşamış birinden daha zeki olduğunu düşünüyor. Bak Patricia, seni hiç hafife almadım. Eğer Slick'e evime girmeyi planladığını söylemişsen, evime girmişsindir. Ve eğer evime girmişsen, tavan arasına çıkıp orada saklanan her şeyi bulmuşsundur. Ehliyeti yem olarak mı kullanacaktın? Onu arabamda bırakıp sonra polise gidecek, onu bulduğunu söyleyecek ve polisin beni durdurup, arabamda ehliyeti bulup evim için arama izni çıkarmasını mı sağlayacaktın? Hangi mutsuz ev kadını böyle bir şeyin işe yarayacağını bile hayal edebilir ki? Okuduğunuz o kitaplar beyninizi çürütmüş sizin."

Patricia bacaklarının titremesine engel olamıyordu. Şöminenin yükseltilmiş tabanına oturdu. Kadife elbisesi kaydı ve karnıyla kalçalarında toplandı. Patricia kendini aptal gibi hissediyordu.

"Ama ben zaten buraya, insanları aşırı aptal olduğu için taşındım," dedi James Harris. "Beyaz ve varlıklı olduğu sürece herkesi dış görünüşüne göre değerlendirirsiniz. Artık bilgisayarlar ve şu yeni tür kimlikler yüzünden bir yere yerleşmek zorundaydım, sen de bunu o kadar kolaylaştırdın ki. Tek yapmam gereken yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmeni sağlamaktı ve o meşhur güneyli misafirperverliği devreye girdi. Hiçbiriniz para hakkında konuşmayı sevmiyor,

değil mi? Bu görmemişlik olur. Ama suratınıza biraz para sallayınca onu kapmaya öyle heveslendiniz ki paranın nereden geldiğini bile sormadınız. Şimdi çocukların beni senden daha fazla seviyor. Kocan iradesi olmayan ahmağın teki. Sen de buradasın işte; palyaço gibi giyinmiş, oynayacak kartı kalmamış bir zavallı. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyorum ki birinin beni kasabadan kovmaya çalıştığı an için dünden hazırım ama sen beni şaşırttın. Bu kadar zavallıca bir deneme beklemiyordum."

Patricia iki büklüm olup nefes almaya çalışırken ıslak bir puflama odayı doldurdu. Birkaç kez cümleye başlamaya çabaladı ama nefesi kesildi. En sonunda, "Yeter artık," dedi.

Uzaklardan, hayal kırıklığı içinde bağıran bir fısıltılar korosu duydu.

"Bir kez denedim," dedi James Harris. "Ama bir sanatçı ancak elindeki malzeme kadar iyidir. Üç yıl önce içine yerleştirdiğim utancın intihar etmeni sağlayacağından emindim ama onu bile doğru düzgün yapamadın."

"Yeter artık," dedi Patricia. "Yeter. Buna daha fazla devam edemeyeceğim. Oğlum benden nefret ediyor. Onun için hayatı boyunca kendini öldürmeye çalışan, mutfakta kıvranırken bulduğu deli kadın olacağım. Kızımı akıl hastanesine yatırdım. Ailemi mahvettim. Onları senden koruyamadım."

İki büklüm oturmuş, kelimeleri yere doğru saçıyordu; elleri pençe gibi dizlerine gömülüyor, sesi asit gibi kulaklarını kavuruyordu.

"Senin pislik olduğunu sandım. Bir hayvan olduğunu düşündüm," dedi. "Ama ben daha kötüyüm. Ben hiçbir şeyim. İyi bir hemşireydim, gerçekten öyleydim ve sevdiğim tek şeyden koptum çünkü bir gelin olmak istedim. İyi bir eş, iyi bir anne olmak istedim, her şeyimi verdim ama yetmedi. Ben yeterli değilim!"

Son kelimeleri haykırarak söyledi, sonra James Harris'e baktı; makyajı akmış suratı gülünç bir maskeyi andırıyordu.

"Kocam beni bir köpek kadar bile düşünmüyor," dedi. "Gidip başka adamlarla birlikte küçük kızları beceriyor, biz de küçük iyi kadınlar olarak evde oturup onların seks gezileri için gömleklerini yıkıyor, bavullarını topluyoruz. Onlar hazır olduklarında gelip duşta başka kadınların parfümlerini akıtsınlar, sonra da çocuklarını yatırsınlar diye evlerini sıcak ve temiz tutuyoruz. Yıllar boyunca nereye gittiğini ya da eve telefon eden kızların kim olduğunu bilmiyormuş gibi yaptım ama o eve ne zaman gelse, bana dokunmayan, benimle konuşmayan, beni sevmeyen kocamın yanında yattım ve sanki ondan gelen yirmi yaşındaki birinin kokusunu almıyormuş gibi davrandım. Çocuklarımız bizden nefret ediyor. Benimkilere bak. Onları bir köpek büyütseydi daha iyiydi."

Parmaklarını pençe gibi kıvırdı ve çılgın bir saman yığını gibi dağılmış saçlarına götürdü.

"İşte buradayım," dedi. "Sana değeri olan son şeyimi sunuyorum ve kızımı bırakman için yalvarıyorum. Beni al. Benim vücudumu al. Beni işine yaramayacak hâle gelene kadar kullan ama Korey'yi bırak. Lütfen. Lütfen."

"Benimle pazarlık edebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu James Harris. "Bu zavallıca bir baştan çıkarma çabası mı, kızının bedenine karşı kendininkini mi sunuyorsun?"

Patricia uysal uysal başını salladı.

"Evet."

Patricia, burnundan uzayan sümükler elbisesine damlayarak oturdu. En sonunda James Harris konuştu:

"Gel."

Patricia kendini zorlayarak kalktı ve titreyen bacaklarıyla ona doğru ilerledi.

James Harris yeri işaret ederek, "Diz çök," dedi.

Patricia onun ayaklarının dibine çöktü. James Harris eğildi ve iri eliyle onun çenesini kavradı.

"Üç yıl önce beni aptal yerine koymaya çalışmıştın," dedi. "Bundan daha fazla itibar görmeyeceksin. En sonunda birbi-

Nihova

rimize dürüst olacağız. Önce hayatından Carter'ı çıkarıp yerine geçeceğim. İstediğin bu mu?"

Patricia başını salladı, sonra James Harris'in daha fazlasını istediğini fark etti. "Evet," diye fısıldadı.

"Oğlun zaten beni seviyor," dedi James Harris. "Kızın da zaten bana ait. Şimdi seni alacağım ama sırada o var. Bunu yapacak mısın? Ona bir yıl daha kazandırmak için bana kendi bedenini verecek misin?"

"Evet," dedi Patricia.

"Bir gün Blue'nun da sırası gelecek," dedi James Harris. "Ama şimdilik, kocanın ölümünden sonra hayatını düzene koymanı sağlayan aile dostu olacağım. Herkes doğal olarak birbirimize karşı kuvvetli bir çekim hissettiğimizi düşünecek ama sen gerçeği bileceksin: zavallı, acınası, başarısız hayatından, ayaklarımın dibindeki yerini kabul etmek için vazgeçtiğini. Ben doktor, avukat ya da seni etkilemeye çalışan bir zengin züppe değilim. Ben bu dünyada tekim. Ben insanların hakkında efsaneler yarattığı kişiyim. Ve şimdi dikkatimi sana verdim. İşim bittiğinde çocuklarını evlatlık alacağım ve benim olacaklar. Ama onlara bir yıllık özgürlük aldın. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Patricia.

James Harris doğruldu ve arkasına bakmadan merdivenleri çıkmaya başladı.

Omzunun üstünden, "Gel," dedi.

Patricia birkaç saniye sonra onun peşinden gitti; yolda sadece sokak kapısının kilidini açmak için durdu.

Üst katın sahanlığının karanlığında Patricia çevresini saran beyaz duvarlar gördü; bunların her biri kapalı kapılardı. Sonra, bir mezar girişini andıran karanlık bir delik gördü. Ana yatak odasına doğru ilerledi. James Harris ay ışığında dikiliyordu. Gömleğini çıkarmıştı.

"Soyun," dedi.

Patricia ayakkabılarını çıkardı ve derin bir nefes aldı. Se-

rin ahşap döşemenin üstüne çıplak ayakla basınca kendini çırılçıplak hissetti. Bunu yapamazdı ama kendini durduramadan elleri elbisesinin arkasına gitmişti bile.

Elbisenin fermuarını açtı, yere düşmesine izin verdi ve halka hâlinde yerde duran kumaşın dışına çıktı. Vücudunun kuru olan yerlerine kan hücum ediyor, onu sersemletiyordu. Başı döndü ve bayılacağını düşündü. Karanlık çok yoğundu ve duvarlar çok uzaktı. Sutyeninin kopçasını çözüp çıkarırken Patricia'yı ateş bastı, sonra elbisesini tekmeleyerek bir kenara attı ve sutyenini de onun üstüne fırlattı.

Bir yabancının evinde, çıplak göğüslerinde, kalçasında ve karnında serin havayı hissetti. Pencereden bir ailenin neşeli seslerini duydu; ses çok uzaktan geliyordu, tıpkı bir deniz kabuğunun içinde uğuldayan deniz ya da rüzgârla taşınan belli belirsiz bir ses gibi.

James Harris yatağı işaret etti, Patricia yatağa giderek oturdu. Onun önüne gelip dikilen James Harris'in ay ışığında silueti görünüyordu. Geniş omuzları, dar kalçası, kalın uylukları, uzun bacakları, kuvvetli çenesi ve gür saçlı başı. Patricia onun gözlerinin yerini tahmini olarak buldu ve karanlıkta hafifçe parlayan beyaz bir ışıltı gördü. James Harris'in yatağına uzanırken onun gözlerine bakmaya devam etti, ayakları hâlâ yere değiyordu, bacaklarını onun için açtı ve James Harris'in evindeki serin havanın bacaklarının arasını öptüğünü hissetti. Hava onun tüylerini okşuyor, düzeltiyor gibiydi. James Harris onun bacaklarının arasında diz çöktü.

Patricia'nın hayatındaki her şey şu andan ibaretti.

James Harris'in çenesinin şimdiye kadar hiç görmediği bir şekilde oynadığını gördü. James Harris onun bacaklarının arasından baktı ve eliyle yüzünün alt kısmını gizledi.

"Bakma," dedi.

Patricia, "Ama..." diyecek oldu.

"Bunu görmek istemezsin," dedi James Harris.

Patricia elini uzattı ve James Harris'in elini nazikçe uzak-

laştırdı. Her şeyi görmek istiyordu. Göz göze geldiler, bu sanki paylaştıkları ilk gerçek andı. Sonra James Harris başını indirdi, ağzı kocaman açıldı ve Patricia onun ağzından çıkan karanlığı gördü.

James Harris haklıydı. Patricia bunu görmek istemezdi. Arkasına yaslanıp beyaz tavana baktı, James Harris'in soluğu onun kasık tüylerini gıdıkladı, sonra o âna kadar yaşamadığı kadar büyük bir acı hissetti. Ardından da o kadar büyük bir zevk.

Ninova

38. BÖLÜM

Kitty dikiz aynasına bakarak, "Sizce Patricia iyi midir?" diye sordu.

Alhambra Hall'un otoparkının köşesinde, Maryellen'ın minivanında oturuyorlardı. Maryellen şoför koltuğunda, Kitty onun yanındaki koltuktaydı. Bayan Greene arkaya oturmuştu.

"İyidir," dedi Maryellen. "Sen de iyisin. Ben de iyiyim. Bayan Greene, siz iyi misiniz?"

"Ben de iyiyim," dedi Bayan Greene.

"Hepimiz iyiyiz," dedi Maryellen. "Herkes iyi."

Kitty bu sefer sessizliğin beş saniye kadar uzamasına izin verdi.

"Patricia dışında," dedi.

Kimsenin buna verecek cevabı yoktu.

Bayan Greene, karanlıkta, "Yedi oldu," dedi. Kimse kımıldamadı. "Bayan Campbell ya şimdiye kadar yapmıştır ya da artık her şey için çok geçtir."

Giysiler hışırdadı ve arka kapı açıldı.

"Hadi," dedi Bayan Greene.

Minivandan indi ve diğer ikisi de onu takip ettiler. Bayan Greene arka taraftan kırmızı-beyaz Igloo soğutucuyu aldı ve Kitty de Bi-Lo alışveriş poşetini taşıdı. İçindeki aletler birbirine çarptıkça soğutucudan tıngırtılar geliyordu. Koyu renk kıyafetler giymişlerdi ve hızlı hızlı yürüyerek, birinin James Harris'in evinin önünde üç saat boyunca duran fazladan bir arabayı görmesindense onları yürürken görmesini tercih ederek Middle Sokağı'na döndüler. Ne de olsa Old

Ninova

Village'daki insanların plaka numaralarını not etme gibi bir özelliği vardı.

Middle Sokağı, iki yanındaki garaj yollarından taşan arabalarla, doğruca James Harris'in evine giden uzun, siyah bir tüneldi. Soğuk rüzgâr paltolarını çekiştiriyordu. Başlarını eğerek zorlukla ilerlediler, rüzgârda tıkırdayan yapraksız ağaçların ve ölü palmiyelerin altından geçtiler.

"Noel hediyelerinizi aldınız mı?" diye sordu Kitty.

Bayan Greene Noel'den bahsedilince irkildi. Maryellen Kitty'ye yan yan baktı.

"Ben büyük şeyleri Şükran Günü'nden sonraki indirimlerde alıyorum," dedi Kitty. "Ama insanların hediyelerini planlamaya ağustosta başlıyorum. Bu yıl normalde olduğundan daha fazla hediye almadığım insan var. Honey kolay, iş görüşmeleri için bir evrak çantasına ihtiyacı var. Yani elbette ihtiyacı olan bu değil ama bence öyle bir şey ister. Parish de traktör istiyor ve Horse da zaten yeni bir taneye ihtiyacımız olduğunu söylüyor, yani o da öyle halledildi. Lacy'yi gelecek yıl mezuniyet hediyesi olarak İtalya'ya götüreceğim, o yüzden şimdilik ufak bir şey alacak, ayrıca onun için alışverişe çıkmak çok eğlenceli ve Merit'e de Lacy'den biraz büyük ne alsam bayılıyor. Fakat Pony'ye ne alacağımı bir türlü bilemiyorum. Bir erkek için alışverişe çıkmak farklı bir şey, ayrıca görüştüğü yeni bir kız var ve ona da hediye almalı mıyım, hiç bilemiyorum. Yani bunu istiyorum ama ona da hediye alırsam fazla baskıcı davranıyor gibi görünmez miyim?"

Maryellen ona döndü.

"Sen ne anlatıp duruyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum!" dedi Kitty.

Bayan Greene, "Şşşt," dedi ve James Harris'in evinden önceki son evi geçtikten sonra hepsi sessizliğe gömüldü.

Devasa beyaz ev, önlerinde yükseldi, karanlık ve sessizdi. Tek ışık oturma odasının penceresinden geliyordu. Caddeden onun garaj yoluna döndüler, sonra verandanın basamakları-

Ninova

na oturup ayakkabılarını çıkardılar ve onları basamakların altına sakladılar. Bayan Greene önde diğer ikisi arkada, serin basamakları tırmanarak verandaya çıktılar.

James Harris verandanın ışığını açmamıştı, böylece karanlıkta gizlenebiliyorlardı ama Kitty yine de pencereden onları izleyen var mı diye görmek için gergin gergin etrafa bakınıyordu. Rüzgâr onlara birilerinin neşeli konuşmalarını taşıdı ve hepsi bir an için donakaldılar. Sonra Kitty Bi-Lo poşetini oturma odasının ışığından uzağa, verandanın köşesine koydu, Bayan Greene de soğutucuyu hemen onun yanındaki gölgelerin arasına bıraktı. Kitty alışveriş poşetinden alüminyum bir beyzbol sopası çıkardı ve Maryellen'a da kılıflı bir avcı bıçağı uzattı; Maryellen'ın bıçağı nasıl tutacağını bilmediği belliydi. Elindekinin mutfakta kullandığı bıçaklara benzediğine karar verdi ve bu, işleri onun için kolaylaştırdı.

"Ayaklarım dondu," diye fısıldadı Kitty.

Bayan Greene, "Şştt," dedi.

Maryellen tel kapıyı dikkatle açıp kapının kolunu çevirirken, esen rüzgâr onların seslerini gizliyordu. Kitty ne olur ne olmaz diye elindeki sopayı bacağının yanında tutuyor, Bayan Greene de elinde bir çekiçle Kitty'nin diğer tarafında duruyordu.

Kapı sessiz ve kolayca açıldı.

Hızla içeri girdiler. Rüzgâr yüzünden az kalsın kapı çarpacaktı ama Maryellen kapıyı tutup yavaşça kapattı. Sessiz holde durup etrafı dinlediler, kapı açıkken inleyen rüzgârın sesinin James Harris'in dikkatini çekmiş olmasından endişe ediyorlardı. Hiçbir hareket yoktu. Tek duydukları sol taraflarında kalan oturma odasındaki bir radyodan gelen yumuşak piyano konçertosuydu.

Bayan Greene karanlık üst kata çıkan basamakları işaret etti; avuçları ter içinde, beyzbol sopasını kavramış olan Kitty önden gitti. Sopayı sağ omzunun üstüne kaldırdı ve yan yan, önce sol, sonra sağ ayağını atarak her bir basamağı teker te-

ker çıkmaya başladı. Bayan Greene ortada, Maryellen onun arkasındaydı. Onun bıçağı kullanabilmesi için James Harris'i indirmeleri gerekiyordu.

Her bir adımları yumuşak ve sessizdi. Hemen altlarındaki oturma odasından gelen güzel bir erkek sesi WSCI radyo kanalında sıradaki *Alacakaranlık Seçkisi*'ni sunmaya başlayınca Bayan Greene olduğu yerde sıçradı. Her adım sanki bir saat sürüyordu ve her saniye karanlık merdivenin tepesinden James Harris'in sesini duymayı bekliyorlardı.

Üst katın sahanlığında yeniden bir araya geldiler. Çevrelerinde kapalı kapılar vardı. Bir ÇATIRTI evdeki her odada yankılandı ve Maryellen bunun pencere çerçevelerini oynatan rüzgâr olduğunu fark etmeden önce neredeyse haykırıyordu.

Ana yatak odasının girişi önlerinde kapkaranlık duruyordu ve oradan gelen yumuşak, ıslak bir emme sesi duyuluyordu. Sessizce o tarafa ilerlediler ve kapının ağzına gelince parlak ay ışığının aydınlattığı yatağı gördüler.

Patricia sırtüstü yatıyordu, kolları başının üstündeydi, dudaklarında şehvetli bir gülümseme vardı, çıplaktı, bacakları açıktı ve bacaklarının arasında, onu görmelerine engel olan, çömelmiş, gömleksiz James Harris vardı; sırt kasları nabız gibi atıyordu. Patricia'yla beslenirken omuz kemikleri, kanat gibi açılıp kapanıyordu. Başı onun bacaklarının birleştiği noktadaydı, iri elini onun sağ uyluğuna koymuş, nazikçe itiyordu. Diğer eli Patricia'nın karnındaydı onun solgun cildini okşuyordu.

Karşılarındaki bu son derece vahşi açlık onları felç etmişti. Bu daracık odayı dolduran yoğun ve şehvetli açlığın kokusunu alabiliyorlardı.

Kitty diğer iki kadından önce kendine geldi. Sopasını sıkı sıkı tuttu, öne doğru üç adım attı, son adımında sol ayağıyla neredeyse James Harris'in sağ ayak bileğine basıyordu, sonra sopayı elinden geldiğince güçlü bir şekilde omzundan ileri doğru savurdu.

Sopa metalik bir takırtıyla, tıpkı kayaya çarpan bir balyoz gibi James Harris'in kafasının yanına çarptı ve Kitty tutuşunu biraz gevşeterek sopanın tam bir yay çizerek dönmesine izin verdi, bu arada az kalsın Bayan Greene'in çenesine vuruyordu. James Harris'in ağzından fışkıran kan damlaları Patricia'nın kasık tüylerine ve karnına sıçradı ama James Harris hiç durmadan emmeye devam etti.

Patricia hazla, ateşle, acıyla inledi ve Kitty, sol omzu ağrımasına rağmen sopayı yeniden kaldırdı. Bu sefer sopasını öldürmek için savurdu.

İkinci darbe James Harris'in dikkatini çekti, hatta fazlasıyla çekti ve dizlerinin üstünde döndü; bakışları vahşiydi, yüzünden kanlar akıyor ve çenesinde sallanan bir şeyden damlıyordu. Patricia'nın uyluğundaki yaradan kan fışkırıyordu. Kitty James Harris'in karnındaki ve omuzlarındaki kasların gerildiğini, yüzünün inanılmaz bir şekilde hareket ettiğini gördü ve sallanan o şey yok oldu. Kitty, *Yapacak*, diye düşündü: solak olmamasına rağmen başka çaresi yoktu. Sopa o tarafındaydı ve James Harris ona sopasını düzeltme, hatta düşüncesini tamamlama fırsatı vermeyecekti. Kitty sopayı elinden geldiğince kuvvetli savurdu ama bunun yeterince sert bir vuruş olmadığını biliyordu.

James Harris sopayı, yumuşak bir patırtıyla kaburgalarında yakaladı. Kolunu indirdi ve onu koluyla gövdesinin arasında sıkıştırdı, sonra savurarak odanın köşesine fırlattı. Patricia bilinçsizce uyluklarını birbirine sürtüp zevkle inlerken James Harris kalktı, iki eliyle Kitty'nin omuzlarını öyle sıkı kavradı ki Kitty kemiklerinin birbirine sürttüğünü hissetti. James Harris onu geri geri odanın açık kapısına götürürken Bayan Greene ve Maryellen'in yanından geçti, onları yana savurdu, Kitty'yi kapıya öyle sert çarptı ki kapı kolu duvara gömüldü. Sonra onu odaya doğru savurdu, sendeleyerek pencerenin olduğu köşeye savrulan Kitty yolunun üstündeki koltuğa düştü

ve koltuğu devirdi. Bayan Greene bu arada James Harris'in başına çekiçle vurdu.

Çekiç onun kafasını sıyırdı ve James Harris onun elinden çekici kolayca çekip alıverdi. Bayan Greene çığlık attı ve ondan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak isteyerek, panikle geriledi, omzunun üstünden Maryellen'a baktı, döndü ve kendini banyoya açılan kapının ağzında buldu.

Maryellen şu an James Harris'le Bayan Greene'in arasında duruyordu. James Harris'le göz göze geldi ve altını ıslattı. Uyuşmuş elleri sanki başka, uzaklardaki birine aitti ve idrarıyla avcı bıçağı yere aynı anda düştü.

James Harris Maryellen'ı kenara itti ve Bayan Greene'e doğru atıldı. Kuvvetli göğüs kasları vücudunun önünde bir zırh gibi duruyordu, parmakları pençe gibi kıvrılırken kalın ön kolları esnedi ve Bayan Greene hemen dönerek banyoya girmeye çalıştı. Eğer klozetin ağır seramik kapağına ulaşabilirse bir şansı olabilirdi. Onun yerine yer karolarının başladığı eşiğe takıldı ve düşerek iki dizini de yere vurdu.

James Harris'in ağzından kan boşalıyor, göğsünde ve düz karnında desenler oluşturuyordu. Bayan Greene soğuktan onu yakan karoların üstünde sürünmeye çalışırken James Harris onun ayak bileğini demir bir kelepçe gibi kavradı. Hiç zorlanmadan onu yatak odasına geri çekti. Bayan Greene sırtüstü döndü ve kendini savunmak için kollarını kaldırdı. James Harris yaklaşınca Bayan Greene onun gözlerine doğru hamle yaptı ama sonra onun suratındaki öfkeyi gördü ve kollarının bu dişli fırtına karşısında birer çıtadan ibaret olduğunu anladı.

James Harris öne doğru eğildi, pençe hâlindeki parmaklarını uzattı ve Kitty ona arkadan bir yük treni gibi vurdu, ensesini hedef aldı, bacaklarından güç alarak onu banyoya doğru itti; ikisi de Bayan Greene'in üstüne bastılar, karnını morarttılar ve biri onun çenesini tekmeledi.

Yüksek bir gümbürtü ve inlemeyle James Harris'in karnı lavabonun köşesine çarptı ve kafası seramikli duvara vurdu. Kitty onun sırtına vurarak James Harris'i yere düşürdü. James Harris'in elleri altında kalmıştı. Güçlü olabilirdi ama Kitty ondan yirmi beş kilo daha ağırdı.

James Harris dönmeye çalıştı ama Kitty kalçasını oynattı ve onu yere bastırdı. Kulaklarını kavradı ve başını seramiklere vurdu. James Harris altında kalan ellerini kurtarmaya çalıştı ama Kitty vurarak onu engelledi.

"Bıçak! Bıçak!" diye bağırdı ama Maryellen yatak odasında, soğuyan idrar göletinin ortasında uyuşmuş bir hâlde dikiliyordu.

Bayan Greene kendini sürükleyerek banyodan çıktı ve yatak odasına girdi. Soğuk fayansın üstündeki iki gölgeyi, James Harris ve Kitty'nin güreşmesini izledi. James Harris iki bacağını da altına almayı başarmış, ayağa kalkarken Kitty'yi de kambur sırtında yukarı kaldırıyordu.

"Bıçak Maryellen! Bıçak!" diye ciyakladı Maryellen, çığlık çığlığa.

Bayan Greene o tarafa baktı, Maryellen'ın ayağının dibindeki bıçağa baktığını gördü ve onun bıçağı tutmaktan çok uzakta, James Harris'inse ayağa kalkmaya çok yakın olduğunu fark etti.

"Maryellen!" diye bağırdı Bayan Greene onun ilk adını kullanarak. "Bıçağı bana at!"

Maryellen başını kaldırdı, onu gördü, aşağı baktı, bıçağı gördü ve aniden çömeldi. Bıçağı Bayan Greene'e doğru fırlattı, o da hayatında ilk kez, kendisine atılan bir şeyi tuttu. Bıçağı kılıfında tutan düğmeyi açtı.

Banyoda Kitty bir bacağını James Harris'in sağ bacağına doladı, bileğine ulaştı ve tekme attı. James Harris tek dizinin üstüne düştü ve onu, üstündeki Kitty'nin bütün ağırlığıyla birlikte fayansa çarptı. Kitty ağırlığını kalçalarına vererek, tüm gücüyle James Harris'in poposuna bastırdı. James

Harris'in sol eli vücudunun altındaydı, bileği kaburgasından destek alıyordu, o yüzden Kitty onun pozisyonunu bozmak için sol elini kullandı ama adamın kolu taş gibiydi. Kitty çaresiz bir hamleyle parmak uçlarını James Harris'in açıkta duran koltuk altına soktu; James Harris bir anlık şaşkınlıkla dengesini kaybetti ve tezgâha çarpan biftek gibi bir ses çıkararak yere düştü.

Kitty bunu daha fazla yapamazdı.

Sağa sola sallanarak, hamle yapmaya çalışan James Harris'in üzerinde ağırlık merkezini ortada tutmaya çabaladı ve ona avantaj sağlayacak herhangi bir şey bulmak için elini uzattı. James Harris'in gücünü yeniden topladığını hissetti; o artık sadece kırılmak üzere olan bir dalganın üzerindeki bir kâğıt parçasıydı ve James Harris'in onu bu sefer alt edeceğini biliyordu.

Elinin arkasına sert bir şey çarptı ve daha düşünce zihninde oluşmadan Kitty bunun ne olduğunu anladı. Nesneyi kavradı ve döndürdü, kamburunu çıkarmış olan James Harris'in beyaz ensesinin ve derisinin altında dizili omurların, banyonun tavan penceresinden giren ay ışığında mükemmel şekilde göründüğü o kusursuz ânı yakaladı. Avcı bıçağını iki eliyle kavradı ve tüm gücüyle bastırdı.

James Harris haykırdı, haykırışı minicik banyoda o kadar yüksek sesle yankılandı ki Kitty'nin sağ kulak zarı titreşti. Bıçağın kemiğe sürtündüğünü hissetti. Bıçağın ucunu yukarı çekti, eti hissetti ve bıçağın sapını tekrar bastırdı. James Harris başını geriye doğru atıp bıçağı omurlarının arasına sıkıştırdı ama Kitty vücudunu kaldırarak tüm gücünü bileklerine verdi, bıçağın sapını bastırdı ve bıçağın çelik ucu inledi, gıcırdadı, yavaşça, santim santim onun omuriliğine girdi.

James Harris onu üstünden atmaya çalıştı ama bacakları artık önceki kadar kuvvetli değildi ve Kitty bıçağın sapını itmeye devam ettikçe yerde kıvranmaya başladı, sonra çığlıkları hırıltıya dönüştü ve kıvranmaya devam etti. Kitty onun

omuzlarını indirmek için kendi bileklerini kullandı ve göğsünü onun sırtının ortasına bastırdı; bıçak iğrenç bir çıtırtıyla ilerledi ve diğer taraftaki fayansa çarptı. James Harris'in vücudu gevşedi.

Kitty başarmıştı.

Kitty sessizlikte sadece James Harris'in hırıltısını ve kendi soluklarını duyuyordu, sonra döndü ve arkasına baktı. Bayan Greene James Harris'in ayaklarından birini, Maryellen da diğerini kavramış, bacaklarını yere bastırıyorlardı. Alt kattan bir senfoninin neşeli melodileri geliyordu.

"Siz fahişeler beni yavaşlatamadınız bile," diye hırıldadı James Harris.

Neden hep fahişe demek zorundalar, diye düşündü Kitty. Sanki erkekler bu kelimenin bir çeşit sihirli güce sahip olduğuna inanıyorlardı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama onun ayağa kalkmasına asıl Maryellen yardım etti, bu arada Bayan Greene de, James Harris'in direnme ihtimaline karşı onun bacaklarına oturdu. Kitty her şeyin daha gerçekçi gelmeye başlaması için banyonun ışığını açtı.

Gözbebekleri önce minicik oldu, sonra aydınlığa alıştı. Yerde, yüzüstü yatan, ciğerleri inip kalkan çaresiz vampire baktılar.

İşin zor kısmı şimdi başlıyordu.

39. BÖLÜM

Kitty banyonun kapısından, "Soğutucuyu getirmeliyiz," dedi.

Şu an Grace'in orada olup, kendi soğuk, üstten bakan hâliyle emirler vermesini ne çok isterdi. Grace başlarında olsaydı her şey doğru şekilde yapılırdı. Ama Grace onları terk etmişti ve devam etmek zorundaydılar. Maryellen onu yatak odasına doğru iterek ışığı açtı.

"Nefes almıyor," dedi.

Kitty onun kimden bahsettiğini anlamıyordu. Şimdi adrenalin geri çekilirken, vücudunun her yerindeki morlukları hissediyordu. Boynunu incitmişti. Sanki gözü de morarmış gibi hissediyordu.

Aptal aptal, "Kim?" diye sordu, sonra Maryellen'ın elbette Patricia hakkında konuştuğunu anladı.

Döndü ve Bayan Greene'i banyoda yerde yatan şeyle yalnız bırakarak yatak odasına girdi. Burada bir şeyler yaşandığını gösteren tek iz, köşede devrilmiş olan koltuktu; bir de uyluğundan yorgana akmış kanlarla, çıplak yatan Patricia'ydı.

"Üzerine bir şey örtmek için gelmiştim," dedi Maryellen. Elini Patricia'nın alnına koydu, göz kapağını kaldırdı.

Göz kapağının altında tek gördüğü şey beyazdı. Patricia hareketsiz, cansız bir et parçasıydı. Kitty onun göğsü inip kalkıyor mu anlamaya çalıştı ama bunun bir anlamı olmadığını biliyordu. Ne yaptığını pek de bilmeden onun boğazına hafifçe dokundu.

"Nefes alıp almadığını nasıl anlarız?" diye sordu.

"Ben göğsünü dinledim, hiç ses yok," dedi Maryellen.

"Kalp masajı yapmayı bilmiyor musun?" diye sordu.

Ninova

Patricia'nın omuzları sarsıldı ve vücudu yavaşça titremeye başladı.

"Sen bilmiyor musun?" diye sordu Maryellen. "Ben sadece filmlerde gördüm."

"Onu öldürdünüz," diye bir ses yükseldi banyodan. Ses çatallıydı ama yine de yüksek ve berraktı. "O ölüyor."

Maryellen Kitty'nin suratına baktı, ağzı açıktı, kaşlarını sanki ağlayacakmış gibi kaldırmıştı. Kitty kendini kaybolmuş gibi hissediyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordu. "911'i arayalım mı?"

"Hayır, onu yana yatır..." Maryellen onun ellerini tutup Patricia'nın titreyen bedeninin üstünde telaşla bir şeyler yapmayı denedi. "Belki kafasını kaldırabiliriz. Şoka girmiş olabilir mi? Bilmiyorum."

Elbette aralarında kalp masajı yapmayı bilen tek kişi Bayan Greene'di. Kitty o an Maryellen'ın çaresizce bildiği her şeyi denemesini seyretti, sonra Bayan Greene onu nazikçe kenara itti, ellerini Patricia'nın omuzlarının altına yerleştirdi, "Onu yere indirmeme yardım edin," dedi.

Kitty onu ayaklarından tuttu ve Patricia'yı beceriksizce taşıyarak yatağın yanındaki kilimin üstüne bıraktılar. Sonra Bayan Greene bir elini Patricia'nın ensesine, diğer elini çenesine koydu ve Patricia'nın ağzını, bir arabanın kaportasını açar gibi açtı.

"Perdeleri kontrol edin," dedi. "Bizi kimse görmesin."

Kitty biri ona ne yapacağını söylediği için neredeyse minnetinden ağlayacaktı. Banyoya baktı ve James Harris'in hâlâ onu bıraktıkları yerde yattığını gördü. İlk önce onun kıvrandığını sandı, sonra güldüğünü fark etti.

"Kendimi iyi hissetmeye başladım bile," dedi James Harris. "Her saniye daha da iyi hissediyorum."

Kitty evdeki tüm perdelerin kapalı olduğundan emin oldu. Alt kattaki radyoda çalan senfoniyi kapatmak istiyordu ama kapatma düğmesini bulması çok zamanını alacaktı ve

üst kata dönmesi gerekiyordu. Her şeyi halletmek için sayıları yeterli değildi.

Yatak odasında Bayan Greene, Patricia'nın göğsüne dört kere basınç uygulamış, ağzında dört kez nefes vermişti; bunu sanki havuzun kenarında bir botu şişirir gibi sakince ve düzenli aralıklarla yapmıştı. Patricia'nın ağzı açıktı. Titremesi kesilmişti. Bu iyiye işaret miydi?

Bayan Greene kalp masajını bıraktı ve Kitty'nin kalbi de durdu.

"Yoksa o..." dedi, sonra boğazının konuşamayacağı kadar kuru olduğunu fark etti.

Bayan Greene cebinden bir kâğıt mendil çıkardı ve ağzını sildi, sonra mendile baktı ve dudaklarının kenarlarını kuruladı.

"Nefes alıyor," dedi.

Kitty, Patricia'nın göğsünün inip kalktığını görebiliyordu. İkisi birlikte Maryellen'a baktılar.

"Panik yaptım," dedi Maryellen. "Özür dilerim."

Bayan Greene, Patricia'nm uyluğunu işaret ederek, "Şu yaraya basınç uygulamanı istiyorum," dedi.

Patricia'nın bacağında, James Harris'i koparttıkları nokta şişmiş ve çirkin görünüyordu. Ağaçların reçine akıtması gibi kan akıyordu.

"Hiçbir şeyi değiştiremediniz," dedi James Harris banyodan. "Hemen öleceğine biraz daha geç ölecek. Ne olmuş yani?"

"Onunla konuşmayın," dedi Bayan Greene. "Konuşacak, bizi ikna etmeye çalışacak ama şimdilik tek yapabileceği şey bu. İşimizi unutmayıp onu tamamlamamız gerekiyor. Temiz bir bez bul da Patricia'nın bacağına bastır."

Kitty banyoya girdi, ellerinden kaçınarak James Harris'in üstünden atladı ve bulabildiği tüm havluları ve banyo bezlerini alarak geri döndü. Maryellen banyo bezlerinden birini dörde katladı ve Patricia'nm uyluğuna bastırdı. Bayan Greene ve Kitty banyoya geri döndüler.

Ninova

"Büyük planınız nedir?" diye sordu James Harris, diğer ikisi onu yan çevirirken. James Harris'in kolları işe yaramaz şekilde dalgalandı. "Bana ölene kadar kitap kulübü cezası mı vereceksiniz? Beni sonraki toplantınıza almayacak mısınız yoksa?"

Her biri bir koluna girdi, onu oturur konuma getirdiler, sonra Bayan Greene ve Kitty göz göze gelip başlarını salladılar. Bir... iki...

"Ayaklarını kaldır," dedi Bayan Greene.

... üç. James Harris'i kaldırıp dev küvetinin kenarına oturttular.

"Beni boğmak işe yaramaz," diye sırıttı James Harris. "Daha önce denendi."

Şu an ona ne olduğunu umursamıyorlardı; zaten ölü gibiydi, o yüzden onu bıraktılar ve James Harris arkaya doğru düşüp bir et yığını hâlinde fiberglas küvetin dibine düştü.

"Bundan daha iyisini yapmanız gerekecek," dedi.

Kitty onun vücudunu sırtüstü, uzunlamasına küvete yatacak şekilde düzeltirken Bayan Greene her şeyi yoldan çekti. Sonra odadan çıktı ve elinde soğutucu ve alışveriş poşetiyle geri döndü.

Yere mavi bir muşamba serdiler ve köşelerini bantla yere yapıştırdılar. Kitty, Horse'un geyik avcılığı kitaplarını alıp belli sayfaların fotokopisini çektirmişti. Onlara bakarak çalışmak için fotokopileri küvetin yanındaki duvara yapıştırınca James Harris üzerindeki resimleri iyice görebildi.

"Bunu yapamazsınız," dedi; korkudan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bana bunu yapamazsınız. Ben türümün tek örneğiyim. Ben bir mucizeyim."

Bayan Greene soğutucudan aletleri çıkarmaya başladı. Çelik testereler, birbirinin aynısı on tane kabzalı av bıçağı, iki kutu yedek bıçağıyla bir demir testere, bir top mavi naylon halat. Kayarlarsa kesikleri engellesin diye zincirli zırhı olan eldivenler. O ve Kitty yeşil bahçe dizlikleri taktılar.

"Beni dinleyin," dedi James Harris. "Ben eşsizim. Milyonlarca insan var ama ben bir taneyim. Bunu yok etmeyi gerçekten istiyor musunuz? Bu muhteşem bir mozaiği yok etmek ya da... bir kütüphane dolusu kitabı yakmak gibi bir şey. Siz bir kitap kulübüsünüz. Kitapları yakamazsınız."

James Harris'in ayakkabılarını ve çoraplarını, sonra da pantolonunu çıkardılar ve onu küvetin dibine çıplak hâlde yatırdılar. Göğüs uçları beyazdı ve cinsel organı sarı kasık kıllarının üzerine düşmüştü. Bayan Greene suyu açtı ve suyun giderden akıp gittiğinden emin oldu. Büyük parçaların kaçması yüzünden sonradan sorun yaşamamak için gidere süzgeç koydu. Kitty'ye bir avcı bıçağı uzattı.

Kitty James Harris'in başının yanında diz çöktü. Üzerinde kesik çizgiler olan şemaya baktı ve James Harris'in koluna uzandı. İlk kesiği dirseğinin tüm çevresine atmalıydı, bağ dokuyu kesecek, sonra da bükerek çekip koparacaktı. Kendi kendine bunun tıpkı bir geyiği parçalamak gibi olduğunu söyledi.

"Patricia size benden bahsetmedi mi?" dedi James Harris göz teması kurmaya çalışarak. "Ben dört yüz yıldır yaşıyorum. Sonsuz hayatın sırrını biliyorum. Nasıl ihtiyarlamayacağınızı size söyleyebilirim. Sonsuza kadar bu yaşta kalmak istemez misiniz?"

Kitty nefesini tutarak bıçağın ucunu James Harris'in kolunun iç tarafındaki yumuşak deriye dokundurdu.

"Hayatınızda ilk ve son defa sizden daha büyük bir şeyle yüz yüze geliyorsunuz," dedi James Harris. "Ben evrenin bir gizemiyim. Sizinse yapacağınız şey bu mu?"

Beyaz fayanslı banyonun parlak ışığında James Harris çaresizce küvette yatarken ve herkes izlerken, Kitty donup kaldı.

"Kesinlikle," dedi James Harris. "Henüz kalıcı bir şey yapmadın. Bana birkaç dakika verirsen eskisi kadar iyi olurum, sonra da sana sonsuza kadar yaşamanın sırrını veririm."

Bayan Greene, Kitty'nin omzuna dokunup elini uzatarak, "Ver," dedi. "Sen yan odada bekle. Patricia'ya göz kulak ol."

Kitty minnettarlıkla bıçağı Bayan Greene'e verdi ve ayağa kalktı, sonra zırhlı eldiveni çıkardı ve onu da uzattı. Bayan Greene gözlerini kapatarak sessizce dua etti.

"Ben dünyada hepinizden büyük olan tek şeyim," dedi James Harris, Kitty'nin ardından. "Sizi tanıdığınız herkesten daha kuvvetli yapabilirim, daha uzun yaşamanızı sağlayabilirim, aslında karşınıza muhteşem bir fırsat çıktı."

Gözlerini açıp küvetin yanında diz çöken Bayan Greene, "Neymiş o fırsat?" diye sordu. Eldivenleri taktı.

"Ben!" dedi James Harris.

Bayan Greene, "Buna katılmıyoruz," diye karşılık verdi.

Sonraki bir saat boyunca James Harris'e söylediği tek şey buydu. Kendine tereddüt etme fırsatı bırakmadan Bayan Greene bıçağı James Harris'in dirseğinin iç tarafına sapladı. Bıçak derinin hemen altındaki kemiğe çarptı ama Bayan Greene durmadı; bir Noel domuzunun yağlarını aldığını hayal ediyor, bu da James Harris'in haykırışları arasında yaptığı işin kolaylaşmasına yardım ediyordu.

Temiz, düzgün kesikler açmayı bırakıp bağları ve tendonları keserek James Harris'in dirseğini doğramaya devam etti. Avcı bıçağını kullanarak onun derisini doğradı, dilimledi, sıyırdı.

"Beni dinle," dedi James Harris telaşla. "Karşında sonsuz hayatın sırrını öğrenme şansı var ve sen onu kaldırıp atıyorsun. Bu delilik."

Bayan Greene onu duymazdan geldi ve en sonunda dirseği kemiğine kadar sıyırmayı başardı.

"Maryellen?" diye seslendi. "Bırak da Patricia'yla Kitty ilgilensin. Yardıma ihtiyacım var."

Maryellen yatak odasından banyoya gelerek, "Evet hanımefendi," dedi.

Maryellen James Harris'in kolunu iki eliyle tutup sağa sola döndürürken Bayan Greene James Harris'in omzunu

tutmuş, hâlâ bağlı gibi görünen her şeyi kesiyordu. Yırtılan kıkırdak sesi ve bir dizi minik tıkırtının ardından kolun yarısı en sonunda çıktı. Hâlâ birkaç parça et ve kıkırdakla James Harris'in vücuduna bağlıydı ama Bayan Greene Maryellen'ın koparamadıklarını bıçakla kesti. Maryellen kolu siyah bir çöp poşetine koydu ve ağzını dikkatle bağladı. Poşet hemen kıpırdanmaya başladı, içindeki kol dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Omuriliğimin iyileştiğini hissedebiliyorum," diye sırıttı James Harris, Bayan Greene'e bakarak. "Benim iyileştiğimden daha hızlı kesebilmeyi dileyeceksiniz."

Maryellen'ın yardımıyla Bayan Greene hızla çalışmaya devam etti. Sağ kolun geri kalanını omuzdan kestiler, sonra sağ ayağı, dize kadar sağ bacağı aldılar, sonra da bacağı kalçadan kestiler. Banyonun köşesinde kımıl kımıl oynayan bir siyah poşet yığını oluşmuştu. James Harris'in kasları ve kemikleri bıçağı körelttiğinden, Bayan Greene onu bir poşete attı ve yenisini aldı. Zırhlı eldivenler pıhtılarla dolup James Harris'in etini kolaylıkla tutmasını engellemeye başlayınca Maryellen zırhlı eldivenleri temizledi.

James Harris, "Senin oğlanlar nerede yaşıyordu?" diye sordu Bayan Greene'e. "Irmo'da, değil mi? Jesse ve Aaron. Buradan çıktığımda onları ziyaret edeceğim."

Bayan Greene sol kolu ve bacağı üzerinde çalışmak için onu karnının üstüne döndürdüğünde bile James Harris konuşmaya devam etti; ondan kesilen parçalar çoğaldıkça monoloğu da gittikçe daha az tutarlı hâle geliyordu.

"Davet edilmediğim hiçbir yere girmedim," diye mırıldandı. "Çiftliğe, o dulun evine, Rusya'ya, sadece girmemi istedikleri yerlere girdim. Lup onu kullanmamı istedi, bana gözleriyle rica etti, onu yaşatabileceğimi biliyordu ama önce o beni yaşatmalıydı. O güzel çocuğu hep hatırlayacağım. O asker de istedi, yüzü öyle fena yanmıştı ki aslında ona iyilik yaptım. Ben sadece insanların istediğini yaptım. Hatta Ann bile ona sunduğum şeyi istedi."

Ninova

Mola verdiler. Bayan Greene'in kolları zonkluyor ve ağrıyordu. James Harris'in omuriliğinin iyileşmesi tehdidi onun yüreğini sıkıştırıyordu. Fazla vakitleri yoktu ama Bayan Greene'in tek yapmak istediği şey sıcak bir banyo yapıp uyumaktı. Gece sonsuz gibiydi.

"Patricia nasıl?" diye sordu Kitty'ye.

Kitty, "Uyuyor," dedi, bezi Patricia'nın uyluğuna bastırmaya devam ederek.

Maryellen Kitty'nin boynunun nasıl zorlandığını gördü. Sol gözünün etrafında mor bir halka oluşmuştu.

"Horse'a ne söyleyeceksin?" diye sordu Maryellen.

Kitty'nin yüzü düştü.

"Onu henüz düşünmedim," dedi.

"Burada işimiz bitince bir çaresine bakarız," dedi Bayan Greene. Onun kendine güveni Kitty'yi sakinleştirmişti. "Şimdilik gözüne buz koy."

Banyoda James Harris'in gövdesi onu yeniden karşıladı. Artık sıra kafasındaydı. Bayan Greene bu andan nefret etse de, bunun en sonunda James Harris'in çenesini kapatmasını umuyordu. Erkekler hakkında öğrendiği bir şey vardı: konuşmayı seviyorlardı.

Bayan Greene onun hasarlı omuriliğinden kalan zorlu tendonları bıçakla keserken, James Harris konuşmaya devam etti.

"Wide Smiles Kulübü beni aramaya gelecek," dedi onunla göz göze gelmeye çalışarak. "Biz böyle yaparız. Beni aramaya gelecekler ve ne yaptığınızı öğrenince siz, çocuklarınız ve aileleriniz cehennemi yaşayacak. Bu sizin son şansınız. Şimdi durursanız onlara sizi rahat bırakmalarını söylerim."

"Kimse seni aramaya gelmeyecek," dedi Bayan Greene daha fazla dayanamayarak. "Sen yapayalnızsın. Dünyada kimsen yok ve öldüğünde de kimse bunu fark etmeyecek bile. Kimse umursamayacak. Arkanda hiçbir şey bırakmayacaksın."

James Harris, "İşte bu konuda yanılıyorsun," dedi ve kanlı ağzında bir sırıtış belirdi. "Hepinize bir hediye bıraktım. Arkadaşınız Slick olgunlaşıncaya kadar bekleyin."

James Harris kıkırdamaya başladı ve Bayan Greene bıçağını onun gırtlağına batırdı, sonra o ve Maryellen saçlarından tutarak onun kafasını çektiler ve gürültülü bir çatırtıyla kopardılar.

Ardından Bayan Mary'nin yıllar önce James Harris'in suratına tükürdüğü yemek masasında Patricia'ya söylediği şeyi yaptılar. Maryellen onun kafasını tuttu ve Bayan Greene bir çekiç alıp gözlerinin her birine onar santimlik çiviler çaktı. James Harris'in ağzı en sonunda hareket etmeyi bıraktı. Kafasını poşete koyup poşetin ağzını sıkı sıkı bağladılar.

İç organlarını çıkardılar ve her bir organını farklı bir poşete koydular. Bayan Greene onun göğüs kafesini testereyle kesemeyecek kadar yorulmuştu, o yüzden ondan ellerinden geldiğince çok et kesip kilolarca et ve kası farklı poşetlere koydular. İki, hatta üç kat poşete koyarak James Harris'i normal boy bir çöp torbasına sığabilecek, ağzı sıkıca bağlanmış bir poşetler yığınına çevirdiler.

İşleri bittiğinde banyo mezbahaya benziyordu. Bayan Greene ve Maryellen yatak odasına gittiler.

"Bitti mi?" diye sordu Kitty.

Bayan Greene, "Bitti," dedi.

Maryellen, "Arabayı getirmeliyim," dedi, sonra kilimin üstüne oturmamaya dikkat ederek yere çöktü. "Sadece bir dakikalığına oturmalıyım."

Hepsinin her tarafı ağrıyordu ama henüz sona yaklaşmamışlardı bile. Bayan Greene banyoya ve yatak odasına baktı, Maryellen da onun yaptığını yaptı. Kitty de aynı şeyi yaptı.

"İsa, Meryem, yüce Tanrım," dedi Kitty yavaşça.

Her yerde kan vardı. Muşambaya rağmen banyo kızıla kesmişti. Tezgâhlar, kapı çerçevesi, tuvalet, kıpkırmızıydı. Yatak odasındaki koyu meşe döşemede kan vardı, Patricia'nın

yattığı yorganda kan vardı, kapılar ve duvarlarda kanlı el izleri vardı. Ne kadara çok şeyi temizlemek zorunda olduklarını görmek onları yıktı, başladıkları noktadan bir adım ilerleyememişlerdi. Saat neredeyse ondu. Clemson-Carolina maçı bir saate kalmadan bitecekti.

"Yeterli zamanımız yok," dedi Maryellen.

Banyodan bir fısıltı geldi. Birbirlerine baktılar, sonra kendilerini zorlayarak ayağa kalktılar ve banyonun kapısına gittiler. James Harris'in vücut parçalarının olduğu siyah poşetler yılanlar gibi kıvrılıyordu. Hareketleri kuvvetli ve öfkeliydi.

"Gözlerine çivi çaktık," dedi Bayan Greene.

"Durmuyor," diye inledi Kitty. "İşe yaramadı. O hâlâ hayatta."

Kapı zili çaldı.

40. BÖLÜM

Maryellen, "Giderler," diye fısıldadı.

Kapı tekrar çaldı, bu sefer iki kere art arda çalmıştı.

Bayan Greene'in elleri ve ayakları buz gibi olmuştu. Maryellen kafatasının dibinde başlayan ağrıyı hissetti. Kitty inledi.

"Lütfen gidin," diye fısıldadı. "Lütfen gidin... lütfen gidin... lütfen gidin..."

Banyodaki siyah plastik poşetler kıvranıyordu. Biri yığının tepesinden yuvarlandı ve gümbürdeyerek yere düştü. Kapıya doğru kıvrılmaya başladı.

"Işıklar açık," dedi Maryellen. "Işıkları kapatmayı unuttuk. Işıklar kepenklerin dışından görünüyor. Evde olduğunu anlayacaklar."

Kapı zili tekrar çaldı, bu sefer üç kez.

"En az korkunç görünen hangimiz?" diye sordu Maryellen. Birbirlerine baktılar. O ve Bayan Greene kana bulanmıştı. Kitty'de sadece birkaç morluk vardı.

"Ah, Tanrım merhamet et," diye inledi Kitty.

"Herhalde Johnson'lardan biridir," dedi Maryellen. "Biraları bitmiş olmalı."

Kitty üç derin nefes aldı, başı döner gibi oldu, sonra sahanlığa çıktı, alt kata indi, sokak kapısının önüne gitti. Her şey sessizdi. Belki de kapıya gelenler gitmişti.

Kapı tekrar çaldı, sesi öyle yüksekti ki Kitty ciyakladı. Kapının kolunu tuttu, kilidi açtı ve kapıyı araladı.

"Çok mu geç kaldım?" diye sordu Grace.

Kitty, "Grace!" diye bağırdı ve onu kolundan tutarak içeri çekti.

Ninova

Yukarıdakiler onu duymuş ve koşa koşa aşağı inmişlerdi. Kanlarla kaplı Maryellen ve Bayan Greene'i gören Grace'in ağzı açık kaldı. Onlara dehşet içinde baktı.

"O beyaz bir halı," dedi.

Diğer ikisi durdular ve arkalarını dönüp merdivene baktılar. Kanlı ayak izleri halının ortası boyunca uzanıyordu. Tekrar döndüler ve her şeyi anlayan Grace'in onlardan bir adım uzaklaştığını gördüler.

Grace, "Yoksa..." diye söze başladı ama lafını tamamlayamadı.

"Git de kendin bak," dedi Maryellen.

"Bakmamayı tercih ederim," dedi Grace.

Bayan Greene, "Hayır," dedi. "Eğer şüphelerin varsa, bunu görmen gerekiyor. O üst katın tuvaletinde."

Grace gönülsüzce, basamaklardaki kan lekelerinden titizlikle kaçınarak yukarı çıktı. Yatak odası boyunca ilerleyen ve banyonun kapısında duran ayak seslerini duydular. Uzun bir sessizlik oldu. Grace aşağı indiğinde dizleri titriyordu ve bir eliyle duvara tutunuyordu. Kanlarla kaplı üç kadına baktı.

"Patricia'nın nesi var?" diye sordu.

Ona olanları anlattılar. Onlar konuşurken Grace'in suratı ciddileşti, omuzları ve sırtı dikleşti. Diğerlerinin anlatacakları bittiğinde Grace, "Anladım," dedi. "Ondan kurtulma planı nedir?"

"Stuhr'un Roper ve East Cooper hastaneleriyle bağlantısı var," dedi Maryellen. "Tıbbi atıklarını sabah erken ve gece saatte krematoryumda yakıyorlar. Arabama bir sürü biyolojik tehlike poşeti koydum ama... hareket ediyorlar. Onları bu şekilde götüremem."

Grace parmaklarını dudaklarına vururken hepsi onu izliyordu.

"Stuhr'u yine de kullanabiliriz," dedi, sonra bileğini çevirip baktı. "Maçın bitmesine yarım saatten az var."

"Grace," dedi Maryellen; suratında kuruyan kan lekeleri

çatlamaya başlamıştı. "Hareket eden vücut parçalarıyla dolu torbaları Stuhr'a götüremeyiz. Görürler. İçini açarlarsa bunların ne olduğunu açıklayamam."

"Bennett'la benim küllerimizi koymamız için iki tane duvar nişimiz var," dedi Grace. "Mezarlığın doğu tarafında, gün doğumuna bakıyor. Kafasını birine, geri kalanı da diğerine koyarız."

"Ama kayıt tutuyorlar," dedi Maryellen. "Bilgisayarda. Hem siz ikiniz öldüğünüzde ne olacak?"

"Herhalde kayıtları değiştirebilirsin," dedi Grace. "Bennett'la bana gelince, umarım o köprüden geçmemize daha yıllar vardır. Şimdi, bakalım burada birkaç kutu bulabilecek miyiz. Maryellen, sen ve Bayan Greene misafir odasında duş alın. Koyu renk havlular kullanın ve onları küvetin içinde bırakın. Bana en azından yedek kıyafet getirdiğinizi söyleyin."

"Arabada," dedi Maryellen.

Grace, "Kitty," dedi, "arabasını buraya getir. Ben kutu arayacağım. Siz ikiniz temizlenin. Cadde insanla dolana kadar kırk dakikamız falan var, o yüzden hemen işe koyulalım."

Kitty arabayı getirdi ve Grace'in kımıl kımıl, plastiğe sarılmış vücut parçalarını kutuya koyup sokak kapısının önüne götürmesine yardım etti. Bayan Greene ve Maryellen kendilerini mükemmel şekilde temizleyememişlerdi ama en azından artık mezbahada çalışıyor gibi görünmüyorlardı.

Son mukavva kutuyu sokak kapısının yanına götürdüklerinde Grace, "Maçın bitmesine ne kadar kaldı?" diye sordu.

Kitty televizyonu açtı.

"... ve Clemson vakit doldurmak için bir mola daha alıyor..." dedi bir spiker.

Kitty," Beş dakikadan az," dedi.

"O zaman sokaklar hâlâ boşken şunları arabaya yükleyelim," dedi Grace.

Hep birlikte, neredeyse koşarak, karanlık basamakları inip

Ninova

çıktılar ve kutuları Maryellen'ın minivanına koydular. James Harris'in kutuların içinde hareket ettiğini hissedebiliyorlardı, sanki kutular dolusu fare taşıyorlardı.

İşleri bittiğinde holde dikildiler ve başarısız olduklarını anladılar. Planları James Harris'i dünya üzerinden silmek, evini hiçbir şey olmamış gibi bırakmaktı; sanki James Harris ortadan kaybolmuş ya da bavulunu alıp da çıkmış sanılmalıydı. Fakat kutuları yığdıkları holde bir kan gölü vardı, beyaz halılar kanla kaplanmıştı, duvarlarda ve merdiven korkuluğunda kanlı el izleri vardı, alt kattan bakılınca bile üst katın sahanlığının korkunç hâlde olduğu görülüyordu. Bir de banyo vardı.

Çevredeki evlerden gürültülü bir tezahürat yükseldi. Biri havalı korna çaldı. Maç bitmişti.

"Bunu yapamayız," dedi Maryellen. "Biri onu aramaya gelecek ve kapıyı açtıkları anda onun öldürüldüğünü anlayacaklar."

"Sızlanmayı kes," dedi Grace sertçe. "C–24 ve C–25 numaralı nişleri bulacaksın. Bulabileceğine eminim. Sen ve Kitty en az korkunç görünenlersiniz, o yüzden Stuhr'a siz gidiyorsunuz."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Maryellen. "Burayı yakacak mısın?"

Grace, "Saçmalama," dedi. "Ben ve Bayan Greene burada kalacağız. Hayatımız boyunca erkeklerin arkasını topladık. Bu da farklı bir durum değil."

Sarhoş futbol fanları tezahüratlar yapıp birbirlerine seslenerek arabalarına gitmeye başladı ve sokaktaki arabaların farları birer birer yandı.

"Ama," dedi Maryellen.

"Aması maması yok," dedi Grace. "Şimdi gidin."

Kitty ve Maryellen sendeleyerek minivana bindiler. Grace onların arkasından kapıyı kapattı ve Bayan Greene'e döndü.

"Çok iş var," dedi Bayan Greene.

"İkimiz toplam seksen yıldır ev temizliyoruz," dedi Grace. "Bence bunu başarabiliriz. Şimdi karbonata, amonyağa, beyaz sirkeye ve bulaşık deterjanına ihtiyacımız var. Çarşafları ve havluları çamaşır makinesine atmalıyız ama önce halılara sprey sıkalım da biz çalışırken ıslansınlar."

"Havluları ve o yorganı duşta yıkamalıyız," dedi Bayan Greene. "Gerçekten çok sıcak olmalı, üzerlerine tuz döküp sert bir fırça kullanacağız. Sonra da bir sürü yumuşatıcıyla birlikte kurutucuya atacağız."

Grace, "Bakalım halıdaki bu kan izleri için biraz hidrojen peroksit bulabilecek miyiz," dedi.

"Ben amonyağı tercih ederim," dedi Bayan Greene.

Grace, "Sıcak suyla mı?" diye sordu.

"Hayır, soğuk."

"İlginç," dedi Grace.

Gece yarısı civarında Maryellen onları bir benzin istasyonunun ankesörlü telefonundan aradı.

"İşimiz bitti," dedi Maryellen. "C–24 ve C–25. Sıkıca kapattık ve veri tabanını da sabah halledeceğim."

"Bayan Cavanaugh da tam çarşafları ütülüyordu," dedi Bayan Greene. "Sonra halıları şampuanlayıp eşyaları kaldıracağız, sonra bizim de işimiz bitiyor."

Maryellen, "Nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Burada hiç kimse yaşamamış gibi," dedi Bayan Greene.

"Patricia nasıl?"

"Uyuyor," diye yanıt verdi Bayan Greene. "Tek ses çıkarmadı."

"Gelip sizi almamı ister misiniz?"

"Eve dön," dedi Bayan Greene. "İnsanların buranın yolgeçen hanı olduğunu düşünmesini istemeyiz. Ben kendim dönerim."

"Tamam," dedi Maryellen. "Bol şans."

Bayan Greene telefonu kapattı.

Ninova

O ve Grace çarşafları ütülediler, yorganı tekrar yatağa serdiler ve gözden kaçırdıkları bir kan lekesi var mı diye etrafı incelediler.

Sonra Grace yürüyerek eve gitti ve o arabasını getirirken Bayan Greene Patricia'yı alt kata indirdi, radyoyu kapattı, ışıkları söndürdü ve James Harris'in anahtarını kullanarak kapıyı dışarıdan kilitledi.

Bennett alt kattaki koltukta uyuyakalmıştı, o yüzden Patricia'yı Grace'in misafir odasına taşıdılar, sonra Grace Carter'ı aradı.

"Slick'i hastanede ziyaret ettikten sonra maçı izlemeye bize gelmişti," dedi telefonda. "Burada uyuyakaldı. Bence onu uyandırmasak daha iyi."

"Herhalde en iyisi öyle olacak," dedi Carter. Çok içmişti, o yüzden dili dolanıyordu. "Sizin yeniden arkadaş olmanız beni sevindirdi."

Grace, "İyi geceler Carter," dedi ve telefonu kapattı.

Bayan Greene'i eve bıraktı ve onun karanlık evinin önünde kendi de arabadan indi.

"Yardımların için teşekkürler," dedi Grace.

"Yarın," dedi Bayan Greene. "Irmo'ya gidip bebeklerimi eve getireceğim."

"Güzel," dedi Grace.

"Üç yıl önce haksızdın," dedi Bayan Greene. "Haksızdın ve korkağın tekiydin ve insanlar öldü."

Boştaki arabanın tepe ışığının aydınlığında birbirlerine bakarak dikildiler. Grace en sonunda, hayatı boyunca hiç söylemediği bir şey söyledi.

"Özür dilerim."

Bayan Greene hafifçe başını salladı.

"Bu gece geldiğin için teşekkürler," dedi. "Tek başımıza yapamazdık."

"Hiçbirimiz bunu tek başına yapamazdı," dedi Grace.

***

Grace, Patricia'nın yatağının yanına oturmuş, koltukta uyukluyordu. Patricia sabahın dördünde inleyerek uyandı. Grace onun terli saçlarını gözünün önünden çekti.

"Bitti," dedi Grace.

Patricia gözyaşlarına boğuldu, Grace ayakkabılarını çıkardı ve onun yanına yattı, o hıçkıra hıçkıra ağlarken Patricia'yı salladı. Sonra ağrı vurdu ve Grace Patricia'nın tuvalete gitmesine yardım etti, o tuvaletini yaparken Grace kapının önünde bekledi. Patricia'nın bağırsaklarındaki her şey sıvılaşmıştı. Sifonu çektikten sadece saniyeler sonra klozetin önünde dizlerinin üstüne çöküp kustu.

Grace onu yatağa geri yatırdı ve o dönüp dururken başında oturdu. En sonunda *Soğukkanlılıkla* kitabını bulup çıkardı.

Yumuşak güneyli aksanıyla, Patricia'ya, "Holcomb Kasabası batı Kansas'ın yüksek buğday arazilerinin üstünde kurulmuştur," diye okudu. "Burası diğer Kansaslıların 'taşra' dediği ıssız bir bölgeydi. Arazi düzdü, inanılmaz derecede çok şeyin göründüğü bir manzarası vardı: atlar, sığır sürüleri, bir gezgine çok çok uzaktan görünmeye başlayan, Yunan tapınakları gibi zarafetle yerden yükselen beyaz tahıl ambarları..."

Güneş doğana kadar okumaya devam etti.

41. BÖLÜM

Patricia Bayan Mary'yi son bir kez daha gördü.

Ateşi iki gün boyunca düşmemişti, yani sadece hayal görmüş de olabilirdi. Fakat Patricia yaşlandıkça Carter'ın ona evlenme teklif ettiği gün ne giydiğini unuttu, Blue'nun lise mezuniyetinin güneşli bir günde açık havada mı yoksa yağmur yağdığı için spor salonunda mı yapıldığını unuttu, hatta evlilik yıldönümünü bile unuttu ama aydınlık bir kasım ikindisi gözlerini açıp yanağını okşayan kuru, yumuşak eli hissettiği ve yatağının yanında duran bir çift siyah ayakkabıyı gördüğü ânı asla unutmadı.

Bunlar çirkin ayakkabılardı, pratik ve alçak topukluydu; öğretmen ayakkabılarıydı. Onu giyen bacaklarda ten rengi külotlu çorap vardı ve çorap ekoseli, pamuk bir elbisenin altında gözden kayboluyordu ama Patricia gerisini görmek için başını kaldıramayacak kadar güçsüzdü. Sonra ayakkabılar döndü ve odadan dışarı çıktı. Patricia'nm Bayan Mary hakkında hep hatırlayacağı şey o zorlu akşam yemekleri ya da o gece Grace'in partisinin ardından onu bulmanın şoku veya su bardağına düşen hamamböceği olmayacaktı; oğlunu, onu uyarmak için cehennemden geri dönecek kadar çok sevmesi olacaktı.

Sonra Bayan Mary'nin Carter'ı uyarmak için dönmediğini hatırladı. Bayan Mary onu uyarmak için dönmüştü.

O öğleden sonra ateşi düştü. Bir an önce kendini uyuşmuş hissedip terliyor, asla uyanamayacağı bir rüyanın içindeymiş gibi geliyordu. Bir an sonra her şey berraklaştı, Patricia güneş ışığını görüp gözlerini kırpıştırdı ve cildinde kuruyan terle,

keskin gözlerle yatakta doğruldu. Tuvaletin sifonunu duydu ve Grace banyodan çıktı.

"Güzel, uyanmışsın," dedi Grace. "Bir bardak su ister misin?"

"Açım," dedi Patricia.

Grace ona bir şey getiremeden Carter odaya daldı.

"Uyandı," dedi Grace.

"Bize dönmene çok sevindim," dedi Carter. "Bir süredir ateşin vardı. Eğer bu gece de düşmeseydi seni hastaneye götürecektim."

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi Patricia. "Sadece açım. Blue ve Korey nerede?"

"İyiler," dedi Carter. "Dinle, Şirin Ada'yı..." Sonra Grace'in hâlâ odada olduğunu hatırladı. "Burada olduğun için minnettarım ama eşimle konuşacağım özel bir şey var."

Patricia, Grace'e bakarak başıyla onayladı, Grace de, "Bu akşam yine uğrarım," dedi ve odadan çıktı.

Carter daha önce Grace'in oturduğu, yatağın yanındaki koltuğa oturdu.

"Şirin Ada'yı kaybedeceğiz," dedi. "James Harris yokken Leland orayla baş edemez. Bir sürü para taahhüt etti ama paranın bir kısmı artık yok. O yangından sonra zaten gergin yatırımcılardan kaçıp duruyoruz, bir de Jim'in gittiğini ve Leland'ın paranın çoğunu bulamadığını öğrenirlerse, koyduğumuz paranın hepsini kaybedebiliriz. Nereye gittiğini biliyor musun? Evi resmen bomboş."

Patricia yatakta doğrularak, "Carter," dedi. "Şu an bunu konuşmak istemiyorum. Korey'yi eve ne zaman getireceğimizi konuşmak istiyorum."

"Bir adam kayıp," dedi Carter. "Jim'in bu aile için anlamı büyüktü, çocuklar için anlamı büyüktü ve proje için de anlamı büyüktü. Eğer nerede olduğuna dair en ufak bir şey biliyorsan bana söylemelisin."

"J- larris hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Patricia.

Bunu çok ikna edici şekilde yapamamış olmalı ki Carter bunu, onun bir şeyler bildiğinin ispatı olarak kabul etti.

Öne eğilerek dirseklerini dizlerine koydu. "Şu takıntının olayla alakası var mı?" diye sordu. "Gidip yine ona bir şeyler mi söyledin? Patty, yemin ederim, eğer herkes senin yüzünden mahvolursa... kaç aileyi etkilediğini bilmiyorsun bile. Leland, biz, Horse ve Kitty..."

Carter ayağa kalktı ve James Harris, taahhüt hesapları, kayıp para ve ana yatırımlar hakkında konuşmaya devam ederek odada daireler çizmeye başladı; Patricia bu adamı artık tanımadığını fark etti. Âşık olduğu Kershaw'lı sessiz çocuk ölmüş, onun yerine bu öfkeli yabancı gelmişti.

"Carter," dedi Patricia. "Ben boşanmak istiyorum."

İki gün sonra Patricia kendini zorlayarak yataktan çıktı ve hastanede Slick'i görmek için şehir merkezine indi. Oraya vardığında Slick uyuyordu, o yüzden Patricia o uyanana kadar oturup bekledi. Slick'in benzi sapsarıydı ve nefes alırken göğsü düzenli inip kalkmıyordu. Oksijen seviyesini yüksek tutmak için ona artık tüm yüzünü kaplayan bir oksijen maskesi takmışlardı. Patricia yıllar önce James Harris'i uyurken gördüğünü ve onu ölmüş sandığını hatırladı. Slick de tıpkı öyle görünüyordu.

Slick gözlerini açtı, konuşmak için maskesini kaldırdı. "Grace bana... anlattı," dedi. "Ona bütün... detayları anlattırdım."

"Ben de," dedi Patricia. "Onun bana yaptığı şey yüzünden baygındım."

"Nasıl bir... histi?" diye sordu Slick.

Patricia bunu Slick'ten başka birine asla söylemezdi. Öne eğildi.

"Harikaydı," diye fısıldadı, sonra hemen James Harris'in Slick'e ne yaptığını hatırladı. Kendini bencil ve hissiz bir yaratık gibi hissetti.

"Günahların çoğu öyledir," dedi Slick.

"Kendilerine neden bunu yaptıklarını anlıyorum," dedi Patricia. "Her şey tamammış, dengedeymiş gibi hissetmek, sıcak ve güvende olma hissi öyle bir şey ki... onu öyle çok arzuluyorsun ki ama ufukta kaybolup gidiyor ve onu asla geri alamayacağını hissediyorsun, onsuz yaşamak da istemiyorsun. Fakat yaşamaya devam ediyorsun ve canın hep yanıyor. Sanki derime sürekli bıçaklar batıyor ve eklemlerim ağrıyor."

"Bize... ne yaptı?" diye sordu Slick. "Bizi... katil etti... ve her şeye... ihanet ettik... şimdi de her şey... mahvoluyor..."

Patricia, Slick'in damar yolu açılmamış elini tuttu.

"Çocuklar güvende," dedi. "Önemli olan da bu."

Slick'in boğazı bir süre titredi, sonra, "Six Mile'dakiler... değil..." dedi.

Patricia damarlarındaki kanın ağırlaştığını hissetti.

"Hepsi değil," dedi. "Ama senin çocukların, Maryellen'ın çocukları, Kitty'nin çocukları. Grace'in oğulları. O bunu uzun zamandır yapıyordu Slick. Onu daha önce kimse durduramamıştı. Ama biz yaptık. Bedel ödedik ama onu durdurduk."

"Peki ya... ben?" diye sordu Slick. "Ben... iyileşecek miyim?"

Patricia bir an için yalan söylemeyi düşündü ama birlikte, bunu yapamayacağı kadar çok şey yaşamışlardı.

"Hayır," dedi. "İyileşeceğini sanmıyorum. Çok üzgünüm."

Slick, Patricia'nın elini öyle bir sıktı ki Patricia parmaklarının kırılacağını sandı.

Slick maskenin ardından, "Niye?" diye sordu.

"Bayan Greene bana o yaratığın ölmeden önce söylediği bir şeyi anlattı," dedi Patricia. "Sanırım başkalarını bu şekilde kendisi gibi yapıyor. Sanırım sana da bunu yaptı."

Slick, Patricia'ya baktı ve Patricia onun gözlerinin kızardığını, kan çanağına döndüğünü gördü, sonra Slick başını

"İçimde... büyüyen bir şey... olduğunu hissediyorum," dedi. "Benim... ölmemi bekliyor... sonra uyanacak."

Elini gırtlağına götürdü.

"Burada," dedi. "Yeni... bir şey... yutkunamıyorum..."

Bir süre konuşmadan, el ele oturdular.

"Patricia..." dedi Slick. "Yarın... Buddy Barr'ı getir... Vasiyetimi... değiştirmek istiyorum... yakılmak... istiyorum..."

"Elbette," dedi Patricia.

"Ve... beni yalnız bırakmayın..."

"O konuda hiç endişelenme," dedi Patricia.

Öyle de oldu. Son ânına kadar kitap kulübünden biri hep onun yanındaydı. Şükran Günü'nde Slick nefes almakta zorlanmaya, oksijen değerleri düşmeye başladı ve Slick son kez bilincini kaybettiği sırada Kitty yanındaydı, ona *Soğukkanlılıkla*'yı okuyordu. Acil müdahale ekibi odaya dalıp Slick'in etrafını sardıklarında ve Kitty'yi bir köşeye ittiklerinde bile Kitty okumaya devam etti; sadece dudaklarını kıpırdatarak sessizce okuyor, kitaptaki sözcükleri bir dua gibi fısıldıyordu.

Birkaç gün sonra Slick'in cenazesinin ardından Ragtag daireler çizerek yürümeye başladı. Patricia onun odaların kenarlarında yürüdüğünü ve asla sağa değil, hep sola döndüğünü fark etti. Bazen de önündeki kapılara çarpıyor, sanki içlerinden geçmeye çalışıyordu. Patricia onu Dr. Grouse'a götürdü.

"İki kötü haberim var," dedi veteriner. "Birincisi, Ragtag'de beyin tümörü var. Onu hemen öldürmez, ayrıca acı da çekmiyor ama zamanla durumu kötüleşecek. Kötüleştiğinde bana getirin, onu uyutalım."

İkinci kötü haber de tümörü tespit etmek için yapılan testlerin beş yüz yirmi dolar tutmuş olmasıydı. Patricia ona çek yazdı.

Eve döndüğünde haberi Blue'ya verdi. Blue'nun söylediği ilk şey, "Korey'yi eve getirmeliyiz," oldu.

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun," dedi Patricia.

Bunu yapabileceklerini o da düşünmemiş miydi? Korey'nin Southern Pines'ta sekiz hafta kalması için ödeme yapmışlardı ve kızının terapistler, danışmanlar ve doktorlarla dolu bir programı vardı; hepsi de Patricia'ya onun uyumakta zorluk çektiğini, huzursuz ve endişeli göründüğünü, odaklanamadığını, onu oradan erken çıkarmanın akıllıca olmayacağını söylemişlerdi. Ama Patricia onu önceki gün ziyaret ettiğinde Korey, pek fazla konuşmasa da sakin ve aklı başında görünüyordu.

"Anne," dedi Blue, sanki Patricia'nın duyma sorunu varmış gibi konuşarak. "Ragtag benden yaşlı. Onu Korey'ye ilk Noel hediyesi olarak almışsınız. Eğer Ragtag hastaysa, korkacaktır. Korey'ye ihtiyacı var."

Patricia karşı çıkmak istiyordu. Korey'nin programını ortada kesemeyeceklerini, doktorların en iyisini bildiğini söylemek istiyordu. Ragtag'in Korey'nin orada olup olmadığını fark bile etmeyeceğini söylemek istiyordu. Zaten Korey'nin de Ragtag'i çoğu zaman görmezden geldiğini söylemek istiyordu. Ama Korey'nin eve dönmesini kendisinin de ne kadar istediğini fark etti ve "Haklısın," dedi.

İkisi birlikte Southern Pines'a gittiler, doktorların itirazlarına rağmen Korey'yi oradan çıkardılar ve eve getirdiler. Ragtag onu gördüğünde, yattığı yerde kuyruğuyla yeri dövmeye başladı.

Blue ve Korey o hafta sonu Ragtag'in üstüne titrerken, Ragtag orada olmayan şeylere havladığında onu sakinleştirirken, kuru mama yiyemediğinde gidip ona marketten yaş mama alırken, onunla birlikte arka bahçede ya da koltukta güneşlenirken Patricia onlardan uzak durdu. Ve pazar gecesi işler kötüleştiğinde, Dr. Grouse'un muayenehanesi kapalı olduğu için, Ragtag etrafta daireler çizerek yürürken, göremedikleri şeylere havlayıp onları ısırmaya çalışırken onun yar urdular, alçak sesle onunla konuştular; ne kadar

iyi, ne kadar cesur bir köpek olduğunu, onu asla yalnız bırakmayacaklarını söylediler.

Patricia saat bir gibi yatmaya giderken iki çocuğu da hâlâ Ragtag'in yanında oturuyor, Ragtag daireler çizdikçe onun başını okşuyor, onunla konuşuyor, Patricia'nın daha önce onlardan görmediği şekilde şefkat gösteriyorlardı. Patricia saat dört civarı irkilerek uyandı ve sessizce alt kata indi. Üçü birlikte küçük odadaki koltukta yatıyorlardı. Korey ve Blue iki uçta, uyuyorlardı. İkisinin arasında yatan Ragtag, ölmüştü.

Onu hep birlikte evin yan tarafına gömdüler ve çocuklar ağlarken Patricia ikisine de sarıldı. Carter ertesi akşam geldiğinde ikisi oturup Korey ve Blue'ya boşanacaklarını söylediler; Carter neler olacağını anlattı.

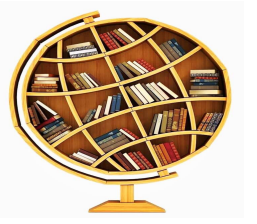
"İşte şöyle olacak," dedi Carter. Patricia'ya çocukların kesinlikten hoşlandığını ve kendisinin bu yeni gerçekliği anlatmak için daha donanımlı olduğunu söylemişti. "Pierates Cruze'daki ve sahildeki ev bende kalacak. Okul ve üniversite masraflarınızı ben karşılayacağım, o konuda endişe etmenize gerek yok. Ve burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Anneniz öyle karar verdiği için kendine yeni bir ev bulacak. Çok büyük olmayabilir ve Mt. Pleasant'ın başka bir bölgesinde de olabilir. Sadece bir arabası olacak, o yüzden büyük ihtimalle arkadaşlarınızı görmek için arabayı ödünç alamayacaksınız. Hatta anneniz başka bir şehre bile taşınabilir. Bunları kimseyi cezalandırmaya çalıştığım için söylemiyorum ama işlerin nasıl değişebileceği konusunda gerçekçi bir fikriniz olmasını istiyorum."

Sonra onlara hafta içi kiminle birlikte yaşamak istediklerini sordu. İkisi de Patricia'yı şaşırtarak, "Annemle," dediler.

SOĞUKKANLILIKLA

Şubat 1997

Ninova

42. BÖLÜM

Patricia mezarlığın yanına park etti ve bez çantasını savurarak arabadan indi. Gökyüzünün, altı beyaz, yukarı çıktıkça kızılgerdan yumurtası gibi camgöbeğine çalan, kocaman mavi bir kubbe gibi göründüğü o soğuk kış günlerinden biriydi. Patricia mezarların arasındaki dolambaçlı yol boyunca yürüdü ve doğru sıraya vardığında çimene çıktı. Slick'in mezar taşına doğru yürürken kuru otlar ayağının altında çıtırdıyordu.

Uyluğunun iç tarafı, engebeli bir yolda yürüdüğünde hep olduğu gibi sızlıyordu. Korey de benzer bir ağrı çekiyordu. Bu paylaştıkları bir şeydi. Fakat Patricia bunun Korey için kalıcı olduğunu kabul etmeyi reddediyordu. Uzmanlarla görüşmeye çoktan başlamışlardı; bir doktor kan nakli ve bir dizi sentetik eritropoetin kürü sayesinde Korey'nin vücudunun daha fazla alyuvar üretebileceğini ve bunun ağrıyı yok edeceğini düşünüyordu. Okul bittiği gibi tedaviye başlamayı planlamışlardı. Sadece birinin bu tedaviyi deneyebileceği kadar paraları vardı. Patricia için sorun değildi.

Herkes beş parasızdı. Leland yılbaşından hemen sonra iflas etmişti ve artık Kevin Hauck için komisyonla ev satıyordu. Kitty ve Horse neredeyse her şeylerini kaybetmişlerdi ve karınlarını doyurmak için Seewee Çiftliği'ni parsellere bölmüş, parça parça satıyorlardı. Patricia, Carter'm Şirin Ada'da ne kadar para batırdığını bilmiyordu ama avukatının ona nafakayı ne kadar sık hatırlattığına bakılırsa epey kaybetmiş olmalıydı.

Herkes James Harris'in yaklaşan krizi önceden görüp pılı-

nı ını toplayarak kasabadan kaçtığını düşündü. Hiç kim-

Ninova

se fazla soru sormadı. Ne de olsa onun peşine düşmek epey emek gerektirecekti, onu geri getirmek de cevaplarını kimsenin duymak istemediği tuhaf sorulardan başka bir şey yaratmayacaktı. Günün sonunda birkaç zengin beyaz, parasını kaybetmişti. Birkaç fakir siyah da evlerini kaybetmişti. İşler hep böyle yürürdü.

Patricia ocak ayında Şirin Ada'ya gitti. İnşaat makineleri gitmiş, bitmemiş, çıplak evlerin karkasları iskeletler gibi yapayalnız yükseliyor, açık havada aşınmaya devam ediyorlardı. Patricia arabasıyla sitenin merkezinden Six Mile'a kadar gitti. Bayan Greene liseyi bitirene kadar oğullarına yakın olmak için Irmo'ya taşınmıştı ama bazı insanlar buraya geri taşınıyordu. Ufak çocuklardan oluşan bir grup, Mt. Zion Kilisesi'nin duvarında eski bir tenis topunu sektiriyorlardı. Patricia birkaç evin garaj yoluna park etmiş arabalar olduğunu gördü ve bir elin parmağını geçmeyecek sayıda bacadan çıkıp sokağa yayılan odun dumanının kokusunu aldı.

Slick ölmeden önce herkese hediye bulma üzerinde çalışmıştı ve Maryellen aralık ayında arabayla dolaşarak hepsini dağıtmıştı. Patricia katlanmış pembe eşofman üstünü açtı ve önüne tuttu. Üzerinde, yemliğin içinde uyuyan bebek İsa vardı ve bilinmeyen bir sebepten ötürü, tepesinde gerçek bir zil olan, işlemeli bir Noel ağacının altında yatıyordu. Üzerinde el yazısıyla, *Bugünün Sebebini Unutmayın*, yazıyordu.

"Grace için de bundan bir tane yapmış mı?" diye sordu Patricia.

"Bende o üzerindeyken çekilmiş bir fotoğrafı var," diye yanıt verdi Maryellen. "Görmek ister misin?"

Patricia, "Şoka dayanabileceğimden emin değilim," dedi.

O ve çocuklar Noel yemeğini Grace ve Bennett'la birlikte yediler. Bulaşıkları yıkadıktan sonra, Korey ve Blue arabaya gittiklerinde, Grace ona kalan yemeklerin olduğu bir poşet verdi, sonra antredeki masanın çekmecesini açtı, kalın bir zarf çıkardı ve poşetin içine attı.

"Mutlu Noeller," dedi. "Bu konuda itiraz istemiyorum."

Patricia poşeti masanın üstüne koydu ve zarfı açtı. Kalın bir yirmi dolarlık yıpranmış banknot tomarıydı bu.

Patricia, "Grace..." dedi.

"Evlendiğim zaman," dedi Grace, "annem bana bunu verip bir eşin her zaman köşede parası olması gerektiğini söylemişti, ne olur ne olmaz diye. Şimdi ben de senin almanı istiyorum."

"Teşekkürler," dedi Patricia. "Geri ödeyeceğim."

Grace, "Hayır," dedi. "Bunu kesinlikle yapmayacaksın."

Patricia paranın bir kısmını Korey ve Blue'ya hak ettikleri Noel'i vermek için kullandı. Gerisini de James Harris'ten kalan 2.350 dolara ekledi ve köprünün yakınında, iki odalı, mobilyalı bir dairenin depozitosu olarak yatırdı. Şimdi yaşadıkları evin sadece bir odası vardı ve Blue koltukta yatıyordu.

Patricia *Soğukkanlılıkla*'yı bez çantasından çıkardı ve Slick'in mezar taşının önüne koydu. Bir şarap kadehi ve kapağı çevrilerek açılan ufak bir şişe Kendall-Jackson da çıkardı, kadehi doldurdu ve kitabın üstüne koydu. Devrilmeyeceğinden emin olduktan sonra bu gezilerde her zaman yaptığı şeyi yaptı ve duvar nişlerinin olduğu kısma doğru yürüdü, C-24 ve C-25'i buldu. Taşların üzerleri boştu, isim yoktu. Üzerlerinde hiçbir zaman isim yazmayacaktı.

Patricia, James Harris'in kim olduğunu merak etti. Bu topraklarda ne kadar zamandır dolanıyordu? Ardında kaç tane ölü çocuk bırakmıştı? Kershaw gibi kaç küçük kasabayı emip kurutmuştu? Bunu kimse bilemezdi. Old Village'a geldiğinde, herhalde geçmişi uzun bir belirsizlikten ibaretti, diye düşündü Patricia, o sadece sonsuz bir şimdide yaşıyordu.

Ardında kimseyi bırakmamıştı, ne bir çocuk, ne ortak anılar, ne bir tarih... onun hakkında kimse hikâye anlatmayacaktı. Bu dünya üzerindeki tek varlığı acıydı, o da zamanla hafifleyecekti. Öldürdüğü insanların yası tutulacaktı ama onları sevenler hayatlarına devam edecekti. Tekrar âşık olacak-

lar, çocuk sahibi olacaklar, ihtiyarlayacaklar ve onların yasını da çocukları tutacaktı.

James Harris öyle değildi.

Eğer bu bir kitap olsaydı, adı *James Harris'in Gizemli Yok Oluşu* olurdu ama iyi bir gizem olmazdı çünkü Patricia yanıtı zaten biliyordu: James Harris'in başına gelen gizem Patricia Campbell'dı.

Ama bu gizemi tek başına çözmemişti.

Eğer Maryellen Stuhr'da çalışmasaydı, Grace ve Bayan Greene muhteşem temizlik ustaları olmasalardı, Kitty öyle iyi bir vuruş yapamasaydı, Patricia o kadar çok gerçek suç kitabı okumasaydı, Bayan Greene parçaları birleştirmeseydi, Bayan Mary fotoğrafı bulmasaydı, Kitty o gün Marjorie Fretwell'in garaj yolunda ona seslenmeseydi...

Patricia bazen çamaşır ya da bulaşık yıkarken, dehşet içinde, kalbi gümbür gümbür atarak, kanı damarlarında hızla akarak, sona o kadar yaklaşmalarının korkunç dehşetiyle donakalıyordu.

James Harris'ten daha kuvvetli değildiler, ondan daha akıllı veya daha hazırlıklı da değildiler. Ama koşullar onları bir araya getirmiş ve diğer birçoklarının başarısız olduğu yerde onların başarmasına izin vermişti. Patricia nasıl göründüklerini biliyordu: beyaz şarap içip kitaplar hakkında ahkâm kesen bir avuç güneyli sersem kadın. Birbirlerinin çocuklarını okula götüren, yaralı dizleri öpen, ev işleri yapan, kullanışlı pantolonları ve renkli kazaklarıyla gizli Noel Baba ve yarı zamanlı diş perisi olan bir avuç kadın.

Bizi ne olarak görmek istiyorsanız görün, diye düşündü, *hatalar yaptık, büyük ihtimalle çocuklarımızda ömür boyu geçmeyecek yaralar açtık, sandviç dondurduk, çocukları okuldan almayı unuttuk, boşandık. Ama zamanı geldiğinde işi yarım bırakmadık.*

Duvardaki nişin kapağına cesaret edebildiği kadar yaklaştı ve dinledi. Uzaktaki otoyoldan geçen arabaların sesini, ya-

kındaki ağaçlarda ötüşen kuşların sesini ve dalları sallayan rüzgârı duydu ama tüm bunların ötesinde sessiz ve merhametsiz bir şey duydu. Bunun imkânsız olduğunu biliyordu ama dış dünyanın seslerinin ötesinde plastiğe sarılmış bir şeyin kıvrandığını, süründüğünü, bir çıkış yolu aradığını, karanlıkta sonsuza dek gözlerini kısarak, merhametsizce onu tekrar serbest kılacak zayıf noktayı aradığını duyabiliyordu.

Her şey değişmişti. Patricia boşanmıştı. Arkadaşı ölmüştü. Kızı ve oğlunun hayatı gölgelenmişti ve Patricia bunun ne kadar süreceğini ya da ne kadar derine indiğini bilmiyordu. Seewee Çiftliği müteahhitlere satılıyordu. Six Mile dört bir yana dağılmıştı. Kayınvalidesi ölmüştü. Patricia kocası olmayan bir adamla bir çeşit birliktelik yaşamış, sonra da onu öldürmüştü.

Bunların hiçbirinden pişman değildi. Yok olanlar, kalanların daha da değerli olmasını sağlıyordu. Daha sağlam olmasını. Daha önemli olmasını.

Mezardan uzaklaştı, James Harris'ten kalanlara sırtını döndü ve arabaya doğru yürüdü. Slick'in mezarının yanında durmadı. Sabah geri gelip şarap kadehini ve kitabı alabilirdi. Ama şimdilik bekleyebilirlerdi.

Patricia kitap kulübüne gitmeliydi.

Ninova

Mutlu Bayramlar Kitap Kulübü Üyeleri!
Mt. Pleasant Edebiyat Topluluğu için
ne harika bir yıldı!

Yeni milenyuma girmeye hazırlanırken, sanırım hepimiz geriye şöyle bir bakınca 12. yılımızın kitap kulübümüzün en iyi senesi olduğunu söyleyebiliriz. Gelecek ne getirir, kimbilir ama bu bayramda sevdiklerinizle vakit geçirirken, umarım 1999'da okuduğumuz tüm o muhteşem kitaplara şöyle bir bakmak hoşunuza gider. İzin verirseniz ve vaktiniz varsa, bu küçük şiir hatırlamanıza yardım edebilir!

Geçen yıl ne çok şey öğrendik
Dehşete düştük, cinayet gördük, endişe ettik.
Gerçekten kötü bir anne olan Theresa Knorr'u tanıdık,
Ayrıca birbirimize de iyice bağlandık.

Jhanteigh Kupihea harika bir konuşmacı çıktı
Philip Carlo'nun *Gece Takipçisi*'ni ne güzel anlattı.

Onu Sakın Bırakma hakkında muhteşem tartışmalar döndü
Sevgili Nicole De Jackmo hepsini yürüttü.

Sanatçımız Andie Reid tablolar ve resimler kullandı
Gerçek *Kötü Tohum*'un kim olduğunu merak etmemizi sağladı.

Kate McGuire iki sene boyunca isteyip durdu

En sonunda *Vampirle Görüşme*'yi okuyunca herkes mutlu oldu.

Moneka Hewlett'i elbette hepimiz seviyorduk
Ama *Carolina'lı Çocuk*'u okurken neredeyse kalp krizi geçiriyorduk.

Rick Chillot ekim kitabımızı çok iyi özetledi,
"Hiç kimse mükemmel değil,
Ama en azından hiçbirimiz Fred ya da Rosemary West de değil," dedi.

Sonra Julia, Kat ve Ann Hendrix, bizim üç kız kardeş,
İçimdeki Katil'i anlatınca düştü içimize ateş.

İşte en sonunda bu asır sona eriyor,
Teşekkür edeceğimiz birkaç kişi daha bulunuyor:
Amy J. Schneider muhteşem dilbilgisi uzmanımız, çok yaşa
Ah tabii bir de en iyi kütüphaneci Becky Spratford var, sakın unutma.

Elbette her başarılı kadının arkasında bir erkek vardır, gerçi genelde ya arabayı bir yere park ediyordur veya sofrada neden pilav yok diye soruyordur; fakat pek çoğu bu yıl bunun çok ötesine geçtiler, o yüzden Joshua Bilmes, Adam Goldworm, Jason Rekulak, Brett Cohen ve Doogie Horner'a destekleri için ve kitap kulübümüz bir barbar sürüsü gibi evlerine doluştuğunda yolumuza çıkmadıkları için çok teşekkürler.
Siz olmasanız tüm bu kitapları bitiremezdik beyler!

Bu yıl bize bir sürü atıştırmalık hazırlayan muhteşem insanlar David Borgenicht, John McGurk, Mary Ellen Wilson, Jane Morley, Mandy Dunn Sampson, Christina Schillaci, Megan DiPasquale, Kate Brown ve Molly Murphy'yi de unutmayalım.

Ve son olarak Büyük Charleston Edebiyat Topluluğu'na da çok teşekkürler. Kendimi bildim bileli hayatımın bir parçası oldular: Suzy Barr, Helen Cooke, Eva Fitzgerald, Kitty Howell, Croft Lane, Lucille Keller, Cathy Holmes, Valerie Papadopoulos, Stephanie Hunt, Nancy Fox, Ellen Gower ve elbette, Shirley Hendrix. Önümüzdeki yıllarda daha pek çok kitap okumamız dileğiyle!

Milenyumun diğer tarafında görüşürüz!

Marjorie Fretwell

Ninova